

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

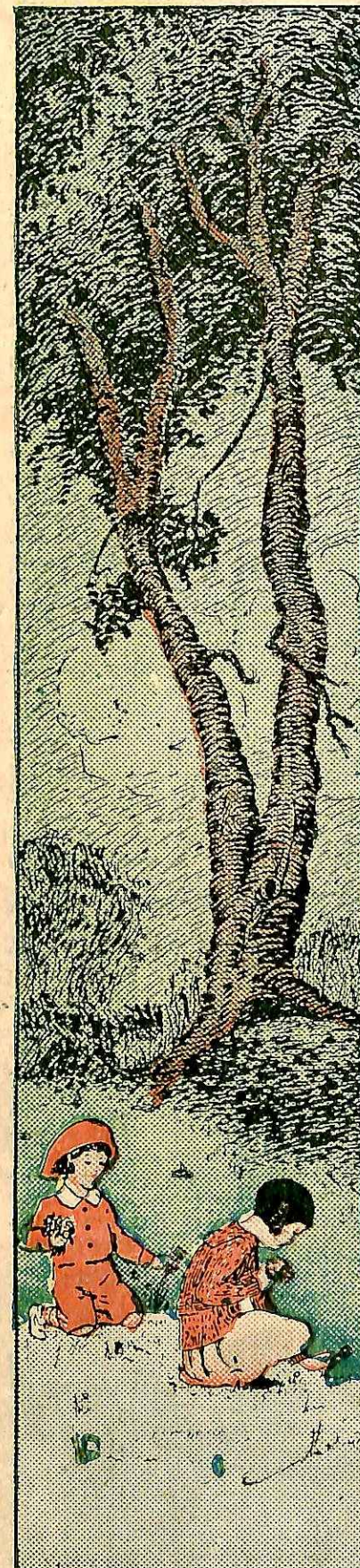
№ 50
Δρ 5

72
ΣΕΛΙΔΕΣ

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

Αν δεν προλάβαινα... ΝΟΒΕΛΛΑ

Ἀπὸ τὰ τωρινὰ μου ὅταν ξεφύγω...

Ἀπὸ τὰ τωρινὰ μου ὅταν ξεφύγω
γιὰ νὰ γυρίσω στὸν παλιὸ καιρὸ
τὰ πλούτη μου ἀλλαγμένα τὰ ξανοίγω
ἄλλα πολὺ, ἀλλοίμονο, ἄλλα λίγο
ἀπ' τοῦ καιροῦ τὸ χέρι τὸ σκληρὸ.

Τὰ πλούτη μου εἶν' λουλούδια μαραμένα
κι' ἀγάπης σκουριασμένοι θησαυροί,
κίτρινι ἀγαλματάκια συντριμμένα,
πεταλουδίτσες μὲ φτερά κομμένα,
μιά ζωγραφιά μονάχα εἶναι γερή.

Ἔχει κορνίζα ὀλόγυρα χρυσοῦ της
μιά μακρινὴ παιδιάτικη ἐποχὴ...
Μικρὴ στὰ χρόνια, στὴ θωριὰ μαγνήτης,
μὲ τὸ κυπαρισσένιο τὸ κορμί της
ισκιάνει τὴν ἀθάνατον μου ψυχὴ.

Μικρούλα μὲ καμώματα μεγάλα,
μικρὸς κι' ἐγώ, μὰ μὲ ὥριμη καρδιά
λὲς δὲ κι' ἐμοιάζαμε μιά στάλα...
Δὲν ἦτανε σὰν τὰ κορίτσια τ' ἄλλα,
δὲν ἤμουν σὰν τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ

Ἀχ, ἀπὸ τότες ἡ καρδιά της ταῖρ'
θὲ νάταν τῆς δικῆς μου κι' ἀδερφή,
ἀλλὰ καθὼς τῆς ἀπλώνει τὸ χέρι,
μᾶς χωρίζει ἐξαφνικὰ τ' ἀγέρι
μιά δύναμη σκληρὴ, ἀλλὰ σοφὴ.

Μιά δύναμη ποὺ εἶναι νὰ χορτάσω
μακρυὰ της πρῶτα τὴν πικρὴ ζωὴ,
νὰ ξεφινιστῶ, νὰ κλάψω, νὰ ξεχάσω,
νὰ λυώσω σὲ φωτιές, νὰ ξεπαγιάσω
στῆς ψεύτικης ἀγάπης τὴν πνοή.

Κι' ὕστερα ἀποσταμένο νὰ μ' ἀφήσῃ
στὴν ἀγκαλιά της τὴν παντοτεινὴ,
ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἴσια ν' ἀγαπήσῃ,
προσκέφαλο νὰ γένω ν' ἀκουμπήσῃ,
λιμάνι γιὰ ν' ἀράξω νὰ γενῇ.

Γι' αὐτὸ μιά μέρα κάτω ἐκεῖ στὸ περιγιάλι
ἕνα γλυκὸ τ' Ἀπρίλη δειλινὸ
καθὼς τὴν εἶδα ἀγνάντια μου καὶ πάλι
γυναῖκα μὲ τὰ πρῶτα ὅμως κάλλη
κάτω ἀπ' τὸν πῖο γαλάζιον οὐρανό...

Ἔφτασε μιά ματιά της, μιά ματιά μου,
μιά μὴν της ματιά στάθῃ ἱκανή
νὰ καταλάβῃ τέλος ἡ καρδιά μου
ὅτι ἐγεννήθη κι' ἔπεσε ἐδῶ χάμου
γι' αὐτὴν νὰ ζῇ, γι' αὐτὴν καὶ νὰ πονῇ.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Α. Π. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ ΤΕΥΧΟΥΣ 50

ΑΘΗΝΑΙ 21 ΜΑΪΟΥ 1939

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19

Γνωριμίε!

ΜΕ ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΜΕ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΕΜΑΤΟ ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΓΗ: ΤΑ «ΑΛΛΑΦΙΑ» ΤΟΥ Κ. Θ. ΜΟΣΧΟΝΑ. — Ο ΜΑΥΡΟΣ ΜΟΝΑΡΧΗΣ ΤΟΦΦΗ ΠΟΥ ΕΚΑΜΕ 144 ΠΑΙΔΙΑΙ — ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΑΡΜΕΝΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ!

Λένε πώς όποιος δοκιμάσει το νερό του Νεΐλου δεν μπορεί εύκολα να το ξεχάσει. Δεν είναι ψέμα αυτό. Όσοι «Έλληνες της Αιγύπτου» έτυχε να γνωρίσω, κρατούν θαθεία μέσα στην ψυχή τους τη νοσταλγία του μαγευτικού αυτού τόπου, κι έχουν την έλπιδα πως κάποτε θα ξαναγυρίσουν στα παλιά τους λιμνία. Έλπιδα παράλογη ίσως, έλπιδα που έρχεται σε αντίφαση πολλές φορές με την πραγματικότητα. Η Αιγύπτος — και γενικά η Αφρική — έχει μια ξεχωριστή γοητεία για όλους τους Έλληνες χρόνια εκεί. Κι αυτό το πιστοποιώ πρώτα-πρώτα από τον έαυτό μου. Νά είναι αυτός ο λόγος άρα γε, που με κάνει να νοιώθω μια ξεχωριστή συμπάθεια για ό,τι προέρχεται από την χώρα του Νεΐλου; Ίσως...

Στην ανάμνησί μου ή αφρικανική γη είχε γεμάτη από πολήσι... Μια απέραντη καλωσύνη, μια απέραντη ευγένεια είναι διάχυτες παντού. Κυρίως, μια απέραντη αγάπη...

Αυτή την αγάπη-αγάπη προς την φιλόξενη γη των φελλάχων, αλλά και προς την κοσμοπολίτικη πλευρά της αιγυπτιακής ζωής — την συναντούμεν και στα έργα όλων των Αιγυπτίων λογοτεχνών μας.

Στην ποίησι του Καβάφη, που υποβλητικώτερου ασφαλώς «Έλληνας ποιητής» όσο κι αν είναι της μόδας πελευταίως, να μην τον πολυπαράδεχονται οι «εστέ» μας κι' αυτόν — ή αγάπη αυτή παύειν τη μορφή σαστής ψυχώσεως. Την ίδια αγάπη συναντούμεν και στο «Αλλάφια». τα χαριτωμέ-

να «Σκίτσα της Δυτικής Αφρικής» του κ. Θεοδώρου Δ. Μοσχονά. Με την διαφορά ότι ή αγάπη αυτή του κ. Μοσχονά — που είναι περισσότερο ένας ψυχολόγος και παρατηρητικός δημοσιογράφος παρά ένας λογοτέχνης — απλώνεται στην Δυτική Αφρική...

Ο κ. Μοσχονάς έχει μελετήσει καλά την ψυχολογία των Μαύρων της Αφρικής. Έχει σκύψει με αγάπη πάνω τους. Κι' έτσι μας δίνει μια σειρά από χαριτωμένα ψυχολογικά «ενσταντάνε». Το «Αλλάφια» είναι γεμάτο ζωή, γεμάτο κέφι, γεμάτο αλήθεια. Έπληρα να διαβάσω το βιβλίο «έκ καθήκοντος», και το έρωσή μου μέσα σε λίγες ώρες...

Νομίζετε ότι υπερβάλλω ίσως; «Ε, λοιπόν, διαβάστε την Ιστορία του Τόφφη, του παραδοξότερου ασφαλώς νέγρου βασιλέως, όπως μας την διηγείται ο κ. Μοσχονάς:

«Ο μαυροειδής αυτός μεγαλειότατος ήκουε εις το όνομα Τόφφη και υπήρξε βασιλεύς της πάλαι ποτέ έκλαμψασης μεγαλουπόλεως Αγκασέ (Πόρτο Νόβο). Του έδωσαν το πατσού-κλι Τόφφη είτε επειδή είχε αδυναμίας στα γλυκά (και πιο κάτω θα ίδουμε τί είδους γλυκά), είτε διά την μανίαν που να συνάξη ένα σωρό καπέλλα από «Τόππη», δηλαδή κάσκας, έως Μαξικανικά συμπερέο.

Ήταν εξάδελφος του Γκμπεχανζέν, ο έστι μεθερμηνευόμενον Καρχαρίας, Βασιλέως της Δαχομένης. Τα δυο εξάδελφια δέν ήγαπώντο άναματαξύ των. Ο δα Τόφφη ήτο και άνακατωσιάρης και έσυκοφάντησεν εις τους Γάλλους τον Καρχα-

ρία ότι είπε προσβλητικά λόγια για την Μαντάμ Λα Φράνς και ότι ήτο γερμανό φίλος.

Αυτό ήρκεσε για τους Γάλλους να κυνηγήσουν το Σκυλόφαρο με σκυλίσιο πείσμα και να του ψήσουν το φάρι στα χείλη. Τονέφοναζαν μάλιστα «Νέγκρ Προυστέν». Ο Τόφφη μετά την καταστροφήν του Καρχαρία έχάρη χαράν μεγάλην σφόδρα, ο άνόητος. Αλλά οι Γάλλοι, αντί να τον άνταμείψουν ως αυτός έπερίμενε, τούναντιον του έκόλλησαν διαφόρους Ρεζιντάν και Ντελεγκέ και ένω άλλοτε ο Τόφφη άμέριμνος έτρωγε, λέει, με γαρδέλια τους άγαπημένους του θατράχους πότε με φοινικέλαιο και πότε με θούτυρο, δηλαδή έκαμνε ό,τι ήθελε, τώρα θέλοντας και μη έδεχετο να μεταφερθή ή πρωτεύουσα της Δαχομένης εις το Πόρτο Νόβο όποτε έννοείται, αντίο μαστέλλα, αντίο μαστέλλα:

Τότε, λέει, ο Μαύρος, ο Τόφφη, το πήρε κατάκαρδα (οι μαύροι στο φιλότιμο είναι ρωμηοί, οι άφιδότιμοι), τώρριζε στα γλυκά ή, για να εξηγουμένα καλλίτερα, ο Τόφφη για να γλυκάνη την πίκρα του κατήρτισε συλλογή από άγουρες μαυρίτσες. (Σημ. Όταν απέθανε, άφησε 144 μαυράκια, και ένας από τους υιούς του, ο Μοσιέ Τζιντόρ. Σεμ πασιέν διατέλεσε και ίδιαιότερος γραμματέας μου). Όταν οι κοντίλλες του άφιναν καιρόν έπεδίδετο και εις την συλλογήν καπέλλων. Είχε τεραστία συλλογή και έδινε σεάνς τραπεζομίστα σε όποιους τον έπεσκέπτοντο...

Τι χαριτωμένο, σκίτσο, αλήθεια, ή...

Πρέπει όμως να διαβάσετε και τη συνέχεια για να γνωρίσετε τον Τόφφη. Πρέπει να διαβάσετε ολόκληρο το βιβλίο για να γνωρίσετε την ψυχή της Δυτικής Αφρικής.

Ο κ. Κούλης Άλέπης μάς έχάρισε ένα μπουκέτο λουλούδια: είναι τα ποιήματα που άπαρτίζουν την «Αρμενική Μούσα», μεταφράσεις από το Αρμενικό πρωτότυπο.

Δέν φανταζόμουν ότι θα υπήρχαν γύρω μας τόσοι Αρμένιοι ποιηταί, γεμάτοι λεπτότητα, μυστικοπάθεια, ευγένεια.

Και όμως υπάρχουν. Αυτό, τουλάχιστον, μάς αποδεικνύει το νέο βιβλίο του κ. Άλέπη.

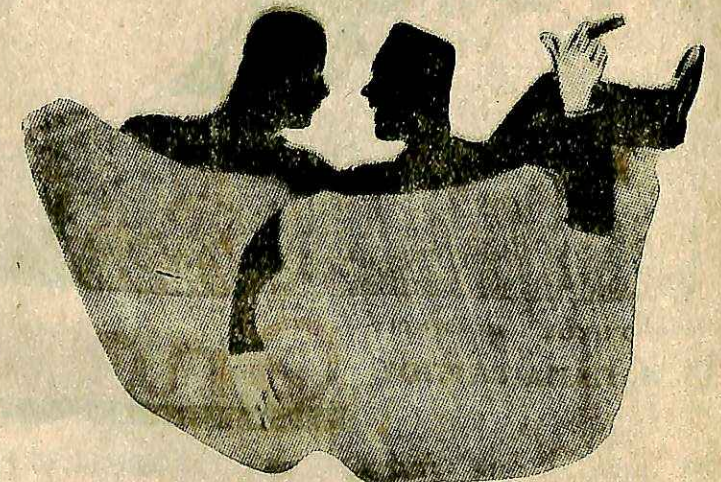
Άκούστε, επί παραδείγματι, ένα ποίημα του Κεζόρκ Γκαρβαρέντς, ένός ποιητού Αρμενίου που από το 1930 μένει στην Αθήνα, όπου διευθύνει το Αρμενικό Κολέγιο της Σμύρνης:

«Βροχή της άνοιξης — κλάμα (παιδιού, θαρρείς, που κλαίει τόνα ματάκι του (και τ' άλλο ως να γελάη Έδω ούρανός κατασούφια (σμένος και βαρύς εκεί, γλαυκός ο όρίζοντας (που άχνοφεγγοβολάει.

«Ηλιός της άνοιξης — αγάπη (πη γυναικός, που σήμερα δίνει ζωή και (θάνατο αύριο δίνει. Έκει θλαστήρια μπουμπου (κιών εκεί όρμαθός, Έδω μια θιόλα δίχως φως (και δρόσο, που άργουσύνει (ώρα που φθείρεται — λυγ (μους πλημμυριστή κι' άπτε τ' όνειρου ή ύπδαση κι' ή έλπιδα, από τό (ωσπου το φως σιγά — σιγά (ν' άφανιστή... Αυτό είναι ο Άπρίλης: τό (σταχτι και το γαλάζιο άν (τάμα.

Πόση ποίηση δέν κρύβεται μέσα στους στίχους αυτούς. Το βιβλίο αυτό του κ. Άλέπη είναι ένας ποιητικός θησαυρός. Κι' αξίζουν τό θαυμασμό μας τόσον οι ποιηταί που εμφανίζονται μέσα στις σελίδες του, όσο κι' ο μεταφραστής που εργάσθηκε τόσο ευσυνείδητα, και κυρίως, τόσο εμπνευσμένα.

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ Επαγγελματικά

Μιά νέα έμμετρη σατυρική σειρά
του συνεργάτου μας ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΠΑΠΟΥΤΣΗ

Μέσα στους τόσους έρωτας τους μάλλον ειδικούς που τους άποικιάσαμε επαγγελματικούς κατέχει θέσιν έκλεκτήν του παπουτσή ο έρωσ, που τον διακρίνει πάντοτε μεγάλη περιπάθεια και είναι έρωσ εύτυχής χειμώνα τε και έθερος, γιατί ποτέ του δέν πατά ξυπόλητος στ' άγκάθια.

Πολύ συχνά ο παπουτσης εύρίσκει εύκαιρίας να έλθη εις συνάφειαν με διδες και κυρίες. Μονάχες του προσφέρονται για να τις διπλωρώση κι' εύθως τα ψήνει μένοντας στον πάγκο του σκυφτός με μιά, που την παντόφλα της του φέρνει να μπαλώση και ούτω πως ο παπουτσης... μ π α λ ω ν ε τ α ι (κι' αυτός.

Στη γειτονιά του πάντοτε συνδέεται με μιά κι' ουδέποτε κυράζεται για τ' απομακρυσμένα με άλλα λόγια προτιμή, ως λέγ' ή παροιμία «παπούτσι από τον τόπο του κι' άς είναι μπαλωμένο».

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΑ

Θαυρώ πώς έφτασ' ή στιγμή να πούμε λίγα λόγια και για τον έρωτα αυτού που κάνει τα ρολόγια. Ο ρολογας, παμφίλιτατοι, για θηλυ ξεμυαλίζεται και όπως τα ρολόγια του, έτσι κι' αυτός... κουρ (ν τ ί ζ ε τ α ι.

Κατέχει όμως και πολλά προσόντα ζηλευτά: κι' όταν του πη ή φίλη του αν έχη και λεπτά: «Έχω λεπτά άμέτρητα, της λέγει σαν άγας. Λεπτά και... δευτερόλεπτα, άφούμαι ρολογας».

Σάν δη μιά νέα έμορφη, μένει έκστατικός και άρχινά να την ύμνη επαγγελματικώς. «Άχ, είναι νέα εύειδής και τρυφερά ως λείριον, μου ξύπνησε τον έρωτα, λές κι' ήταν... ξυπνητήριο».

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΟΥ

Ξηρός, έπιστημονικός, εύθως και άνευ φόγου, ίδου πώς εν' ο έρωτας του μετεωρολόγου. Όταν κι' αυτός έρωτευθή και μπλέξη με καμμία, σπουδαζει εις τον έρωτα τα καιρικά σημεία. Για τον καιρό στη φίλη του μιλάει κατ' άρχήν.

«Αν και παρατηρώ ότι και όλ' οι έρασται εις πάσαν έποχήν όταν θα πρωταγνωρισθούν μιλούν για τον καιρό. Πλήν όμως και άργότερα ο μετεωρολόγος άσκει την έπιστήμην που εγκύρως και άπόδως. Έάν άρχιση ή φίλη του, από άπελπισία στο πλάϊ του να κλαίη εκείνος σιγολή:

—Καιρός ένταυθα άσταθής... βροχή και ύ (γ ρ α σ ι α.

Τις χήρες έρωτεύεται με έρωτα σφοδρόν και για τις χήρες του πονά ιδιαίτερα το δόντι, ίσως γιατί το δέμμα των τό τόσο τρυφερόν το θάλει ως... χ ή ρ ό δ ε ρ μ α ύ π ε ρ ό χ ο ν τ ή δ ο ν τ ι.

Για τον έν λόγω παπουτση να πη κανείς όφειλει πώς είναι λίγο ντροπαλός σαν εύρεθή με θήλυ με ντροπαλότητα μιλεί που προκαλεί συμπόνια: «Μαμζέλ, σκεφτόμουν να σας πώ τόσα και άλλα τόσα μα ή γλώσσα μου μπερδεύεται της λέγει, στα... (κορδόνια»

και έννοει ο άθλιος του... παπουτσιού την γλώσσα. Κάποτε είναι κι' άτυχος στον έρωτα, άλλοι! Ένώ φλερτάρει μιά μικρή μ' έπιμονή πολλή και νύχτες όνερεύεται δλόθερμα φιλιά εκείνη τα παπούτσια της του φέρνει τα παληά λιγάκι να τα ράψη και θάλει ότι ή μικρή... σ' αυτά τον έχει γράψει.

Όταν την ειδω, έννοιωσα ότι την συμπαθώ και... παρά πέντε, φίλοι μου, να την έρωτευθώ. Κατάγεται, ως έμαθα, από μεγάλο σόι. Και είναι πάντα τακτική. Εις όλα της... ρ ο λ ό ι!

Για τον ωρολογοποιό ένα λεπτό άρκει μιά νέα γ' άντικρύση και να την αγαπήση, και έτσι φθάνει και γι' αυτόν ή... ώρα ή κακή. Είναι καλός ως έραστής και έξρει να χαρή και πάντοτε έκλεκτικός δείχνεται εις τα όωρα του, μονάχα που στα ραντεβού πολύ καθυστερεί, γιατί ποτέ, ως ρολογας, δέν έρχεται στην... ώρα του!

Επίσης κάθε μιά φορά που ή φίλη του νευριάζει κι' άρχίζει να φωνάζη εις τόνον ύψηλόν,

έκείνος λέγει άπαθής: Σ φ ο δ ρ ό ς ά ν τ ι ο (κ υ κ λ ω ν

Και αν την έναγκαλισθή λιγάκι εκ της μέσης, έ, τότε πιά άρχίζουν αλ... χαμηλά πιέσεις. Καί αν ζητήση ή φίλη του παπούτσια να της πάρη ή κάλτσες όλόμετσες ένα καλό ζευγάρι, αυτός της λέγει άθωραι:

—Φυσούν εις το κεφάλι σου... άνεμοι ισχυροί.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΖΑΝ ΝΤ' ΑΡΚ

Η "Βοσκοπούλα του Ντονρεμού", - "Αγία και έθνική ήρωϊς των Γάλλων." - Επί τη εύκαιρία της 510ης έπετειού της απελευθερώσεως της Όρλεάνης

πό μια γυναίκα (την Ίζαμπώ της Βαυαρίας) επρόκειτο να σωθί από μια παρθένο». Και η Ζάν ντ' Αρκ, πιστεύοντας με πεποίθησι ο' αυτόν τον θρύλο, υπεστήριξε πως άκουσε συχνά τη φωνή του άρχαγγέλου Μιχαήλ και των αγίων Αικατερίνης και Μαργαρίτας, να της λένε ότι η σωτηρία της πατρίδος της εξαρτάται απ' αυτήν.

Εκείνη την εποχή η Ζάν ήταν δεκατριών χρονών, και έπειτα από πολλούς διαταγμούς που έγκρατησαν κάμποσα χρόνια, έν τέλει υπήκουσε ο' αυτήν που ενόμιζε θεία προσταγή.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΗΡΩΪΣΜΟΙ

Η νέα έπήγε, λοιπόν, δύο φορές να παρουσιασθί στον άρχοντα ντε Μπωμπρικούρ, άλλ' αυτός δέν την δέχτηκε. Δέν μπορούσε να καταλάβη ο άνθρωπος αυτός τι βοήθεια ήταν δυνά τον να του προσφέρει μια γυναίκα, σέ τόσο δύσκολες στιγμές.

Ωστόσο η Ζάν δέν αποθαρρύνθηκε, αλλά εδήλωσε ότι θα έπληαινε να παρουσιασθί στον Δελφίνο, τον διάδοχο δηλαδή του γαλλικού θρόνου. Κατόρθωσε μάλιστα να πείση δύο στρατιωτικούς, τον Μπερτράν ντε Πουλανζύ και τον Ζάν ντε Μωτζ να την ακολουθήσουν.

Και οι κάτοικοι του τόπου της έχάρισαν μια πανοπλία, την όποιαν έφόρεσε λίγο προτού φθάσι στο Σιζόν, στις 6 Μαρτίου 1429, όπου θρυσκόταν τότε ο Κάρολος Ζ'.

Όταν, εξαντλημένοι και πεινασμένοι, οι τρεις αυτοί έφθασαν στην πόλι, ο πόλεμος φαινόταν χαμένος πιά για την Γαλλία, αφού η Όρλεάνη, το τελευταίο προπύργιο του βασιλείου ήταν πολιορκημένη από πολλούς μύηες και η κατάληψίς της από τους Άγγλους ήταν ζήτημα ημερών.

Πώς όμως θα μπορούσε να πείθι τον Δελφίνο γνά την σπουδαιότητα της αποστολής της; Και πώς να τον πείση να δεχθί την βοήθειά της; Η Ζάν φοβόταν ότι και πάλι οι προτάσεις της δέν θα έγινόνταν δεκτές, ώστε ήταν απερίγραπτη η χαρά της όταν πληροφορήθηκε ότι ο Κάρολος θα την δεχόταν, υπό τον όρον να εξετασθί πρώτα ά-

πό μίαν επιτροπή κληρικών που την επερίμεναν στο Ποατιέ.

Από την δοκιμασίαν αυτή θγήκε νικήτρια και άσφαλώς θα έχασσε όλες τις ταπεινώσεις και τους έξευτελισμούς που είχε υποστή προηγουμένως. Ο βασιλιάς της έδωσε τον τίτλο «άρχηγίνας του πολέμου», μια πανοπλία κι ένα σπαθί, και αφού διέταξε να της κάμουν ένα λάβαρο, παρήγγειλε στους Άγγλους να της παραδώσουν τά κλειδιά όλων των γαλλικών πόλεων που είχαν στην κατοχή τους.

Περιμένοντας την απάντησί τους, που θα ήταν θεθαία άρνητική, έπεσκέφθη όλους τους προιαχόντας και τις επάλξεις της πολιορκημένες πολιτείας, μιλώντας μ' ένθουσιασμό στους στρατιώτες, που ήταν ως τότε τρομερά άπειθάρχητοι, και κατόρθωσε να τους εμπνεύσει τον πατριωτισμό και την ευσέβεια. Έτσι, όχι μόνο το ήθικό του στρατού άνωψόθηκε, αλλά και όλοι άρχισαν να πιστεύουν ότι αυτή η γυναίκα θα τους ώδηγούσε στη νίκη.

ΜΙΑ ΝΙΚΗ ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

Έπειτα εθάδισε κατά της Όρλεάνης, την όποιαν άπελευθέρωσε στις 29 Απριλίου. Αιέσως όμως άνήγγειλε ότι θα έκτελούσε το δεύτερο μέρος της αποστολής της: να οδηγήσι δηλαδή τον Δελφίνο νικήτην στο Ρέιμς, για να τον στέψη βασιλέα. Τότε όμως συνήντησε ένα άπροσδόκητο εμπόδιο: την αντίδρασι του Λά Τρεμουάι, του παντοδυνάμου εκείνου συμβούλου από τον όποιον ο Κάρολος δέν μπορούσε ν' άπαλλαγί.

Τότε η Ζάν, που η έπιρροή της στον στρατό έμεγάλωνε κάθε μέρα περισσότερο, βασιζόμενη στη δύναμι αυτή, αποφάσισε να κάμη μια κεραυνοβόλον έπιθεσι. Έτσι, σέ λίγες μέρες έλευθέρωσε πολλές πολιτείες και η προσπάθειά της έτελείωσε με την περίφημη νίκη του Παταί, όπου κατετρόπωσε τον άγγλικό στρατό του Τάλμποτ.

Από τότε η ήρωϊδα κατόρθωσε να έπιβάλη παντού τη θέλησί της έλευθερώνοντας τό Τρουά. Τέλος, έξεκαθάρισε τελείως τό

δαφος από τον έχθρό, έως το Σαλόν και Ρέιμς, όπου έμπήκε θριαμβευτικά με τον Δελφίνο στις 26 Αυγούστου.

Η έπομένη ήταν για την Ζάν ντ' Αρκ η ωραιότερη ημέρα της ζωής της. Έγινε η στέψις του Καρόλου Ζ' στην ιστορική μητρόπολι. Και αυτή παρακολούθησε την τελετή από μια θέσι τιμητική, κρατώντας το λάβαρό της. Αντί όμως να θεωρήσι τελειωμένη την άποστολή της, έμεινε στο στρατό, ζητώντας μ' έπιμονή να θαδίση κατά των Παρισίων. Άλλά δυστυχώς η αντίδρασις που τις έκαναν διαρκώς οι σύμβουλοι του βασιλέως, την καθυστέρησαν αρκετά και άργησε να φθάσι στο προάστειο του Άγίου Διονυσίου.

Έκει, στην έπιθεσι κατά της πόλης του Σαίντ - Ονωρέ, έπληρώθηκε, και καθώς ο στρατός της άπισθοχώρησε λιγάκι, ο Κάρολος δέν της επέτρεψε να επαναλάβη την έπιθεσι. Έπήγε τότε στην έκκλησία, έθωάλε την πανοπλία της και την έκρέμασε μπροστά στις εικόνες για τάμα.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΟΙΡΑ

Έν τω μεταξύ κατόρθωσε ν' άναχαιτίσι την έπιθεσι του έχθρου και να έμποδίση την άπισθοχώρησι. Και ο βασιλιάς, άναγνωρίζοντας τις υπηρεσίες που είχε προσφέρει στην πατρίδα και ο' αυτόν προσωπικώς της έδωσε τίτλον ευγενείας, παρ' όλην την αντίδρασι των συμβούλων του.

Άλλά η Ζάν δέν μπορούσε να ζήσι στην άδράνεια, και την άνοιξι του 1430 έτρεξε εις βοήθειαν της Κομπιένης που είχε πολιορκηθί από τον έχθρό. Και αυτή ήταν η αίτια του χαμού της.

Με προδοσία έπεσε στα χέρια των Βουργουνδών, που την έφυλάκισαν. Σέ μια άπόπειρα άποθράσεως έπεσε από τό παράθυρο της φυλακής της κι έπληγώθηκε σοβαρά. Και ο κόμης του Λουξεμβούργου, του όποιου ήταν αιχμάλωτη, την έπούλησε στον Πιέρ Κωσόν, έπίσκοπον του Μπωβαί, που άντιπροσάφειε τους Άγγλους.

Η συνέχεια είνε γνωστή από την ιστορία, και άποτελεί μίαν από τις σκοτεινότερες σελίδες της. Η δυστυχισμένη Ζάν, που δέν ήταν πιά παρά μια γυναίκα, ήρωϊδα θέθαία και τολμηρή, αλλά ήττημένη και τραυματισμένη, εξαντλημένη από τη μακρά φυλάξι, δικάστηκε από ένα δικαστήριο, που τό άποτελούσαν μάλλον δήμιοι παρά άνθρωποι ίκανοί να έφαρμόσουν την δικαιοσύνη. Άλλως τε-

ήταν προκαταβολικώς άποφασισμένοι να την σκοτώσουν.

Στις 30 Μαΐου 1431, στη Ρουέν, στην πλατεία της Παλαιάς Άγοράς, εκεί όπου σήμερα βρίσκεται τό συγκινητικώτερο άγαλμα από όσα της έχουν στήσι σέ όλα τά μέρη και σ' όλες τις έποχές, η Ζάν ντ' Αρκ άνέθηκε στην πυρά όπου την έκασαν ζωντανή, κι έσκορπίσαν την τέφρα της στον Σηκουάνα.

Αυτό ήταν τό τραγικό τέλος της γυναίκας που έλευθέρωσε την πατρίδα της από τους έχθρους που την είχαν υποδουλώσει, της ήρωϊκής παρθένας που έθυσιάσε τά πάντα στην ιδέα της έλευθερίας.

ΑΛΛΕΣ ΗΡΩΪΔΕΣ

Η ιστορία της Γαλλίας είνε γεμάτη από τέτοιες ήρωϊδες που έχουν εμπνευσθί από τό παράδειγμα της Ζάν ντ' Αρκ. Και διασημότερη άπ' όλες αυτές είνε η Ζάν Λαιονέ, γνωστότερη στην ιστορία με τό όνομα Ζάν Άσέτ, γιατί στις μάχες χρησιμοποίησε περίφημα τό τσεκούρι.

Θυγατέρα ενός άσημου τεχνίτου του Μπωβαί, έπαιξε σπουδαιότατο ρόλο στην άμυνα αυτής της πόλεως, όταν στα 1472 την έπολιόρκησε ο Κάρολος ο Τολμη-

ρός, αφού κατέκλυσε με τον στρατό του όλην την Πικαρδία.

Τα θυρώματα και τά φρούρια της παλαιάς εκείνης πολιτείας ήταν σέ πολύ κακή κατάσταση και ο στρατός άνεπαρκής για να κρατήσι την άμυνα. Έτσι, όλα τά πρόσαια έπεσαν στα χέρια των Βουργουνδών, τό παλαιό μίος των όποιων αφού είχε έκδηλωθί με τον άπάνθρωπο θάνατον της Ζάν ντ' Αρκ, έπαρνε τώρα μια νέα μορφή, άκόμα πιο έντονη.

Όταν όμως ήρθαν ένισχύσεις, οι κάτοικοι του Μπωβαί άνεθάρρυσαν και ο Κάρολος άναγκάστηκε να λύση την πολιορκία. Στην περίπτωση αυτή, η Ζάν Άσέτ που έπολεμούσε σ' έναν προμαχών, έδειξε καταπληκτικόν ήρωϊσμό. Σέ μια στιγμή μάλιστα έκοψε με τό τσεκούρι της τό κεφάλι ενός Βουργουνδού, που ήθελε να κορφώσι τη σημαία του επάνω στον προμαχών.

Πόσα τέτοια παραδείγματα θα μπορούσαμε ν' άναφέρουμε άκόμα, γυναικών που άφιέρωσαν τη ζωή τους στον άγώνα για την έλευθερία της Γαλλίας!

Μια άλλη, άνταξία των δύο προηγουμένων, ήταν η Γενεθιένη Πρεμουά, γνωστότερη με τό όνομα «Ίππότης Βαλτάσαρ», η όποία έπολέμησε γενναϊότατα και

έτραυματίσθηκε πολλές φορές. Έπίσης και η Θηρεσία Φιγκέρ, η διασημότερη άπ' τις γυναίκες - στρατιώτες, που έπολέμησε την εποχή της Έπαναστάσεως και της Αυτοκρατορίας, και άλλες, άκόμη που παρασημοφορήθηκαν με την λεγεώνα της Τιμής.

Η Θηρεσία αυτή έπαιξε σπουδαιότατο ρόλο και για την προσπάθειά της να ένώσει όλες τις γαλλικές επαρχίες που θρυσκόνταν τότε σέ πόλεμο μεταξύ τους, έσκότωσε με τό χέρι της πολλούς έχθρους, πιάστηκε αιχμάλωτος, έδραπέτευσε, έλαβε μέρος στον πόλεμο της Ίσπανίας, έσωσε με κίνδυνο της ζωής της τον στρατηγό Ναγκέζ, που είχε πληγωθί σοβαρά με μια σφαίρα στο κεφάλι, έτραυματίστηκε κι αυτή από ένα δούζιο στην πολιορκία της Τουλάνος και ξανά από σπαθιές στη μάχη του Σαβιλάνο.

Ο Πρώτος Υπάτος της έδωσε μια καλή ισόβια σύνταξι, άλλ' αυτή δέν μπορούσε να ζήσι μακριά από τον στρατό, και άνέλαιβε πάλι ύπηρεσία όταν έγινε η έκστρατεία της Αυστρίας και της Πρωσίας.

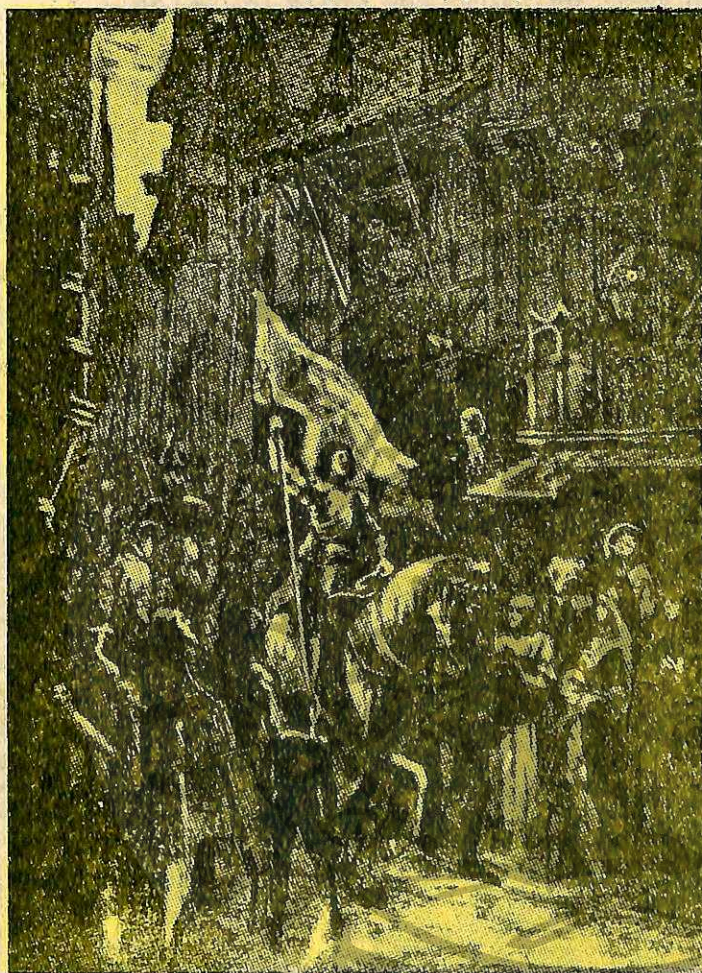
Μετά έπολέμησε ξανά στην Ίσπανία, πιάστηκε αιχμάλωτος στο Μπουργκ, άφέθηκε έλεύθερη και εθανάγυρισε στη Γαλλία, όπου άπέθανε σέ ηλικία δγδονταέντε χρονών, πάμπωχη και ξεχασμένη άπ' όλους, αλλά πλούσια σέ άναιμήσεις από την ήρωϊκή και πολυκύμαντη ζωή της.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

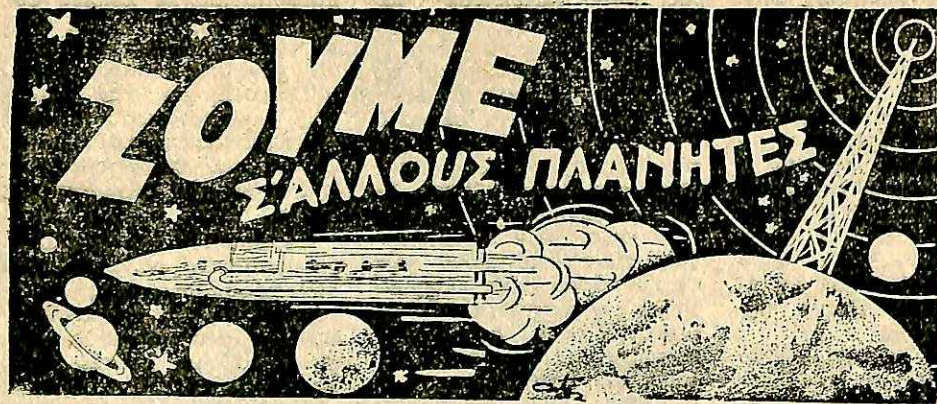
Καλόγρη - σωφέρ

Οι γυναίκες έχουν άντικαταστήσει τους άνδρες σέ όλα τά επαγγέλματα, άκόμη και στο έπάγγελμα του σωφέρ. Έως τώρα όμως κανείς δέν είχε ιδί καλόγρη να οδηγί αυτό τοκίνητο. Τό περίεργο αυτό συμβαίνει στην πόλιν Πά, όπου γεννήθηκε ο Έρρίκος Δ'. Έκει βρίσκεται ένα μοναστήρι, οι καλόγρηες του όποιου, για να συντηρούνται, πλένουν έσάρρουχα και τά τραπέζομάνηλα διαφόρων έστιατορίων.

Υπάρχουν θέθαία πολλοί που παραξενεύονται, βλέποντας μια καλόγρη να οδηγί αυτόκίνητο. Άλλά τό μοναστήρι είνε φτωχό και δέν μπορεί να πάρη σωφέρ. Ωστόσο, αν και οι όδοι μερικόν συνοικιών είνε πολύ στενοί και σχεδόν άδιάβατοι, ποτέ δέν έγινε τό παραμικρό δυστύχημα έξ αίτίας της καλόγρης που οδηγί τό αυτόκίνητο.

Η θριαμβευτική είσοδος της Ζάν ντ' Αρκ στην Όρλεάνη, κατά έναν πίνακα του Ζάν-Ζακ Σέρρερ.

ΤΟ ΠΑΡΑΤΟΛΜΟ ΣΧΕΔΙΟ

Τὰ ἀλλεπάλληλα τηλεαδιογραφήματα, πού ἀδιάκοπα κατέφθαναν ἀπ' ὅλα τὰ σημεία τοῦ ἀπείρου, ἔδειχναν πῶς οἱ ὁποῖαι σεις τῆς πρώτης Παμπλανητικῆς συνδιάσκεψης, πού ἀνεκοινώθησαν δημοσίᾳ, προὐκάλεσαν τὴν γενικὴ συγκίνησι τῶν κατοίκων ὅλων τῶν Πλανητῶν. Περισσότερη ὅμως αἰσθησι καὶ κατάπληξι μαζί ἐπροξένησαν στοὺς κατοίκους τοῦ Ἑρμοῦ, τόσο γιατί στὸν πλανήτη του ἐλήφθησαν οἱ ἀποφάσεις αὐτὲς ὅσο καὶ γιατί, αὐτοὶ πῶς πολλοὶ ἀπ' ὅλους θὰ ἔπρεπε ἂν συντελοῦσαν στὴν ἐκτέλεσί τους.

Ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους πλανήτες γεγινέναις τῶν μετὰ τὸν Ἥλιο, τοὺς ἐπέβαλε τὴν ὑποχρέωσι αὐτῇ, καὶ συγκεντρωμένοι τώρα οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἑρμοῦ στὸ ἀνώτατο πολιτικὸν Ἀρχηγεῖο, ὅπου κατέφθαναν οἱ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ σχετικὲς εἰδήσεις, προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν τὸν τρόπο μετὰ τὸν ὁποῖον θὰ πραγματοποιοῦσαν τὸ σχέδιον πού ἀπεφάσισαν, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, μετὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἄλλων πλανητῶν στὴν πρόσφατη πρώτη παμπλανητικὴ συνδιάσκεψιν.

Ἀνάμεσα ὅμως στοὺς ἄρχοντας τοῦ Ἑρμοῦ, δὲν ἦσαν καὶ λίγοι ἐκείνοι πού θεωροῦσαν ὅτι μόνον ἀκατόρθωτο τὸ ὑπὸ συζήτησιν σχέδιον, ἀλλὰ καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν ὡς φαντασιοπληξία κι' ἀντιδροῦσαν μ' ὅλες τὰς δυνάμεις ἐναντίον του.

Εἶνε ἀκατανόητο, ἐφώναξε ὁ Μέγας Πλανητολόγος, καὶ ἡ φωνή του ἔτρεψε ἀπὸ συγκίνησι, πῶς, σεβάσμιοι καὶ φημισμένοι ἐπιστήμονες, ὅπως ἦσαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν φίλων Πλανητῶν πού παρευρέθησαν στὴν συνδιάσκεψιν, μπόρεσαν νὰ διανοήθουν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, κι' ἀπορῶ πῶς τὸ υιοθέτησαν καὶ οἱ δικοὶ μας ἀντιπρόσωποι καὶ ἀνέλασαν μάλιστα τὴν υποχρέωσι νὰ ἐπιχειρήσῃ πρῶτος ὁ λαὸς μας τὸ ἐξωφρενικὸ αὐτὸ σχέδιον.

—Ὁ λαὸς μας, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Ἥλιου, διεκώφε ἀρχῶν Ἀμυνάρχης, πού ὑπεστήριξε μὲ φανατισμὸ τὴν ἀποφί του.

—Μετὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Ἥλιου, ἔκαμε κατάπληκτος ὁ Μέγας Πλανητολόγος. Καὶ παῖδες μὲς θεοαῶναι, ὡ ἀφρονες, ὅτι ὁ Ἥλιος κατοικεῖται; Τί ἐνδείξεις ἔχομε γι' αὐτό; Πῶς μπορέσατε νὰ διανοηθῆτε ὅτι ὑπάρχει ζωὴ ἐκεῖ πέρα;

—Τὰ ἴδια ἐλέγονταν, πρὶν λίγες ἐποχές καὶ γιὰ τὴν Γῆ, ἐπενέθη τῶρα ὁ ἀρχὼν Ἀεράρχης, καλεῖς δὲν ἐπίστευε πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ὑπάρχουν κάτοικοι στὸν γερασμένο αὐτὸν πλανήτη καὶ ὅμως σήμερα ξέρομε, πῶς ὅχι μόνον ὑπάρχουν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰς τάσεις πού δείχνουν, παρ' ὅλη τὴν θαρβάρωσιν καὶ τὴν ἀμάθειά τους, μποροῦν πολλοὶ καλὰ νὰ γίνουν ἐπικίνδυνοι μὲ μέρη γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους πλανήτες καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο πρέπει νὰ πραγματοποιήσωμε τὸ σχέδιον πού ἀπεφάσισε ἡ πρώτη Παμπλανητικὴ συνδιάσκεψιν...

—Ὅχι!, τινάχτηκε περισσότερο θυμωμένος τῶρα ὁ Μέγας Πλανητολόγος. Δὲν θὰ με πείσετε ὅτι ὑπάρχει ζωὴ στὸ καμίνι ἐκεῖνο πού λέγεται Ἥλιος. Εἶνε τρέλλα καὶ νὰ τὸ διανοήσῃ αὐτό, τρέλλα πού οὔτε οἱ ἀπολίτιστοι κάτοικοι τῆς Γῆς δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ἔχουν.

—Καὶ ὅμως, ἐπενέθη, ἐνῶ σηκωνόταν ὀρθίος, ὁ Μέγας Γλωσσολόγος, ἀπ' αὐτοὺς πρωτομάθαμε, μετὰ τὰ ἐιδικὰ ἡχοηλεκτρικὰ μηχανήματά

μας, ὅτι μπορεῖ καὶ νὰ ὑπάρχῃ ζωὴ καὶ ἄνθρωποι στὸν Ἥλιο, πού νὰ μὴν ἐνοχλοῦνται καθόλου ἀπὸ τὴν σύστασι τοῦ πλανήτη τους. Μπορεῖ, δηλαδή, μὴ χαρὰ ὁ πυρὴν τοῦ φωτὸς πού μᾶς ἐμπέμπει αὐτὸς ὁ ζωοδότης πλανήτης, νὰ μὴ θρίσκειται ἀκριβῶς στὸν ἴδιο, ἀλλὰ σὲ μὴ μεγάλη ἀπόστασι γύρω ἀπ' αὐτόν.

—Καὶ μετὰ τὸν τρόπο θὰ διαπεράσωμε τὸν φλογερὸ αὐτὸν κύκλο πού περιβάλλει— ἂν παραδεχθῶμε τὴν ἀποφί σας— τὸν Ἥλιο; διεκώφε ὁ Μέγας Πλανητολόγος. Πῶς θὰ μπορέσωμε νὰρθῶμε σ' ἐπαφὴ μετὰ τοὺς κατοίκους του, νὰ συζητήσωμε καὶ νὰ τοὺς πείσωμε νὰ μᾶς βοηθήσουν στὸ σχέδιόν μας;

—Ὑπάρχουν ἤδη ἐτοιμές, Μεγάλε Πλανητολόγε, ἐπενέθη πάλι ὁ ἀρχὼν Ἀεράρχης, ἐιδικὸς αὐτοφυκτικὸς ἐλικοβολίδης, σ' ὅλους σχεδὸν τοὺς πλανήτες, ἱκανὲς ν' ἀνθέξουν καὶ στὴν πῦρ φανταστικὴ θερμότητα, μετὰ τὴν ὁποῖαν θὰ διαπεράσωμε τὸν φλογερὸ κύκλο τοῦ Ἥλιου γιὰ νὰ ἐπιτύχωμε αὐτὸ πού θέλομε...

—Κι' ἂν δὲν ὑπάρχουν κάτοικοι, ὅπως εἶμαι βέβαιος; ἀντέταξε ὁ Μέγας Πλανητολόγος.

—Τότε, μόνον μας, ἐδήλωσε ὑψωνότας ὑπερήφανα τὸ ἀνάστημά του ὁ Ἀρχὼν Τεχνολόγος, θὰ συγκεντρώσωμε καὶ θὰ σταθεροποιήσωμε πρὸς μίαν κατεστῆσιν τὴν ἀκίνησι τοῦ Ἥλιου, μετὰ τὸ Ἀρχιμήδειον μηχανήματ' ἡμῶν, γιὰ νὰ τὴν κατεβύναμε μετὰ, τελείως συγκεντρωμένες, πρὸς τὴν Γῆ πού δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ πυρακτώσῃ καὶ νὰ καταστραφῇ ἀμέσως μαζί με τοὺς ἀγριοκατοίκους τῆς...

—Καὶ νὰ, λοιπόν, γιατί τὸ σχέδιον πού ἀπεφάσισε ἡ πρώτη Παμπλανητικὴ συνδιάσκεψιν, δὲν εἶνε φαντασιοπληξία, ὅπως τὴν ἐχαρακτήρισαν, σεβάσμιε Πλανητολόγε, συνπεράναμε ἱκανοποιημένος ὁ ἀρχὼν Ἀμυνάρχης.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΡ. ΧΑΪΝΕ

ΕΙΝΑΙ ἀλήθεια ὅτι ἡ συζυγικὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ποιητοῦ Ἑρρίκου Χάινε μετὰ τὴν ὥραία Γαλλιδούλα Ματθίλδη, δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀνέμελος, ὅσο ἐπρομηνύετο πρὸ τοῦ γάμου των.

Ἡ Ματθίλδη δὲν ἦταν καθόλου «φύσις ποιητικῆ».

Ἀδιαφοροῦσε ἐντελῶς γιὰ τὴ δόξα τοῦ συζύγου της, ὅταν δὲ αὐτὸς ἔτρεχε πρόσχατος νὰ τῆς διαβάσῃ κανένα καινούργιον ποίημά του, ἢ κ. Χάινε προτιμοῦσε «νὰ τὴν ἀφήσῃ ἡσυχίαν, γιὰ νὰ παίξῃ μετὰ τὸν παπαγάλου της», ἕνα ὥραιο ἀλλ' ἀναιδὲς πουλί, πού διὰν ἔδωκε τὸν ποιητὴ νὰ γράφῃ, ἀναστάντων τὸν κόσμον μετὰ τὴς θορυβώδεις ἀνοήσιες του.

Δὲνε ἀνέχετο ὅτι ἡ ὥραία Ματθίλδη, κατὰ γοροῦσε τὸν ἄντρα της γιὰ τὰ ποιήματά του, διότι μ' αὐτὰ «ἐντροπίαζε» (!) τὸ γυναικίον φύλον.

Ὅσο, ὁ Χάινε τὴν ἀγαποῦσε καὶ εἶχε τὴν ἰδέαν καὶ ἡ σύζυγός του ἀνταπεκρίνετο στὸν ἑρωτὰ του. Γράφοντας σ' ἕναν φίλου του πρὶν ἀπ' τὴν περίφημη μονομαχίαν του μετὰ τὸν Σ. Στράους, εἶπε: «Ἡ Ματθίλδη εἶναι ἕως πραγματικῶς

ἄγγελος καὶ μ' ἀγαπᾷ ὅσον Θεός». Κι' ὅπως ἀργότερα ἀπεδείχθη, δὲν εἶχε καὶ τόσο ἄδικο.

Ἀγαποῦσε τὸν Ἑρρίκου της, ἀλλὰ μετὰ τὸν δικὸν της τρόπο.

Ἡ ἀγάπη αὐτῆς τῆς Ματθίδης, ἰδιότροπη καὶ ἀσυνήθιστη ὅπως ἦταν, ἐκδηλώθηκε καθαρὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ Χάινε. Πρῶτ'—πρῶτ' εἶχε φοβήσῃ ὁ παπαγάλος της, κι' ἦταν γι' αὐτὸ ἀπαρηγόρητη. Ὅλη τὴν ἡμέραν ἔμεινε κλαίοντάς γιὰ τὸ ἀγαπημένο της πουλί στὸ κρεβάτι τοῦ ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος, ὑποφύροντας ἀπὸ τὴν χρονία νόσος του, εἶχε περιέλθει κατὰ τὸ δράδι εἰς ἐπιθανάτιον ἀγωνίαν, τὴν τελευταίαν ἀγωνίαν ὅπως ἐβεβαίωσε ὁ γιατρός.

Μετὰ ἀλλόφρονι θλίψιν, τότε, ἡ ἰδιότροπη σύζυγος ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Χάινε ἱκετεύοντάς μετ' ὀδυμούς:

—Καθήμενέ μου Ἑρρίκε, μὴ μὴ μοῦ φεύγεις! Τί θὰ γίνω ὅταν δὲν θὰ σ' ἔχω μαζί μου; Σήμερα ἔχασα καὶ τὸν παπαγάλο μου, δὲν θέλω νὰ χάσω κι' ἐσένα, πού σ' ἀγαπᾷ πολύ!

Στ' ἀλήθειαν: ἡ Ματθίλδη ἀγαποῦσε πολὺ τὸν ποιητὴ, περισσότερο κι' αὐτὸν ἀπαγάλο της.

—Δ. ΨΑΘΑ

ΤΑ ΜΠΙΖΟΥ

Η τελευταία περιπέτεια τῆς Σουσῆς εἶχε φοβερὴ συνέχειαν. Τὴν ἔφερε σὲ πραγματικὴν ἀπόγνωση. Τί νὰ κάνῃ; Νὰ ὁμολογήσῃ στὸν ἄνδρα της ὁλόκληρη τὴν ἱστορίαν; Ὅθι ἦταν τρομερό. Ὁ Παναγιωτάκης ἦταν ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Μὰ εἶχε τὸ αἰσθηματὴς τῆς τιμῆς εἰς τὸν ὑπέριστατον βαθμὸν ἀνεπτυγμένον. Ἄν μάλιστα εἶναι ἡ γυναῖκα του, ἀκούσθησε ἔξω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον κι' ἡ πῆλξ μαζί του μύθρα, μποροῦσε νὰ τὴν ξεμαλίσῃ.

Τὸ ἔφτιασε λοιπὸν φανταστικὴ ἱστορία. Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀπὸ φαντασίαν διέθετε ἄφθονη ἡ Σουσὴ. Καθὼς ἐπὶ γαίην, δὴθεν, στὸν δρόμο, τὴν πλησίασε—δὴθεν— ἕνας λαοποδότης τῆς ἀρσῆς—δὴθεν— τὸ τσαντάκι καὶ τὸ ἔβαλε—δὴθεν— στὰ πόδια.

Ὁ Παναγιωτάκης ἄκουσε τὴν ἱστορίαν κάταχρος. Κι' ἀφοῦ ἔβρισε θεοῦς καὶ δαίμονας ἔσπευσε νὰ ὑποβάλῃ μύνησιν.

Ἡ ἀστυνομία συνέλαβε τὸν κλέπτην. Καὶ ἦλθε ἡ ὑπόθεσις στὸ δικαστήριον.

Ὁρίσθη ἡ ἡμέρα τῆς δίκης κι' ἐξεσηκώθηκε ὁλόκληρη ἡ γειτονιά. Γιατὶ ἡ Σουσὴ δὲν εἶπε, φυσικὰ, πῶς τῆς ἔκλεψαν μονάχα τρεῖς χιλιάδες. Εἶπε πῶς εἶχε δέκα στὸ τσαντάκι της. Καὶ πῶς εἶχε ἀκόμα τὰ μπιζού της, πού ἐστοίχιζαν ἐπάνω ἀπὸ τριάντα χιλιάδες τὸ λιγώτερον.

Ὅταν ὁ πρόεδρος ἐφώναξε τὸ ὄνομά της, ἀπὸ τὰ δάθη τῆς αἰθούσης ἐξεκίνησε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τῆς πόσης. Μετὰ δὴματα μικρὰ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν διάδρομον.

Ὅταν ὁ πρόεδρος ἐφώναξε τὸ ὄνομά της, ἀπὸ τὰ δάθη τῆς αἰθούσης ἐξεκίνησε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τῆς πόσης. Μετὰ δὴματα μικρὰ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν διάδρομον.

Ὅταν ὁ πρόεδρος ἐφώναξε τὸ ὄνομά της, ἀπὸ τὰ δάθη τῆς αἰθούσης ἐξεκίνησε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τῆς πόσης. Μετὰ δὴματα μικρὰ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν διάδρομον.

Βίος καὶ Πτωχευτικὴ Τῆς Κυρίας Σουσῆς

τιπροσωπεύονταν ἐπαρκῶς ἡ γειτονιά.

—Ὀνομάζεσαι;
—Γλυκὴ μεϊδιάμα εὐγενείας;
—Περικαλῶ;
—Ἀδμονία τοῦ προέδρου;
—Πῶς λέγεσαι; κυρά μου;
—Ἐκκληξίς;

—Κυρά μου; (μεϊδιάμα πικρόχολον) ὥραιο εἶναι καὶ τοῦτο! (νευρικὸ παίξιμο τοῦ δεξιῦ ποδός). Πρώτη φορά τέ ἤκουσα καὶ τοῦτο!

Νεῦρα τοῦ προέδρου:
—Τί μουμουρίζεις ἐκεῖ; Σ' ἐρώτησα πῶς ὀνομάζεσαι;

—Υφὸς σαράντα τόνων;
—Μαντάμ Σουσὴ Παναγιωτίδου τοῦ Ἀντωνίου καὶ ὁ πατέρας μου γιατρός!

—Ἐπάγγελμα!
—Περικαλῶ;
—Τί δουλειὰ κάνεις;
—Ἐγώ;
—Ἐσύ, ἀμ' ποιός;

Πικρόχολον μεϊδιάμα. Νευρικὸ παίξιμο τοῦ ἀριστεροῦ ποδός. Τὸ τσαντάκι πάει ἀπὸ τὸ δεξιὸ χέρι στὸ ἀριστερὸ καὶ τὰ νάπαλιν. Ὑφὸς καθύσταται πειραγμένο. Ἀλλὰ ἄφογος ἀξιοπρέπεια.

—Ὁραῖο εἶναι καὶ τοῦτο! Τί δουλειὰ κάνω! Μήπως καὶ μ' ἐπεράσατε γιὰ καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς πού δουλεύουν κορδελιάστρες;

—Τί ἔκανε λέει;
—Δὲν κάνω καμμιὰ δουλειά!
—Ἐπαγγέλλεσαι τὰ οἰκίανά. Μ' ἔκοσες!

—Ἐσεῖς μ' ἔκοσαστε, κ. πρόεδρε. Νὰ με ρωτᾷτε τὴν δουλειὰ κάνω; Ἀς εἶναι καλὰ ὁ σύζυγός μου, μεγαλέμπορος φαρμάκων κι' ἐγὼ ἔχω τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὰ τσάγια μου!

Εἶμαι μὴ κυρία καθὼς πρέπει;
Μόλις καὶ κατάλαβε ὁ πρόεδρος περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐθύμωσε:

—Πόσων ἐτῶν;
—Ἐλαφροὶ δισταγμοὶ κι' ὅστερα μὴ κι' ὅξω;
—Εἰκοσι πέντε...

Ἀφθονα μεϊδιάματα ἀμφιβολίας. Ὁρμίζεται τέλος πάντων, μετὰ τὴν ἀκρὴ τῶν δακτύλων στὸ εὐαγγέλιον καὶ προχωρεῖ:

—Αὐτὸς ὁ λοποδότης μοῦ ἔκλεψε τὴν τσάντα μου...

«Αὐτὸς ὁ λοποδότης» κάθεται στὸ ἐδῶλιο καὶ δὲν τοῦ καίγεται καθρὶ. Γνωστὸς τύπος τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου ἔχει περάσει ἀφθονες περιπέτειες παρόμοιες, κι' αὐτὴ τοῦ κάνει ἰδιαιτέρην διασκέδασι:

—Πόσα εἶχες στὸ τσαντάκι σου;

—Δέκα χιλιάδες εἰς χρῆμα μετρητόν, καθ' ὅτι τις ἐπέστησεν ἡ πτωχευτικὴ ἐπιτροπὴ πρὸ τοῦ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ σπῆτι μου. Καὶ δὲν ἦταν μόνον οἱ

δέκα χιλιάδες, χαλάλι! Δόξα σοι ὁ Θεός μετὰ τὰ χρῆματα αὐτὰ δὲν θὰ γίνωμε πτωχοί. Ἐχει ὁ σύζυγός μου λεπτὰ.

—Δὲν εἶχατε ἀνάγκη τις δέκα χιλιάδες;

Περικαλῶ μεϊδιάμα:

—Δέκα χιλιάδες!... Σπουδαῖα τὰ λάχανα! Οὔτε ἕνα τσάι νὰ δώσω! Ἐκεῖνα πού μοῦ ἔτσουσαν ἐν τούτοις πολλαπλῶς ἦταν τὰ μπιζού.

—Ποῖα σὲ ἔτσουσαν;

—Τὰ μπιζού. Δὲν ἔξερετε ποῖα λένε μπιζού; Κάτι δαχτυλίδια, κάτι θραχιόλια, κάτι καρφίτσες, κάτι περιγδέραια, κάτι σοῦπες, μολύβια...

—Εἶχες πολλὰ στήν τσάντα;

—Πολλά;

Μεϊδιάμα συγκαταβάσεως:

—Γιὰ μένα, δηλαδή, ὅταν ἦτανε πολλά, ἀλλὰ γιὰ καμμιὰ ἄλλη, πού δὲν ἔχει τὸν τρόπο τῆς, θὰ ἦτανε περιουσία. Καθ' ὅτι εἶχα μέσα ἕνα περιγδέραιο πού μοῦ ἔφερε ὁ ἀδερφός μου ὁ Ἀντωνίου ἀπὸ τὰς Ἰνδίας τῆς Ἀμερικῆς μαζί μετὰ τσάντα πού ἦταν ἀπὸ ζωντανὸ κορμόντιλο.

Γουδλῶνε τὰ μάτια τοῦ ὁ πρόεδρος:

—Τσάντα ἀπὸ ζωντανὸ κορμόντιλο;

—Μάλιστα.

—Ζωντανό; Εἶσαι βεβαία;

—Μάλιστα. Τὸ ἐνθυμάμαι πολὺ καλῶς πού μοῦ τὸ ἔγραψε, καθ' ὅτι τὸν ἐσκότωσε ζωντανό! Εἶναι κυνηγὸς πουλιῶν καὶ ὁ κορμόντιλος, κ. πρόεδρε, ἂν ἔχετε ἀκουστά, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα πουλιά τῶν Ἰνδιῶν τῆς Ἀμερικῆς.

—Ὁραῖα, παρακάτω.

—Αὐτὰ, πού λέτε.

—Τί ἄλλο εἶχατε μέσα στὸ τσαντάκι;

—Παρντόν, νὰ θυμηθῶ.

Σκύβει τὸ κεφάλι. Σουφρώνει τὰ φρούδια. Κι' ὅστερα:

—Αἰ, μάλιστα.

—Τί.

—Τὰ μαργαριτάρια μου τὰ ἔφαγα στὸ σπῆτι ἐπὶ τῶν δακτύλων. Δὲν τὰ εἶχα στὸ τσαντάκι. Οὔτε τὰ διαμαντένια σκουλαρίκια μου πού μοῦ τ' ἀγόρασε ὁ Παναγιωτάκης εἰκοσι χιλιάδες.

Νεῦρα τοῦ προέδρου:

—Κυρά μου, μέσα στὸ τσαντάκι σου τί εἶναι; Αὐτὸ σὲ

ρωτᾷ!

—Μὴ καρφίτσα διαμαντένια, τῶν πέντε χιλιάδων, ἕνα περιγδέραιο τῶν εἰκοσι χιλιάδων, δύο δαχτυλίδια τῶν δέκα χιλιάδων, μικροπράγματα, ἀλλὰ ὅλο ὅμοιο θὰ κόστιζαν, ἐπάνω—κάτω νὰ ὑπολογίσετε, καμμιὰ πενήντα χιλιάδες.

Κυτὰ τις καταθέσεις τῆς ἐπὶ προέδρου κι' ὅστερα τῆς παρατηρεῖ:

—Μὰ ἐδῶ στήν κατάθεσί σου στὸν ἀνακριτὴ τὰ θγάξεις τριάντα χιλιάδες. Τώρα τὰ ἔφτασες πενήντα;

Μεϊδιάμα γλυκύτατον!

—Τί τριάντα; τί πενήντα; κ. πρόεδρε. Τί ῥόλον ἐμπαίζουν εἰκοσι χιλιάδες...

Τὸ δικαστήριον τὴν ἐνυμνίσθηκε βέβαια. Ἀλλὰ ἡ καταγγελία ἦταν καταγγελία καὶ ἡ κλοπὴ κλοπὴ ἀποδεδειγμένη. Τὴν εἰλελοιπὸν, ἄσχημα ὁ λοποδότης. Ὁ ὁποῖος ὅμως κάνει σὲ μὴ στιγμὴ νεύμα στὸν συνηγόρου του, σηκώνεται ἐκείνος, ἀνοίγει ἕνα πακέτακι, θγάζει ἀπὸ μέσα μὴ τσάντα βρωμερή, ἀπὸ μούσαρά καὶ τὴν καταθέτει στὸ δικαστήριον:

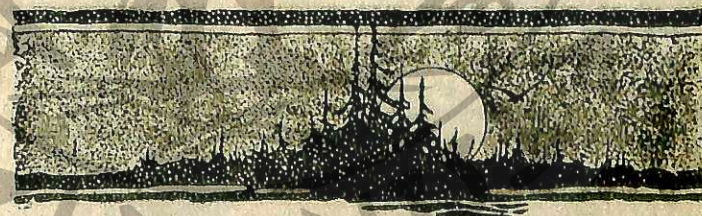
—Αὐτὴ εἶναι ἡ τσάντα ἐκ ζωντανοῦ κορμόντιλου, κ. πρόεδρε. Ἐντὸς αὐτῆς ὑπάρχουν καὶ ἄλλα τὰ μπιζού τῆς ἀξιότιμου κυρίας. Ἀς ἔλθουν οἱ γειτονέες τῆς νὰ τὰ ἀναγνωρίσουν. Ἐὰν ὅλα αὐτὰ τὰ κομμάτια στοιχίσουν περισσότερον ἀπὸ δεκαπέντε δραχμὲς, δέχομαι νὰ πάω κι' ἐγὼ σὴν φυλακή.

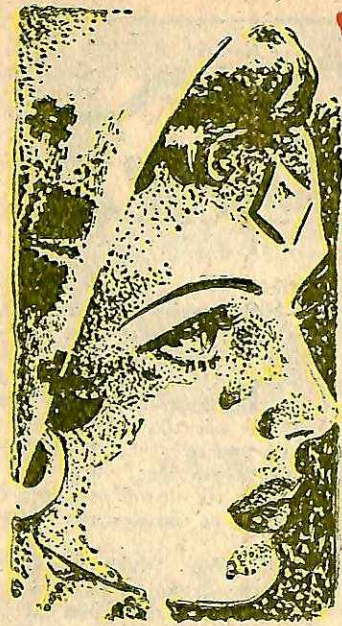
Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἦλθαν μάρτυρες καὶ ἀνεγνώρισαν τόσον τὴν τσάντα, ὅσο καὶ τὰ κομμάτια πού συνήθιζε νὰ δάξῃ ἡ Σουσὴ. Εἰκοσι δύο δραχμὲς τὰ ἐξέτιμωσαν. Κατάπληξιν. Ὁ οἶος ἡ Σουσῆς. Ἀρπάξε ἕνα μῆνα φυλακὴ ὁ λοποδότης. Καὶ ἡ Σουσὴ θὰ ἐπὶ γαίην μέσα ἂν ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν συνεπέριαινε:

—Κόρις πρόεδρε, δὲν στέκεται καλὰ ἡ κυρία. Εἶναι ἀνεύθυνος γιὰ ὅσα εἶπε...

Ἀλλὰ ἡ Σουσὴ ἐφύγε ἀξιοπρεπῶς κρατοῦσα σφιγτὰ ὑπὸ μάλης τὴν τσάντα ἀπὸ τὸν γνήσιον καὶ ζωντανὸν κορμόντιλο πού εἶναι ὡς γναστὸν πτηνὸν τῶν Ἰνδιῶν τῆς Ἀμερικῆς...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Η ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΤΟ

ΔΟΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στο Σαλέμ της Ιουδαίας εξούσε την εποχή του Σολομώντος μια νέα ξανθοσμήνη για την ομορφιά της. Τ' αδέρφια της την μισούν επειδή ύποπτευονται πως δεν είναι νόμιμη αδερφή τους και γι' αυτό την πουλούν σε Αιγυπτίους εμπόρους, αντί να την δώσουν στο βασίλειο. Αμώρ που την ζητάει σε γάμο. Αλλά ο Αμώρ κατορθώνει να την πάρει από τα χέρια των εμπόρων και την φέρνει στην καλύβα του. Έρχονται όμως εκεί σε λίγο και τη συλλαμβάνουν οι άνθρωποι του βασιλιά, στών οποίον είχαν καταφύγει οι Αιγύπτιοι, ζητώντας δικαιοσύνη. Ο Σολομών γοητεύεται από την ομορφιά της Σουλαμίτιδος και ούτε στους εμπόρους την δίνει, ούτε στον Αμώρ την επιστρέφει, αλλά την κρατεί στο ανάκτορό του. Ένα βράδυ που της μιλεί για την αγάπη του μπαίνει ξαφνα μέσα ο Αμώρ που είχε κατορθώσει να ξεγελάσει τους φρουρούς, για να φθάσει εις το Σολομώντα. Ο βασιλεύς της Ιουδαίας, που μαίνεται για το τόλμημα του βοσκού, λέγει στη Σουλαμίτιδα, ότι ο μόνος τρόπος για να μη διατάξει την θανάτωσή του είναι να του πη ή ίδια ότι δεν τον αγαπά πια κι' ότι η καρδιά της έχει δοθεί σ' άλλον. Η δυστυχισμένη νέα, για να σώσει τον αγαπημένο της, λέει τα λόγια αυτά στον Αμώρ, που μόλις τ' ακούει, ζητεί να τον θανατώσουν και δεν θέλει να φύγει από το ανάκτορο. Οι φρουροί τον παίρνουν δια της βίας, ή δε Σουλαμίτις ξαναγυρίζει σε λίγο στον γυναικωνίτη).

7ον

«Ο Σολομών δεν είπε τίποτε. Έφώναξε τους φρουρούς του και τους διέταξε να οδηγήσουν τη νέα στα διαμερίσματά της. * * *

Όταν οι άλλες γυναίκες είδαν τη Σουλαμίτιδα να μπαίνει με θορυωμένα τα μάτια και να ξεσπάει σε λυγμούς, έτρεξαν κοντά της και άρχισαν να τη ρωτούν τι της είχε συμβεί. — Έχασα εκείνον που αγάπησα ή ψυχή μου, απάντησε ή Σουλαμίτις. Και, από κείνη τη στιγμή, έκλεισε τα χείλη της και δεν είπε τίποτε πια. Η μέρα πέρασε και ήρθε έπειτα ή νύκτα. Ο σοφός βασιλιάς της Ιουδαίας

πήντησε ή νέα. Με μένα όμως συμβαίνει το αντίθετο. Αγαπώ χωρίς να μ' αγαπούν. — Η Σουλαμίτις την έτράθηξε πιά πολύ κοντά της. — Έισαι και σ' το ίδιο δυστυχισμένη με μένα, είπε. Ποιός είναι ο έκεκτός σου, που δεν συγκινείται από την αγάπη σου; — Μεγάλος και ισχυρός και δεν μπορώ να φθάσω ως αυτόν. — Έχεις το βασίλειο σύντροφο και παραπονεΐσαι; Έκαμε ή Σουλαμίτις. Ποιός είναι μεγαλύτερος και ισχυρότερος από το βασίλειό; — Και τί είναι εκείνο που σ' κάνει να νομίζεις πως έχω σύντροφο το βασίλειό; Θά σου πω την ιστορία μου, Σουλαμίτις και τότε θα ιδής πως είναι πιά θλιβερό από τη δική σου. — Η νέα άφησε έναν αναστεναγμό και άρχισε ν' αφηγείται: — Υπάρχει, είπε, στη γη της Παθούρης ένας μεγάλος άρχοντας, πλούσιος και ανδρείος, που λέγεται Σαφών. Κόρη του άρχοντος αυτού είμ' εγώ. Τ' όνομά μου είναι Βελισά. Όπως βλέπεις, είμαι μόλις είκοσι χρόνων. Πριν από δυο χρόνια ήρθαν ένα πρωί στο άρχοντικό του πατέρα μου άνθρωποι του βασιλιά και συζήτησαν πολλή ώρα μαζί του. Όπως έμαθα έπειτα, είχαν έλθει να με ζητήσουν για το ανάκτορο του Σολομώντος. Οι γονείς μου και τ' αδελφία μου χάρηκαν πολύ για την τιμή που είχε γίνει στο σπίτι τους. Μ' έστολισαν, λοιπόν, μ' έλειψαν με άσπασμα, με φίλησαν πολύ και μ' έπεισαν πως ή τύχη μου ήταν μεγάλη κι' ευδοξία. Οι παρθένες και οι γυναίκες της Παθούρης ήρθαν στο τέλος να μ' αποχαιρετήσουν και μούκαναν έγκώμια για την ομορφιά μου. Εξήλευσαν όλες την τύχη μου. Έπειτα, οι όίκοί μου μ' έμπιστευέθηκαν. Στους ανθρώπους του Σολομώντος που θά μ' έφερναν στο ανάκτορό του. — Αρχίζω να καταλαβαίνω, καλή μου Βελισά, την διέκοψε ή Σουλαμίτις. — Τι; ρώτησε ή νέα. — Όλοι ήταν ευχαριστημένοι έκτός από σένα. Γιατί έσύ αγαπούσες όταν ήρθαν να σε ζητήσουν οι άνθρωποι του βασιλιά. — Έχεις άδικο, απήντησε ή Βελισά. Εγώ έχάρηκα πιά πολύ από τους άλλους. Δεν είχα αγαπήσει ως εκείνη τη στιγμή και ή ψυχή μου ήταν πλημμυρισμένη από ευτυχία. Κι' εγώ έπίστευα, όπως και οι άλλοι, ότι ή τιμή που μ'ό έχε γίνει ήταν πολύ μεγάλη. — Αγαπήσες λοιπόν στο δρόμο κανέναν γενναίο και όραίο εύπατρίδη που σ' έκαμε να λυπηθής για την τιμή που σου είχε γίνει και να μηης με θλιμμένη και θαρειά την καρδιά μέσα στο ανάκτορο; — Όυτε αυτό, Σουλαμίτις. Στο δρόμο δεν συνήντησα κανένα εύπατρίδη. Αλλά κι' αν συνήντησα δεν τον έπροσέξα, γιατί δεν έσκεπτόμουν τίποτε άλλο παρά ότι σε λίγο θά είχα για σύντροφο το μεγάλο και ξακουσμένο βασίλειό της Ιουδαίας. — Η ιστορία σου άρχίζει να γίνεται πολύ παράδοξη, καλή μου Βελισά, είπε ή Σουλαμίτις. Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να μ'ό πής. — Θά με καταλάβεις σε λίγο, απήντησε ή νέα. Έπειτα από πορεία δυο ήμερών, έφθάσαμε στην Ιερουσαλήμ, τη μεγάλη πόλη, με τα πελώρια και πανύψηλα τείχη. Απειρο πλῆθος λαού είχε χυθεί εκείνη την ήμέρα στους δρόμους κι' έπευφιμούσε τον Σολομώντα. — Είχε γυρίσει νικηφόρος από καμιά έκστρατεία εναντίον των έχθρων του κράτους του; — Όχι. Αλλά είχε τελειώσει την άνεργεια του μεγάλου ναού της Ιερουσαλήμ, που όλοι έλεγαν πως ήταν ύψισμα θαυματών. και το όραιότερο έργο της βασιλείας του. Εισαι παρθέλιος θέβαια και δεν μπορείς να τον έπισκεφθής. Αλλά όπως άκουσα να λένε, ο ναός αυτός είναι απάραυτος και τίποτε δεν υπάρχει άνωτερο και όραιότερο απ' αυτόν στον κόσμο. — Δεν τον έχεις έπισκεφθ' ούτε και

δεν εύρισκε ήσυχία εκείνο το βράδυ. Έστριφογύριζε διαρκώς επάνω στο από έλεφαντοστόν κρεβάτι του και ό ύπνος δεν ήρθε ούτε μια στιγμή να κλείση τα κουρασμένα του βλέφαρα. Και για τη Σουλαμίτιδα ή νύκτα εκείνη ήταν νύκτα μαρτυρίου. Η ψυχή της έσπάραζε από τον πόνο και τα δάκρυα κυλούσαν άστειρευτα από τα μάτια της. Το πρωί την όρηκε καθισμένη κοντά στο παράθυρο με το δικτυώτό, από όπου μπορούσε ακόμη ν' αντικρύζει τις κερφές των γειτονικών θουών και τον γαλάζιο ούρανό, που άπλωνόταν επάνω από τη γη της Ιουδαίας. Η καρδιά της έτρεμε μήπως ο βασιλιάς την καλέσει και πάλι, κοντά του. Κι' ή σκέψις της επαναστατούσε στην ιδέα ότι μπορούσε να τον άκούση να της μιλή ακόμη για την αγάπη του. Αλλά ή ήμέρα προχώρησε και πέρασε το μεσημέρι χωρίς ο βασιλιάς να την καλέσει. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. ΝΥΧΤΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Τό δειλί εύρηκε τη Σουλαμίτιδα καθισμένη στην ίδια θέση, ακίνητη και σιωπηλή. Δεν έκλαιγε πια τώρα, ούτε έστέναζε. Ο θάνατος είχε άπλώσει το χέρι του μέσα στην ψυχή της. Οι τελευταίες άκτινες του ήλιου έσέρνονταν ακόμη μέσα στο δωμάτιό της, όταν μια από τις νέες, που ήταν στο γυναικωνίτη του Σολομώντος την έπλησίασε. — Θέλεις να καθίσω κοντά σου; ρώτησε. Πονάει κανείς λιγώτερο όταν έχη κάποιον που να τον συντροφεύη στον πόνο του. Η Σουλαμίτις την έκύτταξε με συμπάθεια. — Σ' εύχαριστώ, είπε. Αλλά δεν βλέπω γιατί θάθελες να συμμερισθής τον πόνο μου. Έσύ είσαι ευτυχισμένη. Δεν έχεις κανένα λόγο να υποφέρεις. — Η νέα αναστέναζε. — Νομίζεις... είπε και το βλέμμα της θυθίστηκε σε μια βαθειά όνειροπόλησι. — Η Σουλαμίτις πονούσε ή ίδια κι' ήταν σε θέση ν' αντιληφθ' τον πόνο του άλλου. — Δυστυχισμένη, είπε. Θάχης και σ' κάποια ιστορία όμοια με τη δική μου. — Έντελώς αντίθετη από τη δική σου. — Δεν σε καταλαβαίνω, έκαμε ή Σουλαμίτις. — Έσύ αγαπείς και σ' αγαπούν, ά

μή που σου είχε γίνει και να μηης με θλιμμένη και θαρειά την καρδιά μέσα στο ανάκτορο; — Όυτε αυτό, Σουλαμίτις. Στο δρόμο δεν συνήντησα κανένα εύπατρίδη. Αλλά κι' αν συνήντησα δεν τον έπροσέξα, γιατί δεν έσκεπτόμουν τίποτε άλλο παρά ότι σε λίγο θά είχα για σύντροφο το μεγάλο και ξακουσμένο βασίλειό της Ιουδαίας. — Η ιστορία σου άρχίζει να γίνεται πολύ παράδοξη, καλή μου Βελισά, είπε ή Σουλαμίτις. Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να μ'ό πής. — Θά με καταλάβεις σε λίγο, απήντησε ή νέα. Έπειτα από πορεία δυο ήμερών, έφθάσαμε στην Ιερουσαλήμ, τη μεγάλη πόλη, με τα πελώρια και πανύψηλα τείχη. Απειρο πλῆθος λαού είχε χυθεί εκείνη την ήμέρα στους δρόμους κι' έπευφιμούσε τον Σολομώντα. — Είχε γυρίσει νικηφόρος από καμιά έκστρατεία εναντίον των έχθρων του κράτους του; — Όχι. Αλλά είχε τελειώσει την άνεργεια του μεγάλου ναού της Ιερουσαλήμ, που όλοι έλεγαν πως ήταν ύψισμα θαυματών. και το όραιότερο έργο της βασιλείας του. Εισαι παρθέλιος θέβαια και δεν μπορείς να τον έπισκεφθής. Αλλά όπως άκουσα να λένε, ο ναός αυτός είναι απάραυτος και τίποτε δεν υπάρχει άνωτερο και όραιότερο απ' αυτόν στον κόσμο. — Δεν τον έχεις έπισκεφθ' ούτε και

πληντησε ή νέα. Με μένα όμως συμβαίνει το αντίθετο. Αγαπώ χωρίς να μ' αγαπούν. — Η Σουλαμίτις την έτράθηξε πιά πολύ κοντά της. — Έισαι και σ' το ίδιο δυστυχισμένη με μένα, είπε. Ποιός είναι ο έκεκτός σου, που δεν συγκινείται από την αγάπη σου; — Μεγάλος και ισχυρός και δεν μπορώ να φθάσω ως αυτόν. — Έχεις το βασίλειο σύντροφο και παραπονεΐσαι; Έκαμε ή Σουλαμίτις. Ποιός είναι μεγαλύτερος και ισχυρότερος από το βασίλειό; — Και τί είναι εκείνο που σ' κάνει να νομίζεις πως έχω σύντροφο το βασίλειό; Θά σου πω την ιστορία μου, Σουλαμίτις και τότε θα ιδής πως είναι πιά θλιβερό από τη δική σου. — Η νέα άφησε έναν αναστεναγμό και άρχισε ν' αφηγείται: — Υπάρχει, είπε, στη γη της Παθούρης ένας μεγάλος άρχοντας, πλούσιος και ανδρείος, που λέγεται Σαφών. Κόρη του άρχοντος αυτού είμ' εγώ. Τ' όνομά μου είναι Βελισά. Όπως βλέπεις, είμαι μόλις είκοσι χρόνων. Πριν από δυο χρόνια ήρθαν ένα πρωί στο άρχοντικό του πατέρα μου άνθρωποι του βασιλιά και συζήτησαν πολλή ώρα μαζί του. Όπως έμαθα έπειτα, είχαν έλθει να με ζητήσουν για το ανάκτορο του Σολομώντος. Οι γονείς μου και τ' αδελφία μου χάρηκαν πολύ για την τιμή που είχε γίνει στο σπίτι τους. Μ' έστολισαν, λοιπόν, μ' έλειψαν με άσπασμα, με φίλησαν πολύ και μ' έπεισαν πως ή τύχη μου ήταν μεγάλη κι' ευδοξία. Οι παρθένες και οι γυναίκες της Παθούρης ήρθαν στο τέλος να μ' αποχαιρετήσουν και μούκαναν έγκώμια για την ομορφιά μου. Εξήλευσαν όλες την τύχη μου. Έπειτα, οι όίκοί μου μ' έμπιστευέθηκαν. Στους ανθρώπους του Σολομώντος που θά μ' έφερναν στο ανάκτορό του. — Αρχίζω να καταλαβαίνω, καλή μου Βελισά, την διέκοψε ή Σουλαμίτις. — Τι; ρώτησε ή νέα. — Όλοι ήταν ευχαριστημένοι έκτός από σένα. Γιατί έσύ αγαπούσες όταν ήρθαν να σε ζητήσουν οι άνθρωποι του βασιλιά. — Έχεις άδικο, απήντησε ή Βελισά. Εγώ έχάρηκα πιά πολύ από τους άλλους. Δεν είχα αγαπήσει ως εκείνη τη στιγμή και ή ψυχή μου ήταν πλημμυρισμένη από ευτυχία. Κι' εγώ έπίστευα, όπως και οι άλλοι, ότι ή τιμή που μ'ό έχε γίνει ήταν πολύ μεγάλη. — Αγαπήσες λοιπόν στο δρόμο κανέναν γενναίο και όραίο εύπατρίδη που σ' έκαμε να λυπηθής για την τιμή που σου είχε γίνει και να μηης με

θλιμμένη και θαρειά την καρδιά μέσα στο ανάκτορο; — Όυτε αυτό, Σουλαμίτις. Στο δρόμο δεν συνήντησα κανένα εύπατρίδη. Αλλά κι' αν συνήντησα δεν τον έπροσέξα, γιατί δεν έσκεπτόμουν τίποτε άλλο παρά ότι σε λίγο θά είχα για σύντροφο το μεγάλο και ξακουσμένο βασίλειό της Ιουδαίας. — Η ιστορία σου άρχίζει να γίνεται πολύ παράδοξη, καλή μου Βελισά, είπε ή Σουλαμίτις. Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να μ'ό πής. — Θά με καταλάβεις σε λίγο, απήντησε ή νέα. Έπειτα από πορεία δυο ήμερών, έφθάσαμε στην Ιερουσαλήμ, τη μεγάλη πόλη, με τα πελώρια και πανύψηλα τείχη. Απειρο πλῆθος λαού είχε χυθεί εκείνη την ήμέρα στους δρόμους κι' έπευφιμούσε τον Σολομώντα. — Είχε γυρίσει νικηφόρος από καμιά έκστρατεία εναντίον των έχθρων του κράτους του; — Όχι. Αλλά είχε τελειώσει την άνεργεια του μεγάλου ναού της Ιερουσαλήμ, που όλοι έλεγαν πως ήταν ύψισμα θαυματών. και το όραιότερο έργο της βασιλείας του. Εισαι παρθέλιος θέβαια και δεν μπορείς να τον έπισκεφθής. Αλλά όπως άκουσα να λένε, ο ναός αυτός είναι απάραυτος και τίποτε δεν υπάρχει άνωτερο και όραιότερο απ' αυτόν στον κόσμο. — Δεν τον έχεις έπισκεφθ' ούτε και

πληντησε ή νέα. Με μένα όμως συμβαίνει το αντίθετο. Αγαπώ χωρίς να μ' αγαπούν. — Η Σουλαμίτις την έτράθηξε πιά πολύ κοντά της. — Έισαι και σ' το ίδιο δυστυχισμένη με μένα, είπε. Ποιός είναι ο έκεκτός σου, που δεν συγκινείται από την αγάπη σου; — Μεγάλος και ισχυρός και δεν μπορώ να φθάσω ως αυτόν. — Έχεις το βασίλειο σύντροφο και παραπονεΐσαι; Έκαμε ή Σουλαμίτις. Ποιός είναι μεγαλύτερος και ισχυρότερος από το βασίλειό; — Και τί είναι εκείνο που σ' κάνει να νομίζεις πως έχω σύντροφο το βασίλειό; Θά σου πω την ιστορία μου, Σουλαμίτις και τότε θα ιδής πως είναι πιά θλιβερό από τη δική σου. — Η νέα άφησε έναν αναστεναγμό και άρχισε ν' αφηγείται: — Υπάρχει, είπε, στη γη της Παθούρης ένας μεγάλος άρχοντας, πλούσιος και ανδρείος, που λέγεται Σαφών. Κόρη του άρχοντος αυτού είμ' εγώ. Τ' όνομά μου είναι Βελισά. Όπως βλέπεις, είμαι μόλις είκοσι χρόνων. Πριν από δυο χρόνια ήρθαν ένα πρωί στο άρχοντικό του πατέρα μου άνθρωποι του βασιλιά και συζήτησαν πολλή ώρα μαζί του. Όπως έμαθα έπειτα, είχαν έλθει να με ζητήσουν για το ανάκτορο του Σολομώντος. Οι γονείς μου και τ' αδελφία μου χάρηκαν πολύ για την τιμή που είχε γίνει στο σπίτι τους. Μ' έστολισαν, λοιπόν, μ' έλειψαν με άσπασμα, με φίλησαν πολύ και μ' έπεισαν πως ή τύχη μου ήταν μεγάλη κι' ευδοξία. Οι παρθένες και οι γυναίκες της Παθούρης ήρθαν στο τέλος να μ' αποχαιρετήσουν και μούκαναν έγκώμια για την ομορφιά μου. Εξήλευσαν όλες την τύχη μου. Έπειτα, οι όίκοί μου μ' έμπιστευέθηκαν. Στους ανθρώπους του Σολομώντος που θά μ' έφερναν στο ανάκτορό του. — Αρχίζω να καταλαβαίνω, καλή μου Βελισά, την διέκοψε ή Σουλαμίτις. — Τι; ρώτησε ή νέα. — Όλοι ήταν ευχαριστημένοι έκτός από σένα. Γιατί έσύ αγαπούσες όταν ήρθαν να σε ζητήσουν οι άνθρωποι του βασιλιά. — Έχεις άδικο, απήντησε ή Βελισά. Εγώ έχάρηκα πιά πολύ από τους άλλους. Δεν είχα αγαπήσει ως εκείνη τη στιγμή και ή ψυχή μου ήταν πλημμυρισμένη από ευτυχία. Κι' εγώ έπίστευα, όπως και οι άλλοι, ότι ή τιμή που μ'ό έχε γίνει ήταν πολύ μεγάλη. — Αγαπήσες λοιπόν στο δρόμο κανέναν γενναίο και όραίο εύπατρίδη που σ' έκαμε να λυπηθής για την τιμή που σου είχε γίνει και να μηης με

θλιμμένη και θαρειά την καρδιά μέσα στο ανάκτορο; — Όυτε αυτό, Σουλαμίτις. Στο δρόμο δεν συνήντησα κανένα εύπατρίδη. Αλλά κι' αν συνήντησα δεν τον έπροσέξα, γιατί δεν έσκεπτόμουν τίποτε άλλο παρά ότι σε λίγο θά είχα για σύντροφο το μεγάλο και ξακουσμένο βασίλειό της Ιουδαίας. — Η ιστορία σου άρχίζει να γίνεται πολύ παράδοξη, καλή μου Βελισά, είπε ή Σουλαμίτις. Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να μ'ό πής. — Θά με καταλάβεις σε λίγο, απήντησε ή νέα. Έπειτα από πορεία δυο ήμερών, έφθάσαμε στην Ιερουσαλήμ, τη μεγάλη πόλη, με τα πελώρια και πανύψηλα τείχη. Απειρο πλῆθος λαού είχε χυθεί εκείνη την ήμέρα στους δρόμους κι' έπευφιμούσε τον Σολομώντα. — Είχε γυρίσει νικηφόρος από καμιά έκστρατεία εναντίον των έχθρων του κράτους του; — Όχι. Αλλά είχε τελειώσει την άνεργεια του μεγάλου ναού της Ιερουσαλήμ, που όλοι έλεγαν πως ήταν ύψισμα θαυματών. και το όραιότερο έργο της βασιλείας του. Εισαι παρθέλιος θέβαια και δεν μπορείς να τον έπισκεφθής. Αλλά όπως άκουσα να λένε, ο ναός αυτός είναι απάραυτος και τίποτε δεν υπάρχει άνωτερο και όραιότερο απ' αυτόν στον κόσμο. — Δεν τον έχεις έπισκεφθ' ούτε και

Η Σουλαμίτις έτράθηξε πολύ κοντά της την Βελισά ενώ ή νέα άφησε ένα αναστεναγμό.

σ'ό λοιπόν. Βελισά; — Όχι, απήντησε ή νέα με πνιγμένη φωνή. — Και όμως ήταν δικαίωμά σου. — Τι θέλεις να πής, Σουλαμίτις; — Έχω άκούσει πως μόνο στις παρθένες δεν έπιτρέπει ή εισοδος μέσα στο ναό. Οι γυναίκες όμως έχουν δικαίωμα να εισέρχονται σ' αυτόν και να προσεύχονται στο Θεό. — Η Βελισά έκρυψε το πρόσωπο μέσα στα χέρια της. — Γι' αυτό το λόγο δεν τον έπισκέφθηκα κι' εγώ ακόμη, είπε. — Και τα δάκρυα εκύλησαν από τα μάτια της. — Καταλαβαίνεις τώρα, είπε ανάμεσα σε λυγμούς, πόσο δυστυχής είμαι. Και όμως βρίσκομαι δυο δλόκληρα χρόνια μέσα σ' αυτό το ανάκτορο, μ' έν'ό όλοι με μακαρίζουν για την ευτυχία μου εγώ είμαι περίλυπη και κλάω διαρκώς για τη δυστυχία και την καταδίκη μου. — Η Σουλαμίτις είχε συγκινηθ' από τα λόγια της. — Έξακολούθησε, καλή μου Βελισά, είπε σε λίγο. Η θλιβερή ιστορία σου μ' έκαμε να ξεχάσω τον μεγάλο πόνο της καρδιάς μου. — Η Βελισά εξακολούθησε: — Ανάμεσα στο λαό που έπευφιμούσε, είδα, σε μια στιγμή, να περνά ή το Σολομώντα. Στην πατρίδα μου, την Παθούρη, δεν είχα ιδ'ό ποτέ τέτοιο θέαμα κι' ούτε μπορούσα να

φαντασθ'ό πως ένας λαός ήταν δυνατό να περιβάλλη με τόσο λατρεία το βασιλέα του. «Δόξα και τιμή στη βασιλεία σου!» «Χαίρε σύ, ό σοφός και άθάνατος!» έφώναζε το πλῆθος μέσα σ' ένα παραλήρημα χαράς και ένθουςιασμού. Ο Σολομών ήταν καθισμένος επάνω σ' ένα χρυσό θρόνο, που τον κρατούσαν στα χέρια άνδρες μεταξύ των ισχυρών του Ισραήλ. Γιγαντώσωμοι σωματόφύλακες, ντυμένοι μέσα σε χρυσές πανοπλίες, τον περιστοιχίζαν. Οι γυναίκες τον έρραιναν με μύρα και σειρά από τριαντάφυλλα έπεφταν στα πόδια του. — Ένοιωσα τότε μια άπέραντη αγαλλίαση μέσα στην ψυχή μου και μια περηφάνεια, που ποτέ άλλοτε δεν είχα αισθανθ', μ' όλο που κι' ό δικός μου πατέρας ήταν άρχοντας άνδρείος και ισχυρός. «Νά, έσκεπτόμουν, ό έκεκτός του Θεού, ό άνθρωπος που τον λατρεύουν οι λαοί του, θά είναι σε λίγο σύντροφός μου. Ευτυχισμένη ήμ'ό που θά μπορώ να τον συντροφεύω στα δειπνά του και να τον ξεκουράζω στον κοιτώνά του έπειτα από τους κόπους και τις φροντίδες της έξουσίας. Με την άφοσίωσί μου 'ώς μπορώ να συγκινήσω κάποτε την ψυχή του κι' ίσως έρθη μια μέρα που θ' άκούσω από το στόμα του λόγια αγάπης και τρυφερότητας. Αλλά κι' αν ό βασιλιάς δεν μ' αγαπήσει, πάλι θά είμαι ευτυχισμένη και περήφανη κοντά του.» — Η ποιμή έπέρασε μεγαλοπρεπής και χάθηκε στο βάθος του δρόμου, συνοδευόμενη από μια πελώρια όουή του πλῆθους. — Εκλείσα τότε τα μάτια μου κι' ένοιωσα την καρδιά μου να κτυπά τόσο δυνατά, που νόμιζα ότι θάόβαινε από το στήθος μου. Πραγματικά, είχαν δίκιο οι γυναίκες της Παθούρης να με μακαρίζουν για την τύχη μου. Ποιά άλλη γυναίκα θά μπορούσε να είναι ευτυχισμένη, όσο ήμουν εγώ εκείνη την ήμέρα; — Η μικρή συνοδεία που με είχε φέρει από την Παθούρη ξεκίνησε σε λίγο για τα ανάκτορα του Σολομώντος. — Ο βασιλεύς άπουσίαζε εκείνη τη στιγμή. Βρισκόταν ακόμη στο ναό. — Αλλά ή ήμέρα που πέρασε ήταν ή ευτυχέστερη της ζωής μου. Η ήμέρα που θά έζημέρινα θά μούδινε την ευτυχία, που τόσο έπιθυμούσα. — Πολλές φορές είναι πιά γλυκό να περιμένει κανείς την ευτυχία, παρά να την άπολαμύδης. — Έφθασε τέλος ή άλλη μέρα. — Ο βασιλεύς διέταξε σε μια στιγμή να με οδηγήσουν μπροστά του. — Η καρδιά μου κτυπούσε τόσο δυνατά την ώρα αυτή, που μ'ό φαινόταν πως θάόβαινε από το στήθος μου. — Και όταν οι άρχοντες των άνακτόρων ήρθαν να με παραλάβουν για να με οδηγήσουν εμπρός στον Σολομώντα έσκεπτόμουν, γεμάτη περηφάνεια, γιατί να μη βρίσκονται εκεί μπροστά μου οι φίλες μου και οι γυναίκες της Παθούρης για να ιδούν το θρίαμβό μου. — Οι άρχοντες με όδήγησαν στη μεγάλη αίθουσα των άνακτόρων. — Ο βασιλιάς ήταν καθισμένος επάνω στον όλόχρυσό θρόνο του με τα πολύτιμα περάδια και με έκύτταζε με πολλή συμπάθεια, όταν έμπήκε μέσα. — Έπειτα ρώτησε το όνομα και την πατρίδα μου. Κι' όταν του είπαν πως ήμουν κόρη του άρχοντος της Παθούρης, μ'ό ζήτησε πολλές πληροφορίες

για τον πατέρα μου και την οικογένειά μου. Στο τέλος, μου είπε πως με έβρισκε πολύ όμορφη και με άφησε να φιλήσω το χέρι του.»

Η Βελισά αναστέναξε και πάλι.

—Υστερα; ρώτησε η Σουλαμίτις.

—Από τη στιγμή εκείνη έτελειώσαν όλα η καλύτερα από τη στιγμή εκείνη άρχισε η δυστυχία μου.

—Δεν σε καταλαβαίνω, είπε και πάλι η Σουλαμίτις.

—Από τη στιγμή εκείνη ο βασιλιάς με ξέχασε και δεν με ζήτησε ούτε μία φορά κοντά του. Από τότε έκλεισθηκα στο γυναικωνίτη και ετάφηκα μέσα σ' αυτόν χωρίς ο βασιλιάς να με θυμάται πια, ενώ εγώ ένοιωσα πως τον αγαπούσα από την πρώτη στιγμή.

—Δυστυχισμένη! Έκαμε η Σουλαμίτις. Και όμως είσαι τόσο ωραία!

—Τί ωφελεί αφού ο άνθρωπος που αγαπώ δεν φαίνεται να έχη την ίδια γνώμη;

—Αλλά γιατί δεν ζήτησες να τον ιδής εσύ, Βελισά; Μου φαίνεται πως θ' μπορούσες να το κάμεις.

—Και μήπως δεν το έκαμα; Έκαμα μάλλον κάτι πολύ περισσότερο. Δεν έρω πως ευρήκα το θάρος να τυλμιλώ για την αγάπη μου και για τον πόνο που ένοιωθα, γιατί με κρατούσε μακριά του. Ο βασιλιάς με άκουσε με πολλή συμπάθεια. Στο τέλος μου είπε πως δεν περιφρονούσε καμιά από τις γυναίκες του, μα πως δεν μπορούσε ούτε και να αγαπήσει καμιά, με αγάπη ξεχωριστή από τις άλλες, γιατί τότε ο γυναικωνίτης του θαχανε τη γαλήνη του και θα γέμισε από φιλονεικίες και διχόνοιες. Έπειτα με φίλησε στο μέτωπο και με άφησε να φύγω.

»Πές μου, έρωτησε στο τέλος η νέα, δεν νομίζεις πως είμαι πιο δυστυχισμένη από σένα, Σουλαμίτις;

—Καθένας μετράει τον πόνο του με το δικό του μέτρο, απάντησε η κόρη της Ναδάβ και δεν υπάρχει κανένα μέτρο κοινό για όλους τους ανθρώπους. Εγώ, ξέφωνα, θα ήμουν εύτυχισμένη αν θρικόμουν στη δική σου θέσι. Αλλά, πές μου Βελισά, γιατί ο βασιλιάς συναθροίζει στο γυναικωνίτη του τόσες γυναίκες και έπειτα τις εγκαταλείπει και τις ξεχνά;

—Είπε ένας παλιός νόμος αυτός που είχε υποχρεωμένους να τον σεβάσθην. Σύμφωνα μ' αυτό τον νόμο, οι άρραυστες γυναίκες του Ισραήλ ανήκουν στο βασιλιά, που μπορεί να τις κρατήσει όσον καιρό θελήσει στο γυναικωνίτη του. Όταν έπειτα από χρόνια φύγουν από κεί, οι γυναίκες αυτές είναι τιμημένες και δοξασμένες ανάμεσα σ' όλες τις άλλες. Οι άνθρωποι του βασιλιά γυρίζουν ακάταπαυστα σ' όλες τις επαρχίες και διαλέγουν για το γυναικωνίτη του τις ωραιότερες νέες. Ο βασιλιάς μπορεί να τις κρατήσει ή να τις δώσει άμεσως. Γι' αυτό ο γυναικωνίτης του είναι πάντα γεμάτος. Νά, αυτή τη στιγμή, ξέφωνα, υπάρχουν εδώ μέσα εξήντα βασίλισσες, ογδόντα παλλακίδες και εξακόσιες νέες από όλες τις φυλές του Ιούδα. Πολλές απ' αυτές είχαν μια φορά μόνο το πρόσωπο του βασιλιά, όταν τις πρωτόφεραν εδώ.

Από τότε περιμένουν τη σειρά τους, πού, καινούια φορά, δεν έρχεται ποτέ. Αλλά θέβαια οι άλλες δεν αγαπούν τον βασιλιά, όπως τον αγαπώ εγώ.

—Βελισά, είπε ξέφωνα η Σουλαμίτις,

τις, θέλεις να προσπαθήσω να σε σώσω;

—Νά με σώσης σύ; Και με ποιά τρόπο;

—Έχω το σχέδιό μου.

—Λέγε, όραία Σουλαμίτις. Ίσως να έχης τη διάθεσι να με ευεργετήσεις, άλλ' όχι και τη δύναμι.

—Νά, το βράδυ έφθασε, άπήντησε η νέα και το δέπνυ μās περιμένει. Μόλις τελειώσωμε, έλα να κατεβούμε στον κήπο και έκει εσύ μου μιλήσω.

Την ημέρα ο κήπος έγέμιζε από τὰ κελαδήματα των πουλιών. Αλλά, μόλις έφθε το σούρουπο, άνηχοσε από τὰ τραγούδια και τὰ γέλια των γυναικών του Σολομώντος, που είχαν τὸ δικαίωμα να περιφέρονται σ' αυτόν μόλις έθρόνυαζε, γιατί οι άκτινες τῶ ηλίου δεν έπρεπε να πέσουν ποτέ στο πρόσωπό τους, ούτε ανθρώπινο μάτι να τις άντικρύση έκτος από τούς ευνούχους και, σε μερικές περιπτώσεις, τούς φρουρούς. Ο θνητός που θά τολμούσε να παραβιάση τὰ μυστικά του γυναικωνίτη έκανε άσέβεια και, όσο ψηλά και άν στεκόταν, την έπληρώνε με τὸ κεφάλι του.

Έτσι και κείνο τὸ θράδυ ο κήπος ήταν γεμάτος από νέες, που έπαιζαν ή έτραγουδούσαν και οι κρυστάλλινες φωνές τους έρχίζαν την ήρεμία της νύκτας κι' έδιναν σ' όλα έναν τόνο ευθυμίας και χαράς.

Μόνο η Σουλαμίτις και η Βελισά έκανον εξαίρεσι από τις άλλες.

Είχαν μείνει μακριά απ' αυτές και είχαν καθήσει σε μία άπομνηρη γωνιά, όπου δεν υπήρχε φόβος να τις άνησυχή κανείς.

—Περιμένω να σ' άκούσω, είπε πρώτη η Βελισά, που ένοιωθε στη Σουλαμίτιδα μία φίλη, χωρίς να ζητήσει να μάθη ποιά ήταν η άφορη της φιλίας αείτης.

—Άκουσε, Βελισά, είπε η Σουλαμίτις, άπορώντας και η ίδια για τὸ θάρρος που έπαιρνε. Έσύ είσαι κόρη άρχοντος κι' εγώ μία άπλη θοοκού-λα. Θά θρίσκης γι' αυτό πώς είνε ανάξιο ίσως για σένα να σε βοηθήσω. Δεν έχω κανένα σχέδιο, όπως σου είπα προηγουμένως. Σ' αυτή όμως την περίπτωση μπορώ να κάμω για σένα κάτι που καμιά άλλη δεν θά ήταν σε θέσι να τὸ κάμη.

—Δέχομαι τη βοήθειά σου, άπήντησε η Βελισά, μ' όλο που δεν καταλαβαίνω πως μπορείς να μου φανίς χρήσιμη. Είσαι και σύ μία γυναίκα σαν όλες τις άλλες εδώ μέσα, αλλά ξέρεις λιγώτερα από κάθε άλλη, γιατί ήρθες τελευταία στο γυναικωνίτη.

—Αυτό είνε αλήθεια, αλλά στο μικρό αυτό θέασημα έχω ιδή τὸ βασιλιά περισσότερες φορές από πολλές από σάς.

—Τί θέλεις να πής;

—Ο βασιλιάς θά με καλέση και πάλι κοντά του.

—Απόψε; ρώτησε η Βελισά με φωνή που έτρεψε.

—Αν όχι απόψε, αύριο ή μεθαύριο... Πάντως μέσα σε λίγες μέρες...

—Και πως τὸ ξέρεις αυτό; ρώτησε και πάλι η νέα.

—Ο βασιλιάς ευχαριστείται να με βλέπη... Τὸ ξέω αυτό... τὸ έχω άνηψήσθ...

Τὸ θέλημα της Βελισάς έγινε σκοτεινό και μία σκιά άπλώθηκε πάνω στο πρόσωπό της.

—Μή σ' άρέσει για δτι σου είπα; συνέχισε η Σουλαμίτις. Ο Θεός

μου στέλνει μία άνέλπιστη συμπαχή που μπορεί κι' αυτή να με σώση, όπως θά προσπαθήσω να την βοηθήσω κι' εγώ. Θά σου μιλήσω, λοιπόν, με ειλικρίνεια, Βελισά. Κι' αν ο βασιλιάς με αγαπήση, δεν πρέπει να φοβηθής πως θά τὸν άγαπήσω ποτέ εγώ. Η δική μου αγάπη είνε άπό καιρό δοσμένη σ' άλλον. Μπορείς γι' αυτό να με θεωρής φίλη σου και να έχης έμπιστοσύνη στα λόγια μου. Όταν λοιπόν ο βασιλιάς με καλέση κοντά του, θά τὸν μιλήσω για την αγάπη σου, θά τὸν περιγράψω τὸ πάθος σου και θά τὸν κεντήσω την περιέργεια να σε καλέση κοντά του και να βεβαιήση να σε γνωρίση περισσότερο. Κατά θάθος ο βασιλιάς είνε καλός και άμα μάθη πως υποφέρεις γι' αυτόν θά συγκινηθῇ και δεν θά σε άφήσῃ να θασανίσεις περισσότερο.

Η Βελισά έκίνησε με δυσπιστία τὸ κεφάλι.

—Αμφιβάλλεις δτι θά τὸ κάμω στήν πρώτη ευκαιρία που θά μου δοθῇ; ρώτησε η Σουλαμίτις.

—Δεν αμφιβάλλω καθόλου, άπήντησε η Βελισά, γιατί καταλαβαίνω ποιά είνε τὸ αίσθημα που σε κινεί. Φαντάζεσαι δτι αν ο βασιλιάς με αγαπήσῃ θά παύω να σε ένοχλή και έτσι θά σ' άφήσῃ να φύγῃ από τὸ άνάκτορό του. Αυτό δεν είνε;

—Πραγματικά, αυτή είνε η σκέψις μου, έκαμε η Σουλαμίτις.

—Δεν θρίσχω όμως, συνέχισε η Βελισά πὸς τὸ πράγμα είνε τόσο εύκολο δὸς τὸ φαντάζεσαι.

—Εύκολο θέβαια δεν είνε, αλλά γιατί δεν θά έπρεπε να δοκιμάσωμε; Καμιά από τις δύο μας δεν έχει να χάση τίποτα, ενώ αντίθετως μπορεί να κερδίσωμε. Γιατί έλπίζω πως και σύ αν μωρέσης θά με βοηθήσης με μέρα.

—Γι' αυτό μπορείς να είσαι θεβαιά, μόνο που δεν πιστεύω πως θά μου δοθῇ αυτή η ευκαιρία ποτέ. Η σκέψις σου θά ήταν καλή, αν δεν υπήρχε φόβος να χάσω για πάντα την έλπιδα που έχω μέσα στην καρδιά μου. Με την έλπιδα αυτή ζω δύο δλόκληρα χρόνια τώρα. Αν και τὴ φορά αυτή δεν συγκινηθῇ ο βασιλιάς, θά πρέπει ν' άπελπισθῶ έντελώς. Και τότε θά είμαι πιο δυστυχισμένη από ποίν.

—Έχεις δίκιο, άπήντησε η Σουλαμίτις. Αλλά υπάρχει κάτι που μου λέει μέσα μου δτι δεν θά άποτώχωμε.

Οι δύο νέες έαίτησαν πολλή ώρα άκούη. Όταν έχωρισθκαν, μία λάμψη έλπίδος έφώτιζε τὸ θέλημα τους. Η Βελισά ήλπιζε δτι θά κατακτούσε την καρδιά του Σολομώντος, ενώ η Σουλαμίτις δτι θά μπορούσε σύντομα να φύγῃ από τὸ άνάκτορό του, για να νικήσῃ κοντά στον αγαπημένο της.

Η νύχτα εκείνη έπέρασε χωρίς ο βασιλεύς της Ιουδαίας να καλέση κοντά του τη Σουλαμίτιδα. Τὸ ίδιο έγινε και τὴν άλλη μέρα και τὴν άλλη νύκτα.

Μία δλόκληρη θδομάδα έπέρασε έτσι.

Η Σουλαμίτις είχε άρχισει ν' άνησυχῇ. Δεν τὴν ένδιέφερε η αγάπη του Σολομώντος, αλλά η εγκατάλειψις αυτή ήταν χειρότερη από οποιαδήποτε προσβολή.

Έκινδύνευε συγχρόνως να γελοιοποιηθῇ στὰ μάτια της Βελισάς, στην όποία με τὴν θεβαιότητα είχε μιλήσει για την αγάπη του Σολομώντος.

Ένα πρωί η κόρη του άρχοντος

της Παθούρης ήρθε να τη βρῇ στο δωμάτιό της και της είπε:

—Είδες που ένόμιζες πως ήταν τόσο εύκολο να ιδής τον βασιλιά; Είμαι θεβαιά πως σ' έξέχασε και σένα, όπως είχε άλλοτε ξεχάσει και μένα.

—Αδύνατον, είπε η Σουλαμίτις. Δεν μπορεί να μ' έξέχασε τόσο γρήγορα. Άκούω ακόμη στ' αυτιά μου τὰ λόγια του, που ήταν γεμάτα από πάθος και έρωτα.

—Και όμως θά ιδής πως έτσι είνε, Σουλαμίτις, άπήντησε η Βελισά.

Η Σουλαμίτις δεν θρίκε τίποτε ν' άπαντήσῃ και έσκέπασε με τὰ χέρια τὸ πρόσωπό της, για να κρύψῃ τὰ δάκρυα που έκυλούσαν άφθονα από τὰ μάτια της.

Η θέσις της τής φαινόταν τώρα πιο τραγική από πρίν.

Η πάλι για την αγάπη της της έδινε θάρρος και δύναμη. Ήταν θεβαιά πως δεν θά υπέκυπτε ποτέ και γι' αυτό οι έρωτικές έξομολογήσεις του Σολομώντος δεν τὴν έπείραζαν.

Ηλπιζε, άλλως τε, πάντα δτι ο βασιλιάς θά τηρούσε μία μέρα την υπόσχεσί του και δτι θά τὴν άφηνε ελεύθερη να φύγῃ από τὰ άνάκτορά του.

Αλλά τώρα και η έλπιδα αυτή έσβυνε σιγά - σιγά από τὴν ψυχῇ της.

Σαν τόσες νέες που τὴν περιστοιχίζαν, είχε κι' αυτή ξεχασθῇ.

Και τώρα θά περνούσε τὰ χρόνια της κλεισμένη μέσα στο γυναικωνίτη, χωρίς καμιά έλπιδα να επικοινωνήσῃ με τὸν άλλον κόσμο.

Ήταν σαν φυλακισμένη. Κάτι περισσότερο. Ήταν μία ζωντανή νεκρά. Οι μέρες θά κυλούσαν ομοιόμορφες πίσω από άλλες μέρες και η ζωή της έσβυνε σιγά - σιγά πίσω από τούς τοίχους του χρυσστόλιστου τάφου της.

Αν μπορούσε τουλάχιστον να μάθη τί άπόγινε ο Άμώρ! Αν μπορούσε να επικοινωνήσῃ μ' έναν οποιοδήποτε τρόπο μαζί του!

Αλλά τώρα, ξεχασμένη και παραμελημένη όπως ήταν, ούτε κι' αυτό, μπορούσε να τὸ έλπιση πιά.

Έπέρασε μία άλλη θδομάδα ακόμη κι' έπειτα μία τρίτη.

Απέφυγε τώρα να βλέπη τη Βελισά, γιατί ντρέπόταν να τὴν άντικρύσῃ στὰ μάτια. Αλλά και η κόρη του άρχοντος της Παθούρης έφρόντιζε πάντοτε να μη θρίσκει στο δρόμο της Σουλαμίτιδος, για να μη της θυμίζῃ με τὴν παρουσία της τὴν παράλογη ύπόσχεσι που της είχε δώσει.

Και για τις άλλες γυναίκες του Σολομώντος, η Σουλαμίτις ήταν πιά τώρα χωρίς σημασία.

Στὴν άρχή τὴν είχαν ζηλέψει και μερικές μάλλιστα τὴν είχαν μισήσει. Αλλά τώρα τὴν περιφρονούσαν. Κι' ευρισκαν ακόμη πως η τιμωρία της ήταν πολύ δίκαιη γιατί είχε τολμήσει, μία τσοπανοπούλα αυτή, να συναγωνισθῇ με τις κόρες των πιδ Ισχυρών άρχόντων και των ένεστέρων οικογενειών της Ιουδαίας.

Στὴν άρχή τὴν είχαν ζηλέψει και μερικές μάλλιστα τὴν είχαν μισήσει. Αλλά τώρα τὴν περιφρονούσαν. Κι' ευρισκαν ακόμη πως η τιμωρία της ήταν πολύ δίκαιη γιατί είχε τολμήσει, μία τσοπανοπούλα αυτή, να συναγωνισθῇ με τις κόρες των πιδ Ισχυρών άρχόντων και των ένεστέρων οικογενειών της Ιουδαίας.

Στὴν άρχή τὴν είχαν ζηλέψει και μερικές μάλλιστα τὴν είχαν μισήσει. Αλλά τώρα τὴν περιφρονούσαν. Κι' ευρισκαν ακόμη πως η τιμωρία της ήταν πολύ δίκαιη γιατί είχε τολμήσει, μία τσοπανοπούλα αυτή, να συναγωνισθῇ με τις κόρες των πιδ Ισχυρών άρχόντων και των ένεστέρων οικογενειών της Ιουδαίας.

Στὴν άρχή τὴν είχαν ζηλέψει και μερικές μάλλιστα τὴν είχαν μισήσει. Αλλά τώρα τὴν περιφρονούσαν. Κι' ευρισκαν ακόμη πως η τιμωρία της ήταν πολύ δίκαιη γιατί είχε τολμήσει, μία τσοπανοπούλα αυτή, να συναγωνισθῇ με τις κόρες των πιδ Ισχυρών άρχόντων και των ένεστέρων οικογενειών της Ιουδαίας.

Στὴν άρχή τὴν είχαν ζηλέψει και μερικές μάλλιστα τὴν είχαν μισήσει. Αλλά τώρα τὴν περιφρονούσαν. Κι' ευρισκαν ακόμη πως η τιμωρία της ήταν πολύ δίκαιη γιατί είχε τολμήσει, μία τσοπανοπούλα αυτή, να συναγωνισθῇ με τις κόρες των πιδ Ισχυρών άρχόντων και των ένεστέρων οικογενειών της Ιουδαίας.

Στὴν άρχή τὴν είχαν ζηλέψει και μερικές μάλλιστα τὴν είχαν μισήσει. Αλλά τώρα τὴν περιφρονούσαν. Κι' ευρισκαν ακόμη πως η τιμωρία της ήταν πολύ δίκαιη γιατί είχε τολμήσει, μία τσοπανοπούλα αυτή, να συναγωνισθῇ με τις κόρες των πιδ Ισχυρών άρχόντων και των ένεστέρων οικογενειών της Ιουδαίας.

Στὴν άρχή τὴν είχαν ζηλέψει και μερικές μάλλιστα τὴν είχαν μισήσει. Αλλά τώρα τὴν περιφρονούσαν. Κι' ευρισκαν ακόμη πως η τιμωρία της ήταν πολύ δίκαιη γιατί είχε τολμήσει, μία τσοπανοπούλα αυτή, να συναγωνισθῇ με τις κόρες των πιδ Ισχυρών άρχόντων και των ένεστέρων οικογενειών της Ιουδαίας.

Στὴν άρχή τὴν είχαν ζηλέψει και μερικές μάλλιστα τὴν είχαν μισήσει. Αλλά τώρα τὴν περιφρονούσαν. Κι' ευρισκαν ακόμη πως η τιμωρία της ήταν πολύ δίκαιη γιατί είχε τολμήσει, μία τσοπανοπούλα αυτή, να συναγωνισθῇ με τις κόρες των πιδ Ισχυρών άρχόντων και των ένεστέρων οικογενειών της Ιουδαίας.

Στὴν άρχή τὴν είχαν ζηλέψει και μερικές μάλλιστα τὴν είχαν μισήσει. Αλλά τώρα τὴν περιφρονούσαν. Κι' ευρισκαν ακόμη πως η τιμωρία της ήταν πολύ δίκαιη γιατί είχε τολμήσει, μία τσοπανοπούλα αυτή, να συναγωνισθῇ με τις κόρες των πιδ Ισχυρών άρχόντων και των ένεστέρων οικογενειών της Ιουδαίας.

Στὴν άρχή τὴν είχαν ζηλέψει και μερικές μάλλιστα τὴν είχαν μισήσει. Αλλά τώρα τὴν περιφρονούσαν. Κι' ευρισκαν ακόμη πως η τιμωρία της ήταν πολύ δίκαιη γιατί είχε τολμήσει, μία τσοπανοπούλα αυτή, να συναγωνισθῇ με τις κόρες των πιδ Ισχυρών άρχόντων και των ένεστέρων οικογενειών της Ιουδαίας.

Η νέα έφθείρετο μέσα στο γυναικωνίτη, αλλά και οι άνθρωποι που περιστοιχίζαν τὸ βασιλιά σιγοψιθύριζαν μεταξύ τους πως ο κύριός τους είχε αλλάξει πολύ κατά τὸν τελευταίο καιρό.

Ο σοφός βασιλιάς της Ιουδαίας δεν ήταν πιά όπως πρώτα. Είχε γίνει μελαγχολικός, ιδιότροπος και ζητούσε επίμονα τὴ μοναξιά. Οι αυλικόι του δεν μπορούσαν εύκολα να τὸν πλησιάσουν. Κι' έβλεπαν ακόμη πως και για τις υποθέσεις του Κράτους ο Σολομών δεν έδειχνε τὸ ίδιο όπως πρίν ένδιαφέρον. Οι άνωτεροί λειτουργοί τὸν εύρισκαν άφηρημένο και μάταια προσπαθούσαν να κινήσουν τὴν προσοχή του. Δεν είχε πιά καμιά διάθεσι για έργασία και παραμελούσε όλοένα και περισσότερο τὰ βασιλικά του καθήκοντα.

Ακόμη και στήν άπονομή της δικαιοσύνης ο βασιλιάς φαινόταν τελείως άδιάφορος. Εκείνοι που κατέφευγαν σ' αυτόν δεν έφευγαν ίκανοποιημένοι κι' έκριναν τις πιο πολλές φορές πως οι άποφάσεις του ήταν άδικες και παράλογες.

Έτσι και μεταξύ του λαού άρχισε σιγά - σιγά να δημιουργήται μία μεγάλη δυσαρέσκεια για τον κλονίζεται η έμπιστοσύνη που είχαν οι υπήκοοι του στὴ σοφία και τὴ δικαιοσύνη του βασιλέως των. Γι' αυτό και οι περισσότεροι απέφευγαν νάρθουν μπροστά του για να τὸν θάλουν κριτὴ στις διαφορές τους.

Υπήρχαν τότε στὴ Χαλδαία διάσημοι άστρολόγοι, που έπαγγέλλοντο τούς μάγους και πὸ η σοφία και η δύναμιά τους ήταν εξακουσμένη σ' όλες τις χώρες της Ασίας και της Ανωτολής.

Η είδησις για τὴ μεταβολή αυτή που είχε έπέλθει στὸ χαρακτήρα του Σολομώντος δεν άργησε να φθάσῃ και ως αὐτούς. Έλυτήθηκαν τότε πολλοί, γιατί ο βασιλιάς της Ιουδαίας ήταν άλλοτε μαθητής τους και τὸν είχαν μισήσει σε πολλά από τὰ μυστήρια της σοφίας των. Απέφασαν τότε να έλθουν σε βοήθειά του και μερικοί απ' αὐτούς, οι πιο εξακουσμένοι, άνάμεσα σ' όλους, έπέρασαν μία μέρα τις πύλες των άνακτόρων της Ιερουσαλήμ.

Αλλά ο Σολομών, μόλις άκουσε τὸ σκοπὸ της επισκέψης τους, δεν θέλησε να τὸς δεχθῇ.

Ο Γιοχανάν, που είχε άναγγελλει τὴν άφίξί τους, έπέμεινε:

—Γιατί, κύριέ μου, ρώτησε με σεβασμό, άρνείσαι να δεχθῇς τούς μάγους, που λύουν όλα τὰ μυστήρια της ζωῇ και θεραπεύουν όλες τις θλίψεις και όλες τις ασθένειες;

Ο Σολομών έγινε σκυθρωπός:

—Οι μάγοι, είπε, λύουν τὰ μυστήρια, άλλ' η δική μου η θλίψις δεν έχει μυστικά. Ξέρω πολύ καλά τὴν αίτια της και έχω άρκυά τὸν για να βρω τὴν θεραπεία της.

—Τότε, ξανάειπε ο Γιοχανάν, επίτρεπέ μου να σ' ερωτήσω, γιατί δε θρίσκεις τὴν θεραπεία αυτή;

—Άγνοεῖς, λοιπόν, πως υπάρχουν και ασθένειες που είνε άθεράπευτες;

—Αλλά ίσως οι μάγοι, με τὴ μεγάλη σοφία τους, κάτι θά μπορούσαν να κάμουν και για τις ασθένειες αυτές.

—Οι μάγοι είνε άνθρωποι όπως εγώ και θεραπεύουν μόνον εκείνο που μπορεί να θεραπευθῇ.

Ο Γιοχανάν δεν έτόλμησε να πῇ τίποτε άλλο, γιατί ήξερε πόσο ο βασιλιάς είχε γίνει ευαρέσιστος και φο-

βόταν μήπως προκαλέσῃ τὴν οργή του.

Αλλά τὸ συλλογισμένο και σκυθρωπὸς ύφος του Σολομώντος τὸν άνησύχησε:

—Τουλάχιστον, είπε σε λίγο, δεν θά μπορούσες ν' άνακινώσης σε μένα, τὸν πιστὸ δούλο σου, τὸ μυστικό σου;

Ίσως η ψυχῇ σου ξελάφρωνε τότε...

Ο βασιλιάς δεν έπρόφθασε ν' άπαντήσῃ. Γιατί τὴ στιγμή εκείνη άνοιξε η πόρτα και ένας φρουρός παρουσιάσθηκε στὸ άνοιγμα.

—Τί θέλεις; ρώτησε με δυσαρέσκεια ο βασιλεύς της Ιουδαίας.

Ο φρουρός έκαμε μία θεβαιά υπόκλισι και έπειτα είπε:

—Ένας άπόλοιός γέρος είνε έξω και ζητάει από τὸν κύριό μου να τὸν άκούσῃ.

—Δεν σὰς είνε τί ζητεί;

—Δεν θέλησε να μās πῇ. Σε παρακαλεῖ μόνο να τὸν δεχθῇς. Έρχεται, μς είνε, από πολύ μακριά και θέλει να τὸν άκούσῃς.

—Οδῆγησέ τον.

Ο φρουρός έφυγε.

Ο Γιοχανάν έσπευσε κι' αὐτός να εγκαταλείψῃ τὴν αἴθουσα, γιατί είχε αντίληφθῇ πως η ώρα δεν ήταν κατάλληλη για συζητήσεις.

Σε λίγο, ένας γέρος πρόβαλε στὴν πόρτα. Είχε ριγμένη στούς ώμους τὴν κάπα τὸν τσοπανότσηδον και στὰ χέρια κρατούσε μία μεγάλη θακτηρία.

Ο γέρος αὐτός δεν ήταν άλλος από τὸν Ίακώβ.

Έπροχώρησε μερικά βήματα στὴν αἴθουσα του θρόνου κι' έπειτα έπεσε στὰ γόνατα, και έπροσκύνησε τὸν Σολομώντα, περιμένοντας τὴν άδειά του για να μιλήσῃ.

—Ποῖς εἶσαι και τί ζητᾷς; ρώτησε με άδιαφορία ο βασιλεύς της Ιουδαίας. Είπες δτι έρχεσαι από μακριά; Από ποῖ;

—Τὸ νόμά μου δεν σ' ενδιαφέρει, βασιλιά, άπήντησε ο γέρος. Κι' αν σε πῶ θά τὸ ξεχάσης, γιατί υπάρχουν χιλιάδες ομοια όνόματα με τὸ δικό μου στὴν Ιουδαία. Σε ίκετεύω μόνο να με άκούσης. Είμαι γέρος κι' έχω άρκετὴ φρόνησι για να μη σε κουράσω με περιττὰ λόγια...

—Λέγε, είπε ο Σολομών, που εθρίσκε ένδιαφέρον στὸ πρόσωπο του γέροντος αὐτοῦ, με τὰ ήρεμα χαρακτηριστικά και τὴ γαλήνη της φυσιογνωμίας του.

—Ήρθα, βασιλιά, να σοῦ μιλήσω για τὴ Σουλαμίτιδα, άπήντησε ο Ίακώβ.

Ο Σολομών άνακινάσθηκε από τὸ θρόνο του.

—Ποῖς σε στέλνει; ρώτησε με συγκίνησι και ταραχή.

—Κανείς, βασιλιά.

—Αλλά τότε πως ήρθες;

—Ήρθα γιατί αγαπῶ σαν πατέρας τὴ Σουλαμίτιδα και υποφέρω γιατί νοιώθω πως πονάει. Η αγάπη και τὸ ενδιαφέρον μου γι' αυτή μου έδωκαν τὸ θάρρος να έρθω να πέσω στὰ πόδια σου, βασιλιά.

—Αν ήρθες να με παρακαλέσης για τὴ Σουλαμίτιδα, είπε ο Σολομών, με αίσιοτρο ύφος, άδικα έχασες τὸν κόπο σου, γιατί δεν έχω καμιά διάθεσι να σε άκούσω.

Αλλά τότε πως ήρθες;

—Ήρθα γιατί αγαπῶ σαν πατέρας τὴ Σουλαμίτιδα και υποφέρω γιατί νοιώθω πως πονάει. Η αγάπη και τὸ ενδιαφέρον μου γι' αυτή μου έδωκαν τὸ θάρρος να έρθω να πέσω στὰ πόδια σου, βασιλιά.

—Αν ήρθες να με παρακαλέσης για τὴ Σουλαμίτιδα, είπε ο Σολομών, με αίσιοτρο ύφος, άδικα έχασες τὸν κόπο σου, γιατί δεν έχω καμιά διάθεσι να σε άκούσω.

Αλλά τότε πως ήρθες;

—Ήρθα γιατί αγαπῶ σαν πατέρας τὴ Σουλαμίτιδα και υποφέρω γιατί νοιώθω πως πονάει. Η αγάπη και τὸ ενδιαφέρον μου γι' αυτή μου έδωκαν τὸ θάρρος να έρθω να πέσω στὰ πόδια σου, βασιλιά.

—Αν ήρθες να με παρακαλέσης για τὴ Σουλαμίτιδα, είπε ο Σολομών, με αίσιοτρο ύφος, άδικα έχασες τὸν κόπο σου, γιατί δεν έχω καμιά διάθεσι να σε άκούσω.

Αλλά τότε πως ήρθες;

—Ήρθα γιατί αγαπῶ σαν πατέρας τὴ Σουλαμίτιδα και υποφέρω γιατί νοιώθω πως πονάει. Η αγάπη και τὸ ενδιαφέρον μου γι' αυτή μου έδωκαν τὸ θάρρος να έρθω να πέσω στὰ πόδια σου, βασιλιά.

Αλλά τότε πως ήρθες;

—Ήρθα γιατί αγαπῶ σαν πατέρας τὴ Σουλαμίτιδα και υποφέρω γιατί νοιώθω πως πονάει. Η αγάπη και τὸ ενδιαφέρον μου γι' αυτή μου έδωκαν τὸ θάρρος να έρθω να πέσω στὰ πόδια σου, βασιλιά.

Αλλά τότε πως ήρθες;

—Ήρθα γιατί αγαπῶ σαν πατέρας τὴ Σουλαμίτιδα και υποφέρω γιατί νοιώθω πως πονάει. Η αγάπη και τὸ ενδιαφέρον μου γι' αυτή μου έδωκαν τὸ θάρρος να έρθω να πέσω στὰ πόδια σου, βασιλιά.

ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΟΥΝ...

Πρωτότυπος αισθηματικός διάλογος υπό ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

(Ένα νέο ζευγάρι. Άγαπώνταν και κλέφτηκαν, χωρίς να λογαριάσουν πως θα αντιμετώπιζαν το πρόβλημα της ζωής με τα άσημαντα μέσα που διαθέτουν. Η ΝΕΑ είναι από πλούσιο σπίτι που δεν θέλει ούτε ν' ακούσει τίποτε για τον ΑΝΤΡΑ που αδιαφέρει για την ελπίδα της ζωής.)

Η ΝΕΑ (ζητάει να τον σταματήσει): Νίκο!...

Ο ΝΕΟΣ: Σάν να μην ξέρω τι ιδέα έχουν για μένα...

Η ΝΕΑ (τον κοιτάζει τρυφερά): Δεν με νοιάζει τί ιδέα έχουν για μένα οι άλλοι. Έμένα μου φτάνει που σ' αγαπώ...

Ο ΝΕΟΣ: Δώσε μου, σε παρακαλώ, το γράμμα.

Η ΝΕΑ: Μά δεν σου ελπιότι γράφει;

Ο ΝΕΟΣ: Ένας λόγος παραπάνω να ιδώ και με τα μάτια μου ότι άκουσα με τ' αυτιά μου. (Ζητάει να της πάει το γράμμα, η ΝΕΑ δεν του το δίνει, κατορθώνει στο τέλος να της το αρπάξει. Το διαβάζει γρήγορα - γρήγορα). Μπα, έδω έχει κι' άλλα που δεν μου τα είπες...

Η ΝΕΑ (παράκλητικά): Μά, Νίκο!...

Ο ΝΕΟΣ (διαβάζει): «...Είσαι πάντα το αγαπημένο μας παιδί. Κάθε σκέψις μας είναι για την ευτυχία σου. Και την τελευταία στιγμή μπορείς να σωθής, φτάνει να το θελήσεις. Πρέπει να ξέρεις ότι η πόρτα του σπιτιού θ' ανοίξει σ' εμένα. —άλλα σ' εμένα μόνη. Άκόμα και τώρα. Και την τελευταία στιγμή...»

Η ΝΕΑ (με ίδιο ύφος): Νίκο, σε παρακαλώ...

Ο ΝΕΟΣ: Η πόρτα του σπιτιού θ' ανοίξει σ' εμένα—άλλα σ' εμένα μόνη. Έτσι δε λέει: Έγώ, π'όχι ξέρω, είμαι ο αποδιονομολύτης τράγος. Ίσως αυτή η απόφαση που πήρες να με ακολουθήσεις, φεύγοντας από το σπίτι σου και παρατώντας κάθε σου άνεση, αυτή ή τρέλλα που έκανες, μπορεί να είναι κάτι που να σε κάνει μια μέρα να μετανιώσεις.

Η ΝΕΑ: Δεν θα πρεπε να μου μιλάς μ' αυτό τον τρόπο.

Ο ΝΕΟΣ: Ναι, το ξέρω. Ποτέ δεν μου παραπονέθηκες για τίποτα. Για τη μίζερη ζωή που αναγκάζεσαι να περνάς τώρα και τόσους μήνες κοντά μου.

Η ΝΕΑ: Τότε γιατί παραπονιέσαι;

Ο ΝΕΟΣ: Δεν παραπονιέ-

δια.

Ο ΝΕΟΣ: Πώς δεν θέλουν να με ιδούν στα μάτια τους, πως είμαι ανάξιος για σένα πως είμαι ή καταστροφή σου.

Η ΝΕΑ (ζητάει να τον σταματήσει): Νίκο!...

Ο ΝΕΟΣ: Σάν να μην ξέρω τι ιδέα έχουν για μένα...

Η ΝΕΑ (τον κοιτάζει τρυφερά): Δεν με νοιάζει τί ιδέα έχουν για μένα οι άλλοι. Έμένα μου φτάνει που σ' αγαπώ...

Ο ΝΕΟΣ: Δώσε μου, σε παρακαλώ, το γράμμα.

Η ΝΕΑ: Μά δεν σου ελπιότι γράφει;

Ο ΝΕΟΣ: Ένας λόγος παραπάνω να ιδώ και με τα μάτια μου ότι άκουσα με τ' αυτιά μου. (Ζητάει να της πάει το γράμμα, η ΝΕΑ δεν του το δίνει, κατορθώνει στο τέλος να της το αρπάξει. Το διαβάζει γρήγορα - γρήγορα). Μπα, έδω έχει κι' άλλα που δεν μου τα είπες...

Η ΝΕΑ (παράκλητικά): Μά, Νίκο!...

Ο ΝΕΟΣ (διαβάζει): «...Είσαι πάντα το αγαπημένο μας παιδί. Κάθε σκέψις μας είναι για την ευτυχία σου. Και την τελευταία στιγμή μπορείς να σωθής, φτάνει να το θελήσεις. Πρέπει να ξέρεις ότι η πόρτα του σπιτιού θ' ανοίξει σ' εμένα. —άλλα σ' εμένα μόνη. Άκόμα και τώρα. Και την τελευταία στιγμή...»

Η ΝΕΑ (με ίδιο ύφος): Νίκο, σε παρακαλώ...

Ο ΝΕΟΣ: Η πόρτα του σπιτιού θ' ανοίξει σ' εμένα—άλλα σ' εμένα μόνη. Έτσι δε λέει: Έγώ, π'όχι ξέρω, είμαι ο αποδιονομολύτης τράγος. Ίσως αυτή η απόφαση που πήρες να με ακολουθήσεις, φεύγοντας από το σπίτι σου και παρατώντας κάθε σου άνεση, αυτή ή τρέλλα που έκανες, μπορεί να είναι κάτι που να σε κάνει μια μέρα να μετανιώσεις.

Η ΝΕΑ: Δεν θα πρεπε να μου μιλάς μ' αυτό τον τρόπο.

Ο ΝΕΟΣ: Ναι, το ξέρω. Ποτέ δεν μου παραπονέθηκες για τίποτα. Για τη μίζερη ζωή που αναγκάζεσαι να περνάς τώρα και τόσους μήνες κοντά μου.

Η ΝΕΑ: Τότε γιατί παραπονιέσαι;

Ο ΝΕΟΣ: Δεν παραπονιέ-

μας μέσα σ' αυτή τη μίζερη ζωή.

Η ΝΕΑ: Φοβάσαι, φαίνεται, τον εαυτό σου...

Ο ΝΕΟΣ: Όχι, φοβάμαι πιο πολύ εσένα. Φοβάμαι μήπως ξεθωιάσει μια μέρα που θα σκεφθής να γυρίσεις στο σπίτι σου και δε θα είναι πια η πόρτα του ανοιχτή, ούτε «μόνο για σένα», καθώς είναι ακόμα τώρα. Αυτό με κάνει ν' αναιμωθώ πιο πολύ την ελπίδα που παίρνω απέναντί σου. Σκέπτομαι ακόμα ή σκέψις μήπως η λεπτότης που σε χαρακτηρίζει, σε κάνει να μη μου μιλάς όπως θάθελες. Να με λυπάσαι για τον πόνο που θα μου έδινες αν έφηνες...

Η ΝΕΑ (με δάκρυα στα μάτια): Νίκο... Πώς μιλάς...

Ο ΝΕΟΣ: «Αφρό με να τελειώσω. Έ, λοιπόν, έχω σου λέω πως θα μπορούσα να δεχθώ κάθε σου απόφαση, θα ήμουν πρόθυμος να διορθώσω το κακό που έκανα. Έμένα, δε θέλω να με λογαριάσεις καθόλου. Να σκεφτής μόνο τον εαυτό σου. Ίσως έκανες μια τρέλλα, που ήθελες κοντά μου...»

Η ΝΕΑ (πέφτει με λυγμούς στην αγκαλιά του).

(Την άλλη μέρα. Η ΝΕΑ διαβάζει ένα γράμμα που μόλις έφτασε στο σπίτι. Η ταράχη της είναι ολοφάνερη. Έπαναλαμβάνει μηχανικά τα τελευταία λόγια της επιστολής: «...Θέλω να σε διευκολύνω έχω ο ίδιος σε κάτι που σίγουρα διατάζει να το αποφασίσεις μονάχη σου. Φεύγω πρώτος για να μπορέσεις να τακτοποιήσεις πια μόνη σου τη θέσι σου. Να μπορέσεις να ξεναχτηθείς την πόρτα του σπιτιού σου...» Ο Νίκος... Μου γράφει μ' αυτό τον τρόπο!... Αυτά τα λόγια βρίσκει να μου πη!... (Το γράμμα ξεφεύγει από τα χέρια της, σωριάζεται σε ένα ντιβάνι, κλαίει σιωπηλά, με σπαραγμό...)

(Μια βδομάδα αργότερα. Ο ΝΙΚΟΣ γυρίζει σπίτι του ύστερα από τόσες ημέρες. Παντάζει πως θα το βρή άδειο, μα βρίσκει τη γυναίκα του να κάθεται στο ντιβάνι. Είναι σά να τον περιμένει. Πιο αδυνατισμένη από άλλο-

εδω που έμενες... Μα γιατί έμενες... πές μου...

Η ΝΕΑ (άπλη): Να σε περιμένω...

Ο ΝΕΟΣ: Μά πως ήξερες αν θα γυρίσω;

Η ΝΕΑ: Ίσως να το ήξερα (σπρώχνεται κι' έρχεται κοντά του). Γιατί έφυγες, Νίκο;

Ο ΝΕΟΣ: Για τον ιδιον λόγο που έμενες κι' εσύ, Μαρία. Γιατί σ' αγαπώ...

Η ΝΕΑ: Ας ψέματα. "Αν μ' αγαπούσες, δεν θα φεύγες..."

Ο ΝΕΟΣ (με έλαρσι): Μαρία!... Δεν έφηνες... Σου άνοιξα μόνος μου την πόρτα... Δεν ήξερα ακόμα αν το σπίτι που σ' έφερα ήταν για σένα ένα κλουβί ή όχι...

Η ΝΕΑ: Το σπίτι που μ' έφερες ήταν μια φωλιά, —έτσι δεν το λέγαμε άλλοτε; Μια φωλιά που θα τη ζεσταίναμε με την αγάπη μας. Σου έλειψε ίσως η δύναμις για μια τέτοια αγάπη...

Ο ΝΕΟΣ: Όχι, Μαρία. Έφτα μέρες τώρα ζω με τη θύμησή σου. Γυρίζω στους δρόμους σαν τρελλός. Από δω, από το σπίτι μας, δεν είχα το κουράγιο να περάσω. Θά μου θυμίζε τόσες ευτυχισμένες στιγμές. Ούτε από το δρόμο δεν μπορούσα να περάσω. Πέρασα κάμποσες φορές από το άλλο σου σπίτι —του πατέρα σου. Περίμενα ώρα πολλή κάθε φορά, μνή τον και ξεχώριζα το πρόσωπό σου πίσω από κάποιο παράθυρο. Νόμιζα πως ήσουν εκεί. Με συγκινεί που σ' άδίκησα, Μαρία... (Τη σφίγγει τρυφερά στην αγκαλιά του).

Η ΝΕΑ: Να σε συγχωρήσω; Μά είναι τόση η χαρά, τόσο μεγάλη η ευτυχία που μου δίνεις, που δεν έχω διάθεση να θυμωθώ τίποτε απ' όλες αυτές τις σκοτεινές μέρες που πέρασα μακριά σου! (Ακουμπάει το κεφάλι της στο στήθος του και κλαίει σιγανά).

Ο ΝΕΟΣ: Κλαίς;

Η ΝΕΑ: Μά υπάρχουν και δάκρυα χαράς, ξέρεις... (Σε φεύγει από την αγκαλιά του): Κύττα... Παρά λίγο να το ξεχάσω. «Ήθε ένα γράμμα για σένα από χτές... (Παίρνει έναν φάκελλο από το τραπέζι και του τον δίνει).

Ο ΝΕΟΣ (τον ανοίγει και διαβάζει. Από τις πρώτες γραμμές τα μάτια του λάμπουν. Στο τέλος, ξεφωνίζει): Ζήτω... Ζήτω!... Μαρία μου! (Την αγκαλιάζει, την φιλεί σαν τρελλός).

Η ΝΕΑ: Μά τι είναι;... Τι έπαθες... (Του παίρνει το γράμμα και διαβάζει δυνατά). «...να διέθετε εκ του δικηγόρου γραφείου του κ. Νικολαΐδη, δια την τακτοποίηση της κληρονομιάς του έν Καλκούτα αποθανόντος θείου σας, ούτινος τυγχάνετε ο μόνος εξ αδιαθέτου κληρονόμος...»

(Το ζευγάρι κοιτάζεται αφωνο, έκπληκτο, έτοιμο να τρελλαθώ από τη διπλή χαρά που το αγκαλιάζει).

ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΟΡΜΟΤΕΡΕΣ
**ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ
ΟΠΗΛΙΕΣ**
ΚΑΙ ΟΙ ΣΚΟΤΕΙΝΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΩΝ

ΠΑΡΧΟΥΝ τόσα πολλά και αξιόλογα σπήλαια στην Ελλάδα, ώστε δεν είναι δυνατή η απαρίθμηση όλων μέσα στον περιορισμένο χώρο των σελίδων ενός περιοδικού.

Γι' αυτό, θα περιορισθούμε στην περιγραφή εκείνων που παρουσιάζουν το μεγαλύτερο ενδιαφέρον τόσο από τουριστικής όσον και από ιστορικής απόψεως.

ΔΥΟ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ ΠΟΡΕΙΑ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΣΠΗΛΑΙΟ!

ΜΟΝΑΔΙΚΟ σε μεγαλοπρέπεια, έκταση και φαντασμαγορία σπήλαιο είναι το περίεργο γεωλογικό άντρον Σελινίτσης, που βρίσκεται κοντά στο χωριό Σελινίτσα (Καρδάμυλα) της Μεσσηνίας.

Το σπήλαιο αυτό είναι το μεγαλύτερο σε έκταση που υπάρχει στην Ελλάδα. Προχωρεί κανείς μέσα σ' αυτό επί ολόκληρες ώρες χωρίς να βρει σκη τέρμα!... Πράγματι, η διαδρομή από της εισόδου του μέχρι του ακροτάτου σημείου που μπορεί να φτάσει ο επισκέπτης του είναι 2 χιλιόμετρα περίπου...

Το έσωτερικό του παρουσιάζει μια φαντασμαγορική όψη, με την μακριά σειρά των αιθουσών του, οι οποίες συνδέονται μεταξύ τους με στοές, στήριγγες, και την πλουσιωτάτη διακόσμηση των σταλακτιών του.

Μέσα στο σπήλαιο υπάρχουν ακόμη και... μικρές λίμνες που συγκοινωνούν μεταξύ τους υπογείως και που παρουσιάζουν ένα γραφικότατο θέαμα καθώς αντανακλάται επάνω στα πρασινοπά νερά τους το ήμιστος της ημέρας που μόλις εισχωρεί στο σπήλαιο, ή το φως των δαυλίων των περιηγητών που κατεβαίνουν σ' αυτό.

Η ΝΕΑ: Μά τι είναι;... Τι έπαθες... (Του παίρνει το γράμμα και διαβάζει δυνατά). «...να διέθετε εκ του δικηγόρου γραφείου του κ. Νικολαΐδη, δια την τακτοποίηση της κληρονομιάς του έν Καλκούτα αποθανόντος θείου σας, ούτινος τυγχάνετε ο μόνος εξ αδιαθέτου κληρονόμος...»

(Το ζευγάρι κοιτάζεται αφωνο, έκπληκτο, έτοιμο να τρελλαθώ από τη διπλή χαρά που το αγκαλιάζει).

ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

ΜΕΣΑ από τα πιο ενδιαφέροντα για την ιστορία τους σπήλαια της Στερεάς Ελλάδας είναι το σπήλαιο της Βελίτσας ή όπως είναι γνωστόν σήμερα, ή σπηλιά του 'Οδυσσέως 'Ανδρουτσίου.

Το σπήλαιο αυτό βρίσκεται επάνω σ' έναν απόρσιτο βράχο, ύψος 200 μέτρων, επάνω από την Τιθορέα (σημερινή Βελίτσα).

Μέσα σ' αυτό, όπως αναφέρει η παράδοση, κατέφυγαν το 1822 οι κάτοικοι της Τιθορέας για να γλυτώσουν από την μαζία των ορδών του Κιοσέ Μεχμέτ Ρεσίτ πασά. Υπολογίζεται ότι περί τις 2.000 άμαα βρήκαν εκεί ασφαλές καταφύγιον, κι' εσώθησαν από βεβαία σφαγή...

Το σπήλαιο, μετά την εγκατάλειψή του από τους κατοίκους της Τιθορέας έγινε κατοικία του 'Οδυσσέως 'Ανδρουτσίου και της οικογένειάς του, οι οποίοι έμειναν μέσα σ' αυτό επί τέσσαρα ολόκληρα χρόνια!... Μαζί με τον 'Ο 'Ανδρουτσο έμεινε σ' αυτό και ο 'Αγγλος ύπασπιστής του Τρελόνι, με τον οποίον ο λόρδος Βύρων του είχε στείλει δυο ορειχάλκινα πυροβόλα, που χρησιμοποιήθηκαν για την άμυνα του σπηλαίου, καθώς και πολλά πυρομαχικά.

Ο Τρελόνι έγινε αργότερα γαμπρός του 'Οδ. 'Ανδρουτσίου, παίρνοντας την αδελφή του Ταρσίτσα, στην οποία ο γενναίος πολεμιστής, έδωσε για προίκα την... φρουραρχία του σπηλαίου!

Στο ίδιο σπήλαιο διέμεναν επί αρκετό διάστημα και ο 'Αγγλος πλοίαρχος Φάντον με τον Ούγγρο στρατιωτικό Καμαρόν.

Το σπήλαιο αυτό, εξαιρετικά δυσπρόσιτο, το έξερευνησε —όπως μας πληροφορήσε ο γνωστός σπηλαιολόγος κ. Δ. Παπαδημο— για πρώτη φορά

ή σπηλαιολογική όμας του 'Ορειβατικού Συνδέσμου.

ΤΑ «ΣΠΗΛΑΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣ»

ΤΑ σπήλαια που φέρουν το όνομα του θεού Πανός και τα οποία ήταν αφιερωμένα κατά την αρχαιότητα στην λατρεία του, είναι πάμπολλα σ' όλη την Ελλάδα. Γνωστότερα εξ αυτών και πλέον αξιόλογα είναι τα εξής:

Το σπήλαιον Νυμφολήττου της Βάρης, το οποίον ήταν αφιερωμένο στη λατρεία του Πανός και των Νυμφών και το οποίο ανέσκαψε η 'Αμερικανική 'Αρχαιολογική Σχολή κατά το 1902.

Μέσα στο σπήλαιο αυτό, κατά την παράδοση, σκήτησε ο αρχαίος γλύπτης 'Αρχέδημος ο οποίος υθούμενος από την ματαιοδοξία του δεν παρέλειψε να γλύψει επί ενός βράχου ένα κακότεχνο όμοιά του...

Το όνομα του Πανός σέρεται επίσης έως σήμερα και το παρά το Πάνειον όρος (Κερατοβούνι) σπήλαιο, γνωστό σήμερα ως σπήλαιο Κερατιάς.

ΟΙ ΚΟΡΑΛΛΕΝΙΟΙ ΣΤΑΛΑΚΤΙΚΑΙ!

Το σπήλαιο αυτό το έξερευνησε για πρώτη φορά ή σπηλαιολογική όμας του συλλόγου «Πάν», εφοδιασμένη με όλα τα σύνεργα αναρρηχίσεως και καταρρηχίσεως, λάμπες ασετυλίνης, ηλεκτρικούς φανούς, φωτογραφικές μηχανές, μαγνήσιον κ.λπ.

Την όμαδα αποτελούσαν τα μέλη του «Πανός» Κλ. Λενδρινός, Ι. Πετρόχειλος, Ν. Τσεκούρας και Ι. Καψαμπέλης.

Το σπήλαιο, θαυμάσιο για το πρωτοφανές κοράλλινο χρώμα των σταλακτιών του, αποτελείται από τρεις πλώρους θαλάμους που συγκοινωνούν μεταξύ τους με γραφικές διόδους φωτός. Ένα τεράστιο χάσμα στην άκρη του τελευταίου θαλάμου, σπειώνει το τέρμα του αγανού σπηλαίου...

Έξαισιον θέαμα παρουσιάζει ο τρίτος θάλαμος του σπηλαίου...

ου· του όπολου οι σταλακτίται έχουν ένα μοναδικό κοράλλινο χρώμα.

ΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΟ ΑΝΤΡΟΝ ΕΥΩΧΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΟΡΓΙΩΝ

ΕΝΑ άλλο θαυμάσιο σπήλαιο, το όποιο υπάρχει επάνω στον Παρνασσό· και το όποιο ήταν επίσης αφιερωμένο κατά την αρχαιότητα στη λατρεία του Πανός, είναι το Κωρύκειον Αντρον.

Το σπήλαιο αυτό έχει μία περίεργη μυθολογική ιστορία. Μέσα σ' αυτό, όπως αναφέρουν πολλοί, άρχαιος συγγραφέας, μεταξύ των οποίων και ο Πανσανίας, έτελούντο κατά των χειμώνα περίεργα μυστήρια προς τιμήν του Πανός υπό τις Θυιάδες Ιέρειες, οι όποιες ήταν κόρες άριστοκρατικών οίκογενειών των Άθηνων και των Δελφών.

Οι Ιέρειες αυτές, κατήριξαν κατά τις εορτές του Πανός έναν «θίασον», ο όποιος έτελούσε, εκτός από τις τελετές του μυστηριακού χαρακτήρος και άλλες όργιαστικές ιερές τελετοουργίες.

Οι τελετές αυτές, αν και «όργιαστικές» λεγόμενες, είχαν την αγαθή έννοια της όνομασίας. Έν τούτοις, φαίνεται ότι πολλάκις παρεξερρέποντο σε έκδηλες τρομακτικού χαρακτήρος.

Ετσι· σε μία τέτοια τελετή, οι Θυιάδες· που έχορευαν φορώντας μόνο τους λεπτούς πέπλους των, έκινδυνευσαν να απολιθωθούν όλες—όπως αναφέρει η μυθολογία—συνεπεία μίας απότομης θύελλας ή όποια εξέσπασε ξαφνικά επάνω στον Παρνασσό και τις παρόρους.

Από τα ιερά όργια άς σημειωθεί ότι απέλειετο άπολύτως ή συμμετοχή άνδρών και δούλων.

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΣΠΗΛΙΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΠΟΛΛΑ γνωστά σπήλαια, τα όποια στεροούνται και μεγάλου τουριστικού ενδιαφέροντος σήμερα, είχαν κατά την αρχαιότητα έξαιρετική σημασία, και τούτο γιατί υπήρχαν γι' αυτά ένα πλῆθος από μυθολογικές παραδόσεις. Ετσι, το σημερινό σπήλαιο Ταινάρου, έπιστεύετο κατά την αρχαιότητα ότι αποτελούσε την είσοδο του Άδης!...

Το σπήλαιο Λασηθίου, που βρίσκεται κοντά στο χωριό Ψιχρό της επαρχίας Λασηθίου, έπιστεύετο ότι είχε στεγασει τους πρώτους ανθρώπους της γης!

Γιά το «Ιδαίον Αντρον» που βρίσκεται επάνω στην Ίδη και απέχει τρεις ώρες από το χωριό Ανώγεια, υπήρχε ο θρύλος ότι ανετράφη μέσα σ' αυτό ο Ζεύς.

Στη Λήμνο υπάρχει επίσης ένα σπήλαιο όπου η μυθολογία αναφέρει ότι έγκατελειφθη και

πέθανε ο γνωστός ήρωας του Τρωϊκού πολέμου Φιλοκτήτης. Άλλα σπήλαια, συνδεόμενα με αρχαϊκές παραδόσεις είναι το σπήλαιο «Βοός αύλη» της Εύβοίας όπου κατά την μυθολογία η Ίνo έκρυψε τον Έλαφο, νόθο παιδί της που απέκτησε στον Νεΐλο με τον Δία, το σπήλαιο Νυμφών Πεντέλης, το ιερό σπήλαιο Κλαίας, παρά τα χωριά Δολά και Βαρούσια και άλλα.

ΤΡΑΓΙΚΑ ΣΠΗΛΑΙΑ-ΚΡΗ-ΣΦΥΓΕΤΑ ΚΑΙ ΣΠΗΛΑΙΑ-ΟΣΤΕΟΦΥΛΑΚΕΙΑ ΗΡΩΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Αλλά και τα σπήλαια που συνδέονται με γεγονότα της νεώτερης ιστορίας μας και προπαντός της Ελληνικής Επαναστάσεως, δεν είναι λίγα. Ο αναφέρουμε τα κυριώτερα.

Στην Κρήτη, παρά το χωριό Κεφάλια της επαρχίας Άποκορώνου, υπάρχει ένα απόσπo και λαθυρινόβωδες σπήλαιο, μήκους 1800 μέτρων· γνωστό με το όνομα Κατεβατής. Σ' αυτό κατά την επανάστασι του 21 κατέφυγαν οι κάτοικοι του χωριού Κεφάλια, τους όποιους όμως οι Τούρκοι ανέκαλυσαν και έσκότωσαν όλους...

Τραγική ιστορία επίσης έχει και το σπήλαιο Κρυονερίδα παρά το χωριό Βαφές, όπου κατά το 1821 οι Τούρκοι κατέσφαξαν 150 φυγάδες επαναστάτες.

Την ίδια τραγική ιστορία έχουν και τα σπήλαια Κόκκινου χωριού και Ραμνής, όπου οι Τούρκοι κατά την επανάστασι έπνιξαν 180 γυναίκοπαιδα.

Τέλος, τα σπήλαια των άπορσίτων χαραδρών των βορείων προσηλασεων του Κλωκού, στα όποια κατέφυγαν για να σωθούν τα γυναικόπαιδα των επαναστατημένων χωριών Φτέρης και Κλωκού, και για την τύχη των όποιων τίποτε δεν αναφέρει ή παράδοσις, έχουν άποψη άναμφισβήτητος όστεοφυλακεία των μαρτύρων αυτών της Εθνικής Παλιγγενείας.

Εκτός όμως από τα σπήλαια, που αναφέραμε στην έρευνα μας, θα υπάρχουν άναμφιδόλος και πολλά άλλα αξιολόγα, τα όποια οι περι την σπηλαιολογίαν τελευταίως άρχισαντες να άσχολούνται φυσιολάτραι μας δεν έξερεύνησαν ακόμη και δεν μάς ανέφεραν.

Ήδη όμως, όπως πληροφορούμεθα, τα μεγάλα έκδρομικά σωματεία μας, άρχισαν να άσχολούνται συστηματικά με την έρευνα των σπηλαίων του τόπου μας· τα όποια έως σήμερα τους ενδιέφερον μόνο άπο τουριστικής και άλμπινιστικής άπόψεως.

Σήμερα εκτός από τον «Ορειβάτικόν» έχουν τέλεια καταρτισμένες σπηλαιολογικές ομάδες και ή «Ελληνική Πεπειρηγική Λέσχη» ο «Πάν»· ή «Υπαίθριος Ζωή» και ο «Ομιλος Φυσιολατρών», θεωρούνται δε άπολύτως ειδικευμένα στην σπηλαιολογία τα μέλη αυτών Ι. Σαρχής, Πετρόχειλος, Ι. Καραμπέλης, Δ. Παπαδήμος, Ράπτης, Περγάνης, Κανελλής, Αγγελόπουλος, Σαντορινάος, Γ. Καρατζάκης, Βόλφ και ή δις Περγάνη.

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

'Αλήθειες

—Ο σκύλος δαγκώνει, ο ταύρος χτυπά με τα κέρατα, ο γαϊδάρος λακτίζει και ή μέλισσα κεντά. Όσο εύκολο όμως είναι σωθή κανείς παραμερίζοντας από το κέντρο της μέλισσας· τα κέρατα του ταύρου, τα δόντια του σκύλου και τα πέταλα του γαϊδάρου, τόσο δύσκολο είναι να φυλαχθή από ζωο, που κεντά· λακτίζει, δαγκώνει και κοντρά συγχρόνως. Τό ζωο δε αυτό λέγεται: Έ-σ-υ-κ-ι-έ-γ-ω!

—Οι γυναίκες επαναστατούν διαρκώς κατά του μαθηματικού αξιώματος· ότι, το περιέχον πρέπει να είναι μεγαλύτερον του περιεχομένου, άγωνιζόμενες με τον ιδρώτα του προσώπου τους να περιελίσουν παχιά μέση σε στενό στήθος· ομο ή χονδρά και μακρυά πόδια σε κινέζικα σανδάλια.

—Ο τρόπος του σκέπτεσθαι των ανθρώπων είναι πραγματικά περίεργος. Σε κάθε στόμα ή φράσις έχει άδικο», σημαίνει «δεν συμφωνεί μαζί μου». Ή φράσις δε «έχει δική» δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά «συμμερίζεται την γνώμη μου».

—Δύο τρόποι πλουτισμού υπάρχουν: ο πρώτος συνίσταται στο ν' αύξηση κανείς το εισόδημά του μέχρις ότου καταστή λιανό να επαρκή όχι μόνο στις άνάγκες αλλά και στις επιθυμίες· του, ο δε δεύτερος να περιορίση τις άνάγκες και επιθυμίες του, μέχρις ότου θρεσθύν σε ίσορροπία προς το εισόδημά του. Από τους δυο αυτούς τρόπους ο πρώτος είναι ο συνθηθέτερος, ο δε άλλος ο άσφαλέστερος.

(Αλφόνσος Κάρ)

ΣΟΦΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

—Τί είναι εύκολότερο; —Να χλευασθώ μιά καλή πράξις. Το δύσκολο είναι να θεή μιμητάς.

—Με τί μοιάζει ο σταθερός άνθρωπος; —Με την άναμμένη λαμπάδα. Γύρσις της προς τα κάτω, ή φλόγα της θα σβησθί πάλη προς τα άνω.

—Τί είναι ο ύπνος; —Ο μόνος φίλος, που δεν έρχεται όταν τον προσκαλούμε!

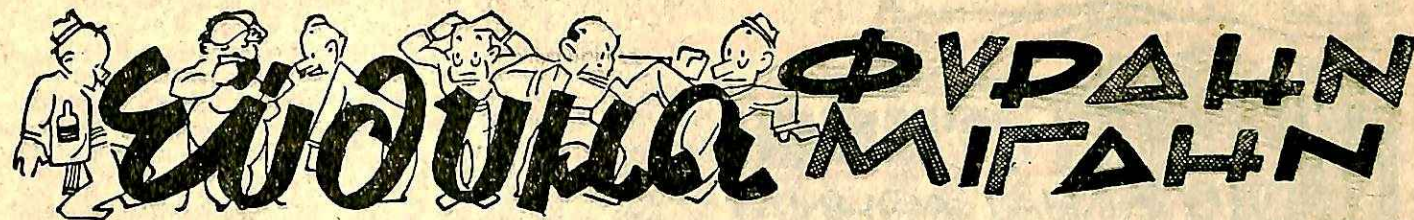
—Τί κάνει ή ζηλοτυπία; —Πληγώνει τον έρωτα και κάποτε τον σκοτώνει.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ:

—Τό ξέρεις ότι τον τελευταίο χρόνο χρησιμοποιήθηκαν 17.352 ελέφαντες για να κατασκευάσουν μπιλλίες μπιλιάρδων;

—Τί λέτε; Μα δεν είναι εκπληκτικό ώστε τόσο μεγάλα ζωα να μπορούν να κάνουν τόσο λεπτή και άκριβή εργασία;

Φιλοσοφικές Τεμπελιές

ΟΝΕΙΡΑ ΑΧ ΟΝΕΙΡΑ!

Έχω γιά τη ζωή μιά έντελώς δική μου θεωρία: Θάθελα να περνούμε δλοι ζωή μακαρία.

Να παίρνεις, αϊφνης, προίκα δίχως γυναίκα.

Να θάξης το ξυπνητήρι σου στις έφτά και να σε ξυπνά στις δέκα.

Να πηγαίνεις στις έντεκα στο γραφείο φρεσκοξυρισμένος από τον υπαρμπέρη. Κι' αν σου πη τίποτε ο προϊστάμενός σου, να του δίνης άμέσως...τά παπούτσιά στο χέρι.

*

Να κάθεσαι σ' ένα διαμέρισμα σπιτιού, που δεν σου άνήκει.

Και κάθε τέλος του μηνός να εισπράτεις από το σπιτιονοικοκύρη σου... το νοίκι.

Ν' αγοράζεις λαχεία με τα την κλήρωσι, που έγινε πρό όλλγων στιγμών.

Και να παίρνεις στα σύγυρα... τον πρώτον αριθμόν.

Να μαθαίνεις χωρίς κόπο κάθε σοφία.

Και να άποστέλλεσαι προς άνωτέρας σπουδές στο Δέλτα του Φαλήρου με... ί π π ο τ ρ ο φ ί α.

Έ, ρε ψυχή μου! Πότες θα γίνουν όλ αυτά!

Ν' ανάρσης το πουρο σου μ' ένα μάτσο λεφτά...

Όλα στη ζωή σου να τα καταφέρνεις...

Να σου δίνουν δανεικά και να... μήν τα παίρνεις.

Να έχουν οι φίλοι σου πάντα ταίγάρo...

Να έχης τον άνδρα της Ντανιέλ Νταρριέ... κουμπάρο.

Να περνάς τον θίον σου μ' άνεσι και τρυφή.

Να σου πληρώνη ο άντρας της φίλης σου... διατροφή.

Να είσαι ο μόνος άνδρας επί της γης, σαν τον Άδάμ.

Και γιά να γνωρίσης τα θέληγτρα των θηλέων εκ του πλησίον, νάχης... δικό σου τράμ.

Ο ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

ΟΙ άδλοι του Γερο-Παρατατικού

'Εξήλδον ούν είς τσάρκαν

Έκάλεισάν με τέσσαρες χθές την έσπέραν φίλοι· την ώρα να φονεύσωμεν είς τι τερπνόν καφείον· παίζοντας έναν κόλαφον, ήγουν κοινώς σκαμπίλι· πλην δι' αυτά σούδεποτε μοι φλέγεται καρφίον.

Όθεν καταλειψάμενος τους φίλους τεχνήντως και εις φυγήν τραπέντος

έξήλδον ούν άδέσποτος, ούαι, ανά τα πάγκα

ίνα μονήρης μετ' έμού ποιήσω μίαν τσάρκα.

Έν του μακρόθεν έμβριθός τους πάγκους άτενίζω ένθ' αναπαύουν άναιδώς πολλοί γυναι το σώμα των και όραμα σιροποτιδές εξαίφνης έμβ ανίζω ένα καλόν τεμάχιον, τούτέστι έναν... κόμματον!

Έκάθητο έρατεινώς ή νεαρά εκείνη τους πόδας της έίλνει.

οūs ειχεν εξακάλτωτους κι' έφαινοντο τα κάλλη των πλην· οίμοι! και οι...κάλοι των.

Οι όφθαλμοί της όσειδεις· γλυκείς ως κατημέρια και ειχε μελανόχρoα της κεφαλής τα έρια.

Αυτόχρημα τό ήφρας μου εύρέθη έν ύ φέσει και ειγινόνμην εξ αίδους κα τερνυθρος ως φέσι.

Καρδιοκτυποκάρδιον συνέχει με τον τάλανα ως όταν έρωτευθήκα μίαν χονδρήν μπακάλανα.

Αναπολήσας άδλους μου π αληών ενιαυτών «άβάντι· Παρατατικέ», είπα εις έμαυτόν.

Και, ό Θεοί! Ή νεαρά, τους όφθαλμούς της σκέφει μου μειδιά, της μειδιώ, κι' από μακράν μοι γνέφει.

Ταχέως έπιστρέψατεσιν κηρύσσω διαρκείας τον έαυτόν μου προσκαλώ...έξήντα ήλικίας και προελαύνω άνάθεκτος με Δόν—Ζουάν έξάρτυσιν

προς ταύτην την νεανίδα

ίνα ποιήσω αύθωρε έρωτι κήν προσάρτησιν αυτής, ήτις εκάθητο εκεί στα παλαιοσάνδαλα.

Και ούτω την προσήγγισα, κάτωθι του πενικώγος σφοδρώς λιγουρεύόμενος· έτρεμε γάρ ο πούς μου, ξαφνισσμένη δε αυτή μου λέγει θαν αυσάνως:

—Παρντόν· μουσιού! Ένόμισα πως είσθε δ...παπούς μου.

Ο γερο—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ραδιοφωνικά άπρόοπτα

Είς την ζωήν μας το Ραδιό κατέστη άπαραίτητον, Αύτων που το εφεύρανε νάνε πολλά τα έτη των.

Λοιπόν, που λέτε, εύκολα κανένας διαπιστώνει ότι το ραδιόφωνο συχνά μάς συμπληρώνει.

Είς νεαρός πολύ φτωχός και μιά φτωχούλα νέα πάνε γιά να στεφανωθούν και δη μετ' άγωνίας.

Την ώρα εκείνη στο Ραδιό ακούονται τα νέα:

—Σημερινή άπόπειρα... δι π λ η ς α υ τ ο κ τ ο ν ί α ς!

Την ώρα δε που θ ά φ ε τ α ι ή κάθε μιά γυνή, γιά ν' άποκτήση ζωής το χρώμα της ύγείας, λέγει στο ραδιόφωνο του σπῆκερ ή φωνή:

—Ανύψωσις των μετοχών... α τ ῆ ς... Χ ρ ο μ α τ ο υ ρ (γ ί α ς).

Βρίσκες είς την ντουλάπα σου μιά φορεσιά λινή, που χρόνια τώρα την φοράς εκ λόγων ενοήτων την ώρα αυτήν άκούεται του σπῆκερ ή φωνή:

—Αγγέλλεται άνεύρεσις κι' άλλων... α ρ χ α ι ο τ ῆ (των

Και τώρα που διαβάσετε όλα τα άνωτέρω και τα μαλλιά σας φυσικά σπώνονται δυο πῆχες θ' ακούεται στο Ραδιό —ώ· σύγουρα το ξέρω! —μιά ρεκλάμα σύντομη φαρμάκιον γιά τίς... τ ρ ί χ ε ς.

Ο ΣΠΗΚΕΡ

Διαλογικές παρεξηγήσεις

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΕΝΔΥΜΑ

—Πώς! Μαύρα ρούχα. Ψηλό κοπέλλο. Και τί μου τρα, Θεέ μου! Από πού έρχεσαι;

—Από την Έκκλησία.

—Καταλαβαίνω. Κανέννας φίλος;

—Από τους πιό έπιστηθίους.

—Νέος;

—Τριάντα έτών. Μηχανικός με μέλλον.

—Ω τον δυστυχή!

—Αυτά έχει ή ζωή.

—Αλήθεια. Δεν μπορεί κανείς να τ' άποφύγη. Καί πώς το έπαθε;

—Φυσικώτατα. Ήταν όγιόστατος, έξυπνος και περιζήτητος σ' όλα τα σαλόνια. Μάτσο του έρχονταν οι προσκλήσεις. Κι' έν τούτοις, έπήγε και χάθηκε.

—Μά πώς;

—Μά! Μιά θραδυά έλαβε πρόσκλησιν από τους Παπαδοπούλους. Έκείνη τη θραδυά δεν ήσύχασε καθόλου. Με την μιά έχόρευε, δέκα τον έφλέτραιαν.

—Εκανε άρκετή ζέση. Είχε την έλαφρότητα να πάη με την ντάμα του στο μπουφέ να πιούν ένα αναψυκτικό. Κατόπιν την ώδηγησε στον έξώστη.

—Και;

—Δεν έχρειάσθηκε τίποτε περισσότερο! Νά, που έρχομαι τώρα από την έκκλησία.

—Και τον κηδέψατε;

—Ποιόν; ποιόν κηδέψαμε; Καλέ τον παντρέμαμε!

Ο ΑΥΤΗΚΟΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΟΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΣΟΤΗΤΟΣ

Ή κυρία Εύλαλια έκαμε διαφόρους έρωτήσεις σε μιά νέα με τον σκοπό να την προσάδω ή υπηρετρία.

—Είπες πως έχεις καλές συστάσεις, της είπε.

—Πράγματι, κυρία, άπῆντη σε ή νέα. Έχω 38 εξάστετες συστάσεις.

—Μπαράο... Και πόσον καλό εξασκείς ως σήμερα το έπάγγελμα της ύπνoρετρίας;

—Ένα χρόνο, κυρία.

Πώς τήν έπαδαν ό δια- σάρχης και ό γαλατάς

Πρό 25 ακριβώς χρόνων είχε ένοικήσει στην 'Αθήνα ένας από τους δι-εθνείς εκείνους τύπους, που ήρθαν και που διευθύνονται, κανέναν δεν ξέρει από πού 'Ο τύπος μας ήταν προφανώς Συμυρικός και είχε επάγγελμα άγνωστο. 'Η μάλλον δεν είχε κανένα γνωστό επάγγελμα. Μά το πιδ βολικό και εύκολο ή-ταν να περιστατή τον δημο-σιογράφο. Κι αυτό έκανε. Έ-τύπωσε μπόλικά επισκεπτή-ρια με διάφορους τίτλους. Κι εκείνα που έδινε σε Συμυρικούς τον παρουσίαζαν ως συντά-κτην 'Αθηναίων έφημερίδων, ένώ εκείνα που έδινε σε 'Α-θηναίους δημοσιογράφους τον παρουσίαζαν ως συντάκτην έ-φημερίδων της Σμύρνης. Μά είχε και άλλα επισκεπτήρια, που δεν τον παρουσίαζαν ως δημοσιογράφο. Αυτά τα έχρη-σιμοποιούσε σε κύκλους πρα-κτικών ανθρώπων, έμπόρων, βιομηχάνων. Σ' αυτά φαινό-ταν ότι ήταν τραπεζίτης ή πάλι ή διευθυντής μεγά-λων εταιρειών έμμεταλλεύσε-ως του έσωτερικού της Μι-κράς 'Ασίας!

Σε όλα δε αυτά τα μπλιέ-τα έ χρησιμοποίησε το όρατο φιλολογικό όνομα που είχε διαλέξει για τον λόγο έαυτού του. Εγράφετο και έλεγετο: Βιργίλιος.

'Ο κ. Βιργίλιος λοιπόν έ-ζούσε στην 'Αθήνα με άγνώ-στους πόρους. Το γεγονός ό-μως είναι ότι έζούσε. Και μά-λιστα άρκετά μεγαλοπρεπώς.

**ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΓΙΝΗΣ ΔΡΑ-
ΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ;**

Μιά μέρα, ένώ ό κ. Βιρ-γίλιος έτρωγε ένα κατα-ίφι με φρέσκο βούτυρο σ' ένα γαλατάδικο της οδού Πειραιώς, μιά φαινή ιδέα δ-στραψε μέσα στο μυαλό του: Να κόμη τον γαλατά δραματι-κό συγγραφέα!

Ευάλεσε λοιπόν κοντά του τον ιδιοκτήτη του γαλατοπω-λείου και του είπε τα εξής:
— Είνε αλήθεια, όγαπητέ μου, ότι είσαι νέος κομψός και όρατός.

— Με κολακεύετε, κύριε...
— Καθόλου. Φυσικά δεν θ'

αποκορύψης μιά πλούσια νύφη. 'Ο γαλατάς έχαμογέλασε με φιλαρέσκεια.

— Βέβαια... 'Αλλά πώς;
— Μπά! Τίποτε εύκολότερο, ανέκραξε ό κ. Βιργίλιος.

'Εκείνη την εποχή κάποιος νέος, που είχε έρθει από το Παρίσι είχε παίξει στο θέα-τρο ένα δραματικό έργο του και άμέσως μιά πλούσια κόρη από τον Πειραιά τον έρωτεύ-θηκε και άμέσως έγινε και ό γάμος.

Αυτή την ιστορία ό κ. Βιρ-γίλιος την διηγήθηκε στον γαλατά. 'Εκείνος άκουγε με έκπληκτα μάτια και με άνοι-χτό στόμα.

— Έ, λοιπόν, θέλεις; ρώτη-σε ό κ. Βιργίλιος.

— Τί αν θέλω;

— Να γίνης δραματικός συγ-γραφέας, να παιχθί το έργο σου και να βρής μιά πλούσια νύφη...

— Αν θέλω, λέει: 'Αν' μπο-ρεί να μη θέλω; Μά υπάρχει μιά μικρή δυσκολία στη μέση.

— Δυσκολία, είπες;

— Πώς να γράψω έγώ έργο, που δεν ξέρω γράμματα;... Έ-δω είν' ό κόμπος!

'Ο κ. Βιργίλιος έπηρε τώ-ρα προστατευτικό ύφος. 'Εκεί-τα ταξε γλυκύτατα τον γαλατά και του είπε:

— Μην είσαι κοντός. Θέλεις;

— Έ, αυτό φτάνει! 'Όλα τ' άλ-λα είναι δουλειά δική μου...

— 'Αφσέ με να τα κανονίσω...

'Ο γαλατάς έμεινε έμβρόν-τητος. Μά δεν έφερε αντίε-ρση.

— Κάμετε, κύριε, όπως ξέ-ρετε...

**ΤΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ
ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΥ ΕΡΓΟΥ**

Ο κ. Βιργίλιος είχε ρίξει το δόλωμα και το ψάρι έσίμπησε. 'Η καλή α-λή έγινε. 'Ηταν ένθουσιασμέ-νος!

Τρέχει λοιπόν κατ' εὐθείαν σ' ένα τυπογραφείο και πα-ροργάζει προγράμματα. Τί προγράμματα; Μιάς παρυστά-σεως πενταπράκτου δράματος με τίτλο: «ΤΟ ΟΡΦΑΝΟΝ ΘΥΜΑ» και με όνομα συγγρα-φέως το όνομα του γαλατά!

Τήν άλλη μέρα τα προγράμ-ματα ήσαν έτοιμα.

'Ο κ. Βιργίλιος τα παρέλα-

βε και έσπευσε στο γαλατά:

— 'Ιδού και τα προγράμ-μα του έργου σου!

— Ποιανού έργου μου; Έκαμε έκπληκτος ό γαλατάς.

— Του έργου του οποίου εί-σαι ό συγγραφέας!

— Μά δεν το έγραψα... Δεν ξέρω γράμματα...

— Μη σε μέλλει. Μη μιλάς καθόλου. 'Η ρεκλάμα είναι το πάν... Με αυτό έδω θα γίνη ή παράστασις... Θα πάω σ' ένα θέατρο να το παίξω... Θα γίνη τρομερή ρεκλάμα!... Θα γίνης μέγας! Καί, τσούτ, ή προίκα θα πείθ' σαν ώριμο σύκο στο στόμα σου...

Αυτά είπε γοργά και ζωη-ρά ό κ. Βιργίλιος κι' έχτύπη-σε φιλικά τον ώμο του γαλα-τά.

'Ο γαλατάς πιά έμπηκε. 'Ο-λες του οι άμφιβολίες διαλύ-θηκαν...

— 'Ωραία τα κατάφερες, κύ-ριε Βιργίλιε, είπε. Και τί έ-ξοδα θα χρειαστούν;

— 'Α, τίποτε! Μικροπράμ-μα, είπε ό κ. Βιργίλιος.

— Καλά. Μά θέλω να ξέρω πόσα...

— Θα μού δώσης αγαπητέ μου, μόνο και μόνο 500 δρα-χμές για να έτοιμασθί ή θια-σος... Κάτι σκηνικά, κάτι μι-κροπράγματα, ξέρεις... 'Από άλλους συγγραφείς παίρνω 1500. Μά για σένα τα κατά-φερα με 500 μόνο, γιατί είσαι καλός φίλος. Τζάμπα θα τους μπάσουμε και θα βουτήξουμε την προίκα... Σώπα!

'Ο γαλατάς είχε παρασυρθί-πιά. 'Ανοίξε το συρτάρι του κι' έβγαλε 5 εκατοστάρινα. 'Ο κ. Βιργίλιος τ' άρπαξε κι' έ-ξαφανίστηκε.

**ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ ΚΑΙ Ο
ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ**

Τώρα ή σκηνή μεταφέρε-ται στο θέατρο της Νε-απόλεως, που ήταν τό-τε στην οδόν 'Ιπποκράτους. 'Εκεί έδινε εκείνο το χρόνο παραστάσεις ένας μισοναυγι-σμένος θίασος, που τον διηύ-θυνε ό μακαρίτης Ευάγγελος Παντόπουλος.

Το ναυάγιο του θιάσου ήταν άφρεντο. Και ό πνιγμένος ά-πό τα μαλλιά του πλάνετα.

'Ο κ. Βιργίλιος, τα ήξερε αυτά και ένέσκηψε στο θέατρο της Νεαπόλεως. Εξήτησε τον Παντόπουλο. Κι' εκείνος έφαν-τάσθηκε τον κ. Βιργίλιο άμέ-σως ως σανίδα σωτηρίας.

— 'Αμέσως ό κ. Βιργίλιος έκα-με έτσι τις προτάσεις του.

— Έχω, είπε, ένα δραματι-κό έργο ενός ήλιθιού. Είναι άνόητο και βλακώδες. Μπορού-με όμως να το διορθώσουμε και να δώσουμε μιάν έκτακτη πα-νηγυρική παράστασι μ' αυτό. 'Εγώ μπορώ να διαθέσω πεν-τακόσια εισιτήρια. Είμαι, ξέ-ρετε, δημοσιογράφος κι' έχω

πολλές καλές γνώριμες. Εί-μαι αυτός...

Και φόρα ό κ. Βιργίλιος τα περίφημα μπλιέτα του!

— Καλά, καλά, Χαίρω πολύ. Έκαμε ό μακαρίτης Παντόπου-λος. Και πώς μπορούν να έξα-σφαλισθούν τα εισιτήρια;

— 'Απλούστατα, είπε ό κ. Βιργίλιος. Θα μού δώσετε τα εισιτήρια έτοιμα, μετρημένα και σφραγισμένα. Εγώ θα ά-ναλάβω όλο τον μελά να τα διαθέσω. Και αυτό θα το κά-νω γιατί έκτιμώ την Τέχνη! Προς χάριν σας και χωρίς συμ-φέρον, μόνο και μόνο για να σώσω τον θίασό σας από το ναυάγιο... 'Α! έγώ συμπάθω τους άληθινούς εργάτες του θεάτρου!

'Ο κ. Βιργίλιος είχε φάει με τα λιμνά τον Παντόπουλο. 'Ο άτυχής κοιμικός συγκινήθη-κε με τα λόγια αυτά. Καί, χω-ρίς άργοπορία, έτόίμασε τα μπλικά 500 εισιτηρίων και τα παρέδωσε στον κ. Βιργίλιο.

Κι' από δω πάν κι' οι άλ-λοι...

**ΤΑ ΚΕΡΑΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΡΑΦΗ ΠΟΤΕ**

Βέβαια, άφου ό κ. Βιρ-γίλιος είχε τα 500 εισι-τήρια στο χέρι, έπρεπε να εργασθί ύπέρ της Τέχνης! 'Εγύρισε τα ύπουργεία, τις Τράπεζες και τα μεγάλα κα-ταστήματα και πότε με τα μπ-λιέτα του, πότε με την έκκλη-σι της φιλανθρωπίας ύπέρ «έ-νός δεινοπαθούντος Παντοπού-λου» έκαμε γενναίες εισπρα-ξεις!

Έως την ήμέρα που είχαν όρισθί για την παράστασι, ό κ. Βιργίλιος έπραγματοποίησε 500 δραχμών εισπράξεις. Είχε πάρει και 500 δραχμές από τον γαλατά. Συνολικά, λοιπόν, έμά-ζεψε 1000 δραχμές. 'Αλλά χρυσές δραχμές, δηλαδή 30. 000 περίπου σημερινές.

— 'Αρκετές είναι, είπε.

Κατέβηκε στον Πειραιά κι' έμπηκε γελαστός σ' ένα βα-πόρι. Και κατά το βράδυ, που έπρόκειτο κατά το πρόγραμμα να δοθί ή παράστασις, ό κ. Βιργίλιος διέσχισε το Αιγαί-ον...

— 'Επήγε στο 'Αγιον 'Ορος, όπου άρχισε άμέσως το έμπό-ριο. 'Επουλούσε στους καλο-γήρους κάρτ— ποστάλ.

— Έτσι ό κ. Βιργίλιος έκέρ-δισε χίλιες χρυσές δραχμές ά-πό την παράστασι ενός θεα-τρικού έργου, που ούτε επαί-χθηκε ποτέ, μα ούτε κατέγρα-φτηκε καν!

'Ο μακαρίτης δε Παντόπου-λος, έννοείται, ότι δεν ξανα-είδε στα μάτια του τον κ. Βιρ-γίλιο. Και στην άλλη ζωή ζητά άκόμη να τον βρής!...

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗ-
ΓΟΥΜΕΝΑ. — Σε μιάν επα-
ρχία της Γαλλίας ή ή γιατρός Πέτρος Πρόστ ή «'Ιατρός των πτωχών». 'Ο Πόστ παντρεύ-τηκε μιά νέα που την υπερα-γαπούσε, αλλά μετά δυο χρό-νια απέθανε άπάνω στη γέννα. Τήν ίδια νύχτα παρουσιάστη-καν στο σπίτι του μερικοί προ-σωπιδόφοροι που, άφου τον ύ-ποχρέωσαν να θάψη το κορι-τσάκι του, τον όδηγουν διά της βίας σ' ένα μακρινόν πό-ρον όπου προσφέρει την ία-τρική του βοήθεια σε μιά γυ-ναίκα που δυσχελεύεται να γεννήσῃ, και φέρνει στον κό-σμο ένα κοριτσάκι που τον ύ-ποχρεώνουν να ή υιοθετήσῃ. 'Ο 'Ιατρός των Πτωχών το παίρνει και το όνομάει 'Εγ-κλατίνα. Σε λίγο συναντούμε τον λοχαγόν Λακουζόν, που είναι ανηψιός του γιατρού, να πηγαίνει καθάλα σ' ένα δάσος. 'Εκεί, κατά την διάρ-κεια ενός δραματικού έπεισο-δίου, γνωρίζεται με ένα νέον, που του άφηγείται την περι-πετειώδη ιστορία του και του άποκαλύπτει πως είναι ή νε-αρός θανώνος Ρολάνδος ντε Σάμ ντ' 'Ιβέρ. 'Ο λοχαγός του έμπιστεύεται ότι την έπο-μένη πρόκειται να σώσουν τον θεϊον του Πέτρον Πρόστ, που είναι στη φυλακή, αιχμάλωτος ενός μυστηριώδους προσώπου γνωστού με το όνομα «'Ο άν-θρωπος με τη μαύρη μάσκα». Οι τρεις άρχηγοί των έπανα-στατών, ό συνταγματάρχης Βαρόξ, ό έφημέριος Μαρκίς και ό λοχαγός Λακουζόν, βρί-σκονται συγκεντρωμένοι σ' έ-να σπίτι, όπου σε λιγάκι έρ-χεται και ένας καλόγηρος, έ-ξουσιοδοτημένος να επισκε-φθί και ή έξιμολογήση των κα-τάδικων ιατρών).

Ο ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

'Ο πάτερ Μαλό έσήκωσε τα χέρια και τα μάτια προς την όροφή, κατάπληκτος, σαν άνθρωπος που άκούει κάτι το τερατώδες και πρω-τάκουστο.

— Δεν πιστεύω, λοχαγέ! έφώναξε μετά. Δεν πιστεύω να σκεφτόσαστε τέτοιο πράγμα!...

— 'Ακριβώς αυτό σκέφτο-

ό λοχαγός άφου το έδιόθα-σε.

Τώρα πρέπει να φύγω, είπε ό πάτερ Μαλό. Δώστε μου το χαρτί.

— Δεν σάς χρειάζεται!

— Πώς δεν μού χρειάζε-ται;... Χωρίς αυτό δεν θα μ' άφήσουν να μπώ στην φυ-λακή...

— Δεν πρόκειται να πά-τε σεις στη φυλακή του Πέ-τρον Πρόστ.

— Και πούος θα πάη λο-χαγέ μου;

— Θα πάω έγώ! άπήντη-σε ψυχρά και σταθερά ό Λακουζόν.

μαι και θα τό κάμω!

— Μά είναι μεγάλος ό κίνδυνος και χωρίς κανένα άποτέλεσμα, γιατί βέβαια θα σάς άναγνωρίσουν και θα σάς πιάσουν.

— Γιατί;

— 'Επειδή ή άδεια δόθη-κε για έναν καλόγηρον και όχι για έναν λοχαγό.

— Πάτερ Μαλό, είπε ό λοχαγός χαμογελώντας, φαί-νεται ότι δεν έξυπνήσατε ά-κόμη καλά από τον ύπνο. Δεν έκαταλάβατε λοιπόν ό-τι άπόψε θέλω να διαψεύσω την παροιμία που λέει ότι το ράσο δεν κάνει τον κα-λόγηρον;

— 'Αλήθεια; Έκανε άκό-μα πιο σασιασμένος ό πά-τερ Μαλό. Και κατά ποιόν τρόπον;

— Μακάριοι οι πτωχοί τα πνεύματι... Έκανε ή λοχα-γός.

— 'Ότι αυτών έστιν ή βα-σιλεία των ούρανών! συνέ-πληρωσε ό καλόγηρος.

— Κ' έγώ σοι ύπόσχομαι πάτερμου μιά καλή θέσι στον παράδεισο, έξακολούθησε ό Λακουζόν. 'Επειδή λοιπόν

ΤΟΝ ΕΑΒΙΕ ΝΤΕ

ΜΟΝΤΕΠΕΝ

πρέπει να σάς τα έξηγησω όλα, από το 'Αλφα ως το 'Ωμέγα, σάς λέω ότι θα φορέσω το ράσο σας, θα κα-τεβάσω την κατσούλα ως τα μάτια και οι Σουηδοί στρατιώτες στους οποίους θα παρουσιάσω την άδεια του άρχηγού των, δεν θα φροντίσουν να μάθουν αν κάτω από το ράσο κρύβε-ται ένας καλόγηρος ή ένας λοχαγός.

— Μά αυτή είναι πρώτης τάξεως ιδέα! έφώναξε ό πάτερ Μαλό.

— Κάποτε μού έρχονται τέτοιες ιδέες. Και αυτή είναι από τις εύκολότερες. 'Εμ-πρός λοιπόν, γιατί δεν πρέ-πει να χάσουμε καιρό.

'Ο καλόγηρος έλυσε το κορδόνι με το όποιον είχε ζωσμένο το ράσο του. Τότε όμως επενέβη ό Μαρκίς.

7ον

Και ό καλόγηρος έβγαλε από μιάν έσωτερική τσέπη το ράσο του ένα χαρτί δι-πλωμένο στα τέσσερα. 'Ο Λακουζόν έπηρε το χαρτί, το δεξίλωσε κι' έδιάβασε: «'Απόψε θα έπιτρέψετε την είσοδον εις την φυλακήν του Πέτρον Πρόστ, εις τον καλόγηρον κομιστήν του παρόντος, ό όποιος ήμπορεί να μείνη επί μίαν ώραν μό-νος με τον κατάδικον, χω-ρίς να τους ένοχλήσῃ κα-νείς.

«'Αγιος Κλαύδιος, 20 Δε-κεμβρίου 1638

Ντέ Γκεμπριάν.»

— 'Ωραία! έμυρμούρισε

Μετά πέντε λεπτά ό Πέτρος Πρόστ ήταν δεμένος και φιμωμένος.

—Κλαύδιε, είπε, αυτό που θέλεις να κάμης είνε τρέλλα! Έγώ και ο Βαρδός έχουμε την υποχρέωσι ν' αντισταθούμε με όλη τη δύναμή μας!

—Και γιατί πάτερ μου; έρώτησε ο Λακουζόν με σεβασμό.

—Έπειδή, όταν τεράστια και ιερά συμφέροντα συνδέονται με τη ζωή ενός ανθρώπου, που δεν ανήκει πιά στον εαυτόν του αλλά στην ιδέα που υπηρετεί, τὸ νὰ θέλῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ ριψοκινδυνεύῃ τὴ ζωὴ του δὲν εἶναι μονάχα τρέλλα ἀλλὰ καὶ ἔγκλημα!...

»Οποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ μεταμφίεσί σου, Κλαύδιε, θὰ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο γιὰ σένα νὰ πᾶς ἀνάμεσα στοὺς ἐχθροὺς μας καὶ νὰ κλειστής μέσ' τὸ κελλί τοῦ θεῖου σου! Ὁ λοχαγὸς Λακουζόν, ὁ ἀρχηγὸς τῶν γενναίων ἀνταρτῶν μας, ὁ ἄνθρωπος τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου καὶ μόνο ἀποτελεῖ μιά πολεμικὴ κραυγὴ, δὲν πρέπει ν' ἀντιμετωπίσῃ ἕνα τέτοιο κίνδυνο.

—Πάτερ μου, ἀπάντησε ὁ λοχαγός, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀμφισβάλτετε οὔτε γιὰ τὸν σεβασμὸ, οὔτε γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ τρέφω ἀπέναντί σας. Ξέρετε ὅμως τί πεισματάρης ποὺ εἶμαι ὅταν παίρνω μίαν ἀπόφασι καὶ θέλω νὰ τὴν πραγματοποιήσω!...

»Γιὰ μένα εἶναι καθήκον νὰ πᾶω ἀπόψε στὸ κελλί τοῦ θεῖου μου καὶ νὰ τοῦ πῶ ὅτι οἱ φίλοι τοῦ ἀγρυπνοῦν καὶ ὅτι θὰ τοὺς θρῆψω ὅπλισμένους κοντά του, ἔτοιμους νὰ τὸν υπερασπισθοῦν καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσουν ὅταν φθάσῃ στὴν πλατεία Λουδοβίου ΙΑ'.

»Μοῦ μιλάτε γιὰ κίνδυνο. Ἀλλὰ μήπως φταίω ἐγὼ ἂν ὁ κίνδυνος μὲ τραβᾷ σὰν μαγνήτης; Ἄν ἐπρόκειτο μονάχα νὰ σύρω τὸ σπαθί μου γιὰ νὰ πετοσκώψω μὲ τοὺς συντρόφους μου τοὺς Σουηδοὺς, ἴσως θὰ σὰς ὑπάκουα. Πότε ὅμως θὰ ξαναβρεθῶ μπροστά σὲ τέτοιο κίνδυνο σὰν αὐτὸν ποὺ μοῦ παρουσιάζεται ἀπόψε; Πότε θὰ ξαναβρεθῶ ὅπλις ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἐπικηρύξει τὸ κεφάλι μου;

»Πότε θὰ μοῦ συμβῇ πάλι νὰ κατέβω ὑπόγειος σκάλες, νὰ σκύψω τὸ κεφάλι γιὰ νὰ περάσω ἀπὸ χαμηλὲς καμάρες, ν' ἀκούσω τὸ τρίξιμο κλειδῶν σὲ παλῆς σκουριασμένες κλειδαριές, νὰ μπῶ σὲ μιά φυλακή, ἢ πύρρα τῆς ὁποίας θὰ κλείσῃ πίσω μου;... Ποτέ πιά!... Συνταγματάρχα

Βαρδός καὶ ἐφημέριε Μαρκίς, μὴ προσπαθήσετε νὰ μὲ συγκρατήσετε, γιὰτὶ δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε, ἀφοῦ αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ ὠραιότερη περὶ πέτεια τοῦ λοχαγοῦ Λακουζόν!

—Τί παιδί ποὺ εἶσαι! ἐφώνασε ὁ ἐφημέριος. Γιὰ μιά τόσο μικρὴ αἰτία θέλεις λοιπὸν νὰ ριψοκινδυνεύῃς τὴ ζωὴ σου;

—Υπάρχει καὶ μιά ἄλλη αἰτία, πολὺ σοφωρότερη, ἀπὴν τὴν ὁ λοχαγός. Μιά μέρα ὁ θεὸς μου μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἄν κάποτε θρεθῶ σὲ μεγάλον κίνδυνο καὶ σὺ τὸ μάθης, ἔλα νὰ μὲ θρῆς, Κλαύδιε, γιὰτὶ ἔχω ἕνα μεγάλο μυστικὸ καὶ θέλω νὰ σοῦ τὸ ἐμπιστευθῶ προτοῦ πεθάνω». Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι δὲν κάνω ἄλλο, παρὰ νὰ ὑπακούω σὲ μιά διαταγὴ τοῦ θεοῦ μου...

—Πήγαινε λοιπὸν, εἶπε ὁ ἐφημέριος. Δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ προσευχηθούμε στὸν Θεὸ νὰ σὲ προφυλάξῃ.

—Νὰ τὸν παρακαλέσετε καὶ θὰ σὰς ἀκούσῃ, εἶμαι βέβαιος.

»Επειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν καλόγηρο, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει μ' ἐνδιαφέρον αὐτὴ τὴ συζήτησι, τοῦ εἶπε:

—Πάτερ μου, περιμένω τὸ ράσο σου.

Μετά πέντε λεπτά τῆς ὥρας, ὁ λοχαγὸς εἶχε μεταμορφωθῇ σὲ καλόγηρον.

—Εἶναι δυνατόν νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ κανεὶς ἔτσι ὅπως εἶμαι μεταμοιρασμένος; εἶπε ἀφοῦ ἐκατέβασε τὴν κατσούλα ἕως τὰ μάτια.

—Ὅχι, βέβαια ἂν οἱ Σουηδοὶ δὲν ὑποπτεύονται τίποτε, ἀπάντησε ὁ ἐφημέριος. Ἐγὼ ὅμως φοβάμαι πάντα...

—Μετά μίαν ὥρα θὰ εἶμαι πάλι ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς καθιστήσω.

—Θὰ πάρῃς κανένα πιστόλι μαζί σου;

—Ὅχι, γιατί μπορεί νὰ ἐκτεθῶ πρὸς πολλοὺς.

—Πάρε τοὺλάχιστον αὐτὸ τὸ μαχαίρι.

—Εὐχαρίστως. Θὰ τὸ κρύψω στὸ φαρδομάνικο τοῦ ράσου... νά, ἔτσι... Καὶ τώρα χαίρετε, ἢ μάλλον καλὴν ἀντάμωσιν...

Ὁ λοχαγὸς Λακουζόν ἐβγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, καὶ ὁ Μαρκίς, ὁ Βαρδός, ὁ Ρολάνδος καὶ ὁ πᾶτερ Μαλδὸς, ἐκάθησαν γύρω ἀπ' τὴ φωτιά. Καὶ οἱ τέσσαρες ἦσαν αἰσιχητοί.

Ὁ συνταγματάρχης Βαρδός καὶ ὁ Μαρκίς ἐσκέπτοντο τὸν Λακουζόν.

Ὁ Ρολάνδος ντὲ Σάμ ντ'

Ἰθὲρ σκεφτόταν τὴν Ἑγκλαντίνα.

Καὶ ὁ καλόγηρος, ποὺ δὲν εἶχε κανένα νὰ σκεφτῇ, ἀποκοιμήθηκε.

Εἴπαμε παραπάνω ὅτι τὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Κλαυδίου εἶχε ἀμύθητα πλοῦτη, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῇ ἀπὸ τὶς προσφορὰς καὶ τὰ τάγματα τῶν προσκυνητῶν.

Επειτα ἡ φήμη ἐμεγάλωσε ἀκόμη πρὸς πολλὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ, ποὺ ἀρχισαν νὰ τὸν ὀρεγούνται κατακτητὰ καὶ ἐπιδρομεῖς. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ σκέψις, ὅτι θὰ εὑρίσκετο θησαυροὺς ἀμύθητους, ἀνάγκασε τὸν κόμητα ντὲ Γεμπριαν ν' ἀποφασίσῃ αὐτὴν τὴν ἐπιδρομὴ κατὰ τοῦ Ἁγίου Κλαυδίου. Καὶ ἔβρουμε ὅτι, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν ντόπιων γὰ ν' ἀντιστοῦν, ὁ κόμης κατόρθωσε τέλος νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν.

Ἐνῶ οἱ Σουηδοὶ καὶ οἱ Πράσιννοι προσπαθοῦσαν νὰ ἱκανοποιήσουν ὅσο μπορούσαν πρὸς τὴν ἀπληστία τους καὶ τὴ διψή τῆς ἀρπαγῆς, κάνοντας παντοῦ λεηλασίες καὶ ληστείες, ἕνα γεγονός πέρασε πολὺ σπουδαῖο γιὰ τὴν ἱστορίαν μας, εἶχε περάσει ἀπαρατήρητο ἀνάμεσα στὶς κραυγὰς ἀγῶνας τῆς κατακτωμένης πολιτείας.

Μιά συμμορία ἀπὸ καμιά δωδεκαριά Πράσινους, περιφρονώντας τὰ μεγάλα κέρη ποὺ θὰ εἶχαν ἀπὸ τὴν λεηλασία τοῦ Ἁγίου Κλαυδίου, εἶχαν τραθήξει πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς πόλεως καὶ ἀφοῦ ἐδιάβηκαν τὸν Μπιέν στὸ ἴδιο ἐκείνο σημείο ὅπου εἶδαμε τὸν Γκαρμπᾶς νὰ ρίχνῃ τὴν ἀνεμόσκαλα τοῦ Λακουζόν καὶ τοῦ Ρολάνδου, ἐτραβήξαν μὲ βῆμα ταχὺ πρὸς τὴν πλαγιά τοῦ ἀντικρουοῦ βουνοῦ, ὅπου ἐκάθησαν σ' ἕνα πυκνότατο δάσος.

Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς τῆς συμμορίας ἦταν ὁ τρομερὸς Λεσπινασοῦ. Ἀντὶ ὅμως νὰ εἶνε ὁ ἀπόλυτος ἀρχηγός, ὅπως πάντα, αὐτὴ τὴ φορά ὑπάκουσε στὶς διαταγὰς ἐνὸς ἄλλου ποὺ ἦταν μαζί του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν μετρίου ἀναστήματος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κρυμμένο κάτω ἀπὸ μίαν ἀτσάλενη μάσκα, σκεπασμένη μὲ μαῦρο βελούδο. Καὶ ἡ μάσκα αὐτὴ τοῦ ἐσκέπαζε ὅλο τὸ κεφάλι, σὰν τὰ πολεμικὰ κράνη τοῦ μεσαιῶνος, καὶ δὲν ἔκρυβε μονάχα τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ καὶ τὰ μαλλιά, ὡς τὸν λαϊμό.

Ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄν-

θρωπος, ποὺ εἶχε ἐξαπολύσει τὸν πόλεμο καὶ τὴν καταστροφὴ στὴν Ἑλεούερη Κομητεία, ἦταν ὁ ἥρωας πολὺλὼν θρυλικῶν ἄθλων, ποὺ οἱ μεγαλύτεροι ἐξιστοροῦσαν στὰ παιδιὰ τους κατὰ τὶς ἀτέλειωτες νύχτες τοῦ χειμῶνα, γύρω ἀπ' τὸ τζάκι.

Κανεὶς δὲν εἶχε ἰδῇ ὡς τότε τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, κανεὶς δὲν ἐγνώριζε τὸ ὄνομά του, κανεὶς δὲν ἔξερε ποῦ ἐκατοικοῦσε.

Σὰν τὰ πεινασμένα τσακάλια καὶ τὰ ἀρπακτικὰ ὄρενα ποὺ τριγυρίζουν πάντα στὰ μέρη ὅπου διαβαίνει ὁ θάνατος, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαύρη μάσκα δὲν παρουσιαζόταν παρὰ μονάχα στοὺς πολέμους, στὶς πυρκαϊές καὶ στὶς καταστροφές, τριγυρισμένος ἀπὸ τρομεροὺς σωματοφύλακες, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Λεσπινασοῦ.

Ὁ λαὸς θεωροῦσε τὴ «Μαύρη μάσκα» σὰν κάτι τὸ ὑπερφυσικό, σὰν ἕνα σάτανά ποὺ ἐπῆρε σχῆμα ἀνθρώπου καὶ ποὺ ἔκρυβε τὸ πρόσωπό του ἐπειδὴ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο.

Ἰσως ὁ τρόμος αὐτὸς ποὺ ἐνέπνεε στοὺς ἀπλοῦς ἐκείνους ἀνθρώπους θὰ ἦταν ἀρκετὸς νὰ τὸν προστατεύσῃ. Ἀπὸ ὑπερβολικὴ ὁμῶς προφύλαξι, δὲν ἔβγαλε ποτέ χωρὶς τοὺς σωματοφύλακές του.

Πολλές φορές, ἄνθρωποι μὲ δοκιμασμένη τόλμη κι' ἐξυπνάδα, καὶ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς ὁ ἴδιος Λακουζόν, εἶχαν ὀρκισθῇ νὰ μάθουν ἐπὶ τέλους ποῖος ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, δὲν ἐσκέπαζον τὸ πρόσωπο ποὺ κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὴ μαύρη μάσκα.

Ἡ τόλμη τους, ἡ ἐξυπνάδα, τὸ γεγονός ὅτι ἐγνώριζαν καλὰ τὸ μέρος, σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ, δὲν μπόρεσαν νὰ τοὺς βοηθήσουν γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τοῦ σκοποῦ των. Ἀφοῦ τὸν ἀκούλουθησαν τόσες φορές ἀπὸ σιμὰ, ἀφοῦ τὸν ἐξετρώπων ἀπὸ τὰ πυκνότερα μέρη τῶν δασῶν, ὅπως κάνουν οἱ κυνηγοὶ μὲ τ' ἀγρίμια, ἔπειτα τὸν ἔχαναν ἁφαικτικὰ ἀπὸ μπροστά τους σὰν νὰ τὸν εἶχε καταπιῇ ἡ γῆ, σὰν φάντασμα ποὺ δὲν ἀφήνει ἵχνος!... Καὶ ὁ κόσμος ἐπίστευε σὲ κάποια σατανικὴν ἐπέμβασι.

Τὴν ἡμέρα τῆς καταλήψεως τοῦ Ἁγίου Κλαυδίου, ἡ «Μαύρη μάσκα» ἐμπήκε στὴν πόλιν σὰν θριαμβευτής. Ἐπειτα, ἀμέσως κατόπιν, τὸν εἶδαμε νὰ θγαλῇ μὲ τὸν Λεσπινασοῦ καὶ τὴν συμμορίαν του καὶ νὰ παίρνῃ τὰ

βουνά.

—Λοιπὸν, ἐρώτησε καθὼς πήγαιναν, τὸν ἀρχηγὸ τῶν ληστῶν, εἶσαι βέβαιος ὅτι ληστὴς τὸν δὲν θὰ χάσουμε ἀδικὰ τὸν καιρὸ μας;

—Βεβαίωτατος, ἀρχόντα μου!

—Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου;

—Ὅπως βλέπω τώρα σὰς, ἀρχόντά μου. Καὶ νὰ πῶς συνέβη: Θάνατο ὀχτὼ μέρες τώρα ποὺ ὁ ὑπάσπιστὴς τοῦ Λακουζόν, ὁ Σιδερόποδιστος, καὶ ὁ σαλπικτής του Γκαρμπᾶς μὲ κάμποσους Σεκουανέζους ἐκυνήγησαν τὸν ἥλιο ἀπὸ τοὺς ἄνθρωπους μου: τὸν Τραϊν Σακίλ καὶ τὸν Φρανκατρίπα. Εἶχαμε σκορπίσει στὸ δάσος γιὰ νὰ τοὺς παρακο-λουθούμε πρὸς καλὰ. Ἐγὼ εἶχα κρυφθῇ σ' ἕνα πυκνόφυτο μέρος, κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο βράχο...

»Εὐνύχτανε καὶ δὲν εἶχα πιά τίποτε νὰ φοβηθῶ. Ἐβγήκα λοιπὸν ἀπ' τὸν κρυφώνα μου καὶ ἤμουν ἔτοιμος ν' ἀπομακρυνθῶ, ὅταν ἄκουσα στὴν κορυφὴ τοῦ θράχου αὐτοῦ ἕναν ἐλαφρότατο θόρυβο. Ἐοήκα σκαρπίζον τὸ κεφάλι καὶ εἶδα καπνὸ ν' ἀνεβαίνει ἀπὸ ἕνα σπιτάκι ποὺ ἦταν κρυμμένο πίσω ἀπ' τὰ δέντρα.

»Ἐπροχώρησα πρὸς τὰ ἔκει κι' ἔκανα τὸν γύρο τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπὸ τὶς τρεῖς πλευρὰς δὲν εἶχε οὔτε πόρτα οὔτε παράθυρα. Κι' ἐμοιάζε μὲ φύλλα ἀετοῦ, αὐτὴ ἡ καλύβα, ἐπάνω ἐκεῖ, στὴν κορυφὴ τοῦ θράχου. Ἐκύνταξα μέσα ἀπὸ τὶς χαρμάδες τῆς πόρτας, εἶδα ἕναν ἄνθρωπον καθισμένον μπροστά στὸ τζάκι, καὶ δὲν ἐδυσκολεύτηκα καθόλου ν' ἀναγνωρίσω τὸν Πέτρον Πρόστ, ποὺ τὸν ἔλεγαν κάποτε «Ἰατρὸν τῶν πτωχῶν».

—Θὰ ἀπατήθηκες, Λεσπινασοῦ.

—Μὰ τὴν πίστι μου, κύριε, ἂν θέλετε νὰ στοιχηματίσετε εἰκοσι χρυσὰ σκούδα μὲ τὸ κεφάλι μου, δὲν ἔχω καμμιὰν ἀντίρρηση.

—Καὶ ὅμως εἶνε εἰκοσι χρόνια πρὸς τὸν Πέτρον Πρόστ ἐξαφανίστηκε.

—Τί σημασία ἔχει αὐτό, ἀρχόντά μου; Ἐξαφανίζεται κανεὶς, ἀλλ' ὅταν δὲν πεθαίνει, ἀναγυρίζῃ πάλι... Καὶ αὐτὸς φαίνεται πῶς ξαναγύρισε.

—Μήπως ξέρῃς ἀπὸ πό-

τε;

—Ναί, ἐφρόντισα νὰ μάθω: εἶνε τρεῖς μῆνες τώρα.

—Μόνος του;

—Ναί, ἀρχόντά μου.

—Καὶ ἡ κόρη του... ἡ Ἑγκλαντίνα;

—Τὸ σκέφθηκα ὅτι μπο-

ροῦσε νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ αὐτό, κι' ἐρωτήσα. Ἐμαθα λοιπὸν ὅτι ἡ Ἑγκλαντίνα ἀπέθανε, κάπου, στὰ περὶχωμα τοῦ Ντόλ.

—Ἄν εἶνε ἀλήθεια αὐτό, τόσο τὸ καλύτερο γιὰ μᾶς. Ἐφθάσαμε;

—Νὰ ὁ βράχος... Τὸ σπιτί βρίσκεται στὴν κορυφὴ του.

—Πὲς στοὺς ἀνθρώπους σου νὰ μὴν κάνουν τὸν παραμικρὸν θόρυβο καὶ λάβε ὅλες τὶς προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ μᾶς διαφύγῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

—Μὴν ἀνησυχεῖτε. Θὰ τὸν πιάσουμε σὰν τὸ λαγὸ στὴ φωλιά του... Κι' ἔπειτα τί θὰ τὸν κάνουμε;

—Θὰ τὸν πάρουμε μαζί μας, αἰχμάλωτον στὸν Ἁγιὸν Κλαύδιο. Θὰ τὸν καταδικάσουμε σὰν κατάσκοπον καὶ μετὰ τρεῖς μέρες θὰ τὸν κἀφομε ζωντανὸν στὴν πλατεία Λουδοβίκου.

—Πῶς; ἔκανε ὁ Λεσπινασοῦ κατὰπληκτος. Γιατί θὰ γίνουν ὅλ' αὐτά;

—Γιατί σοῦ φαίνεται παράξενο; ρώτησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαύρη μάσκα.

—Ἐπειδὴ ὅταν θέλῃ κανεὶς ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο, ὁ καλύτερος καὶ ἀπλούστερος τρόπος εἶναι νὰ τοῦ φυτέψῃ μιά σφαίρα στὸ κεφάλι ἢ νὰ τοῦ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι στὴν κοιλία... Οἱ νεκροὶ δὲν μιλάνε!

—Καλὰ λές. Κι' ἐγὼ τὸ προτιμοῦσα αὐτό. Πρέπει ὅμως ὁ Πέτρος Πρόστ νὰ πεθάνῃ δημοσίᾳ, νὰ καὶ ζωντανός σὲ μιά πλατεία γιὰ νὰ τὸν δῇ ὅλος ὁ κόσμος. Ἄν πεθάνῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ θεὸς τοῦ λοχαγοῦ Λακουζόν, θὰ τρομοκρατηθοῦν ὅλοι οἱ βουνίσιοι καὶ οἱ ἀντάρτες θὰ χάσουν τὸ ἥθικο τους. Ἄχ, ἂν μπορούσαμε νὰ πιάσουμε τὸν Λακουζόν, τὸν Βαρδὸς ἢ τὸν Μαρκίς!... Μὴν ξεχνᾷς ὅτι ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἔχει ἐπικηρυχθῇ γιὰ χίλια χρυσὰ σκούδα!

—Εἶναι καλὸ τὸ ποσόν, ἀρχόντά μου, καὶ θὰ κάνουμε τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸ κερδίσουμε... Νὰ ὅμως ποῦ ἐφθάσαμε στὴν καλύβα, καὶ ὡς ποῦ νὰ πιάσουμε τὸν νεψιὸν ὅς ἀρκεστοῦμε στὸν θείον!

Ὁ Λεσπινασοῦ ἐκύκλωσε μὲ τοὺς ἀνθρώπους του τὸ σπιτί καὶ ἀνοίξε μόνος του τὴν πόρτα, μὲ τὸν ὑποκόπανον τοῦ ντουφεκιοῦ του.

Μετά πέντε λεπτά ὁ Πέτρος Πρόστ ἦταν δεμένος καὶ φιμωμένος. Καὶ ἀμέσως τὸν μετέφεραν στὴν πόλιν.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαύρη μάσκα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐκτελοῦσαν τὶς διαταγὰς του, εἶχε σταθῇ σὲ κάποια ἀπό-

στασι. Ὅχι ὅμως τόσο μακριά, ὥστε νὰ μὴ τὸν διακρίνῃ ὁ Πέτρος Πρόστ.

Ὅταν ἐφθασαν στὸν Ἁγιὸν Κλαύδιον οἱ λησταὶ ἐκλείσαν τὸν δυστυχῇ γιὰ τὸν σὸν θαυτοῦτο κελλί τοῦ μοναστηριοῦ. Κι' αὐτός, ἐνῶ ἐκατέβαιναν τὰ ὄρη σκαλοπάτια ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ βαθὺ ὑπόγειο, ἄκουσε τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴ μαύρη μάσκα νὰ λὲρ στοὺς Σουηδοὺς ὅτι ἐπὶ ποινῇ θανάτου νὰ μὴν ἐπιτρέψουν σὲ κανένα νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν κρατούμενον, καὶ νὰ ἐπιτρέψουν τὴν εἴσοδο στὸ κελλί μόνο σ' ἕναν ἐξομολογητή, ἂν τὸν ζητοῦσε ὁ κατάδικος.

Ὁ Πέτρος Πρόστ ὑποτάχθηκε μὲ καταπληκτικὴν ἡρεμία στὸ νέο αὐτὸ χτύπημα τῆς μοίρας.

Ἐξ ἄλλου, ἐκαταλάβαινε πολὺ καλὰ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν τὸ χτύπημα αὐτό. Κι' ἐπειδὴ ἐγνώριζε ὅτι κανεὶς στὸν κόσμο, ἐκτός ἂν γινόταν κανένα θαῦμα, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο ποὺ κρεμῶταν ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἦταν ἔτοιμος νὰ πεθάνῃ, σὰν νὰ τὸ περίμενε αὐτὸ ἀπὸ καιροῦ, σὰν ἀναπόφευκτη συνέπεια τῶν γεγονότων ποὺ εἶχαν προηγηθῇ στὴ ζωὴ του.

Ἐνα μονάχα τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι: ὅτι δὲν τὸν ἐσκότωναν ἀμέσως. Ἀλλ' ἀπέφυγε νὰ ρωτήσῃ ἐκείνους ποὺ τὸν φρουροῦσαν, ποῦ δὲν θὰ μπορούσαν ὅλοι οἱ να τοῦ δώσουν τὴν παραμικρὴ πληροφορία. Ἐταί, βρήκε παρηγορίαν καὶ καρτερία μόνον στὴν προσευχή.

Μόνον, ποὺ μερικὲς στιγμὲς τὸ μέτωπό του ἐξάρωνε, ὡς νὰ τὸν ἐβασάνιζε μιά σκέψις θλιβερή. Τότε ἔφερνε τὸ χέρι στὸ στήθος, ἕνα μικρὸ χαμόγελο ἐξάρωνε τὰ χεῖλη του, κι' ἐμουρμούριζε:

—Θεέ μου!... Θεέ μου!... Θ' ἀφήνῃς λοιπὸν νὰ πάρω τὸ μυστικὸ μαζί μου;...

Τὸ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΠΡΟΣΤ

Ὅσο ὁ καιρὸς περνοῦσε. Δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες πέρασαν, χωρὶς ὁ Θεὸς νὰ εἰσακούσῃ τὴν προσευχὴ τοῦ Πέτρον Πρόστ.

Τὴν τρίτῃ μέρα τὸ πρωί, τὸν ἐπέβαλαν σὲ μιά πρόχειρη ἀνάκρισι, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔμαθε αὐτὸ ποὺ ἐγνώριζαν ὅλοι στὴν πόλιν, ὅτι ἐπὶ ἀλήθειαν εἶχε καταδικασθῇ εἰς θάνατον ὡς κατάσκοπος καὶ ὅτι τὰ ἡμερώματα τῆς ἄλλης ἡμέρας θὰ τὸν ἐκείαν ζωντανὸν στὴν πλατεία.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴν ἐκείνη ὁ Πέτρος Πρόστ ἄρχισε νὰ σκέπτεται γιὰ τὴν ἄλλη ζωὴ. Ἡ ψυχὴ του ἀποχωρίστηκε

ἐντελῶς ἀπὸ τὰ ἐπίγεια πράγματα καὶ, ὅπως ἐξεσηκαλὰ, ἐσκέφτηκε πῶς ἐπρεπε καὶ νὰ πεθάνῃ καλά.

—Ἰδίως ἐκάρθη ἕνας παπᾶς νὰ μ' ἐξομολογήσῃ; ἐρώτησε τὸν στρατιώτη ποὺ τὸν φρουροῦσε.

—Ἀπόψε, ἀπάντησε αὐτός.

Ἐνύχτωσε. Ὁ Πέτρος Πρόστ δὲν ἄκουε πιά παρὰ τὸν βαρὺ καὶ μονότονο θηματισμὸ τοῦ φρουροῦ ποὺ περνοῦσε καὶ ξαναπερνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὴ χαμηλὴ πόρτα τοῦ κελλιοῦ, ὅπου ἐπερίμενε τὸν παπὰ γιὰ τὴν τελευταία παρηγορίαν, καθισμένος πάνω σὲ λίγο ἄχυρο.

Πέρασαν κάμποσες ὥρες χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτα τὸ ἐξαιρετικόν.

Ὁ Πέτρος Πρόστ ἄρχισε νὰ φοβάται ὅτι ὁ πνευματικὸς δὲν ἐπρόκειτο νὰ ρθῇ καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μαύρη μάσκα, δυσπιστώντας πρὸς ὅλους καὶ πρὸς ὅλα, εἶχε ἀκύρώσει τὴ σχετικὴ ἀδείαν.

Ἐπὶ τέλους, λίγο μετὰ τὶς τρεῖς, ἕνας ἀόριστος θόρυβος ἐφθασε ὡς τὴν ἀκοὴ τοῦ φυλακισμένου κι' ἐξωνόησε τὶς ἐλπίδες του. Ἀνασηκώθηκε λιγάκι, στηρίχτηκε στοὺς ἀγκῶνες κι' ἐπερίμενε, κρατώντας τὴν ἀναπνοὴ του.

Ἐπειτα ὁ θόρυβος ἐδυνάμωσε. Βήματα μερικῶν ἀνθρώπων ἐπλησίασαν πρὸς τὸ κελλί.

—Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ δήμιος τόσο ἐνωρίς, ἐσκέφτηκε ὁ Πέτρος Πρόστ. Θά ναι λοιπὸν ὁ πνευματικὸς.

Τὰ βήματα ἐσταμάτησαν. Τὸ κλειδί ἔτριβε στὴν κλειδαριά καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε.

Στὸ κατώφλι

ρος, ή φωνή του οποίου έκα-
νε τον κατάδικον να τινά-
χτη.

— Ποιός είσαστε σείς;
ρώτησε με φωνή που έτρεμε
απ' τη συγκίνηση.

— Σιώπη!... Έκανε ο κα-
λόγηρος. Σιώπη!... Πίσω
απ' αυτή την πόρτα υπάρ-
χουν ίσως ατυτιά τεντωμένα
που περιμένουν ν' ακούσουν
τί θα πούμε.

Και αφού έπηρε το φανά-
ρι που είχε αφήσει ο στρα-
τιώτης στα πλακάκια, τ ο
σήκωσε ως το πρόσωπό του,
ένω με τ' άλλο χέρι έ-
σπρωχνε προς τα πίσω την
κατσούλα που του έκρυβε
ως εκείνη τη στιγμή όλο το
κεφάλι.

— Κλαυδία!... έμουρμού-
ρισε ο Πέτρος Πρόστ. Έσού
παιδί μου, έσού έδω;...

— Σ'ωπα θεε μου, έκανε
ο λοχαγός. Μπορεί να μάς
ακούσουν και τότε είμαστε
χαμένοι και οι δύο.

— Είνε λοιπόν αλήθεια
πώς βρίσκεσαι κοντά μου!..
έξακολούθησε ο κατάδικος
πιο σιγα τώρα. Δεν θέλησες
να πεθάνω προτού σε σφίξω
για τελευταία φορά στην άγ-
καλιά μου. "Ω, ευχαριστώ,
ευχαριστώ!... Τι ευτυχιμέ-
νος που είμαι τώρα!... Πό-
σο μου έγλύκανες τις τελευ-
ταιες στιγμές της ζωής
μου!...

— Μα σου είπα, θεέ μου,
ότι σου φέρνω τη ζωή και
την έλευθερία!

— Την έλευθερία και τη
ζωή!... έπανάλαβε ο Πέ-
τρος Πρόστ. Είνε ποτέ δυνα-
τόν αυτό!... Δεν ξέρεις λοι-
πόν ότι μετά λίγες ώρες θα
έκτελεστή ή καταδίκη μου;

— Μετά λίγες ώρες, ά-
γαπητέ μου θεέ, αυτοί που
σε καταδίκασαν θα έχουν
σκοτωθί από μάς. Ο Θεός
είνε δίκαιος!...

— Μα πώς!... Κατά ποιόν
τρόπο;...

— Μη με ρωτάς, γιατί δεν
έχουμε καιρό για κουβέν-
τες. Σου λέω μονάχα να έλ-
πίσης. Και αν ακόμη βρε-
θής επάνω στην πυρά και έ-
δής τις φλόγες να τυλίγουν
το κορμί σου, πάλι να έλπί-
σης. Η ζωή των ανθρώπων
βρίσκεται στα χέρια του
Θεού, που μπορεί να τους
αναστρέψι και τα θετικώτε-
ρα σχέδια. Κάποτε, μου εί-
πες για κάποιο μυστικό που
θέλεις να μου το ανακοινώ-
σης αν θρεθής σε μεγάλον
κίνδυνο. Ο κίνδυνος λοιπόν
υπάρχει και ήρθα για να
μάθω...

— "Ακουσέ με λοιπόν, τον
βιέκοψε ο θεός του, και
προσπάθησε, ώστε το μυστι-
κό αυτό να γίνει στα δυνα-
τά σου χέρια ένα όπλο τρο-
μερό εναντίον του ανθρώ-

που που είναι ο μεγαλύτερος
έχθρός της Έλευθεράς Κο-
μητείας.

— Και ποιός είναι αυτός;
έρώτησε ο λοχαγός.

— Ο άνθρωπος με τη μά-
ρη μάσκα.

— Πώς! έφώναξε κατά-
πληκτος ο νέος. Το «Μαύρο
προσωπείο» έπαιξε λοιπόν
κάποιον ρόλο στη ζωή σου;
— Ναι, παιδί μου. Και
όχι μονάχα στη δική μου,
αλλά και στη ζωή της οικο-
γενείας μου, στην όποιαν ά-
νηκεις και σύ.

— Περιέργο! έμουρμούρι-
σε ο Λακουζόν.

— Ναι, και ακόμα πιο πα-
ρίεργο απ' όσο μπορείς να
φανταστής. Θα τα μάθεις ό-
λα και θα ίδης ότι τα γεγο-
νότα που θα σου άφηγηθώ,
φαίνονται σαν ψεύτικα, σαν
παραμύθι. Έξέ, άλλου, με
μια λέξη μπορείς να τα κα-
ταλάβεις όλα: ή Έγκλαντί-
να δεν είναι κόρη μου!

— Ο λοχαγός έκύτταξε τον
Πέτρον Πρόστ μ' ένα ύφος
σαν να του έλεγε: «Μήπως
τρελλάθηκες θεέ μου!...

— Ο ιατρός των πτωχών έ-
κατάλαβε τη σημασία αυτού
του θλέμματος και άπλητη-
σε, κουνώντας το κεφάλι:

— "Οχι παιδί μου είμαι πολύ
καλά στα λογικά μου, αν
και πέρασα τόσες περιπέ-
τειες που μπορούσαν να με
κάνουν να τρελλαθώ. Τώρα
θα μάθεις. Άλλά, όπως εί-
πες, ή ώρα είναι μετρημένη.
"Ασε με λοιπόν να μιλήσω
χωρίς να με διακόψεις, για-
τί πρέπει να μάθεις όλόκλη-
ρο το μυστικό μου, σε όλες
τις λεπτομέρειες.

— Ο λοχαγός έμεινε σιωπη-
λός και ο Πέτρος Πρόστ άρ-
λως να του άφηγηται τα γε-
χισε να του άφηγηται τα γε-
γονότα που διαδραματίστη-
καν τη νύχτα της 17ης Έπ-
νοαρίου 1620, γεγονότα
που άφηγηθήκαμε στον πρό-
λογο.

— Κατά τα δυό χρόνια
που πέρασαν μετά την τρο-
μερήν εκείνη νύχτα, έπε με-
τά, δεν συνέβη τίποτε που
να ταράξει την ήσυχία και
τη ζωή μου στο μικρό σπι-
τάκι όπου έμενα, στο Λογ-
σαμοά. Είχα όμως διαρκώς
την έντύπωσι ότι κάτι κακό
πρόκειται να μου συμβή. Τη
νύχτα ευπνοούσα άπότομα
κι' ενόμιζα πως έβλεπα άν-
θρώπους που ήθελαν να
σκοτώσουν έμένα και την
Έγκλαντίνα. Είχα την πεποί-
θηση ότι πολύ γρήγορα, ο
άνθρωπος με τη μαύρη μά-
σκα, μετανοιώνοντας για την
έμπιστοσύνη που μου έδειξε,
θα ήθελε να θάψι για πάν-
τα το μυστικό του που το
γνώριζα μονάχα εγώ.

— Αυτή ή σκέψη είχε γίνει
πραγματικός έφιάλης για
μένα. "Αλλωστε δεν φοβό-

μουν τόσο πολύ για τον
εαυτό μου, όσο για το πλά-
σμα εκείνο που τ' άγαπού-
σα με όλη μου την καρδιά
και που το μεγάλωνα με τη
φροντίδα ενός πατέρα!...

— Θέλοντας λοιπόν ν' απαλ-
λαγώ μια για πάντα από
της άνησυχίας αυτές, άπο-
φάσισα να πάω μακριά,
φροντίζοντας ώστε ή φυγή
μου αυτή να καλυφθί από
μυστήριο.

— Έπηγα λοιπόν και βρή-
κα τον άδελφό μου, δηλα-
δή τον πατέρα σου. Το έλ-
πα τα σχέδιά μου, αλλά χω-
ρίς να του άποκαλύψω την
πραγματικήν αιτία της φυ-
γής μου. Το έ είπα ότι ήθε-
λα να φύγω τη νύχτα, τον
παρακάλεσα να διαδόση ό-
τι πηγαίνω στο Σω, και με-
τά δυό χρόνια, ότι δεν υπάρ-
χω πιά στη ζωή...

— "Όλα λοιπόν γίνηκαν ό-
πως τά είχα κανονίσει. Οι άν-
θρωποι που μ' έγνώριζαν
και μ' άγαπούσαν, άναψαν
ένα κερί για την ψυχή μου,
με την πεποίθησι πως είχα
πεθάνει. "Επειτα με έξέ-
σαν έντελώς. Ο Μαρκίς, ο
Μαρκίς και ο άδελφός μου
ήταν οι μόνοι άνθρωποι που
έγνώριζαν το καταφύγιο
μου και αυτό το μυστικό το
έμαθες μονάχα όταν ήρθες
σε ηλικία να έκτιμήσης την
άξία του.

— Είχα λοιπόν την άπόφα-
σι να μην έγκαταλείψω πιά
την καλύβα μου, μέσα στο
δάσος του Σω, όπου ήρθες
μερικές φορές και με έρ-
ηκες. "Αλλ' όταν τα γαλλικά
στρατεύματα κατέλαβαν ό-
λη τη χώρα, ή όμορφή της
Έγκλαντίνας άρχισε να
βρίσκεται σε κίνδυνο.

— Για κάμποσους μήνες
μάς έπροσπάτευσε ένας κα-
λός κι' ευγενέστατος νέος,
ένας Γάλλος άξιωματικός
που τον έλεγαν Ρολάνδον
Μαρσέλ και που, είμαι θέ-
βαιος πως την άγάπησε πολ-
ύ, αλλά με μιάν άνάπη άγ-
νή, γεμάτη σεβασμό. "Αλ-
λά δυστυχώς, ο άξιωματι-
κός αυτός άναγκάστηκε να
έγκαταλείψι την Έλευθερη
Κομητεία, άκολουθώντας τον
στρατηγόν Βιλεροά, του ό-
ποιου ήταν ο ύπασπιστής.
Και μαζί του έφυγε για
μάς και ή ασφάλεια.

— Έπέρασε κάμποσος και-
ρός ακόμα, κατά την διάρκεια
του όποιου κατώρθωσα να
κρύψω την Έγκλαντίνα
από τα έλέμματα όλου τού
κόσμου. "Αλλοι δέσποτι-
κοί, που δεν είχαν όμως την
ευγένεια του πρώτου, είδαν
τυχαίως την κόρη μου, και
τότε άρεσε. Και από μερι-
κές κουβέντες που άκουσα,
έκατάλαβα πως ήταν έτοι-
μοι να μου την κλέψουν.

— Την ίδια μέρα ή Έγ-

κλαντίνα έπαιρνε ένα μυ-
στικό μονοπάτι του βουνού
κι' έπήγαινε να ζητήσει εκ-
μέρους μου προστασία από
τον έφημέριον Μαρκίς, που
την έκράτησε στο σπίτι του,
σαν άνεψιά του.

— Μετά τρεις μήνες έπέ-
στρεφα κι' εγώ μόνος, κι' έ-
φρόντισα να διαδοθί ότι ή
κόρη μου άπέθανε. "Επειτα
έγκαταστάθηκα σε μιά κα-
λύβα, πάνω σε μιά θραχώ-
δη κορυφή του βουνού που
βρίσκεται αντίκρυ στην πό-
λι. Έκει, κανένας κίνδυνος
δεν μπορούσε να με άπει-
λήσει. Και όμως είχα την
κακή προαίσθησι ότι κάποιο
δυστύχημα έπρόκειτο να μου
συμβή.

— Τα άλλα τα ξέρεις: μιά
συμμορία Πρασίνων, έπι κε-
φαλής της όποιας ήταν ο
τρομερός Λεσπινασού και ο
άνθρωπος με τη μαύρη μά-
σκα, με άνακάλυψε και μ'
έφερε δεμένον έδω πέρα...

— Ο άνθρωπος με τη
μαύρη μάσκα! έφώναξε ο
Λακουζόν. Ο μυστηριώδης
αυτός άνθρωπος τον όποιον
τόσες φορές παρακολούθη-
σα, χωρίς ποτέ να κατορ-
θώ να μάθω ποιός είναι, έ-
παιξε τόσο σπουδαίο ρόλο
στη ζωή σου; Είσαι βέβαιος
θεέ μου;

— "Όπως είμαι βέβαιος
ότι υπάρχει Θεός!... Τον ά-
ναγνώρισα από τη φωνή και
απ' τις κινήσεις του. Είνε ο
πυργοδοσιότης αυτού του
πύργου όπου με ώδήγησαν
για να βοηθήσω την άγνω-
στη γυναίκα τη στιγμή του
τοκετού, αυτού του πύργου
εις έναν από τους θόλους
του όποιου διατηρείται ακό-
μη το άποτύπωμα του αίμα-
τωμένου χεριού μου!... Και
έξ άλλου, ποιός άλλος εκτός
απ' αυτόν θα με κυνηγούσε
με τόσο μίσος; Ποιός άλ-
λος θα ήθελε να μ' έξοντώ-
σι για να χαθί μαζί μου το
τρομερό μυστικό;

— Τότε λοιπόν, έμουρ-
μούρισε ο Λακουζόν, ένω
μια νέα σκέψη άρχισε να
περνά απ' το μυαλό του, ο
άνθρωπος με τη μαύρη μά-
σκα θα είναι ο ίδιος εκείνος
ο Ρολάνδος ντε Σάμ ντ' Ι-
αυτό!... "Αλλά δεν είναι δυ-
σστηρίξει ότι ο Ρολάνδος
που τον έσωσε άναγνώρισε
τον άρχοντα Μοντεγκιού, έ-
λύτερους υπερασπιστές της
έλευθερίας μας!... Πάω να
χάσω το κεφάλι μου σ' αυ-
τόν τον λαθούρinhο!... Πώς
θα μπορέσω να βρεθώ άν-
τιμέτωπος με τον άτιμον έ-
κείνον άγνωστον, μ' ένα
σπαθί στο χέρι!...

— Είς αντίλλαγμα την σφιγ-
γεις στην άγκαλιά σου, ένω
γορεύετε άκουμπάς το μάγου-
λό σου στο δικό της, πρό παν-
τός όταν χαμηλώνουν τα φώτα.
Και δεν είναι άσχημο αυτό.
Μπορείς ακόμη να γνωρίσης τη
σεβαστή μητέρα της, πράγμα
που είναι ακόμα πιο σπουδαίο.
Μεταξύ μας όμως: μπορείς έ-
πειτα να λές στους φίλους σου
ότι την γυναίκα σου την έγνώ-
ρισες σ' ένα ντάνοινγκ; Δεν εί-
ναι σοβαρό αυτό. Και σημαίνει
ότι ή καρδιά σου, όταν ακόμη
ήταν δεσποινίς, περνούσε τα
βράδια της σε τέτοια κέντρα.

(Άκολουθεί)

Φ ΑΙΝΕΤΑΙ εύκολώτατο
το να κατακτήση κανείς
μια γυναίκα. "Επειτα ό-
μως, όταν δοκιμάσει καταλα-
βαίνει ότι δεν υπάρχει τίποτε
το δυσκολώτερο.

Οι γυναίκες είναι τα πιο
πειθήνια, τα πιο λατρευτά και
εύγενικά πλάσματα του κόσμου.
Προσπάθει όμως να τις κα-
τακτήσης και θα ίδης ότι ό-
λα αυτά τα επίθετα χάνουν άμέ-
σως τη σημασία τους.

— "Ας πάρουμε την πιο καλή
περίπτωσι: Ένας άνδρας έ-
χει σοβαρές προθέσεις, πράγ-
μα όχι και τόσο πολύ σπίνιο.
Θέλει να παντρευθί, αν όχι
για τίποτ' άλλο, τουλάχιστον
για να μην ξαναπατήση σε έ-
στιατόριο, όπου τα γκαρσόνια
δεν είναι καθόλου περιποιητι-
κά ή για να έγκαταλείψι το
επιπλωμένο δωμάτιο, στο κρεβ-
βάτι του όποιου άνεκάλυψε το
πρώτο παρτίτσι, ή ακόμη για
να έχη τόσα κομπιά στο κοι-
τοδείο του όσες είναι και οι
κομπότρουπες ή και τέλος για
να έχη πάντα γυαλισμένα τα
παπούτσια του.

Τέλος πάντων, θέλει να παν-
τρευθί. Και είναι γνωστόν ότι
για να παντρευθί κανείς έχει
ανάγκη από μια γυναίκα. Πού
όμως και πώς θα την βρή;

ΟΙ ΤΡΕΣ ΤΡΟΠΟΙ ΤΗΣ Α- ΝΑΖΗΤΗΣΕΩΣ

Οι τρόποι και τα μέσα εί-
ναι άρχετα. Μπορεί, λόγου χά-
ριν, να την γνωρίσει:

α) Σ' έναν χορό. Το μέρος
αυτό παρουσιάζει άρκετά πλεο-
νεκτήματα. Οι δεσποινίδες η-
γαίνουν πάντα πολύ έλαφρά
ντυμένες, τουλάχιστον από τη
μέση κι' επάνω. "Ισως δεν
μπορείς να καταλάβεις αν μια
γυναίκα έχη τα πόδια στραβά,
αλλά τέλος πάντων, δεν μπο-
ρείς να τα μάθεις όλα από την
πρώτη στιγμή.

Είς αντίλλαγμα την σφιγ-
γεις στην άγκαλιά σου, ένω
γορεύετε άκουμπάς το μάγου-
λό σου στο δικό της, πρό παν-
τός όταν χαμηλώνουν τα φώτα.
Και δεν είναι άσχημο αυτό.
Μπορείς ακόμη να γνωρίσης τη
σεβαστή μητέρα της, πράγμα
που είναι ακόμα πιο σπουδαίο.
Μεταξύ μας όμως: μπορείς έ-
πειτα να λές στους φίλους σου
ότι την γυναίκα σου την έγνώ-
ρισες σ' ένα ντάνοινγκ; Δεν εί-
ναι σοβαρό αυτό. Και σημαίνει
ότι ή καρδιά σου, όταν ακόμη
ήταν δεσποινίς, περνούσε τα
βράδια της σε τέτοια κέντρα.

Δεν γίνεται λοιπόν...

— "Ας πάρουμε την δεύτερη πε-
ρίπτωσι:

β) Μπορείς να την γνωρί-
σεις στο δρόμο. Για δοκιμάστε
όμως! "Αν σταθί να της μιλή-
σετε, σημαίνει ότι δεν είναι
σοβαρή. Γιατί όπως στέκεται
ν' άκούση εσάς, θα έχη στα-
θί ν' άκούση και κάποιον άλ-
λον. Και αν δεν σταθί, τότε

μία σ' ένα φιλικό σπίτι, πώς
εκείνος την έζητησε από τον
πατέρα της, πώς αυτός άρνή-
θηκε να δώση την συγκατάθε-
σί του και τέλος, αφού έμαρ-
τύρησαν επί κάμποσα χρόνια
πως κατώρθωσαν να παρθούν.

Αυτά, λοιπόν, άφηγούνται.
Και δεν ξέρουν ότι ο ένας δεν
θα έγνώριζε καν την άλλην, αν
ή τύχη δεν τους έφερνε να κα-

τοικήσουν σε δυό
άντικρυνα σπίτια.
Ρίξτε μια ματιά
στο παράθυρο του
άντικρυνού σπιτιού
και πείτε μας αν
απ' όλες τις γυναι-
κες που παρουσιάζονται άπ-
εκει, μαζί με τις δούλες

που χτυπούν τα χαλιά
πρωί-πρωί, θα βρήτε μια γυ-
ναίκα κατάλληλη για να γίνη
σύζυγός σας. Υπάρχουν βέ-

βαια μερικές... με
τις όποιες θα μπο-
ρούσατε φυσικά,
αλλά γυναίκες σας
όχι βέβαια!

Πείτε μας λοιπόν,
μπορεί κανείς να
γνωρίση κατά τρώ-
πον άξιοπρεπή, ρω-

— "Υπάρχουν άντρώπινα που έ-
γνωρίστηκαν και άγαπήθηκαν
από το παράθυρο. Έμεναν σε
δυό άντικρυνα σπίτια, και ά-
φηγούνται πράγματα καταπλη-
κτικά για την άγάπη τους: λέ-
νε για τα σήματα που έκαναν
με τις κουρτίνες του παραθύ-
ρου, με τις πετσέτες που ά-
πλώναν όταν ήθελαν να δεί-
σουν ένα νέο ραντεβού, για τα
φώτα που ανάβόσθιαν συνθη-
ματικά τη νύχτα. Μετά λένε
για την πρώτη επίσημη γνωρι-

μαντικήν και ήθικόν, μιά
νέα, όμορφη, και τίμια
γυναίκα, αν είναι δυνα-
τόν με προίκα στην όποιαν
να δώση κανείς το όνομά του;
Στα μυθιστορήματα βρίσκουμε
γραμμένο: «Έδωθην και ά-
γαπήθηκα». Λόγια, και μόνο
λόγια. Γι' αυτό ίσως τα μυθι-
στορήματα λέγονται «έλαφρά
φιλολογία».

— "Ας παραδεχούμε ακόμα ότι
την έγνωρίσατε όπωσδήποτε
αυτή τη γυναίκα, αλλά ότι δεν
έχετε σοβαρές προθέσεις άπέ-
ναντί της. Η άγάπη σας πρό-
κειται να κρατήση μόνον όσο
κρατούν τα τριαντάφυλλα.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΑΥΨΙΜΑΧΙΕΣ

Το πρώτο ραντεβού έχει
σπουδαιότητα σημασία. Σχε-
δόν πάντα, το ζευγαράκι κατα-
λήγει σ' ένα ζαχαροπλαστείο.
Έκει, πρέπει να προσέξετε
στην παραγγελία που θα δώσε-
τε. "Αν παραγγείλετε καφέ,
θα κάνετε την έντύπωσι τοιγ-
κούν, αν ζητήσετε μπύρα, θα
θεωρηθίτε σάταλος, αν πάσα-
—κοιλιάδουλος, και παγωτό—
λαίμαργος. Προσέξτε και αυτό
που θα παραγγείλι ή κόρη των
όνειρών σας. Γιατί απ' αυτό
που θα παραγγείλι, μπορείτε
άμέσως να κρίνετε τον χαρα-
κτήρα της.

— "Όσον άφορά το ζαχαροπλα-
στείο γενικότερα είναι το μέ-
ρος όπου φαρύεται εύκολώτε-
ρα μια γυναίκα. Πρό παντός
εκείνες που συνοδεύονται ά-
πό έναν σκύλο. Προσέξτε στο
τετράποδο ένα κομμάτι ζάχαρη,
εις βάρος φυσικά του καταστη-
ματάρχου και μετά λέτε:

— Τι τσιγαρωμένο σκ'κι! Τι
ράτσα είναι!... Πόσων χρονών;
Τί το ταιάζει;
Και όταν φθάσετε στ' ση-
μείον να ρωτήσετε:
— Είναι άρσενικό ή θηλυκό;
Τότε ή δουλειά σας είναι τε-
λειωμένη.

Το πρώτο ραντεβού μπορεί
να καταλήξι και σ' ένα έστια-
τόριο. Η γυναίκα την όποιαν

συνοδεύετε έχει δεχθί νάρθη
να φάη μαζί σας. Άλλά προ-
τού περάσετε το κατώφλι του
έστιατορίου, καλόν είναι να έ-

απεμακρυναν από την οικογένειά σου, να γίνης καλός εργάτης και τίμιος άνθρωπος. Και είμαι βεβαία πως θα το κάμης. Φαντάσου λοιπόν, πόσο θα χαρώ την ημέρα που θάρθης να μου πης: «Άγαπά και μ' αγαπούν, αδελφούλα μου!» Α, Λεόν, την ημέρα αυτή, εγώ ή ίδια θ' αναγγείλω την καλή είδηση στους γονείς μας. Μου δίνεις λοιπόν την υπόσχεση που σου ζητώ, δεν είναι αλήθεια;

Ο Λεόν σκούπισε γρήγορα τα δάκρυα που κύλισαν από τα μάτια του, ένας λυγμός εξέφυγε από το στήθος του, σηκώθηκε τρικλίζοντας και τρέχοντας προς την πόρτα, χάθηκε φωνάζοντας:

—Χαίρε, χαίρε, Τζέννη! Χαίρε, αδελφή μου!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΛΕΟΝ

Την άλλη μέρα ο Λεόν είχε μεταμορφωθεί εντελώς.

Βλέποντας το σοβαρό ύφος του ο Ζακόμπ Μενιέ, δσαν το πρωί πήγε να του εύχρηστη την καλημέρα, πριν βγίη, δεν μπόρεσε να μη φωνάξει:

—Τί κατσουφιασμένα μου τρα είναι πάλι αυτά σήμερα; Μήπως πώς με μονομαχήσης με κανέναν, παιδί μου;

Ο Λεόν άρκεσθηκε ν' αποκριθί απλά:

—Δεν θ' απουσιάσω πολύ πατέρα και στο γυρισμό έχω να σου μιλήσω!

—Αν έχης σκοπό πάλι να μου ζητήσεις τίποτε ψιλά, όπως κάνεις εδώ και κάμποσο καιρό, μη πάρης τον κόπο, ξέρεις!...

Κι' ο φτωχός άνθρωπος πρόσθεσε κουνώντας το κεφάλι μελαγχολικά:

—Τα οικονομικά μας πάνε πολύ άσχημα, παιδί μου! Όχι μονάχα εώδεκα δλες τις μικρές οικονομίες που είχαμε, αλλά και για την κακή μας τύχη, η αδελφή σου δεν έχει πιά εργασίαι.

Είπε δε η αλήθεια πως αυτή ή μόνη συντηρούσε το σπίτι, ενώ εού διασκέδαζες χωρίς να δίνης πεντάρα για τα έξοδά μας. Κι' έπειτα δεν είναι μόνο αυτό, ο θυωρός μου ανήγγειλε πως ο νέος ιδιοκτήτης — γιατί το σπίτι πουλήθηκε — δεν παίρνει λόγια σαν τον άλλο. Θέλει να το πληρώνεται στην πρώτη του μηνός το νοίκι, χωρίς αναβολή. Βλέπεις, λοιπόν, κύρ γυιέ μου, πως αν έχης να μου μιλήσης, κύτταξε να είναι για κανένα σοβαρό πράγμα.

—Θά είναι πολύ σοβαρό, πατέρα, σου το υπόσχομαι.

Όταν ο Λεόν έφυγε μετά την δήλωσι αυτή, ο Μενιέ πήγε να διηγηθί το πρᾶγμα στη γυναίκα του.

—Η Μπέρθα τον άκουσε με μελαγχολικό χαμόγελο.

—Δεν είναι καθόλου παράδοξο να διωρθώθηκε ο γυιός μας! συνέχισε ο Ζακόμπ. Άλλοτε ήταν το καλύτερο παιδί που μπορούσε να φαντασθί κανείς. Άλλαξε όμως ο χαρακτήρας σου, Μπέρθα, ν' αλλάξη και πάλι και να ξαναγίνη, ότι ήταν πριν άρχιση να έχη κακές συνήθειες.

—Ο Θεός να δώσει, ευχήθηκε η Μπέρθα, ύψωνοντας τα μάτια της στον ουρανό.

—Μά την αλήθεια, συμπέρανε ο Ζακόμπ, δεν βλέπω την ώρα πότε νάρθη. Έχω ένα προαίσθημα πως θά μās φέρη κάποια καλή είδηση.

Κι' ο καλός άνθρωπος έτριβε τα χέρια του από ευχαρίστησι...

Ο Λεόν κράτησε τον λόγο του.

Και για πρώτη φορά, από πολύ καιρό, έφθασε ακριβώς την ώρα του φαγητού, για να καθίση στο οικογενειακό τραπέζι.

Όλοι τον δέχθηκαν μ' ενθουσιασμό κι' ο Λεόν κάθισε ανάμεσα στον πατέρα του και στη μητέρα του, απέναντι στη Τζέννη.

Εκείνος όμως που ένθουσιάστηκε περισσότερο απ' όλους ήταν ο Μενιέ πού, παρ' όλο που ήθελε να τηρήση επιφυλακτική στάσι απέναντι του γιού του, δεν μπόρεσε να συγκρατηθί.

—Μά την αλήθεια, παιδί μου, φώναξε, αφού έφαγε λίγο, δεν μπορώ πιά να σου κρύψω πόση χαρά μου προξένησε σήμερα που ήρθες να φάμε μαζί.

Είπε μερικά συμβουλευτικά λόγια μετά στον γιό του, που άκουε χωρίς να πη λέξι, κι' όταν το γεύμα τελείωσε, καθένας σηκώθηκε με τη σειρά του.

Ο Λεόν βοήθησε τον πατέρα του να μεταφέρη την πολυθρόνα της άρρωστης κοντά στο πασάθυρο και η Τζέννη έφυγε άμέσως για το δωμάτιό της, γιατί ο άδερφός της της έγεννε πως ήθελε να μείνη μόνος με τους γονείς του λίγες στιγμές.

Όταν η πόρτα του δωματίου της Τζέννης έκλεισε πίσω της, κι' ο Λεόν θεβαίοντάς της, πώς κανείς δεν μπορούσε ν' άκούση τα όσα είχα να συζητήση με τους γονείς του, είπε σιγά με φωνή ήρεμη και σταθερή μαζί:

—Αγαπημένοι μου γονείς, ήρθα σήμερα για να ζητήσω και από τους δυο σας να με συγχωρήσετε, για τη λύπη που σας προξένησα εδώ και τόσο καιρό...

—Άς τ' αφήσουμε αυτά, παιδί μου, διέκοψε ο Μενιέ. —Ο,τι έγινε έγινε, κι' ό,τι πέρασε πέρασε. Το σπουδαιότερο είναι ότι ξαναβρήκαμε το παιδί μας όπως το αναθρέψαμε, καλό καρδο και πονετικό για το σπίτι. Τώρα να δοίμε τί έχεις να μās πης, γιατί μου φαίνεται πως κάτι τέτοιο μούπες το πρωί. Όσο νιά να σε συγχωρέσωμε, αυτό έγινε πριν ακόμα άνοιξης το στόμα σου. Ούτε εγώ ούτε η μητέρα σου μπορούσαμε να φυλάξωμε κακία στο χαϊδεμένο παιδί που ξαναρχεται στο πατρικό σπίτι. Έλα, άρκετά σοβάρευσθήκαμε κι' αφού είμαστε ευχαριστημένοι όλοι, ο ένας από τον άλλο, άς φιληθώμε!

Κι' ο καλός άνθρωπος άνοιξε την άγκαλιά του στο γιό του. Ο Λεόν όμως έμεινε ακίνητος κι' έσκυψε το μέτωπο, σαν να μην ένοιωσε τον έαυτό του αξιο της άπειρης εκείνης στοργής πουδειχναν γι' αυτόν, σαν να μην άξιζε να τρέξη να ριχθί στην άγκαλιά του αγαθού κι' έντιμου ανθρώπου, όπως ήταν ο πατέρας του.

—Αλήθεια, πατέρα, είπε, είχα κάτι να σάς πω...

—Τότε, λέγε άμέσως!

—Θέλησα να πάρω την συγχώρησί σας, γιατί σε λίγο σάς αφήνω.

—Μας αφήνεις;

—Πώς; θα φύγης; Έκαμε και η άρρωστη κυττάζοντας κατάπληκτη και λυπημένη τον γιό της.

Ο νέος χαμήλωσε τα μάτια του και στέναζε συγκινημένος.

—Τί άφορη ήχεις, λοιπόν, για να μās αφήσης; ρώτησε σε λίγο ο Ζακόμπ.

Ο Λεόν υπέφερε τώρα πρηνματικά. Φαινόταν σαν ν' αναζητούσε λόγια για να μη προξενήση μεγάλη λύπη στην άρρωστη μητέρα του, μ' αυτά που είχε αποφασίσει να πη.

—Έλα, παιδί μου, έκαμε η Μπέρθα με τη γλυκειά εκείνη φωνή της που είχε άλλοτε όταν ήθελε να επιτύχη κάτι από τον γιό της, έλα εξηγήσου. Βλέπεις καλά πως ο πατέρας σου είναι καταταραχμένος. Και δεν είναι θυμός αυτό που νοιάζει αυτή τη στιγμή άλλα τρέμει μήπως έχης καμιά κακή είδηση να μās αναγγείλεις.

Και η φωνή της φτωχής γυναίκας φανέρωνε την συγκίνηση που προσπαθούσε να κρύψη.

Ο Λεόν κατάλαβε πως έπρεπε να συντομεύση την άδουνηρή εκείνη για όλους δοκιμασία.

—Συγχωρήστε με, είπε, που αναγκάζομαι να σας λυπήσω, σκέφθηκα καλά πριν άποφασίσω. Σήμερα

δμως δεν είναι πιά δυνατόν να υποχωρήσω σ' ό,τι σκοπεύω να κάμω...

—Τί θέλεις, λοιπόν να κάμης, παιδί μου; ρώτησε η Μπέρθα μη μπορώντας να συγκρατήση την άνυπομονη οία της.

—Μητέρα!... θά πάω να καταταγώ στρατιώτης!...

—Νά καταταγής στρατιώτης; φώναξε ο Ζακόμπ. Άλλά, δυστυχισμένο θιάζεσαι λοιπόν τόσο πολύ να μās εγκαταλείψης;

—Ναί, ξανάπε ο Λεόν, με σταθερότερο τόνο αυτή τη φορά, έχω άκλόνητη απόφασι. Κι' έπειτα, μήπως σε λίγο καιρό δεν θά κληθί ή κλάσις μου;

—Ναί, ύστερα από δυο τρεις μήνες όμως, γόγγυσε ο Ζακόμπ.

—Όποτε, πατέρα, δεν θά κάμω τίποτε άλλο παρὰ να προλάβω την πρόσκλησι.

—Μά γιατί αυτό; Πώς σούρθε αυτή ή ιδέα να σκεφθής να φορτωθής τον γυιό και το ντουφέκι πριν της ώρας σου;

Κι' έπειδη ο Λεόν τον κύτταξε άφωνος, σαν να σκεπτόταν τί έπρεπε ν' άπαντήση:

—Κάτι μου κρύβεις εδώ πέρα, πρόσθεσε, Ξέρω καλά ότι το λέει ή καρδιά σου, αφού έχης στις φλέβες σου αίμα τών Μενιέ.

Και, μά την αλήθεια, ποτέ κανένας από την οικογένειά μας δεν παρέλειψε να κάμη το προς την πατρίδα καθήκον του! Κράτησα κι' εγώ ο ίδιος το ντουφέκι και θά ήμουν πάλι έτοιμος να πο κάμω, όπως κάθε άλλος πολίτης νεώτερός μου, αν ή πατρίδα μου κινδύνευε και πρώτος εγώ θά σ' έστελνα να καταγής στρατιώτης αν οι έχθροί είχαν μπη μέσα στη χώρα μας...

Χάρης όμως στον Θεό δεν συμβαίνει, ένα τέτοιο δεν θλέπω στην ιδέα και αυτή να θέλεις να προλάβης την κλήρωσί σου, τίποτε άλλο από μιά φαντασία, πληξία.

Στάθηκε λίγες στιγμές, έρριξε στο γυιό του μια ματιά απ' επάνω ως κάτω και:

—Άκουσέ με, Λεόν, έξακολούθησε σε τόνο που ήθελε να τον κάνει αυστηρό, δεν τράβηξες πάντα τον ίδιο δρόμο. Μη τυχόν έκαμνες κανένα πράγμα κακό, θάινει στη τιμή σου;

Ο νέος έξακολουθούσε να σιωπά.

—Δεν μιλάς έ; σωπαίνεις! φώναξε ο Ζακόμπ με ξαφνική ταραχή. Ά, δυστυχισμένο παιδί, πές μου λοιπόν γρήγορα πως γελιέμαι...

ΔΥΟ ΟΝΕΙΡΑ

Ένα αριστουργηματικό διήγημα του

MARIO MORTARA

ΟΝΕΙΡΟ Νο 1

Η δουλειά του έτελειωσε. Κι' έκουράσθηκε σήμερα τόσο πολύ, μεταφέροντας καλάθια και κιβώτια από τον σταθμό στο φορτηγό αυτόκινητο!...

Αφού έβγαλε τα ρούχα της δουλειάς, βγήκε να κάμη έναν μικρό περίπατο. Και μιά μυστηριώδης δύναμις τον έσταμάτησε μπροστά σ' αυτά τα καλάθια, που τα μετέφερε γεμάτα το πρωί και τώρα ήσαν άδεια. Λιγάκι κουρασμένος και σαν άφηρημένος, δίχως να ξέρη πως, έρέθηκε καθισμένος επάνω σ' αυτά τα καλάθια και τον πήρε ο ύπνος. Άποκοιμήθηκε σαν να έρισκόταν στο άπαλώτερο και άνετώτερο πουπουλένιο κρεβάτι. Γιατί ήταν πολύ κουρασμένος, ώστε η άνάπαυσις αυτή φαινόταν σαν επιβράβευσις των κόπων του. Άποκοιμήθηκε, λοιπόν, και άρχισε να όνειρεύεται.

Τί όνειρεύονται οι κουρασμένοι εργάτες την ώρα που άναπαύονται; Όνειρεύονται τις άπραγματοποίητες επιθυμίες τους. Στον ελαφρότατον ύπνο τους, άνεβαίνουν από τα βάθη της Ψυχής τους οι μυροβόλες εικόνες όλων των πόθων που δεν μπόρεσαν να γίνουν πραγματικότητες, ούτε θά γίνουν ποτέ. Η θάλασσα για τους εργάτες του βουνού και του κάμπου, το βουνό για τους θαλασσιούς, οι χίμαιρες, οι μυστικοί πόθοι, οι πνιγμένες επιθυμίες.

Όνειρο: άπρόσιτη πραγματικότητα, άπαράμιλλος πλούτος του φτωχού. Όνειρο: τρόπος πραγματοποιήσεως όλων των ιδανικών, λαμπρότατο καράβι της φαντασίας που μās μεταφέρει στα μακρυνότερα λιμάνια.

Κάποτε, σε κάποιο μέρος που δεν το θυμάται πιά — σε μιάν έφημερίδα, στον κινηματογράφο, στην αφήγησι ενός φίλου του — είδε μιά γυναίκα να χορεύη στην άκρογυαλιά, σε μεταξένιο δειλινό. Η χορεύτρια έγινε ή πιστή σύντροφος των άτέλειωτων περιπεισιών του, που ή διάρκειά τους δεν κρατά περισσότερα από λίγες στιγμές.

Τί του έκαμε περισσότερο έντύπωση: το δειλινό στην άκρογυαλιά ή η γυναίκα; ή γυναίκα ή η χορεύτρια; Η γυναίκα! δεν υπάρχει παρὰ ή γυναίκα σ' αυτή την ηλικία, ή γυναίκα που δημιουργεί τον έρωτα, ένσάρκωμένη σε μυριάδες εικόνες: το όνειρό του άποτελείται από εκατοντάδες, χιλιάδες, εκατομμύρια γυναίκες, όμοιες και διαφορετικές ή μιά από την άλλη. Και ή κάθε μιά είναι πρωταγωνίστρια ενός παραμυθιού, του όποιου αυτός είναι ο πρωταγωνιστής.

Αυτός δεν έχει φυσικά ούτε το μέσον ούτε τον καιρό να ζήση μιά πραγματική περιπέτεια και την όνειρεύεται, υπέροχη, όραιότερη απ' ό,τι θά μπορούσε να είναι στην πραγματικότητα. Δεν έχει ούτε το μέσον ούτε τον καιρό ν' άφηγηθί στον έαυτό του ένα παραμύθι και τ' άφηγείται στον ύπνο του, όραιότατο όπως είναι όλα

(Ακολουθεί)

τά δνειρα. Καί τὸ παραμῦθι αὐτὸ εἶ-
ναι φυσικὰ ἐρωτικόν.

Εἶναι ἓνα δειλινὸ μεταξένιο στὴ θά-
λασσα. Ὁ ἥλιος θγαίνει ἀπὸ κάτι
συννεφάκια, πού μοιάζουν μὲ σωρούς
ἀπὸ μπαμπάκι καὶ γέρνει στὸν ὀρί-
ζοντα χρωματίζοντας γλυκὰ τὸν οὐ-
ρανὸ μὲ τ' ἀπαλότερα χρώματα.

Ἀντίκρου ἀπὸ τὸν ἥλιο, στέκεται ὀρ-
θὴ ἡ μαγικὴ χορεύτρια, μὲ τὸ λυγε-
ρὸ κορμί της, χαριτωμένη καὶ λεπτή,
εὐκίνητη σάν τὸν ἀέρα, ἐλαφρὰ σάν
σαπουνόφουσκα, ἰδιότροπη σάν κα-
πνός. Χορεύει μπροστὰ στὸν ἥλιο πού
γέρνει στὴ δύσι του, πρὸς τιμὴν ἐκεί-
νου πού προσμένει! Ὁ χορὸς δὲν εἶ-
ναι παρὰ ἡ ἐκφρασις τῆς γοητείας
της, οἱ ἐλιγμοὶ τοῦ δὲν εἶνε παρὰ μιὰ
πρόσκλησις καὶ μιὰ προσφορά. Κί
αὐτὸς —ὁ νέος πού δνειρεύεται— νοιώ-
θει τὴν ἔλξι τοῦ ἀκατανίκητου ἐκεί-
νου μαγνήτη. Νά, τώρα θὰ σηκωθῇ,
θὰ τρέξῃ σιμὰ της, θὰ περάσῃ τὸ χέ-
ρι του γύρω ἀπ' τὴ μέση της κί ἔτσι
ἀγκαλιασμένοι, θὰ πᾶνε μακριὰ,
στὴν ὑπέροχη χαρὰ τῆς ἀγάπης.

Ἔτσι γίνεται κάθε φορά.

Καί κάθε φορά, τὴ στιγμή πού θὰ
σηκωθῇ γιὰ νὰ τρέξῃ σιμὰ στὴ χο-
ρεύτρια, θὰ γλυστρήσῃ ἓνα ἀπὸ τὰ
καλάθια ὅπου εἶναι ἐξπλωμένοι, καὶ
αὐτὸς θὰ σωριαστῇ στὸ χῶμα, ξυ-
πνώνοντας ἀπότομα, ἀπογοητευμένος...

ΟΝΕΙΡΟ Νο 2

ΔΕΝ ἔχει ὄνομα, γιατί εἶναι ἓνα
ξύλινο μαννεκέν. Οἱ ὑπάλληλοι,
ἀντρες καὶ γυναῖκες, τοῦ μεγά-
λου καταστήματος πού τῶχει ἐκτεθε-
μένο στὴν προθήκη του, τοῦ ἔχουν
δώσει ἓναν ἀριθμὸ πού ἀποτελεῖ τὸ
μόνο γνῶρισμα τῆς ταυτότητός του.
Κατὰ βάθος, καὶ γιὰ τὴν ξύλινη καρ-
διά του, εἶναι μεγάλη πίκρα αὐτή,
νὰ μὴν ἔχῃ ἓνα ὄνομα. Τοῦ ἔδωσαν
ἓνα γυναικεῖο πρόσωπο καὶ μαδημέ-
να φρύδια, ὅπως ἔχουν ὅλα τὰ μον-
τέρνα κορίτσια, θὰ ἔπρεπε, λοιπόν,
νὰ τοῦ ἔδιναν καὶ ἓνα ὄνομα. ἓνα ὠ-
ραῖο γυναικεῖο ὄνομα, ἄς πούμε Μα-
ρίζα.

Ἀλλὰ ἡ Μαρίζα-ἄς τῆς δώσωμε τέ-
λος πάντων αὐτὸ τὸ ὄνομα— ἔχει καὶ
ἄλλες μελαγχολίες, πολὺ σπουδαιό-
τερες. Εἶναι ὀκτὼ ἡ ὥρα, τὸ θράδυ.
Τὸ μεγάλο κατάστημα ἀδειάζει ἀπὸ
τὴν πελατεία του, οἱ ὑπάλληλοι ντύ-
νονται διαστικὰ γιὰ νὰ φύγουν, ἕνας
ἀπ' αὐτοὺς θγαίνει στὴν κυρία εἰσο-
δο, κρατώντας ἓνα μάτσο κλειδιά.

Ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης, οἱ λάμ-
πες σβύνουν. Μένουν ἀναμμένα μὴ-
νάχα τὰ φῶτα τῆς προθήκης, τὰ ζωη-
ρὰ ἐκεῖνα φῶτα πού ἐθάμπωσαν τὴν
Μαρίζα ἀπὸ τὸ δειλινὸ καὶ πού ἐξ-
κολλουθοῦν νὰ τὴν ἐνοχλοῦνε στὰ μά-
τια. Κί αὐτὴ στέκεται ἀκίνητη, μὲ τὸ
μετρημένο χαμόγελο, ἐνῶ μπροστὰ
της ὑποκλίνεται ἓνα ἄλλο μαννεκέν,
μὲ ἀνδρικὰ χαρακτηριστικά καὶ μὲ
φράκο. Καὶ μένει ἐκεῖ, πάντα μὲ τὴν
ἴδια, στερεότυπη ἐκφρασις πού τὴν χα-
ρίζει ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴ.

Ὀκτὼ καὶ μισή, ἑννέα. Οἱ διαδρά-
μες ἀρχίζουν ν' ἀραιώνουν στὸ δρόμο,
τὰ τροχοφόρα ἐπίσης, τὰ φωτεινὰ σή-
ματα τῆς τροχίας ἀρχίζουν νὰ γίνων-
ται περιττά. Ἡ μεγάλη πολυτέλεια
ἀνασαινει πὺ ἀργὰ τώρα καὶ ἡ φω-
νὴ της δὲν ἀκούεται πιά. Τότε, ἀρχί-
ζει τὸ μεγάλο δνειρο τῆς Μαρίζας.

Μὰ ἐρωτεύονται πὰ μαννεκέν; Ἡ
Μαρίζα ἀποτελεῖ κάποιαν ἐξαίρεσι

καὶ μπορεῖ νὰ δνειρευτῇ. Πρὸ ὀλίγου,
μπροστὰ της, εἶχε σταθῇ μιὰ γυναι-
κούλα, χαριτωμένη καὶ λεπτή, ἐνῶ
τὸ βλέμμα της ἦταν ὁλόκληρος θρό-
νος ἀπὸ θλίψεις καὶ στενοχώριες γιὰ
πράγματα πού δὲν μπορούσε ν' ἀπο-
λάυση καὶ γιὰ ἄλλα πού ἔχασε γιὰ
πάντα.

Ἦταν πολὺ καλὴ, ἡ γυναικούλα
αὐτή, ὥστε νὰ μὴ φθονῇ τὴν Μαρίζα.
Ἀλλὰ τὰ μάτια της ἦσαν μιὰ παρά-
ξενη ἐκφρασις καὶ μιὰν ἀγρία λάμψη,
καθὼς εἶχαν καρφωθῇ στὸ κομψὸ φῶ-
ρεμα τοῦ μαννεκέν, τὸ ὑπέροχο ἐκεί-
νο φῶρεμα πού τὸ ἐπρόστάτευε τὸ
χοντρὸ κρύσταλλο τῆς προθήκης καὶ
μιὰ τιμὴ ἀπρόσιτη γιὰ τὸ πενιχρὸ
θαλάντιο τῆς γυναικάς.

Ἡ Μαρίζα τὰ κατάλαβε ὅλ' αὐτὰ
καὶ τὴν ἐπλήρωσε μὲ τὸ ἴδιο νόμι-
σμα. Καὶ τώρα, μὲ τὰ γυαλινὰ μά-
τια της καὶ τὴ φαντασία, παρακο-
λουθεῖ αὐτὴ τὴ γυναικούλα πού εἶναι
τόσο πενιχρὴ στὴν ἐμφάνισι.

Νάτην, στὸ ἔβδομο πάτωμα μιᾶς
λαϊκῆς πολυκατοικίας. Στὸ μικρὸ δι-
αμέρισμα εἶναι ἀπλωμένη μιὰ ὠραία
μυρωδιὰ φογητοῦ πού μαγειρεύεται,
ἐνῶ ἡ καθαριότης λαμποκοπᾷ τρι-
γύρω. Ἀκούεται καὶ μιὰ χοροῦμένη
παιδικὴ φωνή, στὴν ὁποῖαν ἀπαντᾷ
μιὰ ἄλλη δυνατώτερη, ἀνδρική.

Ἡ γυναικούλα χαμογελαῖ τώρα,
ἐξέχασε κιόλας τὸ ἀπρόσιτο φῶρεμα
πού εἶδε στὴν προθήκη τοῦ μεγάλου
καταστήματος. Φιλεῖ τὸν ἀντρα της,
φιλεῖ καὶ τὸ παιδί στὰ κατσαρά μαλ-
λιά. Μετὰ, φορεῖ μιὰ ποδιά πού μο-
σχοβολαῖ μπουγάδα καὶ χάνεται μέ-
σα στὴν κουζίνα.

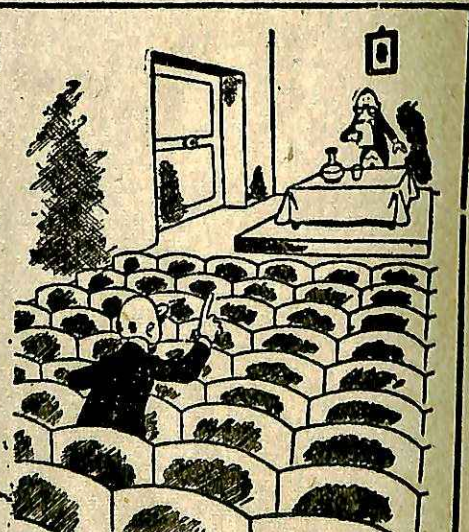
Ὀλ' αὐτὰ εἶνε πολὺ ὠραία, δὲν
εἶν' ἔτσι, Μαρίζα; Καὶ ὅμως μένεις
ἐκεῖ ὅπου σ' ἔχουν τοποθετήσῃ, στὴν
προθήκη τοῦ μεγάλου καταστήματος,
ἀνάμεσα στὰ ἐκτυφλωτικὰ φῶτα,
μπροστὰ στὸ ἄλλο μαννεκέν, τὸ ἀν-
δρικό, πού ὑποκλίνεται διαρκῶς
μπροστὰ σου. Καὶ κρυώνεις μέσα σ'
αὐτὴ τὴν προθήκη, κρυώνεις πολὺ,
ἔστω καὶ ἂν γύρω ἡ ἀνοιξιὰτικὴ ἀτ-
μόσφαιρα ἀρχίσει νὰ γίνεται πὺ
χλιαρὴ...

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΧΑΜΕΝΩΝ ΑΝ-
ΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ

— Ἐχασα τὴν ὀμπρέλλα μου.
Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Ὅταν θρῆξῃ, νὰ μὴ θγαίνε-
τε ἀπὸ τὸ σπίτι.

ΣΤΗΝ ΔΙΑΛΕΞΙ

Ὁ μ ο ν α δ ι κ ὸ ς ἀ κ ρ ο α-
τῆ ς : — Ἄν ἐγὼ εἶμαι «κυρίες
καὶ κύριοι», τότε ἐσὺ πρέπει νὰ
σαι «ρήτορες καὶ ρητορίνες»!

Α ΛΗΘΕΙΕΣ

* Ὁ ληστής σὲ δολοφονεῖ μὲ τὸ
μαχαίρι· ὁ συκοφάντης μὲ τὴ γλῶσ-
σα. Ποιά διαφορά; Ὑπάρχει μεταξὺ
αὐτῶν; Μιὰ καὶ μόνη: Ὁ ληστής
χρειάζεται ἀνδρεία, ἐνῶ ὁ συκοφάν-
της εἶναι ἀνανδρός.

* Ἀπὸ «ὠρισμένον» χρόνον, ἡ ἡ-
λικία τῶν γυναικῶν γίνεται... «ἀό-
ρατος».

* Οἱ εὐγνώμονες ἄνθρωποι εἶνε
σάν τοὺς εὐφόρους ἀγρούς: ἀποδί-
δουν περισσότερα ἀπ' ὅσα παίρνουν.

* Ὁ ἔρωρ χωρὶς ἐμπόδια μοιάζει
μὲ τοπιὸ χωρὶς θουνά. Καὶ τὰ δύο
καταντοῦν στὸ τέλος μονότονα καὶ
πληκτικά.

* Ὁ λόγος πρὶν θγῇ ἀπὸ τὰ χεῖλη
εἶναι δοῦλος μας, μόλις θγῇ γίνεται
κύριός μας.

* Μεγαλύτερη χρῆσις τοῦ πνεύμα-
τος, πρέπει νὰ κάνῃ κανεὶς ὅταν μι-
λῇ μὲ μικρὸν.

* Ἡ ἐλπίς ζωογονεῖ, ἡ προσδοκία
ὁμως θανατώνει.

* Ὅσοι θλάπτουν τοὺς ἄλλους
προφασίζονται συνήθως ὅτι τὸ ἔκα-
μαν γιὰ τὸ καλὸ τους.

* Λέμε ὅτι ὁ καιρὸς παρέρχεται·
πλάνη, ὁ καιρὸς στέκει, ἐμεῖς παρ-
ερχόμεθα.

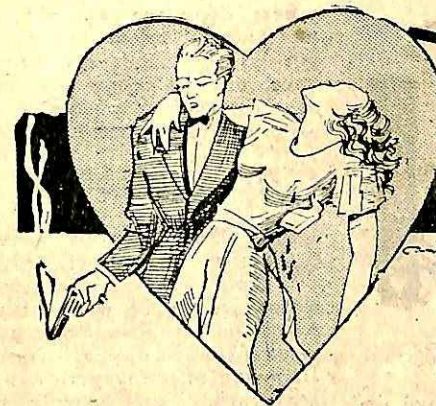
* Ἡ μεγάλη βία πρὸς ἐξέφλησιν
ὀποχρεώσεως μοιάζει λιγάκι μὲ ἀ-
χαριστία.

* Χρειάζονται μεγάλα προτερήμα-
τα γιὰ ν' ἀποκτήσῃς φίλους, κί ἀρ-
κεῖ τὸ παραμικρὸ ἐλάττωμα γιὰ νὰ
τοὺς χάσῃς.

* Ὅπως καὶ στὴ γεωμετρία, ἔτσι
καὶ στὴν ἠθική, ἡ συντομωτέρα γραμ-
μὴ εἶναι ἡ εὐθεῖα.

* Ἡ ὑπερηφάνεια στὴν εὐτυχία,
γίνεται ἀρετὴ στὴ δυστυχία.

* Τίποτε δὲν συμβαίνει στὴ ζωὴ,
οὔτε ὅπως τὸ φοβούμεθα, οὔτε ὅπως
τὸ ἐλπίζομε.

ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΠΟΛΛΕΣ εἶναι οἱ δοκιμασίες τοῦ ἔ-
ρωτα. Ἀλλὰ σάν αὐτὴν, πού θὰ διη-
γηθῶμε σήμερα, λίγες εἶναι. Σκληρὴ
δοκιμασία ἐνδὸς μεγάλου ἔρωτα! Φοβερὴ!
Φρικαλέα! Συνέβη στὸν Πειραιᾶ πρὸ
σαρανταεννέα ἐτῶν.

Τότε εἶχε ἀνθίσει σὲ μιὰ συνοικία κον-
τὰ στὸ λιμάνι ἓνα αἶσθημα βαθὺ καὶ τυρ-
φερὸ μεταξὺ τοῦ Θεμιστοκλῆ Πηλάλη καὶ
τῆς Ἀριστέας Προεστοπούλου. Εἶχαν
συνδεθῇ ἀπὸ τὰ παιδικὰ τους χρόνια. Μα-
ζὶ ἐπαίζαν, μαζὶ πῆγαιναν στὸ σχολεῖο,
μαζὶ κατέβαιναν στὸ λιμάνι καὶ ἐβλεπαν
τὰ βαπόρια πού ἐφθαναν καὶ τὰ βαπόρια
πού ἐφευγαν γιὰ χώρες μακρινές.

Ἡ φαντασία τῶν τότε ἔπαιρνε φωτιά.
Ὡνειρευόνταν τὰ ἀκρογῶλια ἐνδὸς ἄλλου
κόσμου, πού ἐπρόβαλλαν φωτολουσμένα
πέρα ἀπὸ τὴν γαλανὴ ἀπλωσιὰ τῆς θάλασ-
σας. Γιὰ ἐκεῖ ἐβάζε πλῶρη ἡ παιδικὴ
ψυχὴ τῶν, γιὰ ἐκεῖ ὅπου λάμπουν παλά-
τια μυθικά καὶ εἶναι ἀπλωμένα σὲ πολυ-
θρόνα παζάρια θαρύτιμες πραιμάτιες,
χρυσασφικά, κεχριμπάρια καὶ μαργαριτά-
ρια καὶ μυρωδιὰ κάθε λογιῆς.

Γιὰ ἐκεῖ ἄφηνε ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅταν
θὰ μεγάλωνε. Θὰ συνενέκντωνε μεγάλα
πλοῦτη. Καὶ θὰ ἔπαιρνε γυναῖκα του τὴν
Ἀριστέα. Τέτοια ἦταν τὰ δνειρα τῶν
δύο παιδιῶν. Καὶ ὁ χρόνος ἦρθε νὰ τὰ
δικαιώσῃ.

Πράγματι, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὅταν ἔγινε
εἰκοσι χρονῶν, ἄρχισε νὰ κάνῃ ἐμπόριο
μὲ τὴν Ἀφρική. Συχνὰ ἐταξίδευε στὴν
μαύρη ἥπειρο. Καὶ ἡ Ἀριστέα τὸν πε-
ρίμενε μὲ καρδιοχτύπι. Ὅταν ἐγύριζε,
ἐπεφτε στὴν ἀγκαλιά του τρελλὴ ἀπὸ εὐ-
τυχία. Ἦσαν πιά σχεδὸν ἀρραβωνιασμέ-
νοι. Ὁ ἔρωτάς τους, πού τὸν ἔτρεφαν,
θαρρεῖς, οἱ χωρισμοὶ τῶν ταξιδιῶν, εἶχε
φτάσει σ' ἓνα παραλήρημα πάθους.

«ΧΑΙΡΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ»

Πέρασαν ἔτσι τέσσερα χρόνια. Τὸ ἐμ-
πόριο τοῦ Θεμιστοκλῆ διαρκῶς προώδευε.
Θὰ βρισκόταν σὲ λίγο ὁ νέος σὲ πολὺ
καλὴ οικονομικὴ κατάστασι, ὥστε θὰ
μπορούσε νὰ παντρευτῇ τὴν ἀγαπημένη
του.

Ἡ εὐτυχία τους δὲν ἦταν πιά μακριὰ.
Τὸ μέλλον τοὺς χαμογελοῦσε.

Ἀλλ' ἡ μοῖρα καιροφυλακτεῖ καὶ ἔξω
ἀπὸ τὸ κατόφλι τῆς εὐτυχίας. Καὶ τὰ
καταστρέφει ὅλα τὴν τελευταία στιγμή.
Ἔτσι κατέστρεψε καὶ τὸν εὐτυχισμένο
ἔρωτα τοῦ Θεμιστοκλῆ καὶ τῆς Ἀρι-
στέας.

Ἐφυγε ἓνα δειλινὸ φθινοπώρου ὁ Θε-
μιστοκλῆς γιὰ τὴν Ἀφρική καὶ δὲν ἐγ-
ναγῆρσε. Ἐξῆ μῆνες πέρασαν. Μῆνες ἀ-
γωνίας καὶ πόνου γιὰ τὴν φτωχὴ Ἀρι-
στέα. Καὶ μιὰ μέρα, ἀντὶ νὰ ἐλθῇ ὁ ἀγα-

πημένος της, ἦλθε ἓνα γράμμα τοῦ.

Ἡ νέα τὸ διάβασε μὲ λαχτάρα. Καὶ
ὅταν ἀποτελείωσε τὸ διάβασμα, εἶδε τὸν
κόσμον γύρω της νὰ σωριάζεται σὲ ἐρεί-
πιο μέσα σὲ μιὰ φρικτὴ σκοτεινιά. Ὁ Θε-
μιστοκλῆς τῆς ἔγραφε, ὅτι δὲν θὰ ξανα-
γύριζε ποτὲ πιά. Ποτέ!

«Ἐχασέ με, τῆς ἔγραφε. Δὲν θὰ μὲ
ξαναῶς. Χαῖρε, ἀγαπημένη μου, γιὰ
πάντα».

Τί τοῦ συνέβη; Γιατί δὲν θὰ γύριζε;
Μήπως ἐμπέξε μὲ καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα;
Δὲν φαίνονταν πιθανὸ αὐτό. Τὸ γράμμα
τοῦ ἦταν τόσο πονεμένο! Κάτι ἄλλο τοῦ
συνέβη. Τί ὁμως;

Μυστήριον.

Ἐκλάψε ἡ φτωχὴ Ἀριστέα. Ἐπένθη-
σε τὸν αἰσχρὸν ἔρωτά της. Εἶχε πιά κα-
ταντήσει σιὰ τῆς ἄλλοτε γερῆς καὶ γε-
λαστῆς κοπέλλας. Πόσο ὑπέφερε ἡ καὶ-
μένη! Μὰ διατηροῦσε πάντα μιὰ μικρὴ
ἐλπίδα, ὅτι θὰ γυρίσει ὁ ἀγαπημένος της.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ ἡ ἐλπίδα της
ἐσθυσε σιγὰ-σιγὰ. Πέρασαν δύο χρόνια.

Ὅλοι τὴν συνεβοῦσαν νὰ τὸν ἐξάσῃ.
Καὶ οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἐπέεζαν νὰ παν-
τρευθῇ τὸν Ἀντώνη Μπέλλα, ἓναν σα-
ρανταπεντάρη μπακάλη. Δὲν μπορούσε ν'
ἀρνηθῇ. Οἱ γονεῖς τῆς τὴν στενοχωροῦ-
σαν κάθε μέρα. Ἐκλείσε τὰ μάτια της καὶ
τὸν παντρεύθηκε. Ἐξ ἄλλου τί τὴν ἐνοια-
ζε πιά γιὰ τὸν ἑαυτὸ της; Ἦταν σάν μιὰ
νεκρὴ ἀνάμεσα σποδὸς ζωντανούς καὶ λί-
γο τὴν ἐνοιαζε ἂν θὰ τὴν ἐπάντρευαν ἡ
ὄχι. Αὐτὴ ἦταν πιά ἓνα ζωντανὸ πτώμα.
Ἡ ζωὴ της εἶχε τελειώσει τὴν ἡμέρα πού
ἔλαβε ἐκεῖνο τὸ θλιβερὸ καὶ μυστηριώ-
δες γράμμα τοῦ ἀγαπημένου της.

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Παντρεύθηκε τὸν μπακάλη. Καὶ περνοῦ-
σε μαζὶ του μιὰ ζωὴ ἀδειανὴ καὶ ἀχαρη-
τέρα χρόνια πέρασαν ἔτσι.

Μιὰ μέρα ἦρθε καὶ τὴν θρῆκε ἓνας ξέ-
νος.

— Ἐρχομαι, τῆς εἶπε, ἀπὸ τὸ Κάιρο.
Ἦμιον φίλος τοῦ αἰσχροῦ Θεμιστοκλῆ
Πηλάλη.

Ἡ Ἀριστέα τινάχθηκε ἀπὸ ἓνα δυνατό
ἐξάφνιασμα. Ἡ καρδιά της ἐπῆγινε νὰ
σπάσῃ.

— Λέγε μου, τοῦ εἶπε μ' ἀγωνία, λέγε
μου τί ἔφερες γι' αὐτόν;

— Τὸν θρῆκε μιὰ μεγάλη συμφορά, ἀ-
πῆντησε ὁ ξένος. Μιὰ φοβερὴ κί ἀγία-
τρευτὴ ἀρρώστεια τὸν κόλλησε. Εἶναι λε-
πρός...

Ἐγινε σιωπὴ. Ἡ Ἀριστέα κατέβασε
συντετριμμένη τὸ κεφάλι. Πικρὰ δάκρυα
αὐλάωναν τὰ γλοῦα μάγουλά της.

— Εἶναι σ' ἓνα λεπτοκομμεῖο, κοντὰ στὸ
Κάιρο, συνέχισε ὁ ξένος. Ἐπῆγα καὶ τὸν
εἶδα ἀπὸ μακριὰ. Στεκόταν ξεχασμένος
σὲ μιὰ θουρὴ ἀτελεισία, ὅμοιος σάν πέ-
τρινο σκιάχτρο. Ὁ δυστυχισμένος!...

Αὐτὰ εἶπε ὁ ξένος καὶ ἐφυγε.

Η ΜΕΓΗΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ὅλη τὴν νύχτα ἡ Ἀριστέα δὲν ἐκλει-
σε μάτι. Σκεφτόταν ἐκείνον πού τῆς εἶχε
δώσει τόση εὐτυχία, τόση χαρὰ. Καὶ τώ-
ρα ἐκεῖνος ἦταν μόνος, μέσα στὴν πύ-
σκη οὐδυσχία καὶ ἐγκατάλειψι, κάτω

ἀπὸ τὸν ἀπὺ καὶ ἄσπλαχνο ἥλιο τῆς Ἀ-
φρικής. Ὅχι, δὲν μπορούσε νὰ τὸν ἀ-
φήσῃ μόνον. Χωρὶς αὐτόν ἡ ζωὴ δὲν εἶχε
κανένα νόημα. Θὰ πῆγαινε νὰ πεθάνῃ
κοντὰ του. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀγαπημένου
της τὴν καλοῦσε.

Ἡ ἀπόφασίς της, φορικαλέα ἀπόφασις
ἦταν πιά ὀριστικὴ. Σηκώθηκε τὸ πρωῒ
καὶ ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ πράγματά της.
Ὁ ἄνδρας της παραξενεύθηκε.

— Γιὰ πού ἐτοιμάζεσαι; τὴν ρώτησε.

Δὲν τοῦ ἐκρυψε τὴν ἀλήθεια. Μὲ μιὰ
ἐξαλλή, ἀπελπισμένη εὐλικρίνεια τοῦ τὰ
εἶπε ὅλα. Θὰ ἐπῆγαινε κοντὰ σ' ἐκεῖνον
πού ἀγαποῦσε καὶ πού ἦταν τώρα λε-
πρός.

Ὁ ἄνδρας της ἔγινε ἔξω φρενῶν.
Ὅποτε ἀγαποῦσε ἄλλον; Καὶ ἤθελε νὰ
πάῃ νὰ τὸν βοῇ; Ἀ, ὄχι! Αὐτὸ δὲν θὰ
γινόταν ποτέ. Ἀρπάξε τὸ πιστόλι καὶ
τὸ ἀδειασε μὲ μανία ἐπάνω της.

— Νά, ἀτιμῇ! Ἐλεεινὴ! Πέθανε! Αὐ-
τὸς ὁ θάνατος εἶναι προτιμότερος γιὰ
σένα...

Χτυπημένη θανάσιμα ἡ βασανισμένη
γυναῖκα κυλίσθηκε στὸ πάτωμα. Οἱ τε-
λευταῖες σκέψεις τῆς πῆγαν στὰ παιδι-
κά της τὰ χρόνια. Θυμήθηκε τότε, πού
μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο της ὀνειροπολοῦ-
σαν στὴν προκυμιά τοῦ λιμανιοῦ τὰ μα-
κρινὰ, φωτολουσμένα ἀκρογῶλια ἐνδὸς
ἄλλου κόσμου, ὅπου λάμπουν μυθικά πα-
λάτια καὶ εἶναι ἀπλωμένες σὲ πολυθρό-
να παζάρια θαρύτιμες πραιμάτιες. Ἐκεῖ
ἦταν ὁ μεγάλος πλοῦτος καὶ ἡ εὐτυχία.
Πὺ νὰ ἦσαν τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ, ὅ-
τι ἐκεῖ ἦταν κρυμμένη καὶ ἡ μαύρη τῶν
δυστυχία!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ὁ τ α χ υ δ ρ ὸ μ ο ς.— Σὰς ζη-
τῶ δεκαπέντε ὁλόκληρες μέρες
γιὰ νὰ σὰς δώσω αὐτὸ τὸ γράμ-
μα.

Ἡ ἐξερεινὴ τρις.— Καὶ
γιατί δὲ μοῦ τώστελνες μὲ τὸ τα-
χυδρομεῖο;

Τὰ χελιδόνια

Ι ΠΟΙΗΤΑΙ δὲν ἔπασαν σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς νὰ ἐπιθεῖσιν τὴν πίστι καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν χελιδονιών.

Κανείς ὡς σήμερα δὲν τὰ κατηγόρησε ἐπὶ μοιχείας.

Καὶ ὅμως οἱ φουσιόφιλοι ἔξερουν πῶς τὸ ἱπνευτικὸ τρίγωνο δὲν λείπει ἀπὸ τὶς σχέσεις τους.

Ἀξιοπίστοι μάρτυρες θεβαίνουν κατηγορηματικά τὸ γεγονός.

Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἡ συμβίωση δὲν κατὰ ζεύγη, ἀλλὰ κατὰ τριάδας εἶναι ἀρκετά συνηθισμένη στὰ χελιδόνια.

Ἐνα θηλυκὸ χελιδόνι ἔχει τὶς πὶο πολλὰς φορὰς δυὸ συζύγους ἢ, ἀν' προτιμᾷ, ἕναν σύζυγο καὶ ἕναν ἐραστή.

Καὶ οἱ δύο ἀμιλλῶνται σὲ ἀφοσίωσιν ἀπέναντί της. Ὅταν κάθεται ἐπάνω στὰ αὐτὰ της γὰ νὰ τὰ ἐπωάσῃ, τὴς φέρουν καὶ οἱ δύο τροφὴ. Μὲ τὴν ἴδια στοργὴ περιποιούνται καὶ τὰ μικρά της, ὅταν γεννηθῶν.

Φυσικά δὲν ξέρουν σὲ παῖδιν ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀνδρῶν. Καὶ γι' αὐτὸ τὰ περιβάλλουν μὲ τὴν ἴδια ἀγάπην.

Ἡ ζωὴ τους, ἄλλωστε, μέσῃ σὲ τὴν κοινὴ φωνήν εἶναι ἀπολύτως ἀρμονικὴ.

Ὁ ΚΟΥΚΟΣ

ΚΟΥΚΟΣ εἶναι τὸ πὶο ἀδιάφορο ζῶον πού μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Ἀποθέτει τὰ αὐτὰ του, ὅπου βοῇ. Στὶς φωνῆς ἄλλων πουλιῶν ἢ καὶ ἀκόμη ἐπάνω σὲ ἑδάφος.

Ὅταν ἡ θηλυκὴ γεννήσῃ τὸ αὐτὸ της, τὸ παίρνει μὲ τὸ ράμφος της, τὸ κρατεῖ μέσα σὲ τὸ λαμπρὸ της, καὶ τὸ μεταφέρει ἐπὶ πολλὴν καιρὸ μαζί της, ἕως ὅτου βοῇ κάποια φιλόξενη φωνὴ ἄλλου πουλιῶ γιὰ νὰ τὸ ἀποθέσῃ.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀδικοῦ ἐντελῶς γιὰ τὴν τύχην του. Τὰ μικρά του κοῖτον ἀναπαύονται μόνον τοὺς, χωρὶς καμμιὰ ἐπίβλεψιν καὶ καμμιὰ φροντίδα ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους, πού, ἄλλωστε, τὰ ἀγνοοῦν ἐντελῶς.

Οἱ πύθηκοι

Ι ΠΥΘΗΚΟΙ ἀνῆλθον σὲ τὴν κατηγορίαν τῶν πολυγάμων. Ἐξαίρεσιν κάποιον μόνον ὁ γογγύλας, ὁ οὐ-

ραγκοτάγκος καὶ ὁ χιμπατζῆς, πού πλησιάζουν περισσότερο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπομιμνεύονται πολλὰς συνήθειες ἀπὸ τὴ ζωὴ τους.

Τὰ τρία τελευταῖα εἶδη τῶν πύθηκων ἔχουν πολλὴ δυνατότητα μὲσα τους τὸ αἰσθημα τῆς οἰκογενείας. Οἱ ἀρσενικοὶ ἰδίως εἶνε ὑποδειγματικοὶ οἰκογενεῖς καὶ δὲν τὰ θεωροῦν καθόλου ταπεινωτικὸ γι' αὐτοὺς νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὶς φροντίδες τοῦ... σπιτιοῦ. Βοηθοῦν τὴ συντροφίαν τους σ' ὅλες τὶς οἰκιακὰς ἐργασίες καὶ τὶς ἐκουραζοῦν σὲ τὴν ἀνατροφὴ τῶν μικρῶν της. Δὲν εἶναι σπάνιο τὸ φαινόμενο ἐνὸς ζευγὸς πύθηκων πού φέρνει τὰ μικρά του σὲ ποταμὶ γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ τὸ λουτρό τους.

Ἀλλ' οἱ κυνοκέφαλοι πύθηκοι ἰδίως εἶνε ἐξαίρετα πολὺ γάμοι. Ἰσως αὐτὸ ὀφείλεται σὲ τὴν πολλὴ προσεγγισμένη ἐξωτερικὴ τους ἐμφάνισιν καὶ σὲ τὸ ὅραιο παρουσιαστικὸ τους.

Ἐνας κυνοκέφαλος πύθηκος ἔχει ἀναμφισβήτητον σὲ ἀπὸ τὸ πρῶτον πού εἶναι χρώματος κυανῶν, οἱ δὲ ἄκρες τῆς μύτης του κόκκινες. Ἐπάνω σὲ τὸ μέτωπο ἔχει μὴ τούφφα μαλλιών καὶ σὲ τὸ στήθος μὴ κίτρινη γενειάδα. Τὸ ἐπάνω μέρος τῶν μηρῶν του ἔχει ἕνα ζωρὸ κόκκινο χρώμα μὲ γαλάζιες ραβδώσεις. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐρωτικῶν του ἐκδηλώσεων, οἱ χρωματισμοὶ αὐτοὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος του γίνονται ἀκόμη πὶο ἐντονό.

Οἱ πύθηκοι αὐτοὶ κάνουν πραγματικὰ ἐπιδρομὰς στὰ χωράφια. Ὁδηγοῦνται συνήθως ἀπὸ ἕνα γέρο πύθηκο μὲ μεγάλη πείρα, πού διευθετεῖ τὴν ἐπιχείρησιν, ὅπως ἕνας στρατηγὸς μὴ μάχη. Οἱ θηλυκὲς μετέχουν κι' αὐτὲς τὸ ἐκστρατευτικὸ σώματος καὶ ὅταν ἔχουν μικρά τὰ κρατοῦν κρεμασμένα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ. Γιὰ μεγαλύτερη προφύλαξιν, τὰ μικρά τυλίγουν τὶς σφῆρες τους γύρω ἀπὸ τὴν οὐρὰ τῆς μητέρας τους.

Τὸ κοπάδι προχωρεῖ μὲ προφύλαξιν ἀπὸ δένδρον σὲ δένδρον. Ὁ ἀρχηγὸς βρίσκεται ἐμπρὸς, περνώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί. Ὅταν τέλος νομίσουν ὅτι δὲν διατρέχουν κανένα κίνδυνον, περνοῦν κατὰ χωράφια καὶ τὰ ἐρμύνουν κυριολεκτικῶς. Ἀλλ' ὅλοι οἱ πύθηκοι ἔχουν ἕνα κοινὸ χαρακτηριστικὸ: τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἀγαποῦν. Καὶ ὁ τρόπος αὐτός

μοιάζει πρὸς τὸν τρόπο πού ἀγαποῦν οἱ ἄνθρωποι.

Οἱ πύθηκοι ἔχουν γενικὰ μεγάλη εὐαισθησία. Καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς πατρικῆς καὶ υἱικῆς στοργῆς δὲν λείπουν μετὰ τοὺς.

Ἐνας ἀνταποκριτὴς τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος «Φύσις» εἶχε μερικὸς γίββωνας στὸν κήπο του. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ ἀρσενικὸς, ἔβγαλε μὴ μὲρὰ τὸ πόδι του πηδώντας ἀπὸ ἕνα πρὸς ἄλλο δένδρον. Οἱ ἄλλοι πύθηκοι τὸν περιτοίχησαν πολλὰ καὶ περισσότερο μὴ θηλυκὴ, πού γρηγορὰ πού δὲν εἶχε καμμιὰ συγγένεια μαζί του. Κάθε μὲρὰ ἡ γρηγορὰ αὐτὴ ἔβαζε κατὰ μέρος τὶς πρώτες μπανάνες πού τῆς εἶδαν καὶ τὶς προσέφερε ἔπειτα στὸν τραυματία. Ὅταν ὁ τελευταῖος πονοῦσε καὶ φώναζε, οἱ ἄλλοι ἔτρεχαν ἀμέσως κοντά του, γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσουν, κατὰ τὸν τρόπο τους βέβαια, τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀγάπην τους.

Ὅταν ἕνας μικρὸς πύθηκος μένει ὁρφανός, τὸν υιοθετοῦν οἱ ἄλλοι καὶ τὸν περιβάλλουν μὲ ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις καὶ φροντίδες.

Ὁ Τζαίμς Φόρμης, στὰ ἀπομνημονεύματά του, ἀναφέρει μὴ πολλὰ περιεργὴ σκηνή. Ἐνας κυνηγὸς ἐσκότωσε ἕναν πύθηκο καὶ τὸν ἔφερε σὲ τὴν κηλὴν του. Σὲ λίγο ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι, ἀπὸ σαράντα περίπου πύθηκους, περιτριγύρισε τὴν σκηνή. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κοπαδιοῦ ἄρχισε τότε νὰ βοᾷ ἀπεγνωσμένως κραυγὰς καὶ βογγητά, σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ τοῦ παραδώσουν τὸ πτώμα. Τοῦ τὸ παρέδωσαν τέλος. Ἐκεῖνος τὸ ἐπῆρε τότε σὲ τὸ μπροστίνι του πόδια καὶ τὸ ἔφερε στοὺς συντρόφους του πού ἐπεριμενοῦν.

Ἀλλὰ οἱ πύθηκοι δὲν εἶνε μόνον εὐαίσθητοι. Ἐχουν καὶ ἕνα εἶδος δικῆς τους σφίσεως. Ὁ ἰατρός Ντίζον περιγέγραψε σὲ τὸ νοσοκομεῖο τοῦ Μαντράς πολλοὺς ἰθαγενεῖς πού ὑπέφεραν ἀπὸ καταρροὴν καὶ ἄλλες παθήσεις τῶν ὀφθαλμῶν. Τοῦ ἔκαμε τότε ἐντύπωση τὸ ὅτι οἱ πύθηκοι πού ζοῦν ὁλόγυρα σὲ δένδρα δὲν υποφέρουν ἀπὸ καμμιὰ ὀφθαλμικὴ πάθησιν, ἐνῶ εἶναι γνωστὸ πόσο εὐκόλως μεταδίδονται τὰ νοσήματα τῶν ματιῶν. Ἀλλ' οἱ πύθηκοι προφυλάσσονται ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀσθενείας, τρώγοντας καρπούς. πού εἶναι πλούσιοι σὲ βιταμίνες. Ἐνῶ ἀντίθετος οἱ ἰθαγενεῖς τρέφονται μὲ ρύζι, πού περιέχει ἐλα-

χιστες βιταμίνες. Οἱ πύθηκοι μὲ κανέναν τρόπο δὲν ἐννοοῦν νὰ τὸ βάλλουν σὲ στόμα τους, σὰν νὰ ἤξεραν ὅτι δὲν περιέχει κανένα χρησιμο στέλεχος γιὰ τὸν ὁργανισμό τους.

Τὰ χταπόδια

Ι ΕΡΩΤΕΣ τῶν χταποδίων παρουσίασαν ἀνέκαθεν ἕνα μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς φυσιοδίφες. Δὲν ἔχουν τὴν χυδαιότητα τῶν περὶ πύθωνων ἄλλων ζώων. Παρουσιάζουν τοῦναντίον μὴ λεπτότητα, πού δύσκολα θὰ τὴν ἐπερίμενε κανεὶς νὰ τὴν συναντήσῃ σ' αὐτά.

Τὸ χαρακτηριστικὸ τῶν περὶ πύθωνων αὐτῶν εἶναι ὅτι τὸ θηλυκὸ χταπόδι παραμένει ἐντελὸς ἀκίνητο, σὲ μὴ στάσι παθητικῇ. Μόνον οἱ κυματοειδεῖς σπασμοὶ πού διατρέχουν τὸ σῶμα του δείχνουν ὅτι μετέχει καὶ αὐτὸ στὴν ἐρωτικὴ ἐκδήλωσιν. Ἀντιθέτως τὸ ἀρσενικὸ δὲν παύει νὰ κινῆται καὶ νὰ σέρνῃ μὲ τριφερότητα καὶ ἡδυπάθεια τοὺς πλοκάμους του ἐπάνω σὲ γλυστερὸ σῶμα τῆς συντροφῆς του. Ἐκεῖ, κατὰ τὸ διάστημα αὐτοῦ, μαζεύει τοὺς δικούς της πλοκάμους καὶ παίρνει μὴ στάσι ἀναμονὴς καὶ ὑποταγῆς συγχρόνως.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ πῇ τί συμβαίνει ἔπειτα ἀπὸ τὶς πρώτες αὐτὲς περιπτώσεις. Γιατὶ τὸ χταπόδι ἔχει μὴ περιεργὴ μυστικὴ πάθεια καὶ φαίνεται ὅτι δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ παρακολουθοῦν τοὺς ἐρωτὰς του.

Ἡ μυθολογία λέγει ὅτι ὁ Ζεὺς περιέβαλλε μὲ σκοτεινὸ νέφος τοὺς ἐρωτὰς του. Τὸ χταπόδι κάνει κατὰ παρόμοιον. Ἐξαιτίας μὴ ποσότητος μελάνης ἀπὸ τὴν κοιλία του. Ἔτσι εἶναι βέβαιον πὺς κανεὶς νὰ εἰσδύσῃ σὲ τὸν μυστικὸν ἐρωτικὸν του περιπτύ-

Οἱ περιπτώσεις αὐτὲς διαρκοῦν παραπολύ. Μὴ ἕως μὴ αὐτὸ τὸ ζεῖνος τῶν διαστημάτων μένει ἀκίνητο σὲ χταπόδι. Ἐπαναλαμβάνονται ἰδίως ὁλοσχερῶς καὶ τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν.

Τὸ ἀρσενικὸ χταπόδι φαίνεται ὅτι εἶναι πρὸς ἀπαιτητικὸς ἐραστής. Ὅταν ἡ θηλυκὴ, κουρασμένη ἀπὸ τὶς ὑψηλὲς ἀπειλητικὰς ταῖς πλοῦν τῆς χτυπήσῃ, ἡ ἀπείλη αὐτῆς ἔχει πάντοτε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς. Γιατὶ ἡ θηλυκὴ σταματᾷ ἀμέσως καὶ δὲν φέρει πῖα καμμιὰ ἀντίστασιν.

Ἀλλ' ὁ θυμὸς τοῦ ἀρσενικοῦ χταποδιοῦ σταματᾷ σὲ σημεῖον αὐτοῦ. Ἀμέσως ἔπειτα ἀρχίζει νὰ χυδεύῃ τὴν συντροφίαν του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν κάμῃ νὰ ξεχάσῃ τὴν ἀπειλή πού μεταχειρίστηκε μὴ στιγμὴ πρὶν ἀπέναντί της.

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ ἀνάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικὰς περιπέτειες, ἔρωτες, πάθη καὶ μίση

ποιεῖς περισσότερο ἀκόμη τὸν δολοφόνον κύριό σου...

Ὁ Ρεμώ ἀνεπήδησε:

— Καὶ ποῖα σχέσι ἔχει ἡ ἐναντίον τοῦ κυρίου μου κατηγορία, μὲ τὸ μανδύλι αὐτὸ; ρώτησε.

— Τὴν σχέσι, ὅτι τὸν μικρὸ ἄρρωστο τὸν ἀπῆγαγε κάποια γυναίκα, ἡ ἔρω μὲν του ἴσως, ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ πιθανόν, πάντως ὅμως γυναίκα πού ἀνήκει στὴ συμμορία τοῦ Καροῦ, στὴν ὁποία ἀνήκει καὶ ὁ κύριός σου!

Ὁ γέρο ὑπὸ πρῆτης τινάχτηκε σὰν νὰ δέχτηκε θανατηφόρο χτύπημα στὴν καρδιά.

— Τί εἶπατε; φώναξε κατάπληκτος. Σύντροφος τοῦ Καροῦ; Σύντροφος ἑνὸς ληστάρου; ὁ κύριός μου. Μὰ αὐτὸ εἶνε τρομερὸ, κύριε ὑποδιευθυντά, εἶνε φρικτὸ, συκοφαντικὸ! Συμμορίτης ὁ Ζάκ Ντενέ; Σύντροφος τοῦ Καροῦ ὁ Ζάκ Ντενέ;

Κεραινοβόλησε μὲ τὴν ματιά του τὸν ἀστυνομικὸ ὁ ὑπὸ πρῆτης, καὶ μὲ φωνὴ πού φανέρωνε ὅλη του τὴν ἀγανάκτησιν:

— Μὴ θλασφημῆτε! ἐπανέλαβε. Μὴ συκοφαντῆτε τὸν πὶο ἀγαθὸ καὶ εὐγενικὸ ἄνθρωπον, τὸν ἱππότη, τὸν εὐγενὴ καὶ μεγαλόφρονον Ζάκ Ντενέ.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ὁ ἐνωμοτάρχης Λαζάρ—ἕνας νέος εἰκοσι μὲς χρόνων, μὲ ἔξυπνη ἔκφρασιν, μὲ βλέμμα σπινθηροβόλο καὶ διαπεραστικὸ, ἀναστήματος μάλλον ὑψηλοῦ, λεπτός, μορφωμένος καὶ εὐγενικός στοὺς τρόπους, πού κατετάγη σὲ τὸ σῶμα τῆς ἀστυνομίας γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸν βαθμὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ—πού δὲν εἶχε λάθει ὡς τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη μέρος στὴ συζήτησιν, πληρώσε τότε καί:

— Κύριε ὑπαρχηγέ, εἰπὲ πρὸς τὸν κ. Μαρινῶ, ἡ γυναίκα πού ἀπῆγαγε τὸν μικρὸ ἄρρωστο, ἔφυγε μὲ ἀμάξι.

— Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;

— Παρέτηρα ἕξ ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ἀκολουθώντας τὰ ἐπάνω σὲ ἑδάφος εἶδα ὅτι σθάναν ὡς τὴν ἄκρην τοῦ πεζοδρομίου. Ἐξήτασα προσεκτικὰ τὸ ἑδάφος καὶ ἐξακρίβωσα τότε ὅτι κοντὰ σὲ τὸ πεζοδρόμιον εἶχε σταματήσει ἕνα ἀμάξι.

— Μήπως πέρασε ἀπὸ τὸ ἀμάξι ἐκεῖνο χωρὶς νὰ σταματήσει;

— Ὁχι! Ἐξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν πόρτα διέκρινε πικρὰ ἀποτυπώματα πελμάτων τῶν ἀλόγων τοῦ ἀμαξιοῦ. Αὐτὸ φανερώνει πὺς τὰ ἄλογα ἐσταμάτησαν καὶ ἐνῶ στέκονταν, χτυποῦσαν τὰ πόδια τους χάμω, ἀνυπομονώντας νὰ ἐκκινήσουν. Ἐρχεσθε νὰ ἰδῆτε;

Ὁ ὑπαρχηγὸς ἀκολούθησε τὸν ἐνωμοτάρχην καὶ ἐξακρίβωσε ὅλα ὅσα

τοῦ ἀνέφερε ἐκεῖνος καὶ μαζί διέκρινε καὶ ἀνδρικά πέλματα πού φανέρωναν ὅτι ἡ γυναίκα ἐκεῖνη συνδεοῦσαν ἀπὸ κάποιον ἄνδρα.

— Ἐχεις δίκαιο! ψιθύρισε, καθὼς ἀνασηκωνόταν ὁ Μαρινῶ. Ἡ γυναίκα ἐκεῖνη πού ἀπῆγαγε τὸ παιδί καὶ πού, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ μανδύλι τῆς ἀνήκει σὲ καλὴ κοινωνικὴ τάξι, μήπως σ' ἕνα ἀμάξι μαζί μὲ ἕναν ἄνδρα, πού ὅπως δείχνουν τὰ καρφία τῶν παπουτσιῶν του, ἦταν ἄνθρωπος τῆς κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως;

Στάθηκε μετὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικὸς. Κούνησε ἔπειτα χαμογελῶντας τὸ κεφάλι του χωρὶς νὰ πῇ τίποτε καὶ ἐξανημέθη μέσα σὲ τὸ δωμάτιο πού ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ὁ Ρεμώ. Πρόσεξε τότε ἕναν σχισμένον φάκελο κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ σκύβοντας τὸν πήρε στὰ χέρια του. Διάβασε τὴν ἐπιγραφὴν του—ἦταν ὁ φάκελλος τοῦ γράμματος τῆς Ματθίλδης—καὶ τὸ πρῶτον πού σκυθράσασε.

— Περιέργο! ψιθύρισε. Κάπου τὸν ἔχω ἰδῆ αὐτὸν τὸν γραφικὸν χαρακτήρα. Ποιανὴς ὅμως εἶνε;

Σκέφθηκε, θασάνισε τὸ μυαλό του ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, δὲν κατάρθωσε ὅμως νὰ θυμηθῇ.

— Καὶ ὅμως κάπου τὸν ἔχω ἰδῆ! ἐπανέλαβε. Θὰ τὸ θυμῶ... Θὰ βρῶ ἐκεῖνην στὴν ὁποία ἀνήκει τὸ μανδύλι κι' ἐλπίζω νὰ μὴ ἀργήσω ν' ἀνακαλύψω τὰ ἱχνη αὐτῆς πού ἀπῆγαγε τὸν γιό τοῦ δολοφόνου καὶ πού, καθὼς φαίνεται, ἐνέχεται σὲ ἔγκλημα πού διεπράχθη.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Λαζάρ ὁ Μαρινῶ:

— Ἀκολούθησέ με! τοῦ εἶπε. Θὰ πάμε σὲ τὸ γραφεῖο τοῦ Εἰσαγγελέως Ριχάρδου ντὲ Βιλ...

Κι' ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἔφυγε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Λαζάρ ἐνῶ ὁ Ρεμώ, πού ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτον τοῦ μανδύλι τοῦ Ματθίλδης καὶ πού τρὸ μᾶζε ἀπὸ τὴν βεβαίωσιν τοῦ Μαρινῶ, πὺς ὁ Ζάκ ἀνήκει στὴ συμμορία τοῦ Καροῦ, ἔπεφτε βαρὺς κι' ἀπελπισμένος ἐπάνω σ' ἕνα κάθισμα μουρμουρίζοντας:

— Τώρα πῶς ἡ καταστροφὴ θὰ πέσῃ βαρεῖα ἐπάνω μας... Ὁ Εἰσαγγελεὺς θ' ἀναγνωρίσῃ τὸ μανδύλι τῆς ἀνεψιῆς του, ὁ Ζάκ θὰ κατατομηθῇ, ἡ Ματθίλδη θὰ καταστραφῇ!...

Ἀναστέναζε ἀπὸ τὰ κατὰ βάθος τῆς καρδίας του καὶ συνέχισε μουρμουρίζοντας:

— Δυστυχισμένα! Τριςδυστυχισμένα

παιδιά! Ποιός θα μπορέσει να σάς σώσει τώρα;

Και παρέμεινε για να θρηνηση την δυστυχία του κυρίου του. Στο μεταξύ αυτό ο Μαρινώ πήγε στην Εισαγγελία, έφθασε μπρός στο γραφείο του Εισαγγελέως ακολουθούμενος πάντοτε από τον Λαζάρ και, ενώ ο Γκαρνιέ έτοιμαζόταν να βγεί, αυτός χτύπησε την πόρτα, είπτε τ'ονόμα του κι' έζήτησε να του δοθεί η άδεια εισόδου.

ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΚΛΟΥΒΙ

Όταν ο αρχισυμμορίτης Γκαρνιέ άκουσε τα χτυπήματα της πόρτας, όταν έμαθε ποιός ήταν αυτός που χτυπούσε, όταν για μια στιγμή ανέλογισθη την κίνδυνο που τον περιέζωσε, τινάχτηκε σαν λιοντάρι που δέχτηκε κατάστηθα την σφαίρα του κυνηγού.

Τα βλέμματά του, τα χεμάτα ειρωνείας, ανέλαμψαν με μιάς. Τό ήρεμο ως εκείνη τη στιγμή πρόσωπος του αλλοκώθηκε σε ρυτίδες ζωηρής ανησυχίας, οι πυγμές του συσφίχθηκαν και τα μάτια του πέταξαν άστραπές.

Ο κίνδυνος για τον Γκαρνιέ ήταν τώρα καταφανής, μεγάλος κι' άπειλητικός.

Η σύλληψις του φαινόταν πως ήταν βεβαία. Θα κατόρθωνε να ξεφύγει μέσα από τα χέρια του τρομερού Μαρινώ και του κεραυνόβολου Λαζάρ;

Ο Γκαρνιέ, που είχε πλήρη συνείδηση του κινδύνου που τον απειλούσε, που έβλεπε πως η σωτηρία του ήταν προβληματική που δεν περιφρονούσε την δύναμη και την Ικανότητα του υπαρχηγού της δημοσίας ασφαλείας, τράβηξε βιαστικά το πιστόλι του.

Ερρίξε μια άγρια ματιά επάνω στον Εισαγγελέα και μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά του. Στήριξε το πιστόλι του στον κρόταφο του και με φωνή υπόκοφη, μα σταθερή και άγρια μαζί, με μάτια που άστραποβολούσαν, με βλέμμα θλοσυρό και με ύφος που δείχνε όλη τη σοβαρότητα της απόφασώς του:

— "Αν δεν κάνης ε,τι σου πω, θα σε σκοτώσω σαν σκυλί, του είπτε.

Ήταν τέτοιο τό ύφος του αρχισυμμορίτου, ήταν τόση η αγριότητα του προσώπου του, ήταν τόσο τρομερό το βλέμμα του, ώστε ο Εισαγγελέας Ριχάρδος ντε Βιλ, που είδε τον Γκαρνιέ να μεταβάλλεται από τη μια στιγμή ως την άλλη, από ειρωνα συζητήση άγριο επικείμενη, τρόμαξε νοιώθοντας την απόφασί του, ωχρίασε βλέποντας ότι εκείνος ήταν διατεθειμένος να εκτελέσει την άπειλή του.

Ο Γκαρνιέ έσφιγγε νευρικά μέσ' στη φούχτα του το πιστόλι, η κάννη του οποίου έψαυε τον κρόταφο του Εισαγγελέως και τα εξαγριωμένα βλέμματα του φανέρωναν πως δεν περίμενε τίποτε άλλο, παρά να ιδη την παρμηκρότερη ύποπτη κίνησή του, για να πιέσει την σκανδάλη και να τον ξαπλώσει νεκρό, πριν προφθάση να καλέσει τους άστυνομικούς που χτυπούσαν στη πόρτα.

Νοιώθοντας ο Εισαγγελέας την παγερότητα του θανάτου που μεταδιδόταν στο σώμα του από την ψυχρή κάννη του πιστολίου του Γκαρνιέ, έμεινε γατατρομαγμένος και σκέφθηκε πως δεν έπρεπε να παρακούση στις διαταγές του αρχισυμμορίτου, αφού βρισκόταν στην απόλυτη διάσσει και κυριότητά του.

— Λέγε! ψιθύρισε. Τι θέλεις να κάνω;...

— "Απάντησε στον υπαρχηγό της δημοσίας ασφαλείας, πές του πως είσαι άπληστοχρήμος τη στιγμή αυτή και ότι τον παρακαλείς να σε περιμένει στο διπλανό δωμάτιο.... "Ακουσες;

— Ναι!...

— "Εμπρός, λοιπόν!... Μην κουνήθης όμως από την θέσι σου, μην δοκιμάσης να μ' εξαπατήσεις, γιατί πριν αναμετρηθώ με τον υπαρχηγό της δημοσίας ασφαλείας, θα σου φυτέψω μια σφαίρα στο μυαλό. Λέγε!...

Ο Ριχάρδος ντε Βιλ, παρ' όλη την επιθυμία που έννοιωθε να συλληφθή ο αρχισυμμορίτης, παρ' όλο τον πόθο που είχε ν' απαλλαγί από τον άνθρωπο εκείνο που με την επέμβαση και τις ενέργειές του απειλούσε να του καταστρέψει όλα του τα σχέδια, και που με όσα είχε κάμει ως τη στιγμή εκείνη έδειχνε πως ήταν αποφασισμένος ν' αγωνισθή μ' όλες του τις δυνάμεις για τη σωτηρία του Ζάκ Ντενέ, σωτηρία που θα σήμαινε την άποτυχία των δικών του άπαισιων σχεδίων, ανάγκασθηκε να συμμορφωθή με την διαταγή του και είπτε μεγαλόφωνα για ν' άκουσθή από τον Μαρινώ:

— Μια στιγμή, κύριε υπαρχηγέ. Να τελειώσω κάποια μου κατεπείγουσα δουλειά, και θα σε καλέσω άμέσως... Περιμένανέ με στο πλάγινω δωμάτιο...

Η φωνή του, αδύνατη και υπόκοφη φωνή, έτρεψε. Τα μισοσβυσμένα βλέμματά του ήταν στραμμένα προς τον Γκαρνιέ. Ο τρόμος που είχε παραλύσει τα γόνατά.

— Περιμένανέ με, ξαναείπτε, κάτω από τα θριαμβευτικά βλέμματα του αρχισυμμορίτου. Θα σε καλέσω άμέσως...

Κάθε άλλος στη θέσι του υπαρχηγού της δημοσίας ασφαλείας θα γελιόταν ίσως από τα λόγια εκείνου του Εισαγγελέως, θα πήγαινε εκεί που του έλεγαν και θ' άφηνε ελεύθερη την έξοδο στον Γκαρνιέ.

Ο Μαρινώ όμως δεν ήταν εύκολο να γελασθή από το σχέδιο εκείνου του υπερασπιστού του Ζάκ Ντενέ και δεν γελάστηκε.

Από τήν στιγμή, που χτύπησε την πόρτα κι' έζήτησε να του επιτραπή η είσοδος, ως στη στιγμή που άκουσθηκε η απάντησις του Ριχάρδου ντε Βιλ, έμεσολάδησε ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα που δεν δικαιολογόταν από τα πράγματα.

Επί πλέον η φωνή του Εισαγγελέως που ήταν φανερό πως έτρεμε κήπως, τούδωσε να καταλάβη πως ο Ριχάρδος Ντε Βιλ κατέχεται από μια ταραχή, της οποίας δεν γνώριζε την αιτία. "Η φωνή του υπόκοφη. Γιατί; "Ήταν αδύνατη και μόλις άκούστηκε έξω. Τι έκαμε τον Εισαγγελέα να χάσει την βροντερή, συνήθως, φωνή του;

Ακόμα, ο υπαρχηγός της ασφαλείας, νόμιζε πως άκουσε κάποιο θόρυβο μέσα στο γραφείο του Εισαγγελέως και κάποιο ελαφρό ψιθυρισμό, πράγμα που τον έκαμε να καταλάβη ότι έκτός από τον Ριχάρδο ντε Βιλ και κάποιος άλλος ήταν στο γραφείο του.

Ποιός όμως;

"Ήταν καμιά γυναίκα και ο Εισαγγελέας δεν ήθελε να την ιδη κανείς που βρισκόταν στο γραφείο του;

Ο κ. Μαρινώ, όπως κι' όλος ο άλλος κόσμος, θεωρούσε τον Ριχάρδο ντε Βιλ ως υπόδειγμα τιμού άνδρος

και δεν θέλησε να πιστέψη πως μέσα στο εισαγγελικό γραφείο συνέβαινε κάτι από εκείνα που συνήθως διαδραματίζονταν στα δημόσια γραφεία, όταν πήγαιναν να ζητήσουν κάποια χάρι κομπές και χαριτωμένες γυναικές.

"Ήταν άνδρας; Τότε γιατί να ταραχθί ο Εισαγγελέας από την άφιξί του, όπως ήταν φανερό από την φωνή του;

"Απειλούσε, λοιπόν, ο Εισαγγελέας; Ο κ. Μαρινώ, από το μυαλό του οποίου πέρασαν για μια στιγμή όλες οι σκέψεις και οι υπόνοιες αυτές, ο Μαρινώ για τον όποιον η σβυσμένη και τρεμουλιαστή φωνή του Εισαγγελέως ήταν μια ζωηρή ένδειξι της δύσκολης θέσεως στην οποία βρισκόταν, στάθηκε για μια στιγμή σκεπτικός, δαγκάνοντας τα χείλη του.

— "Οχι! Ψιθύρισε αποφασιστικά μετά. Πριν βεβαιωθώ πως δεν συμβαίνει τίποτε το έξαιρετικό, δεν θα φύγω...

"Εσκυψε τότε, άκούοντας το ένα του μάτι επάνω στην κλειδαρότρυπα, πρόσεξε λίγες στιγμές κι' ώπισθοχώρησε έκπληκτος.

— Στη μέση του δωματίου και κοντά στη δεξιά πλευρά του γραφείου είδε να στέκεται με το σώμα κυρτωμένο ο Εισαγγελέας και δίπλα του ένας άνθρωπος, που στήριζε στον κρόταφό του ένα πιστόλι!

— Κατάρα! θρυχήθηκε ο Μαρινώ. Ποιός είναι αυτός;

"Όπως στεκόταν, στήριζοντας το πιστόλι του στο κεφάλι του Εισαγγελέως ο Γκαρνιέ, είχε μισογυρισμένα τα νώτα του προς την πόρτα και ο υπαρχηγός της ασφαλείας δεν μπόρεσε να τον αναγνωρίση.

Αυτό όμως δεν έσήμαινε πως ο Μαρινώ δεν έπρεπε να πάρη όλα του τα μέτρα για να συλλάβη εκείνον που απειλούσε τον Εισαγγελέα. Εκείνον, που με την πράξι του αυτή, έδινε να έννοηθή πως ήταν κακοποιός, πως ήταν άνθρωπος που, για να άπειλή την ανώτερη ποινική αρχή, ήταν έκτός νόμου.

Φυσικά ο Μαρινώ δεν κατάλαβε πως είχε απέναντί του τον Γκαρνιέ. "Όσοσο έννοιωσε πως είχε να κάνει μ' έναν θρασύ, τολμηρό κι' επίφοβο άνθρωπο, όπως έδειχνε άλλωστε και το θράσος που είχε να μη σ' εισαγγελικό γραφείο και ν' άπειλήση τον Εισαγγελέα, την στιγμή που έξω από την πόρτα βρισκόταν αυτός.

"Εάν άνοιγε την πόρτα και έμπαινε ο Μαρινώ, ήταν βέβαιος πως, εκείνος που απειλούσε τον Εισαγγελέα, καθώς θα βρισκόταν μπρός στον κίνδυνο να συλληφθή, θα πυροβολούσε έναντίον του και θα τον σκότωνε.

Κι' έπειτα, ύστερα από τον φόνο του Εισαγγελέως, θα γύριζε το πιστόλι και έναντίον του, θα πυροβολούσε κατ' επάνω του και η θα τον σκότωνε ή θα τον τραυματίζε πριν αυτός, ως μη έχοντας δικαίωμα να τον χτυπήσει σπείση να τον συλλάβη.

"Έκαμε τις σκέψεις αυτές ο υπαρχηγός της δημοσίας ασφαλείας και κατέστρωσε το σχέδιό του, σχέδιο που του ύποσχόταν, αναιμάκτη και άκινδυνη έπιτυχία.

"Έκαμε νεύμα λοιπόν στον Λαζάρ, που τον παρατηρούσε έκπληκτος και σιωπηλός και προσποιούμενος ότι δεν είχε καταλάβει τίποτε:

— Μάλιστα! φώναξε στον Εισαγγελέα. Θα σε περιμένω στο πλάγινω δωμάτιο.

Και με βήμα σταθερό και θορυβώ.

δες ώστε ν' άκουσθί απ' εκείνον που απειλούσε τον Εισαγγελέα, άπομακρύνθηκε από την πόρτα. "Όταν όμως θρέθηκε λίγο μακριά απ' αυτήν, άρπαξε τον Λαζάρ από το χέρι και αϊγά ώστε να μην άκουσθί από κανέναν, του ψιθύρισε σ' αυτή:

— Μέσα στο γραφείο του Εισαγγελέως βρίσκειται κάποιος κακοϋργός!

— Διάβολε! Ποιός;

— Δεν τον είδα στο πρόσωπο!

— Πώς καταλάβατε τότε ότι εινε τέτοιος που τον λέτε;

— Τον είδα να άπειλή με το πιστόλι του τον Εισαγγελέα, που μάς είπτε να τον περιμένω στο διπλανό δωμάτιο γιατί τέτοια διαταγή πήρε απ' εκείνον. Δεν εινε όμως καιρός για έξηγήσεις και συζητήσεις τώρα. Με προσή, για να μη μάς άκούση και γρήγορα, πριν άνοιξη την πόρτα, θα τρέξωμε να σταθούμε ό ένας απ' τη μία κι' ο άλλος απ' την άλλη πλευρά μπροστά της. Και μόλις κάνη να βγίη θα τον πιάσωμε. Τράβα το πιστόλι σου.

★

"Όταν ο Εισαγγελέας, κάτω από την άπειλή του πιστολίου του Γκαρνιέ, είπτε στον υπαρχηγό της δημοσίας ασφαλείας να πάη στο διπλανό γραφείο να τον περιμένη, ώσπου να τελειώση μια επείγουσα δουλειά του, ο αρχισυμμορίτης, χωρίς να παύση ν' άκουμπά την κάννη του πιστολίου του στον κρόταφό του, στάθηκε με τεντωμένα τ' αυτιά.

"Ακουσε τον Μαρινώ να λέγη πως θα συμμορφωνόταν με τη σύστασι του καθώς και τα θέματά του που άπομακρύνονταν και χαμογέλασε καθου χασμένος.

— Κύριε Εισαγγελέ, είπτε μετά, άφου άνέκτησε την ψυχραιμία και το ειρωνικό του ύφος, να που σε δόθηκε η ευκαιρία ν' άντιληφθίτε ότι, και μια φορά, οι περιστάσεις κι' οι διαβολικές συμπώσεις κάμουν ένα ριλήσυχο άνθρωπο, όπως είμαι εγώ, να έγκλημάτση.

Στάθηκε κυττάζοντας λίγες στιγ-

μές τον κατακίτρινο από τον φόβο του Ριχάρδο ντε Βιλ, που δεν έπαυσε από το ν' τρέμη.

— Εάν ο κύριος υπαρχηγός της δημοσίας ασφαλείας άνοιγε την πόρτα και έμπαινε, είπτε μετά, δεν θα βρισκόμουν στη δύσκολη θέσι να σε φυτέψω μια σφαίρα στο μυαλό; "Ασφαλώς και! "Ε, λοιπόν, τότε ποιός μπορούσε να με κατηγορήσει; Και ποιός θα ήταν ο ήθικός άυτουργός του θανάτου σεας; Ποιός άλλος; Ο κ. Μαρινώ!

Είδε τον Εισαγγελέα που δυσανασχετούσε, γιατί άργοπορούσε να φύγη και χαμογέλασε σαρκαστικά.

— Μη στεναχωρείσε, του είπτε, και μην δυσανασχετίτε. Θα φύγω. Πριν το κάμω όμως, κρίνω όρθον να σε πω ότι αν φωνάξετε ζητώντας βοήθεια, πριν να βγώ από το γραφείο σεας θα κάμω εκείνο που έζέρετε. "Αφήστε λοιπόν να βγώ πρώτα, κύριε Εισαγγελέ, αφήστε ν' άπομακρυνθώ λίγο, ώστε να μην βρίσκεσθε κάτω από την άπειλή του πιστολίου μου και φωνάξετε τότε, αναστατώστε τον κόσμο τότε, και στείλτε τον άξιότιμο κύριο υπαρχηγό της δημοσίας ασφαλείας να με συλλάβη.

Ο Ριχάρδος ντε Βιλ, που ο τρόμος του δεν λιγόστεψε από τις διαβεβαιώσεις εκείνες του Γκαρνιέ, δεν είπτε τίποτε. Ο αρχισυμμορίτης ρίχνοντας συχνές ματιές στην πόρτα, συνέχισε:

— Μαζί με όλα αυτά δεν παραλείπω να σε διαβεβαιώσω για μια ακόμη φορά ότι ο Ζάκ Ντενέ εινε έντελώς άθωος του έγκλήματος που του άποδίδουν. Να σε υπενθυμίω επίσης ότι, από το χαρτί εκείνο, με το όποιο ο δολοφονηθείς βεβαίωι ότι δολοφονήθηκε από τον γιό του, άπεκόπηκε η λέξις «δεν» και το κομμάτι με την λέξι αυτή το θρήκαν οι χωροφύλακες που με περικύκλωσαν στο σπίτι της Κλάρας Ντενέ. Τέλος, επαναλαμβάνω να σε πω, ότι ύστερα από δυό μέρες και κατά την αυτή στιγμή και ώρα, θα σε έπισκεφθώ και πάλιν για να σε άνακοινώσω τα άποτελέσματα των ένεργειών μου απ' ενός και να

μάθω τις δικές σεας απ' έτέρου. Χίι-ρετε, κύριε Εισαγγελέ!

"Εβαλε το πιστόλι στην τσέπη του ο Γκαρνιέ και προχώρησε προς την πόρτα πίσω από την όποια ώπλισμένοι και προεκτεκτικοί στέκονταν περιμένοντας την έξοδό του, ο υπαρχηγός της "Ασφαλείας κύριος Μαρινώ, κι' ο ακόλουθός του ένωμοστάρχης Λαζάρ.

Τό ότι ο Εισαγγελέας που έτρεμε από τον φόβο του, δεν θα τολμούσε να καλέση σε βοήθεια πριν αυτός θυγί από τό δωμάτιο, ήταν βέβαιος ο Γκαρνιέ. Πώς θαφευγε μέσα από το εισαγγελικό κατάστημα, χωρίς να κινδυνεύση να συλληφθή, καθόλου έπισης δεν άμφέβαλλε. Τό ότι όμως μπρός στην πόρτα του γραφείου περίμεναν δυό έπικίνδυνοι άντίπαλοι, έτοιμοι να τον συλλάβουν, δεν τό φανταζόταν.

Και ήσυχος, ήρεμος κι' άτάραχος ο Γκαρνιέ διευθύνθηκε προς την έξοδο, κάμοντας μορφαμένο άπορίας και ψιθυρίζοντας:

— Σάν πολυ ύποπτη μου φάνηκε η ειλικρίνεια του Εισαγγελέως! Μήπως έχει λόγους να θέλη την καταστροφή του Ζάκ Ντενέ;

Πριν άνοιξη την πόρτα, γύρισε για μια φορά ακόμα και κυττάζοντας τον σιωπηλό, άκίνητο και συνωφρυωμένο Ριχάρδο ντε Βιλ:

— Είπαμε! του είπτε. Πριν φύγω...

"Εκείνος κατέβασε τό κεφάλι του, ενώ στο πρόσωπό του διακρινόταν η όλοένα μεγαλύτερη άνυπομονήσις που τον κατείχε.

Κι' ο αρχισυμμορίτης άνοιξε την πόρτα του γραφείου χαμογελώντας και θυγίκε άνυπόπτος...

«ΦΡΟΝΙΜΑ ΓΚΑΡΝΙΕ!»

Οι δυό άστυνομικοί προσεκτικισ, άκίνητοι κι' άφωνοι, έτοιμοι να τον άρπάξουν από τον λαιμό, όταν άκουσαν την πόρτα ν' άνοιγη, σπηλώθηκαν περισσότερο στον τοίχο.

Κι' ο Γκαρνιέ, χωρίς να τους δη, έκαμε ένα θήμα προς τα έξω κι' έτοιμαζόταν να φύγη βιαστικός, όποτε εσφινικά έννοιωσε δυό βαρεία χέρια επάνω στον ώμο του.

— Πανάθεμα! γρύλλισε άναπηδώντας. Τι συμβαίνει εδώ;

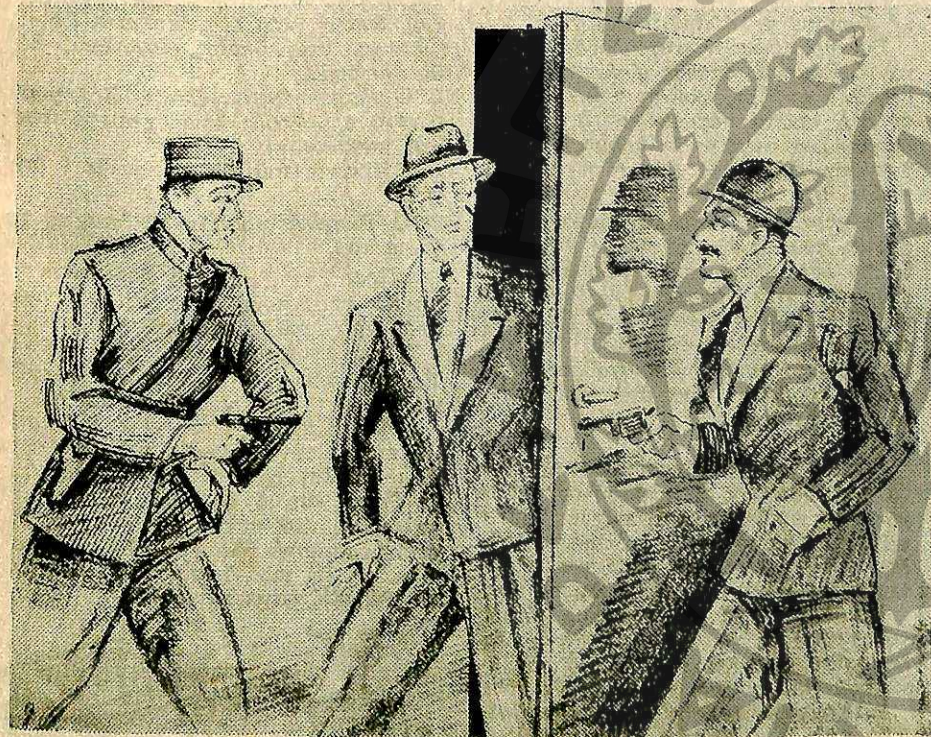
Στράφηκε δεξιά του και είδε τον υπαρχηγό της δημοσίας ασφαλείας να προτείνει επάνω του το πιστόλι του. "Εστριψε τα βλέμματά του άριστερά κι' άντίκρυσε τον Λαζάρ να τον κρατά κι' αυτός από τον λαιμό και να προτείνη έναντίον του ένα πιστόλι που η άστραφτερή κάννη του δεν άπείχε περισσότερο από είκοσι έκατοστά από τό ρυτιδωμένο τώρα μέτωπό του.

Ο Γκαρνιέ δεν άργησε να καταλάβη τί είχε συμβή και δεν δυσκολεύθηκε να νοιώση πόσο κρίσιμη ήταν η θέσις του.

Τον κρατούσαν από τους ώμους δυό άνθρωποι που ήξερε την σωματική τους δύναμη. "Ήσαν προτεταμένα έναντίον του δυό πιστόλια που οι κάννες τους δεν του έπέτρεπαν καμιά ύποπτη κίνησι. Τέσσαρες άστραπές, οι άστραπές των ματιών των άστυνομικών, διεσπαιρώνονταν επάνω του...

Κανείς δεν μιλούσε.

Ο αρχισυμμορίτης στεκόταν με τό φρύδια ζαρωμένα. Οι δυό άστυνομικοί τον προσέβλεπαν άτάραχοι. Ούτε τον άπειλούσαν, ούτε τον διέταζαν να

Κι' άτάραχος άνυπόπτος ο Γκαρνιέ θυγίκε από τό γραφείο του Εισαγγελέως όποτε...

μή κινηθή, ούτε το υπέβαλον καμιά ερώτηση, ούτε τέλος χαλάρωσαν το σφύζιμο των ώμων τους, από τους οποίους τον κρατούσαν.

Λίγες στιγμές βαθείας σιωπής, στις γμές διαρκείας λίγων δευτερολέπτων, πέρασαν μέσα στην γενική κατάπληξη των αντιπάλων. Ο Μαρινώ που μόλις εκείνη την στιγμή ανέγνωσε τον αρχισυμμορίτη, άπορούσε για την θρασύτητα που επέδειξε το να μπη σ' ένα δημόσιο γραφείο γεμάτο πολίτες και αστυνομικούς.

Ο Λαζάρ, έξ' άλλου ταρασσόταν για την ύποπτη ακίνησή του Γκαρνιέ. Ο εισαγγελέας που είχε καθηλωθεί στη θέση του, σαν να μη τολμούσε να πιστέψει πως δεν ζωντανεύει, παρατηρούσε άφωνος τους αστυνομικούς, που με όλα όσα τους είχε πει, περιμέναν μπρός στην πόρτα του γραφείου του για να πιάσουν εκείνον που απαλούσε να καταστρέψει τα κακούργα σχέδιά του.

Ο αρχισυμμορίτης όμως δεν στάθηκε για πολύ στην στάση εκείνη της καταπλήξεως και της αδρανείας.

Και ναί, μὲν τὸν κρατοῦσαν δυὸ στιβαρά ἀνθρώπινα μπράτσα καὶ προτείνονταν ἐναντίον του δυὸ πιστόλια, ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν εἶχε λιγώτερο σκληροὺς τοὺς μῦς τῶν χερῶν του καὶ δὲν ἦταν ἀσπλος.

Τὰ λεπτὰ σχεδὸν γυναικεῖα μπράτσα τοῦ ἀρχισυμμορίτου ἦσαν ἀληθινὰ σιδερένια. Μὲ μιὰ γροθιά του σκότωνε κριὰρι. Μέσα στὴ τσέπη του εἶχε τὸ πιστόλι του. Μὲ μιὰ γρήγορη, τεχνικὴ καὶ κεραυνοβόλο τρικλοποδιά, ὁ ἀρχισυμμορίτης μποροῦσε νὰ ἀνατρέψει τοὺς ἀστυνομικοὺς, νὰ τοὺς ἀπειλήσει μὲ τὸ περιστροφὸ του καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ πρὶν ἐκεῖνοι προφθάσουν νὰ σηκωθοῦν.

Καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ τὸ κάμῃ ὁ Γκαρνιέ καὶ βρισκόταν πλησιέστατα στὴν στιγμή τῆς ἐκτελέσεως τῆς τολμηρῆς αὐτῆς ἀποφάσεώς του, ἡ ἐπιτυχία τῆς ὁποίας, κατὰ μέγα μέρος ἐξαρτῶνταν ἀπὸ τὴν τύχη, ὅποτε, ἐξαικνικὰ στὸ βάθος τοῦ ἀντικρυνοῦ διαδρόμου φάνηκαν δέκα πάνοπλοι χωροφύλακες ποὺ ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος του.

—Πατάξτε! Πατάξτε! Πατάξτε! θωπάζοντας ὁ Γκαρνιέ. Ἀπὸ ποῖον δαίμονα λοιπὸν εἰδοποιήκατε;

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο ὁ ἀρχισυμμορίτης κάνοντας τὴ σκέψη αὐτοῦ. Οἱ δέκα ἐκεῖνοι χωροφύλακες δὲν ἔρχονταν τυχαίως. Ἡ ἰσχυρὰ ἐκείνη δύναμις, ποὺ ἐρχόταν νὰ φυλάδευῃ καὶ τὴν τελευταία ἐλπίδα τῆς σωτηρίας του, ἔσπευδαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐξέροντας ποῖον ἐπρόκειτο νὰ σύλλαβουν καὶ εἶχαν πάρει ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέτρα ποὺ ἐγγυόνταν τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς τους.

Πῶς εἰδοποιήθηκαν ὅμως;

★
Ἐνῶ ὁ Γκαρνιέ βρισκόταν ἀκόμῃ μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ εισαγγελέως καὶ συζητοῦσε μαζί του καὶ μιλοῦσε πρὸς αὐτὸν σχετικῶς μὲ τὸν Ζάκ Ντενέ, ἀδιαφορῶντας τελείως γιὰ τὴν ἀπειλὴ τοῦ Ριχάρδου ντὲ Βιλ ποὺ πρὸ τῆς ἐναντίον του ἑνὸς ἄδειο πιστολὶ, ἑνὸς ὑπάλληλος ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς εισαγγελίας, φέροντας διάφορα ἐντάλματα πρὸς ὑπογραφήν, πλησίασε στὴν πόρτα.

—Ἀκουσε θόρυβο καὶ στάθηκε θά.

ζώντας τ' αὐτὴ τοῦ χωρὶς νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα. Ὁ εισαγγελεὺς προσανόμαζε τὸν ἐπισκέπτη του μὲ τ' ὄνομά του, διέταξε, ἀπειλοῦσε, φώναζε.

Ἀπορῶντας ὁ γραφεὺς, ἔσκυψε κι' ἐκύτταξε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα, εἶδε τὴ συνέβαινε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τινάχθηκε κατάπληκτος.

Ὁ εισαγγελεὺς κρατώντας ἕνα πιστόλι στὸ χέρι του, ἀπειλοῦσε ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ κάπνιζε ἥσυχά τὸ τσιγάρο του καὶ τὸν διέταξε νὰ μὴν κουνήσει ἀπὸ τὴν θέσι του.

Ἦταν ἐξαγριωμένος καὶ ὠχρὸς ὁ εισαγγελεὺς. Τὰ μάτια του ἀνέλαμπαν. Σὲ μιὰ στιγμή ἀκούστηκε πρὸς φέροντας τ' ὄνομα τοῦ ἐπισκέπτου του...

—Ὁ Γκαρνιέ! ψιθύρισε κατάπληκτος ὁ ὑπάλληλος ἐκεῖνος. Μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ εισαγγελέως εἶνε ὁ ἀρχισυμμορίτης Γκαρνιέ!

Κι' ἀνήσυχος γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ προϊσταμένου του, χωρὶς νὰ προενηύση κανέναν θόρυβο, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε σὲ κανένα, ἔτρεξε πρὸς τὸ ἰσόγειο καὶ πῆγε στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ποὺ παρέμεναν οἱ δέκα φρουροὶ χωροφύλακες, τὴν στιγμή ποὺ ἀνέβαιναν ὁ Μαρινώ κι' ὁ Λαζάρ ποὺ δὲν τοὺς ἀνεγνώρισε.

Βρῆκε τὸν ἐπικεφαλῆς τους καὶ γρήγορα-γρήγορα, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοή:

—Στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, τοῦ εἶπε, θρίσκειται τὴ στιγμή αὐτὴ ὁ Γκαρνιέ. Τρέξτε νὰ τὸν συλλάβετε...

Ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν χωροφυλάκων, ἀδυνατώντας νὰ πιστέυσῃ πῶς ὁ ἀρχισυμμορίτης μποροῦσε νὰ φθάσῃ σὲ τέτοιο σημεῖο θρασύτητος, θῆλξε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, μὰ ὁ γραφεὺς δὲν τὸν ἱκανοποίησε.

—Κάμε γρήγορα, τοῦ εἶπε. Ἀφήστε τὴ συζήτηση καὶ βιασθῆτε. Ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς κινδυνεύει, ὁ ἀρχισυμμορίτης μπορεῖ νὰ δραπετεύσῃ, τί κάθεστε λοιπόν;

Ὁ ὑπαξιωματικὸς συγκέντρωσε τότε βιαστικὰ τοὺς ἀνδρας του, τοὺς ἀνεκοίνωσε ὅσα ὁ εἰσαγγελικὸς ὑπάλληλος τοῦ εἶχε πῇ, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς κι' ὥρμησε πρὸς τὴν σκάλα.

Γιὰ νὰ φθάσουν στὸ μέρος ποὺ ἦταν ὁ Γκαρνιέ, ἔπρεπε ν' ἀνεβῶν δυὸ μεγάλες σκάλες, ἐκείνην ποὺ ἀδηνούσε στὸ πρῶτο πάτωμα κι' ἀφοῦ διέτρεχαν ἕνα μεγάλο διάδρομο, ν' ἀνέβουν τὴν ἄλλη ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὸ πρῶτο στὸ δεύτερο πάτωμα.

Τρέχοντας μ' ὅλη τὴν δύναμι τῶν ποδιῶν τους ἀνέβηκαν τέλος καὶ βρέθηκαν στὴν ἀρχὴ τοῦ διαδρόμου ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ γραφεῖο τοῦ Ριχάρδου ντὲ Βιλ, τὴν στιγμή ποὺ ὁ Γκαρνιέ, ἀποφασισμένος ν' ἀνατρέψει τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν κρατοῦσαν ἔκαμε νὰ τραβήξῃ μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ πιστόλι του...

★
Ὅταν ὅμως ὁ ἀρχισυμμορίτης εἶδε νὰ καταφθάνουν οἱ χωροφύλακες ζήλωσε τὰ φρύδια του ἀνήσυχος. Ἐπειτα ἄφησε νὰ πλανηθῇ ἐπάνω στὰ χεῖλῃ του ἕνα εἰρωνικὸ μειδίαμα κι' ἀνεσήκωσε ἀδιάφορος τοὺς ὅμους του.

Χαίρετῃς μὲ μιὰ ἐλαφρὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ του τὸν ὑπαρχηγὸ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας κι' ἀφοῦ τὸν ἐρώτησε πρῶτα γιὰ τὴν... ὑγεία του:

—Ἐρχεσθε καὶ σεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Ζάκ Ντενέ; ἐξακολούθησε μετὰ. Αὐτὸ εἶνε εὐχάριστο. Σεις, ἔ-

νας τόσο ἱκανὸς ἀστυνομικὸς, εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ κατορθώσετε νὰ λύσετε τὸ μυστήριό ποὺ καλύπτει τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἐντελὸς ἀθῶου αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Μαρινώ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ ἀπάραχος κι' ἀμνηστος καὶ νὰ κρατᾷ τὸ πιστόλι στραμμένον ἐναντίον του, δὲν εἶπε τίποτε.

Ὁ Γκαρνιέ, σὺν νὰ μὴ κατάλαβε τοὺς σκοποὺς του, συνέχισε:

—Προσέξτε, κύριε Μαρινώ, σὲ μερικές λεπτομέρειες ποὺ ἀνεκαίνασα εἰς τὸν κ. Εἰσαγγελέα καὶ τίς ὁποῖες θὰ σᾶς καταστήσῃ αὐτὸς γνωστὸς. Εἶνε σοβαρά, σοβαρώτατα. Θὰ σᾶς ἀποδείξουν ὅτι τὴν δολοφονία δὲν τὴν διέπραξε ὁ Ζάκ Ντενέ. Παρακαλᾷ, φροντίστε γιὰ νὰ ἀνακαλυφθοῦν οἱ ἐνοχοί. Γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ εἶνε τρομερὸ πρᾶγμα νὰ καρατομηθῇ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὸ μόνο του ἔγκλημα εἶνε ὅτι εἶχε πατέρα ποὺ δολοφονήθηκε. Χαίρετε, κύριε ὑπαρχηγέ!

Κινήθηκε γιὰ νὰ φύγῃ, οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ὅμως τὸν κράτησαν στὴν θέσι του. Καὶ γιὰ πρώτη τότε φορά, ὁ Μαρινώ ποὺ ἔλυσε ἐπὶ τέλους τὴ σιωπὴ του:

—Φρόνιμα, Γκαρνιέ τοῦ εἶπε. Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ μὲ κάνῃς φονεῖ!

—Ἄ! ὄχι, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀπήτησε γελώντας ἐκεῖνος. Τέτοιο πρᾶγμα δὲν μοῦ πέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦ. Τί ζητᾷτε ἀπὸ μένα, ἀλήθεια, κύριε Μαρινώ;

—Νὰ μὴν δοκιμάσῃς νὰ φύγῃς!...

—ὦ! ζητᾷτε πολλά! Ἐνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὸ κάμω. Ἐχω, βλέπετε, ν' ἀποτελεῶσω μερικές κατεπείγουσες ὑποθέσεις μου καὶ ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ μείνω ἐλεύθερος.

—Λυποῦμαι γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κύριε Γκαρνιέ! εἶπε χαμογελώντας εἰρωνικά ὁ Μαρινώ.

—Εἶθε πολὺ εὐγενής, ὑπαρχηγέ, ὅσο καὶ ἐπιτήδειος. Σοὺ ὑπόσχομαι νὰ σὲ προσλάβω στὴν ὑπηρεσία μου μὲ ἱκανοποιητικὸ μισθό. Ἐχεις ἀρκετὴ ἀντίληψι καὶ πολὺ γρήγορα θὰ γίνῃς βαθμοφόρος τῆς συμμορίας μου. Θὰ κάνωμε μαζί ἕνα περίπατο ὡς τίς φυλακές, στίς ὁποῖες, ἐννοεῖται, δὲν θὰ κλεισθῷ.

Ὁ Μαρινώ χαμογέλασε. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς δέκα χωροφύλακες ποὺ πλησίασαν:

—Περάστε του τίς χειροπέδες! διέταξε.

Ὁ Γκαρνιέ πρότεινε ἀτάραχος τὰ χέρια του.

—Προσέξτε μὴ μοῦ λερώσετε τὰ γάντια μου! τοὺς εἶπε. Ἐμπρός, κάμετε γρήγορα, γιὰτὶ βιάζομαι...

Ἐνας χωροφύλακας τοῦ πέρασε τίς χειροπέδες κι' ὁ Μαρινώ διέταξε νὰ τὸν μεταφέρουν στίς φυλακές.

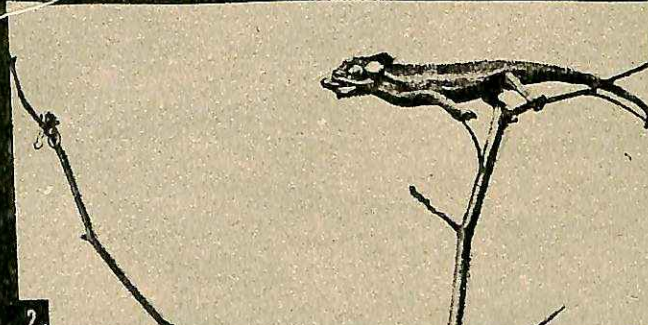
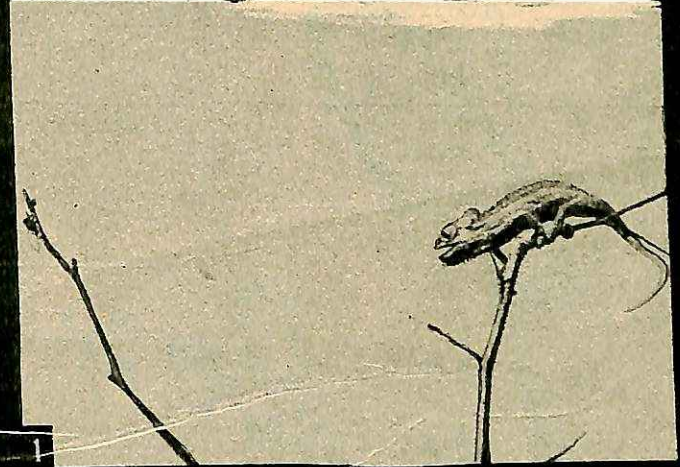
—Κύριε εἰσαγγελεῦ, εἶπε ὁ Γκαρνιέ πρὸς τὸν Ριχάρδου ντὲ Βιλ ποὺ πλησίασε ἐπὶ τέλους καὶ τὸν κύτταξε μὲ θριαμβευτικὸ βλέμμα, θάχετε τὴν καλωσύνη νὰ καταστήσετε γνωστὸν στὸν κ. Μαρινώ ὅλα ὅσα σᾶς εἶπα καὶ μὴν ξεχνᾷτε πῶς ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες θὰ σᾶς ξαναεπισκεφθῶ.

★
Ἐνῶ ὁ Γκαρνιέ βρισκόταν ἀκόμῃ μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ εισαγγελέως καὶ συζητοῦσε μαζί του καὶ μιλοῦσε πρὸς αὐτὸν σχετικῶς μὲ τὸν Ζάκ Ντενέ, ἀδιαφορῶντας τελείως γιὰ τὴν ἀπειλὴ τοῦ Ριχάρδου ντὲ Βιλ ποὺ πρὸ τῆς ἐναντίον του ἑνὸς ἄδειο πιστολὶ, ἑνὸς ὑπάλληλος ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς εισαγγελίας, φέροντας διάφορα ἐντάλματα πρὸς ὑπογραφήν, πλησίασε στὴν πόρτα.

—Ἀκουσε θόρυβο καὶ στάθηκε θά.

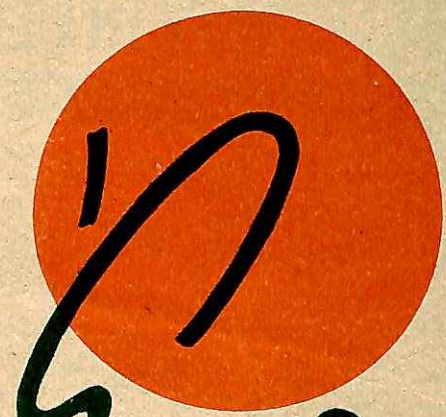
Ο ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ ΣΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα θεάματα ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ μητέρα Φύσις εἶναι ἀσφαλὲς τὸ κυνήγι ποὺ κάνει ὁ χαμαιλέων. Τὸ μικρὸ αὐτὸ σαυροειδὲς ποῦ, ὅπως ξέρομε, ἐξασφαλίζει τὴν ἄμυνά του παίρνοντας τὸ χεῖμα τοῦ περιβάλλοντός του ἀσκέει ἐξ ἴσου περιέργεια καὶ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἐναντίον τὸν ἐντόμιον ποὺ ἀποτελοῦν τὴν τροφὴ τῆς προτιμήσεώς του. Κυττάξτε μὲ πόση τέχνη σίχμαλωτίζει τὴν μυγίτσα ποὺ ἔχει σαγηνεύσει τὴν... ὄρεξιν του. Τὸ πρωτότυπο ὄπλο του εἶναι ἡ γλῶσσα του — μιὰ γλῶσσα ποὺ θὰ τὴν ἐξήλευν ὅλες οἱ πεθερὲς τοῦ κόσμου! — μιὰ ἐλαστικὴ μεμβράνη ποὺ διατείνεται σὲ καταπληκτικὸ βαθμὸ καὶ πετιέται ἀπ' τὸ στόμα του σὰν ἐλατήριο γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὸ θῦμα. Ἡ μυγίτσα κολλᾷ στὴν ἀκροχὴ τῆς γλῶσσας τοῦ χαμαιλέοντος καὶ ταξιδεύει ἀνυλα στὸ στόμα ποὺ θὰ τῆς γίνῃ τάφος.

★
Ἐνῶ ὁ Γκαρνιέ βρισκόταν ἀκόμῃ μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ εισαγγελέως καὶ συζητοῦσε μαζί του καὶ μιλοῦσε πρὸς αὐτὸν σχετικῶς μὲ τὸν Ζάκ Ντενέ, ἀδιαφορῶντας τελείως γιὰ τὴν ἀπειλὴ τοῦ Ριχάρδου ντὲ Βιλ ποὺ πρὸ τῆς ἐναντίον του ἑνὸς ἄδειο πιστολὶ, ἑνὸς ὑπάλληλος ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς εισαγγελίας, φέροντας διάφορα ἐντάλματα πρὸς ὑπογραφήν, πλησίασε στὴν πόρτα.

—Ἀκουσε θόρυβο καὶ στάθηκε θά.

Κρομμικά ΦΛΕΡΤ

ΤΖΩΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

Η ΠΛΑΣΤΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Μια βαθειά λύπη έχυθη επάνω στο πρόσωπο της νέας.

—Οι! αυτά είναι αλήθεια, είπε. Άλλω

λά δεν είμαι πια πλούσια, όπως φαντάζεσθε. Ο άθλιος θεός μου κατώρθωσε να πάρη υπό την κατοχή του τη διαθήκη

του πατέρα μου, με την οποία με καθιστούσε γενική κληρονόμο του και στη θέση της έβαλε άλλη πλαστή, με την οποία ο πατέρας μου κάνει διαχειριστή της περιουσίας του τον συνταγματάρχη Γκίλ.

Εμένα με χαρακτηρίζει ως απερίσκεπτη και σπάταλη νέα. Μόνον σε περίπτωση γάμου, ή περιουσία μου περιέρχεται στα παιδιά μου. Εγώ δεν έχω κανένα δικαίωμα επάνω σ' αυτή. Άλλ' όπως καταλαβαίνετε, ο θεός μου δεν θα επιτρέψη ποτέ το γάμο μου.

—Ο μαρκήσιος ντί Σάο Μπάμπο έσκέφθηκε για μερικές στιγμές. Έπειτα, πίνοντας τα χέρια της μίς Γκίλ, της είπε: —Σας ζητώ προθεσμία είκοσιτεσσάρων

ωρών. Άλλα σας υπόσχομαι ότι μετά την παρέλευσι αυτής της προθεσμίας, δεν θα έχετε καμιά ανάγκη από τον συνταγματάρχη Γκίλ. Η περιουσία σας θα σας αποδοθή και θα μπορέσετε έπειτα να κάμετε ό,τι θελήσετε. Μπορείτε να βασισθήτε στο λόγο μου.

—Σας πιστεύω, κύριε μαρκήσιος, είπε η νέα, που το πρόσωπό της είχε φωτισθί από χαρά. Άλλα πείτε μου, τί σκέπτεσθε να κάμετε;

Ο μαρκήσιος δεν επρόφθασε να απαντήσει.

Μια νεαρά κυρία κατέβαινε άργα τις σκάλες.

Ήταν η λαίδη Μάμπελ Μόρτον. Έβριξε ένα άγριο βλέμμα προς το μέρος της μίς Γκίλ και έπειτα έγύρισε προς το μέρος του μαρκησίου.

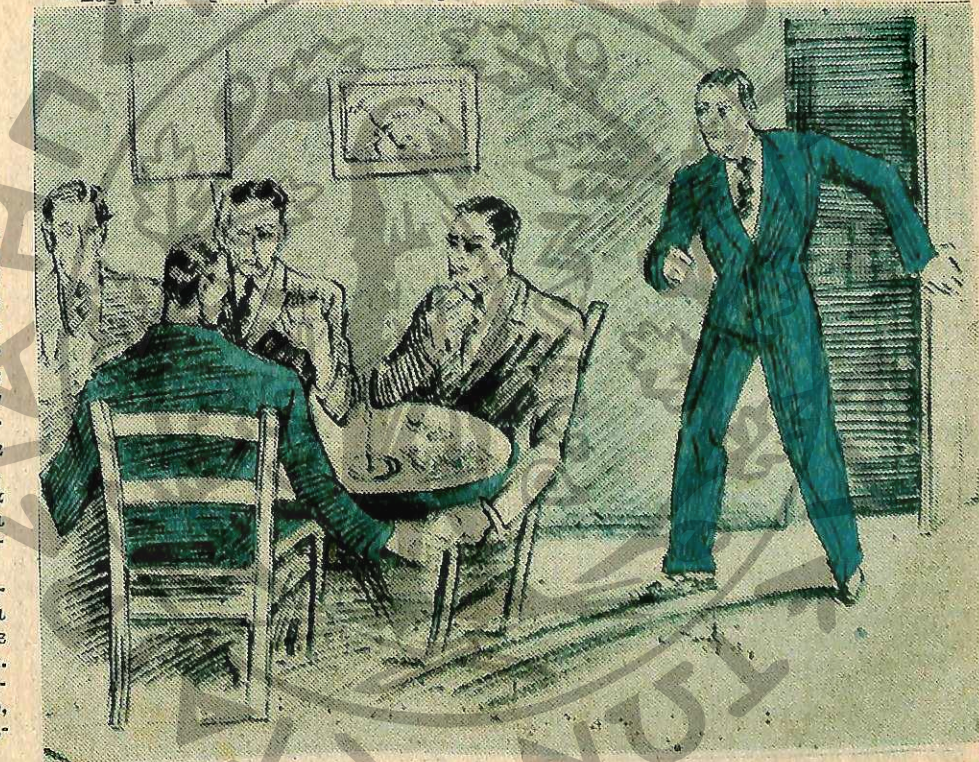
—Κύριε μαρκήσιος, είπε, σας βρίσκει κανείς πάντα εκεί που δεν σας περιμένει. Ποιός ξέρει τί είδους φανταστικές ιστορίες διηγείσθε στη μίς Γκίλ! Βλέπω το πρόσωπό της τόσο χαρούμενο...

—Είναι αλήθεια, απήντησεν ο μαρκήσιος και έκαμε μερικά βήματα προς το αντίθετο μέρος του χώλου.

Άλλ' η λαίδη Μάμπελ τον ακολούθησε κι εκεί. Όταν ήρθε κοντά του, το πρόσωπό της έπληξε μια έκφρασι μίσους και κακίας.

—Νομίζετε πως θα μου ξεφύγετε; του είπε με πνιγμένη φωνή. Αυτή τη φορά σε κρατάω καλά στα χέρια μου. Η νομίζεις πως δεν επρόσεξα τις ερωτοτροπίες σου με την μίς Γκίλ; Ραούλ!... Πρόσεξε!... Κι' εγώ δεν ξέρω που μπορεί να με κάνη να φθάσω η αγάπη μου για σένα! Η εκδίκησής μου θα είναι φοβερή και για τους δυό σας!...

Εκείνη τη στιγμή και άλλοι προσκεκλημένοι κατέβηκαν στο χώλο. Έτσι ο μαρκήσιος ντί Σάο Μπάμπο εύηκε την ε

Η ΓΥΝΑΙΚΑ, όπως μας βεβαιώνει η Ανθρωπολογία δεν βγάζει μουστάκια και γένεια, εκτός σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις ή όταν ετέλθη σιδόν οργανισμός της μια ειδική ανωμαλία. Στην τελευταία αυτή περίπτωση λέγεται ότι τα γένεια βγαίνουν μόνο σε πολύ προχωρημένη ηλικία. Έν τούτοις, η πραγματικότητα απέδειξε επανειλημμένως έντελώς το αντίθετο.

Πάμπολλες απ' αυτές τις γυναίκες —φαινόμενα αγασθήθηκαν, έλατρεύθηκαν, επαντρεύθηκαν. Οι περισσότερες υπήρξαν κοκέττες και έξαιρετικά όπερηφάνες για την εμφάνισί τους. Και η επιρροή τους ως επί το πλείστον στους άνδρες υπήρξε μεγάλη.

ΩΣ ΚΟΡΗ, λεγόταν Κλημεντίνη Πατιώ και κατά τις άνοιξιάντικες ημέρες ήξερε να συνδυάζη τις δαντέλλες με τους λεπτούς βοστρύχους της γενειάδας της. Μ' αυτήν ακριβώς την εμφάνισι έσαγήνευσε και τον κ. Ντελαλ.

Η άνω άριστερά, είχαν την παρουσιάζει ως υπανδρη κυρία.

Γυναικες μέ... Γένεια!

Με τα εξαιρετικά μάτια της και τα κατακόκκινα χείλη της, που τα έπορεύμιζε γραφικότητα μια κατάνυξη και κηριαστή γενειάδα ή Γερμανίς «Φράουν Αντριάν» έγνωρισε μια πρώτης τάξεως... άνδρική επιτυχία στο Λούνα Παρκ του Βερολίνου.

Η μίς Άννα Τζόνς ή γυναίκα με γένεια του «Μπάρντον Τσίρκους» ήταν Άγγλίς. Παντρεύθηκε τέσσαρις φορές και έμεινε διαδοχικά τρεις φορές χήρα. Ο τέτατος σύζυγός της με τη σειρά του, την... έφαγε!

Στην Άλβανία, οι γυναίκες με γένεια, είνε σχετικώς πολλές. Αυτή ή χωριάτισσα μητέρα επτά παιδιών, είχε όταν ήταν νέα, μια γενειάδα πολύ μακρύτερη — όχι εντούτοις διασημότερη από της σημερινής πατριώτισσας της Γιουνούσας.

καιρία ν' απομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν λαϊδὴ Μόρτον, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ καμμιὰ ἀπάντησι.

ΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ

Ὁ λόρδος Κλίφορντ ἦρθε σὲ λίγο στὴν αἴθουσα. Τὸ πρόσωπό του φαίνονταν ταραγμένο.

— Έχω νὰ σὰς ἀναγγεῖλω ἕνα δυσάρεστο νέο, εἶπε, προσπαθώντας νὰ δώσῃ ἕναν ἥρεμο τόνο στὴ φωνή του. Πρὸ ὀλίγου ἔμαθα ὅτι ἐκλάπησαν τὰ κοσμήματα τοῦ κόμητος Κόγκστον, ποὺ ὁ πύργος του βρίσκεται μόλις σὲ ἀπόστασι μίᾱς ὥρας ἀπὸ τὸ Ραστινγκάουζ. Καὶ ξέρετε ποῖος εἶναι ὁ δράστης τῆς κλοπῆς; Ὁ διαβόητος Σίνκλαιρ! Θὰ ἦταν ὠραῖο, σ' ἀλήθεια, ὁ ἀσύλληπτος αὐτὸς λωποδύτης νὰ τριγυρίζῃ γύρω ἀπὸ τὸν πύργο μου!

— Καὶ τί σὰς νοιάζει αὐτό, ἀγαπητὲ μιλόρδε, διέκοψε ὁ συνταγματάρχης Γκίλ. Σεῖς ἔχετε ὅλα τὰ χρήματα καὶ τὰ κοσμήματά σας στὴν Τράπεζα. Κι' εἴπαιτα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη μεγάλο θράσος αὐτὸς ὁ Σίνκλαιρ γιὰ νὰ μῆλ' ἔλθῃ σὲ τὸν πύργο σας, ὅπου βρίσκεται τόσος κόσμος αὐτῇ τῇ στιγμῇ.

— Ἔχετε δίκιο, συνταγματάρχα, ἀπάντησεν ὁ λόρδος. Ἀλλ' αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς ἔχω ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸν σὲ τὸν πύργο. Μετέφερα τὸ πρῶτο ἀπὸ τὴν Τράπεζα ἐκατὸ χιλιάδες λίρες γιὰτὶ αὐτοὶ προτίθενται νὰ κάμω διάφορες πληρωμές. Ὅπως δὴ ποτε, ἔλαβα τὰ μέτρα μου. Ἐτηλεφώνησα πρὸ ὀλίγου σ' ἕνα ἰδιωτικὸ γραφεῖο νὰ μοῦ στείλῃ ἕναν καλὸ ντέκετιβ. Ἡ προφύλαξις δὲν εἶναι ποτὲ περιττή.

Ὅλοι εὐρῆκαν λογικὰ τὰ μέτρα ποὺ εἶχε λάβει ὁ λόρδος καὶ πρὸ πολλοῦ ἀπὸ ὅλους ὁ μαρκήσιος ντὶ Σάο Μπάλμπο.

Ὁ ἀπόγονος τῶν Σαροσίνων ἱπποτῶν εἶχεν ὑποσχεθῇ ἀπὸ τὸ περασμένο βράδυ ὅτι θὰ ἔδινε μὴ πνευματιστικὴ συνεδρίασι σὲ τὸν πύργο του.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους τοῦ τὸ ὑπενθύμισαν.

— Εἰμαι στὴ διάθεσί σας, ἀπάντησεν ὁ μαρκήσιος. Καὶ τώρα ἀκόμη ἂν θέλετε...

Ἐπέρασαν τότε ὅλοι σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο.

Ἡ συνεδρίασις δὲν παρουσίασε στὴν ἀρχὴ μεγάλου ἐνδιαφέροντος.

Μέσα ἀπὸ ἕνα νέφος καπνοῦ εἶχε παρουσιασθῇ ἕνα περιεργὸν ὄν ποὺ εἶχε τὴν ὄψιν φαντάσματος. Τὸ φάντασμα αὐτὸ ἄρχισε νὰ λέῃ στοὺς προσκεκλημένους διάφορα περιστατικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τους.

Τὸ ἀπόλυτο σκοτάδι, ποὺ ἐπικρατοῦσε μέσα στὴν αἴθουσα, ἔδινε κάποια ἀληθοφάνεια στὰ λεγόμενά του.

Σὲ μὴ στιγμῇ, ὁ λόρδος Κλίφορντ ἐγγήρισε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὑπέθετε ὅτι ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ὁ μαρκήσιος καὶ παρεκάλεσε:

— Δὲν ρωτᾶτε, κύριε μαρκήσιε, ποὺ βρίσκεται αὐτὴ τῇ στιγμῇ ὁ Σίνκλαιρ καὶ τί σκεπτεται νὰ κάμῃ;

Ἡ φωνὴ τοῦ μαρκησιῦ ἀντήχησε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούρας:

— Ἐν ὀνόματι τῆς ἐξουσίας ποὺ ἔχω ἐπάνω μου, ἐφώνησε πρὸς τὸ φάντασμα, σὲ διατάσσω νὰ μοῦ πῆς ποὺ βρίσκεται αὐτὴ τῇ στιγμῇ ὁ Σίνκλαιρ.

— Ἐδῶ... κοντά... πολλὸ κοντά... ἀπάντησε μὲ φωνὴ μόλις ἀκουσμένη τὸ φάντασμα.

— Καὶ τί σκεπτεται νὰ κάμῃ;

— Θὰ ἔρθῃ ἐδῶ!... Ἐδῶ!... Στὸν πύργο!... Ἀὐριο τὴν νύκτα!...

Ὅλοι ἀκούσαν καταπληκτικὰ αὐτὰ τὰ λόγια. Κι' ὅταν ἡ αἴθουσα φωτισθῇ καὶ πάλι, ἦταν εὐκόλο νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὴν συγκίνησιν καὶ τὸν τρόμο στὰ

πρόσωπά τους.

Πολλὲς κυρίες ἐξήγησαν τότε ἀπὸ τὸν μαρκήσιον νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὰ φαινόμενα ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέφυγε μὲ εὐγένεια νὰ δώσῃ καμμιὰ ἐξήγησιν καὶ σὲ λίγῃ ὥρᾳ παρεκάλεσε νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ ἀτονικόν του, γιὰτὶ, ὅπως εἶπε, εἶχε μὴ ἐπείγουσα δουλειὰ νὰ γυρίσῃ σὲ Λονδίνον.

Μὴ ὥρᾳ ἀργότερα, ὁ μαρκήσιος ἐφύγευ ἀπὸ τὸν πύργο.

ΣΤΟ «ΜΑΥΡΟ ΑΛΟΓΟ»

Ὅταν ἐφθάσε στὸ Λονδίνον ὁ μαρκήσιος, ποὺ, ὅπως καταλάβαιν οἱ ἀναγνώσται μας, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν διαβόητο Σίνκλαιρ, διευθύνθηκε ἀμέσως στὸ μέγαρό του, ὅπου ἀλλάζε τὴν μεταμφιεσί του καὶ ἐγίνε τελείως ἀγνώριστος.

Σὲ λίγῃ ὥρᾳ ἐβγήκε ἀπὸ μὴ μυστικὴ πόρτα καὶ διευθύνθηκε μὲ γοργὸ βήμα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καπηλειὰ τοῦ Λονδίνου, ποὺ εἶναι γνωστὰ ὡς κέντρα κακοποιῶν καὶ ποὺ εἶχε τὴν ἐπωνυμίαν «Μαῦρο Ἀλόγο».

Δὲν ἐμπῆκε ὅμως ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ καπηλειοῦ, ἀλλ' ἀνέβηκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ ἐπάνω πατώματος. Ἐκεῖ κλείδωσε μόνος του τὴν πόρτα, ἐκτύπησε τρεῖς φορές τὰ χεῖρα του καὶ ἐπερίμενε:

Ὁ καταστηματοῦχος ἐμφανίστηκε σὲ λίγο καὶ ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸ μπροστὰ του.

— Ποιοὶ εἶναι κάτω; ρώτησε ὁ Σίνκλαιρ.

Ὁ καταστηματοῦχος τοῦ ἀνέφερε μερικὰ ὀνόματα.

— Στείλτε μου τὸν Ρερ Μπῆλ, καὶ τὸν Ἀλεπουδοκέφαλο! διέταξεν ὁ Σίνκλαιρ.

Οἱ δύο κακοποιοὶ ἐμπήκαν σὲ λίγο στὸ δωμάτιο.

— Σὰς χρειάζομαι, εἶπε μὲ ξερὴ φωνὴ ὁ Σίνκλαιρ. Πρέπει νὰ πάτε ἀπὸψε στὸ Κίλμπουρν, γιὰ νὰ κλέψετε ἕνα ἔγγραφο, ποὺ ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω. Ἀλλοίμονό σας ἂν γυρίσατε πίσω χωρὶς αὐτό τὸ ἔγγραφο. Σ' αὐτὸ τὸ χαρτί ἔχω τὴν ὁδὸν γιὰς ποὺ σὰς χρειάζονται. Πηγαίνετε.

Οἱ δύο κακοποιοὶ ἐφύγαν. Ὅταν ἐγύρισαν μέσα στὸ καπηλεῖο ἐδιάβασαν:

«Κίλμπουρν, Γκλόστεστερ Στροῦτ, 3. Συνταγματάρχης Γκίλ. Ἀπουσιάζει αὐτὴ τῇ στιγμῇ. Θὰ πηδῆτε στὴν αὐλή καὶ θὰ μῆπτε στὸ σπῆλ ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας. Ἄν βρῆτε ἀντίστασι, πρέπει νὰ τὴν συντρίψετε μὲ κάθε θυσία. Τὸ γραφεῖο τοῦ συνταγματάρχου βρίσκεται στὸ ἰσόγειο δεξιά. Τὸ ἔγγραφο εἶναι μέσα σὲ μὴ μυστικὴ θήκη τοῦ τραπέζιου σου. Πρέπει νὰ τὴν ἀνακαλύψετε. Νὰ μοῦ φέρετε ἀμέσως τὸ ἔγγραφο».

Τῶν Σίνκλαιρ

Οἱ δύο κακοποιοὶ ἦσαν ἀπὸ ἕνα γεμάτο ποτήρι οὐίσκου ὁ καθένας καὶ ἐφύγαν ἀμέσως.

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΦΤΕΡΑ

Ὁ μαρκήσιος ντὶ Σάο Μπάλμπο εἶχε γυρίσει τὸ ἄλλο πρῶτο μέρος σὲ τὸν πύργο τοῦ λόρδου Κλίφορντ. Τὸ πρόσωπό του ἦταν χαρούμενο καὶ προσπαθοῦσε νὰ υπεταδῶσῃ τὴν εὐθυμία του καὶ στοὺς ἄλλους, ποὺ εἶχαν τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ εἶχε πῆλ τὸ φάντασμα τὸ περασμένο βράδυ.

Σὲ μὴ στιγμῇ βοήθη τὴν εὐκαιρίαν νὰ πλησιάσῃ τὴν μὴ Γκίλ καὶ τῆς εἶπε σιγὰ:

— Μὴ φοβάσθε, δεσποινίς. Ἀγρυπνῶ πάντα ἐπάνω σας. Σὲ λίγο θὰ εἰσεθε ἐλεύθερη.

Κανεὶς δὲν ἐπρόσεξε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ μαρκησιῦ, ποὺ ἐπλώθηκαν ἄλλωστε μὲ ψιθυριστὴ φωνή, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν λαϊδὴ

Μάμπελ Μόρτον, ποὺ ἔρριξε ἕνα βλέμμα γεμάτο μῖσος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σίνκλαιρ.

Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε φτάσει σὲ τὸν πύργο, ὁ ἀστυνομὸς ποὺ εἶχε ζητήσει ὁ λόρδος Κλίφορντ. Τὸν ἔλεγον Χολλιντάϊ καὶ, ὅπως ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν περὶφανοὶ γιὰ τὰ κατορθωμά του, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ὅποια ἦσαν φανταστικά. Μαζὶ του εἶχε φέρει καὶ δύο βοηθοὺς του.

Ὁ λόρδος Κλίφορντ τοῦ ὑπέδειξε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

— Μείνετε ἤσυχοι, μιλόρδε, ἀπάντησε ὁ Χολλιντάϊ. Ἐγὼ θὰ ἀγρυπνήσω μέσα στὸ γραφεῖο σας. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο λαγωνικά μου θὰ διανυκτερεύσῃ στὴ βιβλιοθήκη, ποὺ συγκοινωνεῖ μὲ τὸ γραφεῖο σας. Ὁ ἄλλος βοηθός μου θὰ μείνῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, στὸ διάδρομο. Ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ φθάσῃ ὡς τὸ μέρος ποὺ φυλάγονται τὰ χρήματα, ἐκτὸς ἂν πατήσῃ ἐπάνω στὰ τζωμάτια μας.

Οἱ προσκεκλημένοι τοῦ λόρδου Κλίφορντ ἀπεσώθησαν νωρὶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὰ δωμάτια τους. Παρ' ὅλες αὐτὰς τὴς προφυλάξεις ἐνοικίωσαν ἕναν ἀόριστο φόβο. Καὶ κανεὶς τους δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν γνωριμία τοῦ διαβόητου Σίνκλαιρ, ἂν ὑποθεθῇ ὅτι ἐρχόταν σὲ τὸν πύργο.

Τὸ Ραστινγκάουζ βυθίστηκε σὲ λίγο στὴ σιωπῇ.

Ξαφνικὰ, μὴ μαῦρη σκιά, ἐφάνηκε στὸ μεγάλο διάδρομο τοῦ μεγάρου. Περισπώντας ἀργὰ καὶ χωρὶς τὸν ἐλάχιστο θόρυβο.

Ὅταν ἐφθάσε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ λόρδου Κλίφορντ, ἐσταμάτησε καὶ ἀνέσπασε. Ὁ λόρδος κοιμώταν. Ἡ μαῦρη σκιά ἐπέσσε σιγὰ τὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ ἐπέρασε στὸ ἐσωτερικόν. Ὅταν βγήκε σὲ λίγο κρατοῦσε στὰ χεῖρα τῆς ἑνὸς κρῖνο μὲ κλειδιά.

Κατέβηκε τότε γρήγορα τὴν σκάλες καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς βιβλιοθήκης. Ὅταν ἐφθάσε ἀπ' ἐξῶ, ἀκούσε τὸν βοήθον τοῦ Χολλιντάϊ νὰ ροχαλίζει.

— Μὲ λίγο χλωροφόρμιο, ἐψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ἡ μαρκήσια θὰ κοιμηθῇ πρὸ γλυκά.

Καὶ ἐμπῆκε ἀθόρυβα μέσα στὴ βιβλιοθήκη. Ἐβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι, ἔβρεξε μὲ τὸ περιεχόμενό του ἕνα μαντήλι καὶ τὸ ἔβαλε ἐπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Ἡ μαῦρη σκιά ξαναβγήκε καὶ πάλι στὸ διάδρομο. Κρατοῦσε σὲ χεῖρι ἕνα δευτεροφαντικὸν βρεγμένο ἐπίπλο μὲ χλωροφόρμιο.

Ὁ δευτέρως ἀστυνομικὸς δὲν ἐκοιμήταν. Εἶχε ξαπλώσῃ σὲ μὴ μεγάλη πολυθρόνα καὶ ἐκάπνιζε. Ἡ μαῦρη σκιά ἐφθάσε πίσω του, χωρὶς ἐκεῖνος ν' ἀντιληφθῇ τίποτε. Καὶ τότε, μὴ μὴ ἀστράπαια κίνησι, τοῦ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπο μὲ τὸ μαντήλι. Τὸ τοιγάρω ἔπεσε ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Καὶ τώρα οἱ δύο μας, Χολλιντάϊ, ἐψιθύρισε ἡ σκιά. Σὲ σένα ὅμως δὲν θὰ μεταχειρισθῶ τὸ χλωροφόρμιο.

Ἐπροχώρησε τότε, πατώντας στὴν ἄκρη τῶν δακτύλων, πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ λόρδου καὶ ἀνοίξε μὲ προφύλαξι τὴν πόρτα. Ὁ Χολλιντάϊ ἐδημιούργει νευρικὰ μέσα στὸ δωμάτιο. Ἡ μαῦρη σκιά μ' ἕνα πῆδημα δρόμης ἐπῆλθε του. Καὶ προστοῦ ὁ ἀστυνομικὸς προσβάσῃ ν' ἀντισταθῇ, τοῦ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπο μ' ἕνα σάκκο καὶ τοῦ ἐπέρασε μὴ ἠλεῖα στὸ λαιμό. Τὴ θηλειὰ αὐτῇ τὴν ἐσφίξε ἀρκετὰ, ὥστε ὁ Χολλιντάϊ νὰ μπορῇ μὲν νὰ ἀναπνέῃ, νὰ μὴν μπορῇ ὅμως νὰ μιλήσῃ.

Ἀνεμόχλητη τότε, ἡ μαῦρη σκιά ἐνοίξε τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ λόρδου, ἀδείασε ὅλο τὸ περιεχόμενό του καὶ ἐφύγε τὸ ἴδιο

ἀθόρυβα, ὅπως καὶ ὅταν εἶχεν ἔρθει. Ἀνέβηκε ἔπειτα καὶ πάλι στὸ διάδρομο, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Κλίφορντ, ἀφῆκε τὰ κλειδιά διπλὰ στὸ προσκέφαλό του καὶ ἐξαφανίστηκε.

Ἀρκετὲς ὥρες κατόπιν, δυνατὲς φωνὲς ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς βιβλιοθήκης. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς εἶχε ξυπνήσει, γιὰτὶ τὸ χλωροφόρμιο εἶχε παύσει νὰ ἐπενεργῇ ἐπ' αὐτόν.

Ἐτρεξάν ἀμέσως ὅλοι κάτω καὶ βρέθηκαν ἐμπρὸς στὸν δεμένο Χολλιντάϊ.

Ὁ ἀστυνομικὸς τοὺς διηγήθηκε ὅσα εἶχαν συμβῇ, προσπαθώντας νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀποτυχία του.

— Δὲν ἦταν ἄνθρωπος αὐτός, ἔλεγε, ἦταν ἄλλο ὄν. Ἐνα πνεῦμα ἴσως... Βάζω τὸ κεφάλι μου ὅτι δὲν ἦταν ὁ Σίνκλαιρ...

Οἱ προσκεκλημένοι γελοῦσαν κρυφὰ, ἀλλὰ κανεὶς τους δὲν κοιμήθηκε κατὰ τὴν ὑπόλοιπὴ νύκτα. Εἶχαν συγκεντρωθῇ στὸ χῶλλ καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν ξετυλιχθῇ στὸν πύργο.

Κατὰ τὰ ξημερώματα, ἕνα δυνατὸ κουδούνισμα ἀκούσθηκε στὴν ἐξώπορτα. Ἐκείνος ὁ ὑπερέτης ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ καὶ ξαναγύρισε φέρνοντας ἕνα τηλεγράφημα γιὰ τὸν συνταγματάρχην Γκίλ. Τὸ τηλεγράφημα ἦταν ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα τοῦ Κίλμπουρν καὶ ἐνεργε:

«Ἡ βίλλα σας ἐλητεύθη καὶ τὸ γραφεῖόν σας βρέθηκε σπασμένο. Οἱ ὑπάρχοντες σας ἦσαν ὅλοι δεμένοι. Δὲν ὑπάρχουν ἴχνη τῶν κλεπτῶν».

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ὁ συνταγματάρχης ἐγίνε κατακόκκινος μόλις ἐδιάβασε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα. Ἐξήγησε νὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ τὸ Κίλμπουρν, ἀλλ' ὅλοι τὸν συνεβούλευσαν νὰ μείνῃ ὡς τὸ πρῶτο.

Σὲ μὴ στιγμῇ ὁ μαρκήσιος ντὶ Σάο Μπάλμπο ἤλθε κοντά του:

— Κύριε Γκίλ, εἶπε, ἔχω νὰ σὰς ἀνακοινώσω κάτι πολὺ σπουδαῖο καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ῥηθῇτε μαζί μου στὴ βιβλιοθήκη.

Ὁ συνταγματάρχης τὸν ἀκολούθησε μὲ δυσάρεστον. Δὲν ἐσυμπαθοῦσε τὸν μαρκήσιο, ἰδίως ἀπὸ τῇ στιγμῇ ποὺ εἶδε τὴν οἰκειότητα ποὺ ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀντιλήψεως του.

Ὅταν ἐφθάσαν στὴ βιβλιοθήκη, ὁ μαρκήσιος τοῦ ὑπέδειξε ἕνα καθίσμα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ καθίσῃ.

Ἐπειτα ἐβγάλε ἕνα φάκελλο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸν ἔφερε κοντά του:

— Ξέρετε τί ἔχω μέσα στὸ φάκελλο αὐτόν; ρώτησε.

— Καὶ ποῦ θέλετε νὰ ξέρω τί ἔχετε;

Ὁ μαρκήσιος ἐγέλασε μ' ἕνα σατανικὸ γέλιο:

— Τὴν διαθήκην, τὴν πραγματικὴ διαθήκην τοῦ ἀδελφοῦ σας!

Ὁ συνταγματάρχης ἐτινάχθηκε ὀρθὸς ἀπὸ τὴν θέσι του.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! εἶπε. Σεῖς λοιπὸν εἰσεθε ὁ κλέπτης ποὺ πήκε μέσα στὸ σπῆλ μου; Θὰ σὰς καταγγεῖλω...

— Ἡσυχάστε! εἶπεν ὁ μαρκήσιος μὲ ἐπιτακτικὸν ἦτονος. Δὲν θὰ κάμετε τίποτα γιὰτὶ δὲν θὰ τοιμήσετε. Τὸ ἂν εἶναι ἐγὼ ὁ κλέπτης ἢ ὄχι αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει εἶναι ὅτι ἔχω τὴν πραγματικὴν διαθήκην στὰ χεῖρα μου καὶ ὅτι μπορῶ, ἂν θέλω, νὰ σὰς ρίξω στὴν οὐλὴν ὡς πλάστογράφου καὶ σφετεριστοῦ ἐξένης περιουσίας...

— Δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτό! ἐφώνησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τοιμάω. Ἀλλ' ὑπὸ ἕναν ὄρον: Ὅτι θὰ ἐπιστρέψετε ἀμέσως τὴν περιουσία τῆς στήν μὴ

Φλώραν καὶ ὅτι θὰ παύσετε νὰ τὴν πολιορκῆτε μὲ τὴς ἀνέτηκες προτάσεις σας. Ὁ συνταγματάρχης εἶχε πέσει καὶ πάλι ὡς σὲ μὴ πολυθρόνα.

— Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε. Μὲ ποῖο δικαίωμα ἐπεμβαίνετε στὴς ὑποθέσεις μου.

— Μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ ἔχει καθὲς ἄνθρωπος νὰ ἀντιτάξῃ ἐναντίον ἐνὸς κακοῦ ὑποκειμένου, ὅπως εἴσατε ἐσεῖς. Ἀκούστε μὲ τώρα καλὰ τί θὰ σὰς πῶ: Ὁ γυρίστε ἀμέσως στὸ Κίλμπουρν.

Θὰ πάτε στὸν συμβολαιογράφον σας καὶ θὰ παραχωρήσετε στὴν μὴς Φλώραν ὅλη τὴν περιουσία τῆς. Ἐάν δὲν θέλετε νὰ τὸ κάμετε, ἡ δικαιοσύνη θὰ ἀσχολήσῃ μὲ τὸ ἀτόμιο σας. Ἀποφασίστε...

— Θὰ κάμω αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε! ἐψιθύρισε ὁ συνταγματάρχης, εἰχόμενος ἕνα βλέμμα μῖσους πρὸς τὸν μαρκήσιο.

Τὸ πρῶτο, ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἐφύγαν ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ λόρδου Κλίφορντ. Καὶ ὁ μαρκήσιος ντὶ Σάο Μπάλμπο ἐγύρισε ἐπίσης στὸ Λονδίνον.

Μόνον ἡ μὴ Φλώραν ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ μείνῃ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη στὸ Ραστινγκάουζ. Αὐτὸ ἔκαμε τὴ Μάμπελ Μόρτον νὰ μείνῃ καὶ αὐτὴ ἐπίσης στὸν πύργο. Φοβόταν ὅτι ἡ Φλώραν εἶχε ἀναβάλῃ τὴν ἀναχώρησίν της γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν μαρκήσιο ντὶ Σάο Μπάλμπο, ποὺ θὰ ἐγύριζε ἴσως γιὰ νὰ τὴν πάρῃ. Γι' αὐτὸ ἐπρότιμῃσε νὰ μείνῃ καὶ αὐτὴ.

ΕΝΑΣ ΔΟΛΙΟΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Ὁ μαρκήσιος ντὶ Σάο Μπάλμπο, καθιμένος στὸ σαλόνι τοῦ κομποῦ τοῦ μεγάρου, ἀφῆγντο στὸ φίλο του Μπράντ τὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν ξετυλιχθῇ στὸν πύργο τοῦ λόρδου Κλίφορντ.

Ὁ Μπράντ τὸν ἀκούε ἀφηρημένος.

— Κάτι ἔχεις σήμερα, Μπράντ, εἶπε σὲ μὴ στιγμῇ ὁ μαρκήσιος. Τί σοῦ συμβαίνει; Ἡμῶς ἔχασες πάλι στὰ χαρτιά;

— Αὐτὸ εἶναι, ἀπάντησεν ὁ Μπράντ συλλογισμένος.

— Πολλά;

— Δέκα χιλιάδες λίρες.

— Καλὰ, μὴν ἀνησυχεῖς. Θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ ποσόν. Καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σοῦ τὰ κέρδισε;

— Ὁ συνταγματάρχης Γκίλ.

— Ὁ συνταγματάρχης Γκίλ! Τὸν ἄθλον! Εἶμαι βέβαιος ὅτι σὲ ἔκλεψε. Ἀπὸ καιροῦ ἔχω τὴν ἠπόνοια ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κλέβει στὰ χαρτιά. Τὸ πάθημά σου μοῦ δίνει τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν ξεσκαπῶ καὶ νὰ τὸν ἐξετελέσω.

Τὸ βράδυ, οἱ δύο φίλοι, ἐπῆγαν στὴ λέσχην «Φαῦλ-Ἰν-Χένδρη», ὅπου ἐσύχναζε ὁ συνταγματάρχης.

Μέσα στὴν αἴθουσα ἐπαίχθη μπακαρά καὶ ὁ συνταγματάρχης ἔκανε πάγκο.

Οἱ δύο φίλοι ἐπῆγαν θέσεις γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Στὰ ἀγγλικά χαρτοπαίγνια οὐδύνουν τὰ ἡλεκτρικὰ φῶτα, ὅταν ἀγγίξῃ τὸ παγνίδι. Καὶ φέρνουν τότε στὰ τραπέζια μικρὰς λάμπες μὲ πελώρια ἀμπαζούρ, ποὺ, ἐνῶ φωτίζουν μ' ἕνα ἐκτεφωτικὸ φῶς τὸ μέρος ὅπου γίνεται τὸ παγνίδι, ἀφήνουν στὸ σκοτάδι τὰ πρόσωπα τῶν παικτῶν.

Ὁ μαρκήσιος εἶχε φροντίσει νὰ καθίσῃ ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπ

θάνι. Συγχρόνως αφώπλισε τὸν συνταγματάρχην ὁ ὁποῖος ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν αἰθούσα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὶς ὕβρεις καὶ τὶς ἀποδοκιμασίες τῶν παρισταμένων.

Φεύγοντας, ἔριξε ἓνα βλέμμα ἀγρίας ἐκδικήσεως ἐναντίον τοῦ μαρκήσιου. Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, εἶχε χάσει ὄχι μόνο τὴν περιουσία τῆς Φλώρανς, ἀλλὰ καὶ τὴν τιμὴν του.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΜΠΕΛ

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ μαρκήσιος ἦταν καθημένος στὸ γραφεῖο του καὶ ἐδιάβαζε τὶς ἐφημερίδες.

Ξαφνικά, ἀκούσε τὸν ὁκονοδὺν τῆς πόρτας νὰ κτυπά. Ποιὸς λοιπὸν μπορούσε νὰ εἶναι;

Διέταξε ἀμέσως τὸν ἑναρτὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ καύρους ὑπηρετῆς του, ποὺ τὸν συνόδευαν πάντοτε, ὅπουδήποτε ἐπὶ γαίης, νὰ τρέξῃ ν' ἀνοίξῃ.

Σὲ λίγο, ἡ μὲς Φλώρανς ἐμπήκε μέσα στὸ δωμάτιο.

Φαίνονταν πολὺ ταραγμένη. Τὸ πρὸς πό τοῦ ἦταν κατακίτρινο καὶ ἐκύτταζε τὸν μαρκήσιο μὲ ἐκφρασι ἀγωνίας.

—Τὰ ξέρω ὅλα, ἐφώνασε. Φύγετε... Φύγετε... Σὲ λίγο θὰ ἐρθοῦν νὰ σᾶς συλλάβουν.

Ὁ μαρκήσιος τὴν καθιστοῦσε.

—Μὴ φοβεῖσθε, εἶπε. Τὸ πλῆθος αὐτὸ ἔχει τόσες μυστικὰς ἐξόδους, ὥστε μπορῶ νὰ φύγω ὅπουδήποτε στιγμὴ θέλῃσω, χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς. Ἀλλὰ πέστε μου τί συμβαίνει;

Ἡ μὲς Φλώρανς τοῦ διηγήθηκε τότε ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἀπὸ τὸν πύργο, τὴν εἶχε πλησιάσει ἡ Μάμπελ Μόρτον καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ συζητοῦν.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ δεσποινὶς Γκιλ εἶχε κάμει τὴν ἀπρονοήσια νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀγαποῦσε τὸν μαρκήσιο ντὶ Σάο Μπάμπο καὶ ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπην της, ἐνοιώθε μιά ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν ἀνθρώπο αὐτόν.

Ἡ λαῖδη Μόρτον ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν.

Στὴν ἀρχὴ ἀρχισε νὰ βοῖξῃ τὸν μαρκήσιον μὲ χυδαῖες ἐκφράσεις. Ἐπειτα ἠρέμησε καὶ ἀρχισε νὰ τῆς ἀποκαλύπτῃ ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Σίνκλαιρ καὶ ὅτι ἡ λαῖδη ἦταν ἄλλοτε συνεργάτις του. Εἶχε διακώματα, ἔλεγε, ἐπάνω σ' αὐτόν, γιὰ τὸν ἀγαποῦσε καὶ εἶχε θυσιάσει πολλές φορές τὴ ζωὴν της πρὸς χάριν του. Ἀλλ' ὁ Σίνκλαιρ δὲν τῆς ἐδίδε καμμιά προσοχὴ καὶ τὴν περιφρονοῦσε.

Στὸ τέλος ἐσφράσθη λέγοντας:

—Θὰ ἴδωμε τώρα ποὺς ἀπὸ τοὺς δυὸ μας θὰ μεταμεινῇ. Καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ τρέξῃ στὴν ἀστυνομία νὰ τὸν καταγγεῖλῃ.

Ἡ Φλώρανς εἶχε πάρει τότε ἓνα αὐτὸ κίνητο καὶ ἔτρεξε κι' αὐτὴ γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ.

—Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων, Φλώρανς, εἶπε ὁ Σίνκλαιρ. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως. Ἐλπίζω νὰ συναντηθοῦμε καὶ πάλι.

Καὶ συνόδευσε τὴν μὲς Γκιλ ὡς τὸ κατώφλι.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἓνα νεὸ κουδούνισμα ἀκούσθηκε στὴν πόρτα. Ὁ μαῦρος ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ καὶ πάλι καὶ ἐγύρισε συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν λόρδο Κλίφορντ, τὸν Χολλιντάιτ καὶ δυὸ ἀκόμη ἀστυνομικούς.

—Σὲ τί ὀφείλω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας, κύριοι; ῥώτησε ὁ μαρκήσιος, χωρὶς νὰ σηκωθῇ καθόλου ἀπὸ τὴ θέσιν του.

Ὁ ἑναρτὸς ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς ἐπροχώρησε ἓνα βῆμα.

—Ἐρχόμεθα νὰ σᾶς συλλάβωμε, εἶπε καὶ πρέπει νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε.

—Ἐχετε ἐνταλμα; ῥώτησε ὁ μαρκήσιος.

—Ὁχι.

—Τότε πῶς θὰ μὲ συλλάβετε; Δὲν ξέρετε πῶς ἀπαγορεύεται ἡ σύλληψις Βρεταννοῦ πολίτου χωρὶς ἐνταλμα συλλήψεως;

—Μὰ σεῖς λέτε πῶς εἰσθε Βραζιλιανός.

—Τόσο τὸ καλύτερο. Ἐχὼ τὸ δικαίωμα τότε νὰ ζητήσω νὰ φερθῇτε ἀπέναντί μου ὅπως ἀπέναντι καὶ σὲ ἓναν Ἀγγλο.

—Χάνατε τὰ λόγια σας, εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Ὁ λόρδος Κλίφορντ, ποὺ εἶναι ἐδῶ παρών, σᾶς κατηγορεῖ ὅτι τοῦ κλέψατε ἑκατὸ χιλιάδες λίρες ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιό του. Λοιπὸν, ἡ μὲ ἀκολουθεῖτε στὴ Σκωτλαντ Γουόρντ ἡ μεταχειρίζομαι θία.

—Δὲν θέλω νὰ σᾶς δυσχερεστήσω, ἀπῆλθνε εἰρωνικά ὁ Σίνκλαιρ.

Καὶ ἐφώνασε τὸν ὑπηρετῆν του, στὸν ὁποῖον εἶπε μερικὰς λέξεις ἰσπανικά.

Ἐπειτα ἐφόρεσε τὸ καπέλλο καὶ τὸ παλτό του καὶ ἐπροχώρησε ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος ἐνὸς μικροῦ τραπεζιοῦ.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀνάψω ἓνα τσιγάρο; εἶπε.

Καὶ ἔφερε τὸ χέρι του πρὸς τὴν σιγαροθήκην ποὺ θροισκῶν στὴ μέση τοῦ τραπέζιου. Συγχρόνως ὁμοῦς ἐπίεσε ἓνα μικρὸ διακόπτη ποὺ ὑπῆρχε κάτω ἀπὸ τὴν σιγαροθήκην καὶ τὸ δωμάτιο θυθίστηκε ἀμέσως μέσα σὲ πυκνὸ σκοτάδι.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὰ ἔχασαν καὶ δὲν ἤξεραν πρὸς ποῖον μέρος νὰ προχωρήσουν.

Τότε, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δωματίου ἀκούσθηκε μιὰ εἰρωνικὴ φωνὴ ποὺ ἔλεγε:

—Καληνύχτα σας, κύριοι!

Ὁ Σίνκλαιρ εἶχε φύγει ἀπὸ μιὰ μυστικὴ πόρτα.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΕΝΑΔΩΝ

—Ὁ Γιαννάκης διαρκῶς μὲ ὑπτάει λοξά...

—Καὶ τί τοῦ λές ἐσύ;

—Τί νὰ τοῦ πῶ, ἀφοῦ ὁ καυμένος εἶναι ἀλλοίθωρος!

Ἱστορικά

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΣΑΡΚΑΣΜΟΣ

ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Η ἡττα τοῦ Βατερλώ δὲν ἦταν γιὰ τὸν Μεγάλον Ναπολέοντα μόνον ἀπώλεια ἐνὸς θρόνου, ἀλλὰ εἶχε ὡς συνέπειαν καὶ τὴν ἀπότομην μεταστροφή τῶν αἰσθημάτων τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀγανάκτησις εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο. Τὸ μῖσος δὲ αὐτὸ ἐκδηλώθηκε κατὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ αὐτοκράτορος στὴν Ἑλβα.

Κατὰ τὴν μετάβασίν του μέχρι τῆς Λυὸν, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν στρατηγὸν τοῦ Μπερτρὰν καὶ ἀπὸ τιμητικὴν φρουρά. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁμοῦς ἐξακολούθησε μόνος του τὴν πορεία καὶ κατὰ πολλοὺς τρόπους ὑπέστη τὶς βανασότητες τοῦ πλῆθους καὶ ἐδοκίμασε ὁ ἴδιος τὴν πικρία τῆς πτώσεως, τὴν ὁποία τόσοι μεγάλοι ἄνδρες ἐδοκίμασαν.

Στὸ χωριὸ Ὁργκόν, ὑπέστη νέους ὀδυνηροὺς ἐξευτελισμούς.

Ὁ Ναπολέων, κουρασμένος, τὰ ὑπέμεινε μὲ ἐγκαρτέρησιν ὅλα αὐτά. Ὄταν δὲ τὸ θράδυ, μεταμφιεσμένος σὲ ταχυδρόμο, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴν τοῦ ὄχλου, ἐφθασε στὸ χωριὸ Γυαλάντ, ὅλοι οἱ κάτοικοι, ποὺ περίμεναν ἐξαγριωμένοι, τὸν περικύκλωσαν, ρωτώντας μήπως εἶδε τὸν ἐξοριστὸ αὐτοκράτορα.

Ὁ Ναπολέων τότε, μὲ χαμόγελο πικρίας καὶ σὲ τόνο σαρκαστικῆς εἰρωνείας, ἀπήντησε:

—Δὲν τὸν εἶδα. Θὰ τὸν σκότωσαν σὲ κανένα χωριὸ τὸ Σατανᾶ. Ἀλλὰ, κι' ἂν ἔξωγε στὴν στεριά, ἀσφαλῶς θὰ τὸν πνίξουν στὸ πλοῖο, ποὺ θὰ τὸν πᾶσιν ἐξορία. Μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ ὁ λαὸς ὧντανό; Τοῦ ἔκανε τόσο καλὸ!

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΒΟΥΡ

Ο Καβούρ, ὁ μεγάλος πολιτικός τῆς Ἰταλίας τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἦταν ἄνθρωπος φύσει αἰσθηματικός. Σὲ ἡλικία 28 ἐτῶν ἐνῶ θροισκῶν στὴ Γαλλία, συνεδέθη ἐρωτικῶς μὲ τὴν περίφημην Μελανίαν Βαλντάρ, διάσημην καλλονή, φίλην τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ. Ἀφορμὴν στίς ἐρωτικὰς σχέσεις τούτους, ἔδωσε ἓνα ρομάντο ποὺ ἔγραφε ἡ Μελανία, μὲ τὸν τίτλον «Ἀλφόνσος καὶ Τουλιέττα», στὴν συγγραφήν τοῦ ὁποῖου βοηθοῖσε καὶ ὁ Καβούρ, μέχρις ὅτου ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του, ὅπου ἀνέμιχθη στὴν πολιτικὴν καὶ διέπρεψε. Καὶ ἀπὸ μακριὰ ὁ Καβούρ ὁμοῦς, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀγαπᾷ τὴν Μελανίαν καὶ ν' ἀλληλογραφεῖ μαζί της. Ὄταν ἀργότερα, ποὺ εἶχε λάβει τὸ ἀνώτατον πολιτικὸν ἄξίωμα τοῦ πρωθυπουργοῦ, τοῦ ἐπρότειναν νὰ νυμφευθῇ τὴν κόμισσαν Μεσιτιάτι, ὁ Καβούρ ἀρνήθηκε. Εἰς ἐρώτησιν δὲ μίᾳ γυναικὸς τοῦ ἐὰν αἰτία τῆς ἀρνήσεώς του ἦταν ἡ Μελανία, ὁ Καβούρ ἀπάντησε:

—Τὴν γυναῖκα αὐτὴ τὴν ἔχω ξεχάσει.

Ἡ θεία του χαμογέλασε πονηρά.

Μετὰ 3 ἔτη, γιὰ πολιτικοὺς λόγους, ἦγε στὸ Παρίσι, φυσικὰ δὲ τὸ πρῶτον πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐπεσκέφθη ἦταν ἡ Βαλντάρ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἡ γυνὴ θεία του εἶπε τριτάξοντάς του μὲ ἀγαθότητα:

—Ἀσφαλῶς θὰ πῆγες καὶ στὴν Μελανία.

—Ναί, θεία, ἀπάντησε ὁ 40ετής πᾶ Καβούρ, ὁ ὁποῖος ἐν φύσει δὲν μπορούσε νὰ πῇ ψέματα. Πῆγα, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνο γιὰ νὰ τῆς πῶ, ὅτι τὸ τέλος τοῦ «Ἀλφόνσου καὶ Τουλιέττας» δὲν εἶναι πιθανόν, δικαιολογήθηκε κοκκινίζοντας σὰν μαθητάκιος.

Αὐτοτελὴς νουβέλλα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας

Η Δεία Μπέττυ

ΤΟΥΣ γονείς μου τους έχασα και τους δυό την ίδια εβδομάδα, από μια φοβερή επιδημία ινφλουέντζας που είχε πάρει μεγάλη έκταση διενεχόμενη εκείνη. Λίγες μέρες μετά την κηδεία, με πλησίασε ο διευθυντής του 'Ασύλου στο οποίο με είχαν περιλάβει. «Ο κ. Ουάμσλεϋ έγειρε επάνω μου το χονδρό, κόκκινο πρόσωπό του και με ρώτησε με καλωσύνη:

—Μήπως θυμάσθε, παιδί μου, αν ακούσατε ποτέ τους γονείς σας να μιλούν για τίποτα συγγενείς σας;

—Ναί, θυμάμαι, ότι κάποτε ο πατέρας μου ανέφερε για μια θεία Μπέττυ, δεν είχε όμως και πολλά πράγματα, απάντησα ύστερα από μικρή σκέψη. Νομίζω ότι λέγεται Ουάρεν, έχει δηλαδή το ίδιο επίθετο με το δικό μου. Ο πατέρας μιλούσε όμως πολύ λακωνικά γι' αυτήν και φαινόταν να ντρέπεται όταν ανέφερε κάτι για κείνην.

—Μήπως ξέρετε σε ποιά πόλη κατοικεί; ρώτησε πάλι.

—Νομίζω ότι μάς είχε γράψει μια-δυο φορές, απάντησα. Τα γραμματά της θα υπάρχουν. Από εκεί ίσως μπορούμε να μάθουμε την διεύθυνσή της.

«Ο κ. Ουάμσλεϋ πήρε σημειώσει σ' ένα μικρό κόκκινο βιβλιαράκι και σηκώθηκε από το καθισμά του. Χαίδευε προστατευτικά το μάγουλό μου και μου είπε:

—Μην ανησυχείτε, καυτό μου παιδί, θα την βρούμε σύντομα την θεία σας και θα την ειδοποιήσουμε νάρθη να σας πάρη.

Θα μπορούσα να δώσω περισσότερες λεπτομέρειες στον κ. Ουάμσλεϋ σχετικά με την ζωή της θείας μου, αν δεν φοβόμουν μήπως με τον τρόπον αυτό, του γεννήσω ωρισμένες αμφιβολίες αν θα πρεπε να με εμπιστευθή στα χέρια της. Θα μπορούσα να του πω ότι η αιτία για την οποία ο πατέρας μου απέφυγε να μιλά γι' αυτήν ήταν κάτι το αλλόκοτο που είχε η θεία Μπέττυ. Θυμώμεν τα λόγια που μου είχε πει:

—Δεν μπορώ να καταλάβω πώς ο αδελφός μου παντρεύτηκε με μια τέτοια γυναίκα που ασχολείται με χαρτομαντρίες και ύπνωτισμούς!

★

Η θεία Μπέττυ είχε παντρευτή τον αδελφό του πατέρα μου δ' όποιος πέθανε δυό-τρία χρόνια αργότερα.

Μετά το γεγονός αυτό, το όνομα της θείας Μπέττυ δεν αναφέρθηκε σχεδόν ποτέ και η μόνη επικοινωνία που είχαμε μ' αυτήν, ήταν οι κάρτες που ανταλλάσσαμε τα Χριστούγεννα και το Πάσχα.

Φαίνεται ότι ο κ. Ουάμσλεϋ μεταχειρίστηκε όλα τα στοιχεία που του έδωσα γιατί λίγες μέρες αργότερα εμφανίσθη γελαστός, με πρόσωπο στο οποίο έλαμπε η ικανοποίησις.

—Λοιπόν, μικρή μου, η θεία σας έρχεται να σας πάρη. Θα δρίσκειται εδώ αύριο το πρωί. Πρέπει να είσθε ευχαριστημένη, γιατί η ζωή σας θ' αλλάξει όριστικά.

Για ένα λεπτό ένοιωσα κάποιον άοριστο φόβο να μου σφίγγη την καρδιά: τον φόβο που ένοιωθα πάντα για την θεία Μπέττυ από τότε που έμαθα την επικοινωνία της με τα πνεύματα. Η σκέψις όμως ότι χωρίς την θεία μου, θα ήμουν καταδικασμένη να περάσω όλη την ύπολοιπη ζωή μου στην ορφάνεια, έδιωξε όλους τους φόβους μου.

Φανταζόμουν την θεία μου σαν μια μεγαλοκαυμένη γυναίκα, με επιβλητικό εξωτερικό κι' ένα βλέμμα απόκοσμο σαν εκείνο που θα ταίριαζε σε μια ύπαρξη που, επικοινωνούσε με τα πνεύματα, γι' αυτό έμεινα κατάπληκτη όταν την άλλη ημέρα είδα να με πλησιάζει μια λεπτοκαμωμένη γυναίκα, με ξανθά μαλλιά, γλυκό βλέμμα και συμπαθητικό χαμόγελο.

Με πήρε στοργικά στην άγκυαλιά της και με φίλησε.

—Φωχό μου παιδί, είπα με συμπόνια.

Η φωνή της δεν ήταν αντιπαθητική, είχε όμως έναν τόνο επιτηδεύσεως. Με κούταξε καλά, και ύστερα πρόσθεσε:

—Είμαι πολύ ευχαριστημένη που η ανηψιά μου είναι ένα τόσο γλυκό κορίτσι.

«Εγώ, όπως ξέρετε, έξηκολούθησε, ζω μόνη, κι' ένα κορίτσι μέσα στο σπίτι θα είναι μεγάλη βοήθεια και ανακούφισις για μένα.

—Ω, ναί, θα σας βοηθώ όσο μπορώ στο νοικοκυριό, θεία Μπέττυ, είπα πρόθυμα.

—Δεν έννοω τέτοια βοήθεια, αγάπη μου, είπε γελώντας. «Ας είναι όμως, θα σου εξηγήσω αργότερα τι θέλω από σένα και είμαι βεβαία ότι θα μου είσαι μεγάλη βοήθεια.

Αφού τελείωσαν όλες οι διατυπώσεις, βγήκαμε από το ψηλό εκείνο κτίριο με τους γκριζούς τοίχους. Η θεία Μπέττυ φώναξε ένα ταξί.

—Πρέπει να βιαστούμε, Έντινα, για να προλάβουμε το τραίνο.

—Θα πάμε πολύ μακριά; ρώτησα.

—Όχι. Το Τρεντστάουν απέχει τρεις ώρες μόνο απ' εδώ.

★

Στο τραίνο που μάς κώδηγε στο Τρεντστάουν, η θεία Μπέττυ μου μίλησε λίγο για τον εαυτόν της.

—Γιας ο πατέρας σου να σου μίλησε κάποτε για μένα, είπε.

—Ω, σχεδόν ποτέ, απάντησα.

—Δεν πειράζει. Ξέρω ότι θεωρούσε τρέλλα τον γάμο του αδελφού του μαζί μου και δεν μπορούσε να συγχωρήση τον τρόπο με τον οποίον διήγα την ζωή μου.

—Ναί, θεία Μπέττυ.

—Όταν όμως πέθανε ο Μπίλ, κανένας δεν έδειξε διάθεσι να με προσταύση και καταλαβαίνεις ότι βρέθηκα στην ανάγκη να κερδίζω μόνη μου το ψωμί μου. Από τώρα θα ζήσουμε μαζί.

Έντινα, οι δυο μας...

Για λίγη ώρα απλώθηκε σιωπή, ανάμεσά μας. Φαινόμαστε κι' οι δυο θυσιμένες στις σκέψεις μας.

Ξαφνικά η θεία Μπέττυ πήρε την βαλίτσα μου και σηκώθηκε.

—Ετοιμάσου, Έντινα. Ο έπομενος σταθμός είναι το Τρεντστάουν. 'Επ'ι τέλους θα φθάσω με στο σπίτι μας.

Στο σπίτι μας! Δάκρυα πλημύρισαν τα μάτια μου και κατέβαλα μεγάλη προσπάθεια για να πνίξω την κραυγή του πόνου που ανέβηκε στα χείλη μου. Το σπίτι μας! Μά, το δικό μου σπίτι βρίσκονταν εκεί κάτω στο ησυχώ χωριουδάκι που απλωνόταν στους πρόποδας του Καννεντικιάτ, εκεί κάτω κοντά στον νεοκαμμένο τάφο που έκλεινε τους γονείς μου, και όχι εδώ σ' αυτήν την μελαγχολική πόλη. Έπνιξα τα δάκρυά μου και προσπάθησα να συγκεντρώσω την προσοχή μου έξω από το παράθυρο του σαλονιού. Σιγά-σιγά άρχισαν να διακρίνονται τα ψηλά, γκριζά σπίτια με τα κόκκινα κεραμίδια και οι στενοί δρόμοι.

—Με τον καιρό θ' αγαπήσης το Τρεντστάουν, με βεβαίωσε η θεία Μπέττυ. Έχει πολύ περισσότερη κίνησις από το Σπένσερ.

Κούνησα το κεφάλι μου, χωρίς να προφέρω λέξη. Ο καιρός ήταν άπαισιος. Φυσούσε δυνατά κι' έριχνε μιά ψιλή βροχή.

Αφού περπατήσαμε λίγο διάστημα, φτάσαμε μπροστά σ' ένα άσπρο σπίτι. Ήταν μια μονοκατοικία με μια βεράντα στην πρόσφυ. Στο ένα παράθυρο ήταν κρεμασμένη μια ύπογραφή: «Μαντεία». Και πού κάτω με μικρότερα γραμμάτια: «Χαρτομαντεία — Ύπνωτισμός — Εκπτώσεις δια γκρόντ».

Μόλις μπήκα στο σπίτι εκείνο, έριξα μια περίεργη ματιά γύρω μου. Η επίκλησις του σαλονιού, ήταν ένα κράμα μοντέρνου και παλαιού στυλ. Ύπνηχαν καρέκλες κι' ένα ντιβάνι.

Πρέπει να με βοηθήσης να τακτοποιήσω με μαζί το δωμάτιο, είπε η θεία Μπέττυ. Σε μια ώρα αρχίζει η δουλειά μου.

Ένα πράγμα τράβηξε ιδιαιτέρως την προσοχή μου. Τα καθίσματα δεν τα τοποθετούσε όπως όλοι, όσο το δυνατόν, πιο άρμονικά, αλλά έτσι, ώστε να σχηματίζουν έναν κύκλο.

Το επάγγελμα της θείας μου

ΘΕΛΑ θυμήθηκα τα λόγια του πατέρα μου: «Μαζεύει τον κόσμο γύρω της και φουσκώνει τα μυαλά του με διάφορες φαντασίες».

Μέσα μου πάλευαν ο φόβος και η περιέργεια. Ήταν δυνατόν μέσα στο δωμάτιο εκείνο, με την ξεφτισμένη επίπλωσι, να παρουσιάζονται πνεύματα; Αρά γε πραγματικά η θεία μου επικοινωνούσε με το υπερπέραν;

Μετά το δειπνο, η θεία Μπέττυ με ώδηγησε στο επάνω πάτωμα. Η κάμαρα που προωριζόταν για μένα, ήταν εύρύχωρη μ' ένα παρθένο παράθυρο κι' ένα κρεβάτι.

—Θα είσαι κουρασμένη, είπε η θεία μου. Καλύτερα θάνα να κοιμηθής άμέσως. Εγώ θα σ' αφήσω γιατί είμαι ύποχρεωμένη να πάω κάτω. Καληνύχτα.

Όταν έμεινα μόνη, άνοιξα το παράθυρο και κούταξα έξω. Κάτι αλλόκοτες σκέψεις πέρασαν από το μυαλό μου και χωρίς να ξέρω γιατί σχημάτισα την πεποίθησι ότι το επάγγελμα της θείας μου δεν ήταν τίμιο, όπως ήθελε να το παρουσιάσει, αλλά αποτελούσε μια άπατη εις βάρος της ευπιστίας των απλών.

Σ' ένα παιδί δώδεκα μόλις χρόνων δεν θα περίμενε κανείς να συναντήσει παρόμοιες σκέψεις και εν τούτοις δεν ξέρω κι' εγώ πώς τα σκέφτηκα όλα αυτά...

Έκλεισα το παράθυρο και μπήκα μέσα. Από το κάτω πάτωμα άκουγόταν μεγάλος θόρυβος. Φαίνεται ότι η πελατεία είχε έρθει.

Άκουσα καθαρά μια γυναικεία φωνή που έλεγε:

—Τι θα γίνει, λοιπόν, μ' αυτόν τον άνθρωπο; Πέστε μου γρήγορα. Τι σκοπούς έχει απέναντί μου;

Και μετά η φωνή της θείας μου, γεμάτη επιβλητικότητα και αυτοπεποίθησι, είπε:

—Σκέπτεται πολλά για σας. Είναι μελαγχολικός και ψηλός. Μια μέρα θα σας μιλήση. Όλες οι σκέψεις που σας απασχολούν θα πάρουν καλό τέλος, οι στενοχώριες σας θα διαλυθούν μόλις εκείνος έρθη κοντά σας...

Η πεποίθησις με την οποία πρόφερε τα λόγια αυτά, μούκανε τρεσάσει εντόπωσι. Μιλούσε αργά, επανειλάμεινε τα ίδια λόγια και κάποτε διατάζε σαν να γύρευε τις λέξεις. Μια έρώτησις γεννήθηκε μέσα μου: «Γιατί η θεία μιλά όλο για μελαγχολικούς νέους και για γυναίκες ξανθές που δεν φανήκαν άρετά εξυπνες για να κρατήσουν κοντά τους, τους μελαγχολικούς νέους;»

Δεν φοβόμουν πια την θεία μου. Κατάλαβα τι προσπαθούσε να κάνει. Δεν μπορούσα να δώσω ακόμα μια συγκεντρωμένη μορφή

στη σκέψη μου εν τούτοις καταλάβαινα ότι προσπαθούσε να πη σ' αυτές τις γυναίκες, ότι περίμεναν ν' ακούσουν, ότι ήλπιζαν, ότι επιθυμούσαν, ότι θάβελαν να γίνει αλήθεια. Τις εναθάρρυνε και τις παρηγορούσε. Μήπως ήταν κακό αυτό;

Η ίδια την άλλη ημέρα μούδωσε ωρισμένες εξηγήσεις:

—Δεν πρέπει να με κατηγορήσ γι' αυτό, ούτε να με φοβάσαι, γλυκό μου παιδί. Δεν βλέπω κανέναν μ' αυτό που κάνω. Οι άνθρωποι αυτοί περνούν τον καιρό τους το ίδιο όπως αν έπαιζαν μπριτζ ή γκόλφ. Εσύ αν θέλεις, έξηκολούθησε ύστερα από μια μικρή παύσι, μπορείς να με βοηθήσης πολύ, γλυκειά μου.

—Με ποιόν τρόπο, θεία;

—Όλοι αυτοί έχουν, ξέρετε, ανάγκη από μια αταπάτη. Πρέπει να τους δημιουργήσ έναν φανταστικό κόσμο, φτειαγμένο σύμφωνα με τις επιθυμίες του καθενός και να τους μιλάς συνεχώς γι' αυτόν. Η ύποθεσις αυτή δεν έχει τίποτα κακό στο βάθος, γιατί φέρνει την ελπίδα σε απογοητευμένους...

Σιγά-σιγά άρχισα να θαυμάζω τη θεία μου για τον τρόπο με τον οποίο κατόρθωνε να επιτυχάνη στη δουλειά της: «Ο κ. κ. πελάτης, ύπνηχαν στιγμές, που χωρίς να θέλη, μαρτυρούσε κάτι από την ζωή του. Η θεία μου σημειώνει κάθε τέτοια λεπτομέρεια και περιστάσεως τυχοσύνης την ανέφερε. Έδώ, λοιπόν, χρειαζόταν την βοήθειά μου.

★

Μια μέρα έβγαίνα από το κελλάρι και ετοιμαζόμουν ν' ανεβώ στο πάνω πάτωμα, όταν άκουσα ζωηρές ομιλίες στο σαλόνι. Η ξέρα ότι είχαν έρθει τρεις πελάτισσες. Πιστή στην παραγγελία της θείας μου, αποφάσισα ν' ακούσω τί έλεγαν:

—Η Μάρθα Μάσον μούπε νάρθη εδώ, γιατί, λέει, είναι πολύ καλή, είπε η μία.

—Θάρρη και η Μάρθα εδώ;

—Υστερα ή άλλη ρώτησε:

—Θάρρη ο Μπίλ να σέ πάρη, Μάμπελ;

—Μου φαίνεται πως δεν είχε και μεγάλη όρεξι, πάντως θάρρη κατά τις 9.

—Είναι ευχαριστημένος από το καινούργιο του αυτοκίνητο; Άκουσα τη θεία μου να καταβαίνει για να τις δεχθώ. Έτρεξα άμέσως να την συναντήσω και της διηγήθηκα όλα ελα-ακούσια.

—Σοβαρά; ανεφώνησε εκείνη. Τάκουσε όλα αυτά; Είσαι σπουδαίο κορίτσι! Ξέρετε, ύστερα από αυτά τι πελατεία θάχω με; Αυτές εργάζονται σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο και αέριο όλο το προσωπικό θα ξέρη καί το άπιστευτες λεπτομέρειες μαντεύω!

—Ω, Έντινα, είσαι θαύμα!

Γλύστησα στην κάμαρά μου κι' από κει μπόρεσα ν' ακούω όλη τη σκηνή που έλαβε χώραν, στο κάτω πάτωμα.

Η φωνή της θείας μου έφτασε σ' αυτιά μου μακρυνή: Κάποια από σας λέγεται Μάμπελ. Υπάρχει και μια φίλη Μπέρθα Μάσον.

Ένα επιφώνημα εκπλήξεως βγήκε από τα στόματα των κοριτσιών.

Και η φωνή της θείας μου συνέχισε:

—Ένας νέος που λέγεται Μπίλ, ενδιαφέρεται για κάποια από σας. Θα τον δητε γρήγορα. Θάρρη μ' ένα καινούργιο αυτοκίνητο. Θα χαρήτε πολύ και οι δυο σας...

Όταν τελείωσε, κάποιο από τα κορίτσια φώναξε:

—Είστε πραγματικά άφθαστη, κ. Ουάρεν! Θα το πω αύριο σ' όλες τις φίλες μου.

Και οι προβλέψεις της θείας μου επαλήθευσαν. Άρχισε ναρχεται το κόσμον η πελατεία κάθε μέρα. Γίναμε σχεδόν πλούσιες. Σιγά-σιγά έπαισε η συνειδησίς μου να εξανίσταται. Θεορούσα πολύ φυσικό τον τρόπο αυτόν, με τον οποίον κερδίζαμε τα χρήματα.

Ένας περίεργος πελάτης

ΕΝΑ πρωί, την ώρα που παίρναμε το πρόγευμά μας, κτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Έτρεξα ν' άνοιξω. Μπροστά μου είδα έναν σωφρέ με στολή.

—Η κ. Ουάρεν κατοικεί εδώ; ρώτησε.

—Μάλιστα, απάντησα, τί την θέλετε;

—Θέλω να δω την ίδια.

Πήγα να ειδοποιήσω την θεία μου. Παρουσιάστηκα άμέσως.

—Η κ. Ουάρεν;

—Μάλιστα, η ίδια.

—Δεν θέλω, κυρία, να σας κουράσω με περιπτώσεις, γι' αυτό θα σας γνωστοποιήσω άμέσως την αιτία η οποία μ' έφερε εδώ. Κάς πρώτα-πρώτα, λέγομαι Μπέρτ Τόμσον. Είμαι ιδιαίτερος σωφρέ του Τζώρτζ Ντόουντ.

Του Τζώρτζ Ντόουντ; ανέκραξε η θεία μου κατάπληκτη.

Το όνομα αυτό ήταν πολύ γνωστό στην πόλη. Ο Τζώρτζ Ντόουντ ήταν πολυκατοικησιάρχης και μέτοχος στα μεγαλύτερα εργοστάσια.

—Και σε τί θα μπορούσα να έξηπηρετήσω τον κ. Ντόουντ; συνέχισε η θεία μου Μπέττυ. Μήπως θέλει να διαβάσω τίποτα

στα χαρτιά;

—Ο Τόμσον χαμογέλασε ειρωνικά.

—Αντίθετα, ο κ. Ντόουντ αισθάνεται την μεγάλη επιθυμία να σας απαγορεύση την εξάσκησι του επαγγέλματός σας.

Είδα τη θεία μου να χλωμαίζει.

Μά γιατί; ρώτησε με σιγανή φωνή. Τί έχω κάνει στον κύριο σας;

—Προσωπικά, τίποτα. Αισθάνεται μεγάλη αδυναμία για κάθε τι που αφορά τις ψυχικές έρευνες και για σας έχει την ιδέα ότι είσθε άπατεων κι' ότι εκμεταλλεύσθε την αφέλεια του κόσμου.

Σαν από ένστικτο ένοιωσα μια άδικαιολόγητη αντίπαθεια για τον Τόμσον.

Τα λόγια του μου φαίνονταν κάθε άλλο παρά ειλικρινή. Κάτι μέσα μου μούλεγε ότι αν η θεία μου κι' εγώ εξασκούσαμε ένα επάγγελμα όχι απόλυτος τίμιο, οι μέλλουσες προτάσεις του Τόμσον θα ήταν απ' άκρου εις άκρον άτιμες.

Πρέπει, για το συμφέρον σας, να προσπαθήσετε να τον πείσετε ότι σφάλλει. Αυτό δεν είναι και τόσο δύσκολο, έξηκολούθησε εκείνος. Εγώ ξέρω όλες τις λεπτομέρειες της ζωής του Ντόουντ. Παρακολουθώ κάθε κίνησί του, χωρίς να το αντιλαμβάνεται, και είμαι σε θέσι να σας δώσω έπαρκή στοιχεία ώστε να τον παραπλανήσετε. Εκείνος έχει απόλυτη έμπιστοσύνη σε μένα. Θα προσπαθήσω με κάθε τρόπο να τον πείσω ναρθη να σας βρή. Όταν τον φέρω ως εδώ, τα παρακάτω θα είναι δική σας δουλειά...

—Και σεις τί όφελος έχετε απ' όλην αυτή την ύποθεσι; τον ρώτησα άπότομα. Μήπως ενεργείτε για το συμφέρον της θείας μου;

—Βλέπω ότι είσθε έξηπνη, μικρούλα. Μάθετε λοιπόν ότι αν η κ. Ουάρεν κατορθώση να κερδίση την έμπιστοσύνη του κ. Ντόουντ, θα μπορέσω να πάρωμε πολλά από αυτόν. Είναι η αλήθεια, ότι είναι σχεδόν ξαναωραμένος και από τότε που πέθανε η γυναίκα του—πάνε χρόνια χρόνια περίπου—επιδίδεται στις ψυχικές έρευνες, με τον σκοπό να επικοινωνήση με το πνεύμα της. Ώη με την κόρη του και τον γαμπρό του. Τη ζεύγος έχει ένα άγριο λίγο μεγαλύτερο από την ανηψιά σας.

Και εν συνεχεία αφηγήθηκε όλες τις λεπτομέρειες της ιδιωτικής ζωής του Ντόουντ.

Τέλος σηκώθηκε. Πρίν φύγη, αποχαιρέτησε την θεία μου με εγκάρδιο τόνο.

—Θα σας τηλεφωνήσω την ημέρα που θάρρη καθώς και κάθε τι ακόμα που θα πρέπει να ξέρετε από όλα τον άφορουν. Να είσθε βεβαία ότι δεν θα μετανοιώσετε για την σημερινή συμφωνία μας. Έχετε ύπομονη και θα ιδήτε ότι όλα αυτά θα άποδούν προς όφελος και των δυο μας.

★

Όταν έφυγε, είπα καθαρά την γνώμη μου:

—Δεν μου άρεσε καθόλου ο κ. Τόμσον. Ένας άνθρωπος που προδίδει μ' έναν τόσο άισχρό τρόπο τον κύριό του, δεν μπορεί παρά, περιστάσεως τυχοσύνης, να κοροιδέη κι' έμάς!

—Είσαι έντελώς παιδί, απάντησε νευριασμένη εκείνη. Ο κ. Τόμσον ήρθε εδώ με φιλικές διαθέσεις και άλλωστε... είναι τόσο συμπαθητικός...

Μετά μιαν έβδομάδα ο Τόμσον τηλεφώνησε, αναγγέλλοντας ότι την έτοιμένη το άπόγευμα θα μάς επισκεπτόταν ο κ. Ντόουντ. Το ίδιο βράδυ ήρθε και ο ίδιος.

—Κοίτασα πολύ για να τον καταφέρω, είπα. Στην όρχή ήταν άμετάπειστος, τέλος όμως συμφώνησε. Μην ανησυχείτε καθόλου. Όλα θα πάνε καλά, αν θυμάστε όσα σας διηγήθηκα για τον Ντόουντ. Να προσέξετε πολύ μερικές λεπτομέρειες, π.χ. τον φωτισμό σας. Φροντίστε να ύπάρχη ήμέρας και το καλύτερο είναι να προμηθευθήτε μια φωτεινή μάλα. Έπειτα να μην άναφέρετε λέξη για χαρτομαντεία και παρόμοια. Ν' άσκοληθήτε άποκλειστικά με τον πνευματισμό. Και τελευταία, μη δείξετε καθόλου ότι με άναγνωρίζετε. Συμφωνού;

Την εκούταξε στα μάτια. Εκείνη χαμήλωσε τα δικά της και μετά άνατάπέδωσε το βλέμμα του, συνοδευόμενο μ' ένα χαμόγελο...

Χωρίς να ξέρω γιατί κατάλαβα ότι η θεία μου τον εύρισκε πολύ έλκυστικό.

Όταν την άλλη μέρα επέστρεψα από το σχολείο, η θεία Μπέττυ ντυνόταν κι' όλες, παρ' όλο που το ραντεβού ήταν για τις έπτά. Σύμφωνα με τις παραγγελίες του Τόμσον, είχε φορέσει ένα σοβαρό μαύρο φόρεμα και είχε πεινίσει τα μαλλιά της κατ' έναν περιεργό τρόπο. Μέσα στο ήμίφως της κάμαρας φαινόταν σαν ένα πλάσμα ύπερκοσμο, απαλάχμον από κάθε τι το γήινο.

Στις έπτά άκριβώς κτύπησε το κουδούνι. Άνοιξα την πόρτα και στο άφύελο φως του διαδρόμου, διέκρινα μπροστά μου έναν ψηλό, ήλικιωμένο κύριο.

Με κούταξε χαμογελώντας και ρώτησε:

—Εδώ μένει η κ. Ουάρεν;

Με το πρώτο βλέμμα ένοιωσα μια άπέραντη συμπάθεια για την γεμάτη ευγένεια μορφή του.

—Μάλιστα, κύριε. Σας περιμένει.

—Περιμένετε με έξω. Τόμσον, διέταξε τὸν σωφὲρ του· κι' ἐσεῖς, μικρή μου, εἰδοποιεῖστε τὴν κ. Οὐάρεν ὅτι τὴν περιμένει ὁ κ. Ντόουντυ.

Τὸν ὠδήγησαν στὸ σαλόνι καὶ ἔμεινα μαζί του ἕως ὅτου ἔρθη ἡ θεία μου.

—Ποῦ εἶναι τ' ὄνομά σου, μικρούλα μου; με' ρώτησε.

—Έντνα.

Τὸ ἐξωτερικὸ του ἐξέφραζε τέτοια εὐγένεια καὶ καλωσύνη, ὥστε ἐνοιῶθα τὴν ἐπιθυμία να τοῦ φωνάξω: «Εἶναι συνεννοημένοι μεταξὺ τους. Ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι παρὰ μιὰ συμπαγνύα...».

Μὲ κῦτταξε καλὰ καὶ ὕστερα με' τραβήξε κοντὰ του.

—Εἶχα κι' ἐγὼ κάποτε ἓνα κοριτσάκι, σὰν κι' ἐσένα, μοῦ εἶπε. Τώρα εἶναι πιά γυναῖκα, κι' ἔχει ἓνα ἀγόρι στὴν ἡλικία σου. Κάποτε θὰ μεγαλώσης κι' ἐσύ. Τί σκέπτεσαι τότε νὰ κάνης;

—Δὲν ξέρω, ἀπήντησα ντροπισμένη. Δὲν σκέφτηκα ποτὲ ὅτι κάποτε θὰ μεγαλώσω.

Συμβουλές ἀπὸ τὸ...

Ὑπερπέραν!

ΕΚΕΙΝΟΣ γέλασε, δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, γιατί τὴν στιγμή ἐκείνη μῆκε ἡ θεία μου. Ὁ Ντόουντυ σηκώθηκε ἀμέσως νὰ τὴν χαιρετήσῃ.

—Χαίρω πολὺ πού σὰς γνωρίζω, κ. Οὐάρεν, εἶπε. Ἀκουσα ὅτι κατορθώνετε καταπληκτικὰ πράγματα, θὰ ἤθελα λοιπὸν νὰ δεβαιωθῶ γι' αὐτό.

—Τότε θάχετε τὴν καλωσύνη νὰ περάσετε στὴν ἄλλη κάμαρα, ἴσως ἐκεῖ...

Μιλοῦσε με' μιὰ φωνὴ βαρεία καὶ συνεπλήρωσε τὴν φράσι τῆς με' μιὰ ἀόριστη χειρονομία.

Στὴν ἄλλη κάμαρα, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε κάτι τὸ αἰνιγματικὸ καὶ ἡ γυάλινη πλάκα πού ἔχυνε λίγο φῶς, ἔδινε κάτι τὸ ἀκαθόριστο καὶ τὸ μυστηριώδες.

Ἡ θεία μου κάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι καὶ με' μιὰ κίνησι κουρασμένη πέρασε τὸ χέρι ἀπὸ τὰ μάτια.

Ὁ κ. Ντόουντυ κάθησε ἀντίκρου τῆς καὶ τὰ μεγάλα μάτια του καρφώθηκαν ἐπίμονα στὸ πρόσωπό τῆς.

—Μποροῦμε ν' ἀρχίσουμε, εἶπε σιγὰ.

Ένας ἐλαφρὸς στεναγμὸς βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς θείας μου, τὸ πρόσωπό τῆς συσπάσθηκε σὰν νὰ πονοῦσε πολὺ καὶ ὕστερα ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ τὸ ἀπλανὲς βλέμμα τῆς καρφώθηκε στὸ πρόσωπό του.

—Ακούω φωνές... πολὲς φωνές, —μιλοῦσε κοιτὰ σ' ἓναν περιέργου τόνο, — ἀκούω τὴν Ἄμυ... ἡ Ἄμυ θέλει νὰ στείλῃ κάποιο μήνυμα...

—Ἄμυ!

Ὁ γέρος κύριος πετάχτηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του.

—Ἄμυ! ἐπανάλαβε σ' ἓναν τόνο δυσπιστίας. Εἶναι τ' ὄνομα τῆς συζύγου μου...

Χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιά προσοχὴ στὰ λόγια του, ἡ θεία μου συνέχισε:

—Ἡ Ἄμυ λέει ὅτι πρέπει ν' ἀποσυρθῇτε ἀπὸ τὶς ἐργασίες σας, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ ξεκουρασθῇτε.

Θυμήθηκα ὅτι ὁ Τόμσον τῆς εἶχε δώσει τέτοιες ὁδηγίες, γιατί, ὅπως εἶπε, ὁ Ντόουντυ δυσκολεύεται πολὺ νὰ ἐμπιστευθῇ τὶς δουλειές του στὸν γαμπρό του. Γιὰ τὶς ὑποθέσεις αὐτὸ σκόπευε νὰ κἀνῃ ἓνα ταξίδι στὴν Εὐρώπη.

—Τὸ ταξίδι αὐτὸ πρέπει ν' ἀναβληθῇ γιὰ τὸ συμφέρον μας εἶχε πεῖ ὁ Τόμσον. Ὁ γέρος πρέπει νὰ μείνῃ ἐδῶ.

Ἡ θεία Μπέττυ ἀναστένανε καὶ ἐξηκολούθησε:

—Ἡ Ἄμυ ἐπιμένει ὅτι πρέπει ν' ἀφήσετε τὰ σχέδια ἐνὸς ταξιδιοῦ, καὶ νὰ μείνετε ἐδῶ, ἀνάμεσα στὰ πρόσωπα πού σὰς ἀγαποῦν...

Αὐτὸ συνεχίστηκε μισὴ ὥρα περίπου καὶ μετὰ τὴν ἔπιασαν νευρικοὶ σπασμοί. Τὸ κορμί τῆς τετνώθηκε καὶ τὰ νεῦρα τῶν χειρῶν τῆς φούσκωσαν. Προσεποιεῖτο τόσο καλὰ ὥστε σὲ μιὰ στιγμή, ἔχωντας πῶς ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ τεχνάσματα, τρόμαξα. Ἐκείνη ἔριξε ἓνα περίεργο βλέμμα στὸν γέρο κύριο.

—Τί ἀκριβῶς ἐρρίξε ἓνα περίεργο βλέμμα στὸν γέρο κύριο. Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα γεμάτα καταθλιπτικὴ σιωπὴ ὥσπου μίλησε ὁ κ. Ντόουντυ.

—Ὅστε εἶναι ἀλήθεια; Ἡ Ἄμυ μοῦ στέλλει μήνυμα;

Ἡ φωνὴ του ἔτρεπε ἀπὸ συγκίνησι.

—Δὲν ξέρω. Δὲν θυμάμαι τίποτα πιά.

—Εν πάσῃ περιπτώσει, με' κάνατε πολὺ εὐτυχῇ, κυρία, εἶπε ἐκεῖνος. Μπορὸ νὰ ξαναρθῶ;

—Ὅταν θέλετε, κ. Ντόουντυ. Κι' ἐγὼ χαίρομαι πολὺ πού γίνετε φίλος μου.

Ἀντήλλαξαν μιὰ χειραψία καὶ εἶδα ὅτι τῆς ἔβαλε στὸ χέρι ἓνα χαρτονόμισμα.

Ὅταν ἔφυγε, ἡ θεία Μπέττυ ξαναπῆρε τὸ συνηθισμένο τῆς ὄφρος, καὶ ἔτρεξε κοντὰ μου.

—Κῦτταξε. Έντνα, φώναξε, ἐκατὸ δολλάρια! Περισσότερα δηλαδὴ ἀπὸ ἐκεῖνα πού κερδίζομε σὲ μιὰ βδομάδα!

Εγὼ ὅμως δὲν ἐνοιῶθα καμμιά χαρὰ. Μπροστὰ μου εἶχα διαρκῶς τὴν εὐγενικὴ μορφὴ τοῦ ἡλικιωμένου ἐκείνου ἀνθρώπου πού με' μάτια γεμάτα ἔκστασι, ἀκουγε νὰ λέγονται μπροστὰ του τὰ μυστικά τῆς ζωῆς του, φανερωμένα —ὅπως νόμιζε— ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγαπημένης συζύγου του.

Μὲ βαρεία καρδιά, πῆγα στὴν κάμαρά μου. Ἐνοιῶθα μεγάλη ντροπὴ καὶ ἀηδεία γιὰ τὸ ἐπάγγελμα τῆς θείας μου. Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ πού δὲν ἦταν —τώρα τὸνοιῶθα καλὰ— παρὰ κερδοσκοπία εἰς βάρος τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως τῶν ἀπελπισμένων.

Καὶ πῆρα μιὰ ἀπόφασι: ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο τῆς ἀπάτης καὶ νὰ ζητήσω δουλειὰ πού θὰ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ κερδίζω τίμια τὸ ψωμί μου, εὐθὺς μόλις τελείωνα τὸ σχολεῖο μου.

Τὶς ἐπόμενες ἑβδομάδες, ὁ Τόμσον μᾶς ἐπισκεπτόταν τακτικώτατα.

—Ἄν ἐξακολουθήσωμε τὴ δουλειὰ με' τὴν ἴδια ἐπιτηδεότητα, ἔλεγε στὴ θεία μου, ποῖος στὴ χάρη μας. Ἐχομε ὁρῇ ἓνα σωστὸ χρυσωρυχεῖο! Ὁ γέρος πιστεύει τυφλὰ σὲ ὅσα τοῦ λέτε.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες, ἓνα ἀπόγευμα, ἡ θεία Μπέττυ μοῦ ἀνῆγγελε τὴν ἀπόφασί τῆς νὰ παντρευθῇ τὸν Τόμσον.

Μετὰ τὸ γάμο, μετακομισθήκαμε σ' ἓνα ὠραῖο σπίτι, σὲ καλύτερη συνοικία.

Ἡ πελατεία ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ τώρα. Ἀπὸ κεῖ πού φιλοξενούσαμε τὶς μικρὲς ἐργάτριες, τώρα μᾶς ἐπισκέπτονταν καλοντυμένες κυρίες.

Ὁ Τόμσον βοηθοῦσε με' μεγάλη ὑπομονὴ τὴν γυναῖκα του. Φροντίζε νὰ μαζεῖ ὅλες τὶς δυνατὲς πληροφορίες γιὰ τὶς πελάτισσες καὶ σημείωνε προσεκτικὰ τοὺς καθημερινοὺς θανάτους, βέβαιος ὅτι οἱ πληροφορίες αὐτὲς θὰ τὰῖ χρειασθοῦν γιὰτὶ οἱ συγγενεῖς τῶν ἀποθανόντων, ἔρχονταν πάντα σ' ἐμᾶς νὰ ζητήσουν παρηγοριά.

Ὁ κ. Ντόουντυ ἐρχόταν μιὰ ἡ δυὸ φορὲς τὸν μῆνα καὶ ἔδειχνε πάντα μεγάλη συμπάθεια σ' ἐμένα.

Κάποτε πέρασε ἓνας ὁλόκληρος μῆνας καὶ δὲν φάνηκε καθόλου. Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ θεία ἔλαβε ἓνα γράμμα του:

«Ένα διαβολικὸ κρυολόγημα με' κρατᾷ στὸ κρεβάτι. Νοιώθω μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἐπικοινωνήσω με' τὴν Ἄμυ, γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῇτε τὴν φιλοξενία στὸ σπίτι μου, γιὰ λίγες μέρες. Μὴν ξεχάσετε νὰ πάρετε μαζί σας καὶ τὴν Έντνα».

Ὁ Τόμσον ἦταν ἐνθουσιασμένος.

—Νὰ φύγετε ἀμέσως καὶ νὰ μείνετε μιὰ ἡ δυὸ ἑβδομάδες.

Ὅσο χρειασθῇ.

Ἡ κ. Κάρολ, ἡ κόρη τοῦ κ. Ντόουντυ, μᾶς ὑποδέχθηκε ὅταν φτάσαμε ἐκεῖ. Ἡ συμπεριφορὰ τῆς ἦταν εὐγενικὴ ἀλλὰ πολὺ ψυχρὴ.

—Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, εἶπε ἥσυχα, δὲν αἰσθάνομαι καμμιά συμπάθεια γιὰ σᾶς, γιὰτὶ ἔχω τὴν γνώμη ὅτι εἰσθε ἀπατεῶν. Ὁ πατέρας μου ὅμως βρῖσκει μεγάλη εὐχαρίστησι σ' ἐκεῖνα πού τοῦ λέτε καὶ δὲν θέλω νὰ τὸν δυσαρεστήσω.

Καὶ ἡ ἀπάτη συνεχίζεται...

ΕΣΕΙΣ εἰσθε ἡ Έντνα; ρώτησε με' χαμόγελο γυρνώντας σὲ μένα. Ὁ πατέρας μιλοῦσε γιὰ σᾶς με' μεγάλη συμπάθεια.

Πῶσο ἤθελα νὰ τῆς πῶ ὅτι παραδεχόμενον ἀπόλυτα ὅσα ἔλεγε γιὰ μᾶς κι' ὅτι αἰσθανόμενον μεγάλη ντροπὴ γιὰ τὸν ῥόλο πού ἐρχόμαστε νὰ παίξομε κοντὰ στὸν γέρο πατέρα τῆς! Δὲν εἶπα ὅμως τίποτα ἀπ' αὐτὰ πού σκεπτόμουν καὶ ἀρκέσθηκα μονάχα νὰ τῆς ἀνταποδώσω τὸ χαμόγελό τῆς.

Ἡ κ. Κάρολ μᾶς ὠδήγησε ὕστερα στὴν κάμαρά μας καὶ ἀμέσως μᾶς ἄφησε.

Στὶς ἑπτὰ κατεβήκαμε γιὰ τὸ δείπνο. Στὴν τραπεζαρία συναντήσαμε τὸν κ. Ντόουντυ, τὴν κ. Κάρολ καὶ τὸν γυιὸ τῆς τελευταίας. Ὁ Ρίτσαρντ Κάρολ ἦταν ἓνας ψηλὸς νέος ὡς 18 χρονῶν με' ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ δυὸ μαῦρα, φλογερὰ μάτια. Στὸ βλέμμα πού ἔριξε στὴν θεία μου, διέκρινα μῖσος καὶ ἀντιπάθεια.

Μετὰ τὸ δείπνο, κατέφυγα ἀμέσως στὴν κάμαρά μου. Μοῦ ἔκανε πολὺ κακὸ τὸ κατηγορητήριο πού διάβασα στὰ μάτια τοῦ Ρίτσαρντ.

Ἐνοιῶθα πολὺ δυστυχισμένο τὸν εαυτό μου...

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀπεφάσισα νὰ πάω ἓναν περίπατο στὸ δάσος.

Ἡ φύσις γύρω ἦταν γαλήνια, ἓνα ποτάμι κυλοῦσε ἀθόρυβα καὶ τὸ μόνον πού ἀκουγόταν ἦταν τὸ ἐλαφρὸ θροῖσμα τῶν δένδρων. Κάθησα σὲ μιὰ μαλακὴ χορτάρη καὶ βυθίστηκα σὲς ὁμιλίες πρὸς σκέψεις μου...

Πέρασε πολλὴ ὥρα πρὶν ἀνιληφθῶ ὅτι κάποιοι βρισκόταν δίπλα μου. Γύρισα ἀπὸτομα τὸ κεφάλι μου καὶ εἶδα τὸν Ρί-

τσαρντ νὰ με' κυττᾷ σαρκαστικά.

—Βλέπω ὅτι ἐκτὸς τῆς ἐπικοινωνίας με' τὰ πνεύματα, ἀσχολεῖσθε καὶ με' τὴν λατεία τῆς φύσεως, εἶπε εἰρωνικά.

Ἐνοιῶσα τὸ ἴδιο συναίσθημα ντροπῆς πού με' εἶχε καταλάβει τὸ προηγούμενο βράδυ. Φαίνεται πῶς ἐκεῖνος τὸ κατάλαβε γιὰτὶ ἄλλαξε ἀμέσως ὄφρος καὶ προσέθεσε σ' ἓναν τόνο ψυχρῆς εὐγενείας:

—Μὲ συγχωρεῖτε πού διέκοψα τὶς σκέψεις σας, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι τὸ εὐνοούμενόν μου μέρος γιὰ ψάρεμα.

★

Ἀπὸ ὅλη τὴν ὁμιλία του κατάλαβα ὅτι προσπαθοῦσε νὰ με' κοροϊδέψῃ. Αὐτὸ μ' ἔκανε τρελλὴ ἀπὸ θυμὸ.

—ἴσως ἐσεῖς διασκεδάσετε μαζί μου, φώναξα, μάθετε ὅμως ὅτι εἶμαι τόσο δυστυχισμένη πού βρῖσκομαι ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ὅσο κι' ἐσεῖς πού με' ἀνέχεσθε!

—Μπᾶ! Περιέργο! Τότε γιατί ἤρθατε;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι προχώρησε πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔριξε τὸ καλάμι του στὸ νερό.

Σὲ λίγο ὁ Ρίτσαρντ, ἀντελήφθη ὅτι τὸ καλάμι του βάραινε, τὸ τραβήξε, καὶ στὴν ἄκρη τοῦ ἀγκιστριοῦ φάνηκε κάτι λαμπερό. Τὸ ψάρι σπατάρησε λίγο καὶ ὕστερα, μ' ἓνα θανατοῖο πήδημα χάθηκε πάλι στὰ νερά.

—Εἶδατε τί ὠραῖο πού ἦταν; εἶπε ἐκεῖνος με' μιὰ ἐντελῶς παιδικὴ εὐχαρίστησι.

Κάθε ἴχνος σαρκασμοῦ εἶχε χαθῇ τώρα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

Ἐκανα ἓνα καταφατικὸ νόημα. Γιὰ μιὰ στιγμή ξεχάσαμε ὅτι εἴμαστε ἐχθροί.

—Ἄν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν τρόπο πού ἔκανε τὴν βουτιά, θὰ ἔπρεπε νὰ ζυγίσῃ δυὸ ὀκάδες τοὐλάχιστον! εἶπα γελώντας.

Χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, ἤθελε καὶ κάθησε κοντὰ μου.

—Εἰσθε ἓνα πολὺ συμπαιθητικὸ μικρό, μοῦ εἶπε, καὶ στὴ φωνὴ του ὑπῆρχε ἓνας τόνος τρυφερότητας. Ἡ πεποίθησίς μου ὅτι ἐσεῖς καὶ ἡ θεία σας ἀποτελεῖτε ἓνα ζευγάρι ἀπατεῶνων δὲν ἄλλαξε, βρῖσκω ὅμως ὅτι εἰσθε ἓνα χαριτωμένο κορίτσι. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι παραδέχεσθε κατὰ βάθος πῶς τὸ ἐπάγγελμά σας δὲν εἶναι τίμιο.

—Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐκολὸ γιὰ σᾶς νὰ τὸ λέτε, εἶπα, γιὰτὶ ὁ ἴδιος γεννηθήκατε μέσα στὸν πλοῦτο καὶ δὲν ξέρετε τί θὰ πῇ νὰ μὴν ἔχης τὴν ἄλλην ἡμέρα νὰ φᾶς...

—Δὲν ξέρω. ἴσως νᾶχω εὐνοηθῇ ἀπὸ τὴν τύχη στὸ ζήτημα αὐτό, ὑπάρχουν ὅμως ἓνα σωρὸ ἀνθρώποι πού κερδίζουν τὸ ψωμί τους τίμια. Καὶ εἶναι κρίμα ἓνα τόσο νέο κορίτσι σὰν ἐγὼ νὰ βρῖσκεται ἀνακατεμένο σὲ τέτοια βρωμοδουλειά!

★

Κατὰ βάθος ἐνοιῶθα ὅτι τὰ λόγια του ἔκλειναν τὴν ἀλήθεια. Δάκρυα πλημμύριζαν τὰ μάτια μου. Δὲν ἤθελα νὰ τοῦ δώσω τὴν ἱκανοποίησι νὰ τὰ δῇ, γι' αὐτὸ ἔφυγα τρέχοντας καὶ μῆκα στὸ σπίτι. Πέρασα τὸ χῶλλ καὶ ἐτοιμαζόμουν ν' ἀνεβῶ στὴν κάμαρά μου, ὅταν κάτι περιέργοι ψιθυρισμοὶ τραβήξαν τὴν προσοχή μου.

Πλησίασα στὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀκούγονταν ὁ θόρυβος καὶ κατῶρθωσα νὰ ξεχωρίσω τὴν φωνὴ τῆς θείας μου, τοῦ Ντόουντυ καὶ τοῦ Τόμσον.

—Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Ἄμυ, ἔλεγε ὁ τελευταῖος. Ἡ Ἄμυ λέει ὅτι πρέπει νὰ τὸ κάνετε. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῆς.

Ἡ περιέργειά μ' ἔσπρωξε νὰ κυττάξω ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα. Εἶδα τότε τὴν θεία μου καὶ τὸν Τόμσον νὰ καθῶνται μπροστὰ στὸ τραπέζι, ἔχοντας στὴ μέση τὸν Ντόουντυ. Μπροστὰ στὸ γέρο, ἦταν ἀπλωμένο κάποιο συμβολαιογραφικὸ χαρτί. Καθὼς ὁ Τόμσον μιλοῦσε, ἐκεῖνος πῆρε τὴν πέννα στὰ δακτύλα του καὶ με' σταθερὸ χέρι χάραξε κάτι, προφανῶς τὴν ὑπογραφή του. Εἶδα τότε τὸν Τόμσον νὰ σκύβῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς θείας μου καὶ τὸ αὐτὸ μου ἄρπαξε τὴν φράσι:

—Τὰ καταφεραμε!

Δὲν ἤξερα περὶ τίνος ἐπρόκειτο, κατάλαβα ὅμως ὅτι κάποια βρωμοδουλειὰ εἶχαν σχεδιάσει εἰς βάρος τοῦ Ντόουντυ. Τρεῖς χρονία ἀργότερα ἔμαθα τὴν ἀλήθεια...

Τὴν νύχτα ἐκείνη, ἡ σκέψις μου νὰ ἐγκαταλείψω τὴν θεία μου, ὠρίμασε στὸ μυαλό μου καὶ πῆρα τὴν ἀκλόνητὴ ἀπόφασιν νὰ τὴν παρακατοποιήσω μόλις τελείωνα τὸ σχολεῖο. Τὸ γεγονός ὅμως αὐτὸ ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν πολὺ πῶ γρηγόρα ἀπὸ ὅσο ὑπελόγιζα...

Κάποιο βράδυ, μιὰ βδομάδα ἀπ' ὅτου ἐπιστρέψαμε στὸ σπίτι, πῆγα χωρὶς στὴν κάμαρά μου γιὰτὶ εἶχα δεῖ προηγούμενος τὴ θεία μου καὶ τὸν Τόμσον νὰ ἐτοιμαζόνται γιὰ τὶς συνηθισμένες ὑπνωτιστικὲς συνεδριάσεις.

Ἦμουν ἑτοιμὴ νὰ πλαγιάσω, ὅταν ἄκουσα συγκεχυμένο θόρυβο ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα καὶ τὴν φωνὴ τῆς θείας μου γεμάτη ἐξάλλο φόβο.

—Ὅχι... Ὅχι... Μὴν τὸ κάνετε αὐτό!

Ντύθηκε βιαστικά καὶ ἔτρεξε νὰ δῶ τί ἦταν ἐκεῖνο πού εἶχε προξενήσει τὸν τρελλὸ αὐτὸν τρεβὸ στὴν θεία μου.

Ἀρχὴ βιοπάλης

Η ΜΟΥΝ ἑτοιμὴ νὰ κατεβῶ, ὅταν ἡ στολὴ ἐνὸς ἀστυνομικοῦ με' κάρφωσε ἀκίνητη.

Ἀκουσα πάλι τὸν συγκεχυμένο θόρυβο, τὶς ὑστερικὲς κραυγὲς τῆς θείας μου, καὶ ὕστερα τὴν φωνὴ τοῦ Τόμσον.

Κάποιοι φωτογράφος με' τὴ μηχανὴν του προσάπθηκε νὰ τὸν φωτογραφίσῃ. Ἐκεῖνος ἔμως πῆγε νὰ τοῦ πάρῃ τὴν μηχανή. Ένας ἀστυνομικὸς τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ κολλάρο.

—Κάθισε ἥσυχα, φιλαράκο μου. Σὲ λίγο θὰ ἔχης τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνῇς με' τὰ πνεύματα μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα!

Ὅλο τὸ χῶλλ ἦταν γεμάτο ἀπὸ δημοσιογράφους, ἀστυνομικούς καὶ φωτορεπόρτες.

Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τί ἀκριβῶς εἶχε συμβῇ, ἐκεῖνο ὅμως πού κατάλαβα ἦταν ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶχε ἀνακαλύψει πῶς οἱ Τόμσον ἀποτελοῦσαν ἓνα ζεύγος ἀπατεῶνων πού θησαυρίζανε εἰς βάρος τῶν ἀφελῶν.

Ξαναπῆγα στὴν κάμαρά μου καὶ ἐτοίμασα τὴν βαλίτσα μου ὅσο πῶς γρήγορα μπορούσα. Πῆρα ὕστερα τριακόσια δολλάρια πού εἶχα φυλαγμένα καὶ βγήκα στὸ δρόμο, ἀπαρτήρητη.

Φώναξα ἓνα ταξὶ καὶ τοῦ ἔδωσα τὴν διεύθυνσι κάποιας πανσιὸν πού ἤξερα. Ἐκεῖ ἐγκατεστάθηκα σὲ λίγο σ' ἓνα μικρὸ δωμάτιο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέρα ἄρχισα νὰ ζητῶ δουλειά.

Κάποτε πῆγα σ' ἓναν μεγάλο ἐκδοτικὸ οἶκο γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Γιὰ καλὴ μου τύχη ἡ πολήτρια σὸν τμήμα τῶν κλασσικῶν συγγραφέων, κάποια δεσποινὶς Χέντερσον, εἶχε ἀρρωστήσῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα κι' ἐπειδὴ ὑπῆρχε πολλὴ δουλειά, ὁ κ. Γκρίμς, ὁ προϊστάμενος, με' προσέλαβε. Κι' ἔτσι βρέθηκα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου ὑπάλληλος, νὰ πουλῶ τὶς πολυτελεῖς ἐκδόσεις τοῦ Σαίξπηρ καὶ τοῦ Μίλτονος.

Φαίνεται ὅτι οἱ προϊστάμενοί μου ἦσαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ μένα, κι' ἔτσι με' κράτησαν μονίμως καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῆς δίδος Χέντερσον.

Ἡ ζωὴ μου κυλοῦσε ἥσυχα. Ἀρχισα νὰ παίρνω νυκτερινὰ μαθήματα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου.

Ἀργότερα ἔμαθα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ὅτι ὁ Τόμσον καὶ ἡ θεία μου ὕστερα ἀπὸ μικρὴ κράτησι, ἀθώωθηκαν. Ἄλλο τίποτα δὲν ἄκουσα γι' αὐτοὺς.

★

Εἶχε περάσει ἓνας χρόνος σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἐγκατέλειπα τὸ σπίτι τῆς θείας μου, ὅταν κάποια μέρα ἤρθε σὸ διδωκοπλεῖο ὁ Ρίτσαρντ Κάρολ γιὰ ν' ἀγοράσῃ κάποιο διβλίο.

—Έντνα! φώναξε μόλις με' εἶδε. Ἐσεῖς εἰσθε; Δὲν σὰς γνώρισα ἀμέσως; ἀλλάξατε πολὺ.

—Εἶμαι μεγαλύτερη κατὰ ἓνα χρόνο, αὐτὸ εἶναι ὅλο, εἶπα γελώντας.

—Ἀλήθεια. Τότε εἰσαστε παιδὶ ἀκόμα. Θυμάστε πόσο ἄσχημα σὰς φέρθηκαν στὴν τελευταία μας συνάντησι;

—Δὲν εἶχατε καὶ πολὺ ἄδ

Μια απροσπτη πρότασις

ΤΑΝ μπήκα στο γραφείο του κ. Ράλφ Ουάιτ. Εκείνος μου έριξε ένα βλέμμα αδιαφορίας και με ύφος πατρικό μου-δειξε ένα καθίσμα.

—Έρχεσθε για την θέσι της γραμματέως, δεν είν' έτσι, δε-σποινίς; Θά ήθελα να μάθω, τί σας κάνει να νομίζετε ότι έχετε τα απαιτούμενα προσόντα; Μπορεί ως πωλήτρια βιβλίων να είσθε πολύ κατάλληλη, ή εργασία όμως της ιδιαίτερας γραμμα-τέως είναι έντελώς διαφορετική.

—Η μόνη μου ασχολία δεν ήταν ηπώλησις των βιβλίων. Συ-νέχως βοηθούσα τόν λογιστή.

—Σοβαρά; Όστε θάχετε ιδέαν επάνω-κάτω, του τρόπου με-δόν οποίον διεξάγεται ή εργασία μας. Πρέπει να λάβετε όμως υπ' όψει σας ότι απαιτώ από τους υπαλλήλους μου, στην ιδιω-τική τους ζωή, να είναι άμεμπτοι. Δεν μ' άρεσουν τα ξενύχτια, ούτε τα νυκτεγμένα πρόσωπα της επομένης. Αντιπαθώ ακόμα τα κορίτσια που εμφανίζονται δημοσίω με τόν φίλο ή τόν μη-στήρα τους.

—Όσο γι' αυτό, μπορείτε να είσθε ήσυχος, απήντησα. Δεν έχω ούτε μνηστήρα ούτε φίλο το μέρος στο οποίον συχνάζω είναι ή πανσυν στην οποία κατοικώ.

—Αλήθεια; Άν είναι έτσι τότε αποτελείτε φαινόμενον για την εποχή μας. Όπωσδήποτε σας προσλαμβάνω.

Πέρασαν μερικοί μήνες. Όταν γνώρισα καλύτερα τόν Ράλφ Ουάιτ, κατάλαβα ότι κατά βάθος ήταν ένας άφελης και πολύ συμπαθητικός νέος. Μέσα σε λίγο διάστημα μου έμαθε στην εν-τέλεια τόν μηχανισμό της δουλειάς και συνεργαζόμαστε μαζί όχι σαν ανώτερος και κατώτερος, αλλά σαν δυο καλοί φίλοι.

Η ευθύνη του μισθού μου, μου επέτρεψε να εγκατασταθώ σ' ή μικρό άπαρτεμάν. Επίπλωσα με γούστο τα δυο μικρά δωμάτια και από τότε μοίραζα τόν καιρό μου μεταξύ της δου-λειάς και του σπιτιού μου.

Από ένα γράμμα του Ρίτσαρντ, έμαθα ότι οι διακοπές του είχαν τελειώσει κι' ότι είχε ξαναγυρίσει στο κολλέγιο.

Η σκέψις μου γύριζε συχνά σ' αυτόν και πρό πάντων τις Κυριακές που ήμουν μόνη στο σπίτι και δεν μου έμενε τίποτα άλλο να κάνω παρά μονάχα να σκέπτομαι.

Κάποια μέρα ο Ράλφ Ουάιτ με προσκάλεσε να περάσω το ουτί-εντ στο σπίτι του πατέρα του.

—Ο πατέρας θέλει να σας γνωρίση, μου είπε. Του μίλησα πολλές φορές για σας. Του είπα ότι είσθε μεγάλη βοήθεια για μένα, ότι είσθε το δεξί μου χέρι, και κάτι περισσότερο ακόμα...

—Ευχαριστώ πολύ για την πρόσκλησί σας. Θάρω με χαρά.

Στά λόγια και στη συμπεριφορά του Ράλφ, υπήρχε κάτι που μου έλεγε ότι ή επίσκεψις αυτή στους γονείς του δεν ήταν άσκο-πη. Κατά βάθος είχα διαπισθάνη ότι ο Ράλφ ήταν έρωτευμένος μαζί μου.

Όταν φθάσαμε στο σπίτι του Ράλφ, ή μητέρα του μάς υποδέ-χθηκε στην πόρτα.

—Καλώς ώρισστε, δεσποινίς, μου είπε με εγκάρδιο τόνο.

Από τόν τρόπο με τόν οποίον με περιεργαζόταν, δεβαιώθηκα για κείνο που μου είχε περάσει σαν ύποψία από τόν μυαλό. Ο Ράλφ, πριν κινή την πρότασί του σ' έμένα, ήθελε πρώτα να δη αν θα άρεσα στους γονείς του.

Ο γέρος κ. Ουάιτ, όπως έμαθα, ήταν παράλυτος. Παρ' όλο τού διανοητικώς ήταν άπολύτως έν τάξει, τα μέλη του σώματός του και ή γλώσσα του ήταν παράλυτα.

—Σας άρσσει εδώ; με ρώτησε ή κ. Ουάιτ καθώς με ώδηγούσε στο πάθος πάτωμα.

—Ό, ναί! Όρατότερο μέρος δεν γνώρισα ποτέ.

—Αλήθεια, ο Ράλφ μου είπε ότι δεν έχετε γονείς κι' ότι εί-σθε αυτοδημιούργημα. Είναι σωστό αυτό; με ρώτησε εκείνη έ-πωφελουμένη της ευκαιρίας να μου άποσπάση μερικά λόγια που άφωρούσαν τόν παρελθόν μου.

—Ναί, απήντησα ήσυχα. Οι γονείς μου πέθαναν όταν ήμουν πολύ μικρή. Τό επάγγελμα του πατέρα μου ήταν πολιτικός μη-χανικός.

—Τί λέτε! έκανε, και στη φωνή της διέκρινα έκπληξι και ι-κανοποίησι μαζί.

Όταν κατέβηκα στην τραπεζαρία για τó δείπνο, ο γέρος κ. Ουάιτ ήταν καθισμένος σε μία βαθεία πολυθρόνα με τοποχός. Ο Ράλφ έκανε τις συστάσεις. Τό μόνο που έδινε κάποια ζωή στο άδυνατισμένο εκείνο πρόσωπο ήσαν οι λάμπεις που έβγαζαν τα μάτια του.

Εν τώ μεταξύ ή κ. Ουάιτ εξακολουθούσε να με παρακολου-θώ με προσοχή. Από τó βλέμμα της κατάλαβα ότι τó αποτέλε-σμα τών παρατηρήσεών της ήταν ευχάριστο. Θάβρισκε φαίνεται ότι δεν ήμουν κακή ύψη για τόν γυνί της.

Την Κυριακή τó απόγευμα, έπιστρέψαμε με τόν Ράλφ στην αόλι. Σε μία στιγμή τόν είδα να στρίβει τó αυτοκίνητό του σ'

έναν δρώμικο στενό δρομάκο. Άμέσως σχεδόν φρενάρισε. Με κύτταξε παρατεταμένα φαίνονταν νευριασμένος και δυστακ-τός. Ύστερα σαν να πήρε μία ξαφνική απόφασι, μου είπε χω-ρίς προοίμια:

—Έντνα, θέλετε να γίνετε γυναίκα μου,

—Ράλφ, τί λέτε; Σκεφθήκατε τί θάλεγε ή μητέρα σας, αν άκουγε αυτό που μου λέτε;

—Η μαμά, είναι ή αλήθεια, ότι έχει δύσκολο γούστο. Εύτυ-χώς όμως της κάνετε πολύ καλήν έντύπωσι.

Σκέφθηκε λίγο και ύστερα συνέχισε:

—Δυστυχώς δεν είμαι καθόλου εύλωτος κι' έτσι δεν θά μπορούσα να βρώ τα κατάλληλα λόγια για να σας εκφράσω τα αισθήματα που μου έμπνεύσατε. Έκείνο όμως για τó οποίον μπορώ να σας όρκισθώ είναι ότι σας αγαπώ κι' ότι θά φροντί-σω να γίνω όσο τó δυνατόν καλύτερος σύζυγος για σας. Θά σας προσφέρω μία ζωή άνετη και πολυτελή και μ' ένα λόγο θά κάνω ό,τι μου είναι δυνατόν για να είσθε εύτυχισμένη.

—Δεν άμφιβάλλω γι' αυτό, απήντησα. Θά σας παρακαλούσα μόνο να μου αφήσετε διορία μιάς έβδομάδος, για να σκεφθώ.

—Όπως θέλετε, απήντησε εκείνος ήσυχα.

Η έβδομάδα πέρασε χωρίς να βρώ καθόλου καιρό να σκεφθώ και την Κυριακή μονάχα ξαναθυμήθηκα την πρότασι του Ράλφ.

Ήταν ένα βροχερό απόγευμα κι' εγώ ήμουν μόνη στο μικρό μου άπαρτεμάν. Την ήμερα εκείνη ή σκέψις μου γεμάτη μελαγ-χολία, πετούσε σε ταξίδια, σε διασκεδάσεις, σε πλούσιες τουα-λέττες, όλα εκείνα που θά μπορούσα νάχω άντί να κατατρίβω και με την καθημερινή φροντίδα της δουλειάς.

Αν δεχόμουν την πρότασι του Ράλφ, θά άπακτούσα όλα όσα επιθυμούσα. Ναί. Κάτι όμως με κρατούσε, κι' αυτό τó κάτι ήταν ο Ρίτσαρντ Κάρολ.

Αξίζε τάχα να τόν θυμάμαι; Ένας χαρό-νος σχεδόν είχε περάσει, χωρίς να πάρω καμιά είδησι εκ μέ-ρους του. Άν με σκεπτόταν δεν θά ζητούσε να μου γράψη;

Ασφαλώς έπρεπε να πάψω πιά να τόν σκέπτομαι γιατί άλλοιώς θά περνούσα τη ζωή μου δυστυχισμένα, πιστεύοντας σε μία χίμαιρα. Ένψ δίπλα μου, ο Ράλφ Ουάιτ που ήταν τόσο καλός και ευγενικός μου προσέφερε μία ζωή ξέγνοιαστη και εύχά-ριστη.

Την Δευτέρα τó πρωί, άνήγγειλα στο Ράλφ την καταφατική άπάντησί μου. Έδειξε μεγάλη χαρά και φίλησε έπίσημα τó χέρι μου.

—Θά δειπνήσωμε απόψε μαζί για να πανηγυρίσωμε τó γεγο-νός, μου είπε ύστερα.

Όταν τó βράδυ άργά, σε συνώδευσε στο σπίτι μου, μου πέ-ρασε στο χέρι ένα δαχτυλίδι με μία πελώρια πέτρα. Δεν έννοιω-σα καμιά συγκίνησι για τó πλούσιο αυτό δώρο, όπως και έ-μεινα έντελώς αδιάφορη στα χάδια του, μάταια προσπαθώντας να δείξω ότι ανταποκρίνομαι κι' εγώ στη θέρη του.

Η ζωή εξηκολούθησε ή ίδια και ή μέρα τού γάμου ώρίσθηκε για τόν ερχόμενο Φεβρουάριο.

Μία μέρα—ήταν περί τά μέσα 'Ιουνίου— ξαναείδα τόν Ρί-τσαρντ. Είχα φτάσει στην έξωπορτα τού σπιτιού μου, όταν τόν διέκρινα να κάθεται στα σκαλοπάτια. Μόλις με είδε έτρεξε κον-τά μου.

—Τά συνχαρητήρια μου, δεσποινίς Ουάιτ, άκουσα μία φωνή δίπλα μου. Τώρα μόλις τόμαθα...

—Συγχαρητήρια; Γιατί;

—Όστε δεν έζέρετε τίποτα; Τότε εγώ θά σας άναγγείλω την ευχάριστη είδησι. Διαβάστε εδώ.

Και μου έδωσε μία έφημερίδα. Κάτω από μεγάλους τίτλους υπήρχε ή έξης είδησις: «Σήμερα άνοιχθηκε ή διαθήκη τού διο-μαχάνου Τζωρτζ Ντόουντ. Συμφώνως προς την θέλησι τού άποθανόντος, γενική κληρονομία είναι ή δις Έντνα Ουάιτ».

—Πάνω από 50 χιλιάδες δολάρια!, είπε ο Γκερμς.

Όλα γύρω μου είχαν σβύσει για μία στιγμή, και προστά-στα μάτια μου παρουσιάσθηκε μία σκηνή πολύ μακρινή: ή θεία μου, ο Τόμσον και ο Ντόουντ καθισμένοι γύρω από ένα τρα-πέζι: «Είναι ή επιθυμία της Άμν, τó λέει στο μνημό της» έλεγε ο Τόμσον, «θά τó κάνω άφου τó θέλει ή Άμν», ήταν ή άπάντησις τού Ντόουντ και μετά υπέγραψε κάποιο χαρτί...

Τώρα μόλις καταλάβαινα την σημασία της σκηνής εκείνης...

Την ίδια στιγμή μπήκε ο Ράλφ στο γραφείο. Φαίνεται ότι εί-χε μάθει τα νέα, γιατί άμέσως μου απήθυνε την ερώτησι:

—Τί ήταν σε σας, ο Ντόουντ; Ξέρετε ότι ή οικογένειά του θά ζητήσει να άκυρώση την διαθήκη; Με τόν τρόπο αυτό θά γί-νη μεγάλος θόρυβος γύρω από τ' όνομά σας. Και αυτό δεν τó θέλω, τώρα μάλιστα που είσθε άρραβωνισμένη μαζί μου.

—Κι' εγώ δεν επιθυμώ να γίνη κανένας θόρυβος για μένα όπως δεν επιθυμώ και καθόλου να πάρω αυτά τά χρήματα.

—Πολύ μυστηριώδης μου φαίνεται αυτή ή υπόθεσις. Ασφα-λώς ή άρχισουν να γράφουν και οι έφημερίδες και ποιός ξέρει τί λεπτομέρειες θά βγούν στην δημοσιότητα. Τό όνομα της οι-κογενείας μου...

—Τό όνομα της οικογενείας σας θά μείνη άθικτο, τόν διέκο-ψα και χωρίς να προσθέσω τίποτα άλλο βγήκα από τó γραφείο.

Όταν πήγα στο σπίτι, άρχισα να σκέπτομαι. Καταλάβαινα

πεςαν με δύναμι στο χέρι μου και ή φωνή του όταν μίλησε ήταν σκληρή:

—Δεν ήξερα ότι υπάρχει κάποιος άλλος. Δεν ξέρω γιατί, αλλά στη φαντασία μου σας θεωρούσα δική μου. Και τώρα, αυ-τή τη στιγμή που νοιώθω ολοκάθαρα πιά ότι σας αγαπώ, τώρα ανακαλύπτω ότι δεν μπορείτε να γίνετε δική μου... Ποιός είναι αυτός που πρόκειται να παντρευθήτε;

—Ο Ράλφ Ουάιτ.

—Ο προϊστάμενός σας;

—Ναί.

—Δεν τόν αγαπάτε όμως, είπε με θυμό.

—Φάνηκε πολύ καλός μαζί μου και τούδωσα την υπόσχεσι να τόν παντρευτώ.

—Δεν τόν αγαπάτε, επανέλαβε δυνατώτερα. Άν τολμάτε πέ-στε μου ότι λέω ψέματα.

Και πριν προλάβω να τόν έμποδίσω, κόλλησε με πόθο τα χεί-λη του στα δικά μου.

—Παραφέρεσθε, Ρίτσαρντ, είπα ξεφεύγοντας από τ' άγκά-λιασμά του. Πώς μπορούσα να ξέρω ότι μ' αγαπάτε, άφου ποτέ δεν μου μίλησατε γι' αυτό; Τώρα πιά είναι πολύ άργά!

—Όχι, δεν είναι ποτέ άργά, προκειμένου να δημιουργηθή μία έντυχη. Θά πάω εγώ ο ίδιος και θά μιλήσω στον Ουάιτ.

—Όχι, Ρίτσαρντ, σας παρακαλώ, να μην πάτε. Άφήστε με λίγες μέρες να σκεφθώ τί πρέπει να γίνη...

—Από τά μάτια του πέρασε μία λάμψις:

—Όστε μπορώ να έλιψω;

—Ναί, αλλά θά μου υποσχεθήτε ότι θά είσθε λογικός, ως την ήμερα που θά σας δώσω την άπάντησί μου.

Πήρε τó χέρι μου και τó φίλησε.

—Πολύ καλά. Σε λίγες μέρες θάρω να πάρω την άπάντησι.

Όταν έμεινα μόνη ξαπλώθηκα προσπαθώντας να συγκεντρώ-σω τις σκέψεις μου. Λίγη ώρα πριν τó μέλλον μου δεν έπαρου-σίαζε τίποτα τó εξαιρετικό. Ήμουν βεβαία ότι ή υπόλοιπη ζωή μου θά περνούσε ομαλώς. Και τώρα ο Ρίτσαρντ Κάρολ με την παρουσία του, σάρωνε σαν σίφουνας όλα τά μελλοντικά μου σχέδια, και έθεσε πάνω άπ' όλα τόν έαυτό του.

Την άλλην ήμερα τó πρωί, μόλις μπήκα στο γραφείο, χωρίς κανένα πρόλογο, έθεσα αυτή την ερώτησι στον μνηστήρα μου:

—Τί γίνεται ή προσωπική άλληλογραφία των υπαλλήλων;

—Ήμουν βεβαία ότι αυτός ήταν υπεύθυνος για την εξαφάνι-σι των γραμμάτων του Ρίτσαρντ και κατά βάθος είχα σκοπό να βρώ αυτό για αίτια και να ζητήσω την διάλυσι των άρραβώνων μας.

—Τά λαμβάνει ή δις Πρέντεργκαστ και κατόπιν τά μεταδί-δει στους υπαλλήλους, απήντησε εκείνος ήσυχα.

—Ηξερα ότι ή δις Πρέντεργκαστ ήταν εκείνη που είχε τις με-γαλύτερες έλπίδες να πάρη την θέσι που πήρα εγώ, ώστε θά είχε λόγους να μην αισθάνεται μεγάλη συμπάθεια για μένα. Ή-μουν βεβαία ότι διάβασε τα γράμματά μου και μετά τά κατέ-στρεψε. Θά ήταν επομένως άνοηλο να ζητήσω κάθε εξήγησι.

Κάθησα στο γραφείο μου και άρχισα να σκέπτομαι την κα-τάστασι.

—Τά συγχαρητήρια μου, δεσποινίς Ουάιτ, άκουσα μία φωνή δίπλα μου. Τώρα μόλις τόμαθα...

—Συγχαρητήρια; Γιατί;

—Όστε δεν έζέρετε τίποτα; Τότε εγώ θά σας άναγγείλω την ευχάριστη είδησι. Διαβάστε εδώ.

Και μου έδωσε μία έφημερίδα. Κάτω από μεγάλους τίτλους υπήρχε ή έξης είδησις: «Σήμερα άνοιχθηκε ή διαθήκη τού διο-μαχάνου Τζωρτζ Ντόουντ. Συμφώνως προς την θέλησι τού άποθανόντος, γενική κληρονομία είναι ή δις Έντνα Ουάιτ».

—Πάνω από 50 χιλιάδες δολάρια!, είπε ο Γκερμς.

Όλα γύρω μου είχαν σβύσει για μία στιγμή, και προστά-στα μάτια μου παρουσιάσθηκε μία σκηνή πολύ μακρινή: ή θεία μου, ο Τόμσον και ο Ντόουντ καθισμένοι γύρω από ένα τρα-πέζι: «Είναι ή επιθυμία της Άμν, τó λέει στο μνημό της» έλεγε ο Τόμσον, «θά τó κάνω άφου τó θέλει ή Άμν», ήταν ή άπάντησις τού Ντόουντ και μετά υπέγραψε κάποιο χαρτί...

Τώρα μόλις καταλάβαινα την σημασία της σκηνής εκείνης...

Την ίδια στιγμή μπήκε ο Ράλφ στο γραφείο. Φαίνεται ότι εί-χε μάθει τα νέα, γιατί άμέσως μου απήθυνε την ερώτησι:

—Τί ήταν σε σας, ο Ντόουντ; Ξέρετε ότι ή οικογένειά του θά ζητήσει να άκυρώση την διαθήκη; Με τόν τρόπο αυτό θά γί-νη μεγάλος θόρυβος γύρω από τ' όνομά σας. Και αυτό δεν τó θέλω, τώρα μάλιστα που είσθε άρραβωνισμένη μαζί μου.

—Κι' εγώ δεν επιθυμώ να γίνη κανένας θόρυβος για μένα όπως δεν επιθυμώ και καθόλου να πάρω αυτά τά χρήματα.

—Πολύ μυστηριώδης μου φαίνεται αυτή ή υπόθεσις. Ασφα-λώς ή άρχισουν να γράφουν και οι έφημερίδες και ποιός ξέρει τί λεπτομέρειες θά βγούν στην δημοσιότητα. Τό όνομα της οι-κογενείας μου...

—Τό όνομα της οικογενείας σας θά μείνη άθικτο, τόν διέκο-ψα και χωρίς να προσθέσω τίποτα άλλο βγήκα από τó γραφείο.

Όταν πήγα στο σπίτι, άρχισα να σκέπτομαι. Καταλάβαινα

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σαν άστρατη μία άλλη σκέψις πέρασε από τó μυαλό μου: Τί θά σκεφθή ο Ρίτσαρντ όταν μάθη όλα αυτά; Τί άλλο θά σκεπτόταν παρά μονάχα ότι ήμουν συνεννοημένη με την θεία μου κι' ότι επεδίωξα κι' εγώ να γεννήσω συμπάθεια στον παππού του, για να με άφήση κληρονόμο του;

—Ό, πόσο κακό μου έκανε να σκέπτομαι την ιδέα που θά σχη-μάτιζε ο Ρίτσαρντ για μένα...

Μετά μία ώρα δέχθηκα την επίσκεψι της θείας μου και τού Τόμσον.

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σαν άστρατη μία άλλη σκέψις πέρασε από τó μυαλό μου: Τί θά σκεφθή ο Ρίτσαρντ όταν μάθη όλα αυτά; Τί άλλο θά σκεπτόταν παρά μονάχα ότι ήμουν συνεννοημένη με την θεία μου κι' ότι επεδίωξα κι' εγώ να γεννήσω συμπάθεια στον παππού του, για να με άφήση κληρονόμο του;

—Ό, πόσο κακό μου έκανε να σκέπτομαι την ιδέα που θά σχη-μάτιζε ο Ρίτσαρντ για μένα...

Μετά μία ώρα δέχθηκα την επίσκεψι της θείας μου και τού Τόμσον.

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σαν άστρατη μία άλλη σκέψις πέρασε από τó μυαλό μου: Τί θά σκεφθή ο Ρίτσαρντ όταν μάθη όλα αυτά; Τί άλλο θά σκεπτόταν παρά μονάχα ότι ήμουν συνεννοημένη με την θεία μου κι' ότι επεδίωξα κι' εγώ να γεννήσω συμπάθεια στον παππού του, για να με άφήση κληρονόμο του;

—Ό, πόσο κακό μου έκανε να σκέπτομαι την ιδέα που θά σχη-μάτιζε ο Ρίτσαρντ για μένα...

Μετά μία ώρα δέχθηκα την επίσκεψι της θείας μου και τού Τόμσον.

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σαν άστρατη μία άλλη σκέψις πέρασε από τó μυαλό μου: Τί θά σκεφθή ο Ρίτσαρντ όταν μάθη όλα αυτά; Τί άλλο θά σκεπτόταν παρά μονάχα ότι ήμουν συνεννοημένη με την θεία μου κι' ότι επεδίωξα κι' εγώ να γεννήσω συμπάθεια στον παππού του, για να με άφήση κληρονόμο του;

—Ό, πόσο κακό μου έκανε να σκέπτομαι την ιδέα που θά σχη-μάτιζε ο Ρίτσαρντ για μένα...

Μετά μία ώρα δέχθηκα την επίσκεψι της θείας μου και τού Τόμσον.

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σαν άστρατη μία άλλη σκέψις πέρασε από τó μυαλό μου: Τί θά σκεφθή ο Ρίτσαρντ όταν μάθη όλα αυτά; Τί άλλο θά σκεπτόταν παρά μονάχα ότι ήμουν συνεννοημένη με την θεία μου κι' ότι επεδίωξα κι' εγώ να γεννήσω συμπάθεια στον παππού του, για να με άφήση κληρονόμο του;

—Ό, πόσο κακό μου έκανε να σκέπτομαι την ιδέα που θά σχη-μάτιζε ο Ρίτσαρντ για μένα...

Μετά μία ώρα δέχθηκα την επίσκεψι της θείας μου και τού Τόμσον.

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σαν άστρατη μία άλλη σκέψις πέρασε από τó μυαλό μου: Τί θά σκεφθή ο Ρίτσαρντ όταν μάθη όλα αυτά; Τί άλλο θά σκεπτόταν παρά μονάχα ότι ήμουν συνεννοημένη με την θεία μου κι' ότι επεδίωξα κι' εγώ να γεννήσω συμπάθεια στον παππού του, για να με άφήση κληρονόμο του;

—Ό, πόσο κακό μου έκανε να σκέπτομαι την ιδέα που θά σχη-μάτιζε ο Ρίτσαρντ για μένα...

Μετά μία ώρα δέχθηκα την επίσκεψι της θείας μου και τού Τόμσον.

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σαν άστρατη μία άλλη σκέψις πέρασε από τó μυαλό μου: Τί θά σκεφθή ο Ρίτσαρντ όταν μάθη όλα αυτά; Τί άλλο θά σκεπτόταν παρά μονάχα ότι ήμουν συνεννοημένη με την θεία μου κι' ότι επεδίωξα κι' εγώ να γεννήσω συμπάθεια στον παππού του, για να με άφήση κληρονόμο του;

—Ό, πόσο κακό μου έκανε να σκέπτομαι την ιδέα που θά σχη-μάτιζε ο Ρίτσαρντ για μένα...

Μετά μία ώρα δέχθηκα την επίσκεψι της θείας μου και τού Τόμσον.

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σαν άστρατη μία άλλη σκέψις πέρασε από τó μυαλό μου: Τί θά σκεφθή ο Ρίτσαρντ όταν μάθη όλα αυτά; Τί άλλο θά σκεπτόταν παρά μονάχα ότι ήμουν συνεννοημένη με την θεία μου κι' ότι επεδίωξα κι' εγώ να γεννήσω συμπάθεια στον παππού του, για να με άφήση κληρονόμο του;

—Ό, πόσο κακό μου έκανε να σκέπτομαι την ιδέα που θά σχη-μάτιζε ο Ρίτσαρντ για μένα...

Μετά μία ώρα δέχθηκα την επίσκεψι της θείας μου και τού Τόμσον.

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σαν άστρατη μία άλλη σκέψις πέρασε από τó μυαλό μου: Τί θά σκεφθή ο Ρίτσαρντ όταν μάθη όλα αυτά; Τί άλλο θά σκεπτόταν παρά μονάχα ότι ήμουν συνεννοημένη με την θεία μου κι' ότι επεδίωξα κι' εγώ να γεννήσω συμπάθεια στον παππού του, για να με άφήση κληρονόμο του;

—Ό, πόσο κακό μου έκανε να σκέπτομαι την ιδέα που θά σχη-μάτιζε ο Ρίτσαρντ για μένα...

Μετά μία ώρα δέχθηκα την επίσκεψι της θείας μου και τού Τόμσον.

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σαν άστρατη μία άλλη σκέψις πέρασε από τó μυαλό μου: Τί θά σκεφθή ο Ρίτσαρντ όταν μάθη όλα αυτά; Τί άλλο θά σκεπτόταν παρά μονάχα ότι ήμουν συνεννοημένη με την θεία μου κι' ότι επεδίωξα κι' εγώ να γεννήσω συμπάθεια στον παππού του, για να με άφήση κληρονόμο του;

—Ό, πόσο κακό μου έκανε να σκέπτομαι την ιδέα που θά σχη-μάτιζε ο Ρίτσαρντ για μένα...

Μετά μία ώρα δέχθηκα την επίσκεψι της θείας μου και τού Τόμσον.

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σαν άστρατη μία άλλη σκέψις πέρασε από τó μυαλό μου: Τί θά σκεφθή ο Ρίτσαρντ όταν μάθη όλα αυτά; Τί άλλο θά σκεπτόταν παρά μονάχα ότι ήμουν συνεννοημένη με την θεία μου κι' ότι επεδίωξα κι' εγώ να γεννήσω συμπάθεια στον παππού του, για να με άφήση κληρονόμο του;

—Ό, πόσο κακό μου έκανε να σκέπτομαι την ιδέα που θά σχη-μάτιζε ο Ρίτσαρντ για μένα...

Μετά μία ώρα δέχθηκα την επίσκεψι της θείας μου και τού Τόμσον.

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σαν άστρατη μία άλλη σκέψις πέρασε από τó μυαλό μου: Τί θά σκεφθή ο Ρίτσαρντ όταν μάθη όλα αυτά; Τί άλλο θά σκεπτόταν παρά μονάχα ότι ήμουν συνεννοημένη με την θεία μου κι' ότι επεδίωξα κι' εγώ να γεννήσω συμπάθεια στον παππού του, για να με άφήση κληρονόμο του;

—Ό, πόσο κακό μου έκανε να σκέπτομαι την ιδέα που θά σχη-μάτιζε ο Ρίτσαρντ για μένα...

Μετά μία ώρα δέχθηκα την επίσκεψι της θείας μου και τού Τόμσον.

καλά ότι ο Τόμσον φρόντισε να πείση τόν Ντόουντ να γρα-ψη την διαθήκη του υπέρ εμού, με τόν σκοπό να σφετερισθ ή-κείνος τά χρήματα αυτά. Δεν είχε προβλέψει όμως την φυγή μου. Σ

Στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε θυμός και απελπισία μαζί.
—Κι' όμως είχα παρακαλέσει την μητέρα μου να μην πη τί-
ποτα πρὶν μιλήσω μαζί σου. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι ήσουν
κι' εσύ άνακατεμένη στην πλεκτάνη εκείνη. Μου κάνει πολύ
κακό ή ιδέα αυτή. Πές μου, ποιά είναι ή αλήθεια, μή μ' αφήνεις
στην φρικτή αυτή άμφιβολία.
—Δεν έχω να σου πώ τίποτα, απήντησα ψυχρά. Σου έπανα-
λαμβάνω, πάρε μιιά εφημερίδα κι' εκεί θα βρής την αλήθεια.
Τού έκλεισα την πόρτα κατάνοιχτα ενῶ τὰ δάκρυα ξεχειλίσαν
από τὰ μάτια μου.

Η νύχτα πέρασε γεμάτη αγωνία και πρὸς τὸ πρωί μόνο ήσού-
χασα. Όταν την άλλη μέρα πήγα στο γραφείο είχα ανακτήσει
τελειῶς την αυτοκυριαρχία μου και ή σκέψις μου ήταν έντελῶς
ήρεμη. Είχα αποφασίσει να μην κάνω τίποτα ὡς την ήμέρα της
δικης. Τότε θα παρουσιαζόμουν στο δικαστήριο και θα ὡμολο-
γούσα ὅλην την αλήθεια.

Ο Ράφ με ύποδέχθηκε με ὕφος τρομοκρατημένο. Κατάλαβα
ὅτι ή περιορισμένη του αντίληψις και ή μικρή του ψυχή δεν
μπορούσαν να παραδεχθῶν τὸ τρομερὸ «παρελθόν» μου. Και ὁ
φόβος πὸν τὸν κατέλαβε για την γνώμη πὸν θα σχημάτιζε ὁ
κόσμος· νίκησε την άγάπη του —αν ὑπῆρχε άγάπη...
—Δεν μου μίλησες ποτέ γι' αυτά ὅλα, μου εἶπε φοβισμένα.
'Ελλίξω να μην είναι αλήθεια.

—Μερικά από αυτά είναι, απήντησα σταθερά. Η θεία μου έ-
πηγγέλλετο στην πραγματικότητα τὸ μέντιονι.

—Δεν θὰ τὸ πιστέυα ποτέ. Η μητέρα μου άναστατώθηκε κυ-
ριολεκτικά από την είδησι αυτή. Είχαμε την έλπίδα ὅτι θα ήσαν
ψέματα. Αφού ὅμως...

Πρὶν προλάβη να τελειώση την φράσι του, έβγαλα τὸ δαχτυ-
λίδι του και τὸ πέταξα στο γραφείο του.

—Όλα ὅσα εἶπες σημαίνουν αυτό· δεν εἶν' ἔτσι; ρώτησα εἰ-
ρωνικά.

—Δεν πρέπει να με κατηγορήσης ὅτι δεν κράτησα τὸν λόγο
μου, δεν φταίω ἐγὼ αν ήρθαν ἔτσι τὰ πράγματα· εἶπε με ὕφος
δειλὸ.

—'Ενοιωσα μεγάλη περιφρόνησι και άηδία γι' αὐτόν.

Τὸ μεσημέρι συνήνησα τὸν Τόμσον ἐξω από την πόρτα τοῦ
σπιτιοῦ μου. Προσπάθησα νὰ τὸν άποφύγω, ἐκείνος ὅμως με
πλησίασε με τὸ καπέλό του στο χέρι.

—Σας παρακαλώ, 'Εντνα, να μ' ακούσετε. Πρώτα· πρώτα θα
σας ζητήσω συγγνώμην για την χθεσινή συμπεριφορά μου.

—Δεν έννοῶ ν' ακούσω οὔτε λέξι σχετικά με τὸ ζήτημα ἐκείνο.

—Όχι, μη φοβάσθε. Δεν θὰ σας άναφέρω τίποτα γι' αὐτό.
Σήμερα ήρθα να σας πῶ ὅτι, ή θεία σας βρίσκεται σὲ πολλή
κακή κατάσταση. Ο νευρικός της κλονισμός εἶχε πολλή άσχημες συ-
νέπειες.

—Ήταν πολύ καλά· ἐν τούτοις, χθές, απήντησα δύσπιστα
ζητώντας να διαβάσω τὰ μάτια του την αλήθεια.

—Μόλις γυρίσαμε στο σπίτι, εἶπε ἐκείνος με ὕφος κλαψιά-
ρικο, αἰσθάνθηκε μεγάλη άδιαφορία και ὁ γιατρός πὸν φώνα-
ξε, εἶπε ὅτι ή καρδιά της δεν θ' άνθῆξει και πολὺ... "Όλη την
ήμέρα σήμερα πρόφερε τ' ὄνομά σας και ζητοῦσε ἐπίμονα να
πάτε κοντά της. Γι' αὐτὸ ήρθα να σας πάρω.

Τὸ σατανικό σχέδιο τοῦ Τόμσον

ΩΣΤΕ είναι άρρωστη; εἶπα σκεπτικά. Θάρθῶ να την δῶ...
'Όποσδήποτε είναι θεία μου.

Μπήκαμε σ' ένα ταξί και ὁ Τόμσον ἔδωσε στὸν σωφὲρ
τὴν διεύθυνσι.

Περάσαμε από κάτω μικροῦς δρόμους από ακάθαρα και στε-
νά σοκάκια και τέλος σταματήσαμε μπροστά στην είσοδο ἐνὸς
μετρίου σπιτιοῦ.

—Πάμε μέσα· εἶπε ὁ Τόμσον· ή Μπέττυ θὰ μᾶς περιμένη.
Κάτι στη φωνή του δεν μου ἄρεσε καθόλου, μου φάνηκε
πὼς δεν ἔλεγε την αλήθεια. Τὸν κῦτταξα καλά· ή φυσιογνω-
μία του ὅμως δεν πρόσδεσε τίποτα.

Μπήκαμε μέσα σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο, πενιχρὰ ἐπι-
πλωμένο.

—Πᾶω να δῶ μήπως κοιμάται, εἶπε ὁ Τόμσον και μπήκε στο
διπλανὸ δωμάτιο.

—'Ερριξα μιιά ματιά γύρω μου. Δεν ξέρω γιατί, ὅλη ή ὄψις
της κάμαρας ἐκείνης μου ἔδωσε την έντύπωσι ὅτι τὸ σπίτι
ἐκείνο ήταν άκτοιχρητο. Δεν πρόλαβα ὅμως να σκεφθῶ πε-
ρισσότερα, γιατί ὁ Τόμσον ξαναγύρισε.

—Κοιμάται, εἶπε.

—Μὴν την άνησυχήσετε τότε.

—Θὰ με συγχωρήσετε για τὸ περιβάλλον, δεν εἶν' ἔτσι;
Δεν θὰ μπορέσω να σας περιποιηθῶ ὅπως πρέπει, θὰ μου έ-
πιτρέψετε ὅμως να σας εἰσιμάσω ένα τσαί τουλάχιστον, ἀ-
φού εἰσθε ὑποχρεωμένοι να περιμένετε.

—'Υστερα από λίγο ξαναγύρισε μ' ένα φλυτζάνι στο χέρι. Τη
στιγμὴ ἐκείνη άκούστηκε ένας ελαφρὸς θόρυβος από τὸ δι-
πλανὸ δωμάτιο.

—Θὰ πᾶω να δῶ μήπως ξύπνησε ή Μπέττυ, μοῖ εἶπε.

—Αν και είχα ὠρισμένες άμφιβολίες σχετικά με την καθα-
ριότητά του, ἐν τούτοις ήπια τὸ τσαί, γιατί κρύωνα πολὺ.

—Δὲν ξύπνησε ακόμα, εἶπε ὁ Τόμσον ξαναπαίνοντας.

—'Υστερα ἔρριξε ένα βλέμμα στο ἄδειο φλυτζάνι και με μῆς
τὰ μάτια του πήραν μιιά διαβολικὴ έκφρασι· ἐνῶ στα χεῖλη
του φάνηκε ένα παράξενο χαμόγελο.

Θέλησα να σηκωθῶ για να τὸν ρωτήσω τί σήμαιναν ὅλ' αὐ-
τά, τὰ γόνάτά μου ὅμως λύγισαν και ἔπεσα βαρειά στην κα-
ρέκλα.

—Τί μου κάνετε; ρώτησα με θυμό.

Θέλησα να σηκωθῶ πάλι, να τρέξω πρὸς την πόρτα, ὅλα ὁ-
μως γυρίζω μπροστά στα μάτια μου. Μακρυνή ἔφτασε στ'
αὐτιά μου ή φωνή του:

—Νὰ δοῦμε αν θὰ μπορέσετε τώρα να παρουσιασθῆτε στο
δικαστήριο για να μαρτυρήσετε την αλήθεια.

Αὐτὸ ήταν τὸ τελευταῖο πὸν άκουσα. Σιγὰ· σιγὰ ἄρχισα να
χάνω τις αἰσθήσεις μου, ένα σκοτάδι ἀπλώθηκε γύρω μου, και
ἕστερα... Δεν θυμᾶμαι πιά τίποτα.

★

—Όταν άνοιξα τὰ μάτια μου ἐνοιωθα έναν δυνατὸ πόνο στο
κεφάλι. 'Ερριξα μιιά ματιά γύρω μου: βρισκόμουν σ' ένα μικρὸ
δωμάτιο πὸν δεν εἶχε κανένα άλλο ἐπιπλο, παρὰ μόνο τὸ κρεβ-
βάτι πὸν ήμουν ξαπλωμένη και μιιά καρέκλα. Πὸν βρισκόμουν:

Μὲ κόπο σηκώθηκα και ἔφτασα στο παράθυρο. Προσπάθησα
να τ' άνοιξω, δεν άνοιγε ὅμως περισσότερο από δυο· τρία ἐ-
κατοστά. Ομηθήκα ὅτι τέτοια παράθυρα ὑπάρχουν στις νευ-

ρολογικές κλινικές. Καί τότε ή αλήθεια ἔλημψε ὀλοκάθαρη
μπρος στα μάτια μου: ὁ Τόμσον μ' ἔκλεισε σὲ κάποια κλινι-
κή για να είναι βέβαιος ὅτι δεν θα σταθῶ ἐμπόδιο στα σχέδιά
του. 'Εκτός τούτου θὰ ἀνελάμβανε αὐτὸς να διεκδικήσῃ τὰ
δικαιώματά μου ὡς πλησιέστερος συγγενής ἐφ' ὅσον ἐγὼ δεν
θα παρουσιαζόμουν στη δική και με τὸν τρόπο αὐτό· θάβαζε

στο χέρι ὅλα τὰ χρήματα.

—'Ερριξα ένα μελαγχολικὸ βλέμμα ἐξω από τὸ παράθυρο.
Από ὅσα μπορούσα να καταλάβω, ή κλινική αὐτή θα ήταν
ιδιωτική. Γύρω· ὅσο ἔφτανε τὸ μάτι μου, δεν διέκρινα παρὰ
χωράρια και δένδρα μακριὰ πολὺ, φαινόταν ν' άσπρίζῃ ὁ δρό-
μος. Καμμιά ἀνθρώπινη κατοικία δεν ὑπῆρχε γύρω. Κατάλαβα
ὅτι ή κλινική ήταν έντελῶς ἐρημική, άπομονωμένη από ὅλον
τὸν ὑπόλοιπο κόσμο. Δεν μπορούσα από πονθενὰ να περιμένω
βοήθεια...

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ένας
κοντὸς ἀνθρωπάκος. Με κῦτταξε καλά με τὰ διαπεραστικά του
μάτια.

—Πῶς εἰσθε, δεσποινίς Ουάρρεν; με ρώτησε.

—Εἶμαι πολὺ καλά, και οὔτε εἶχα ποτέ τίποτα. "Αδικα με
κρατάτε ἐδῶ. Θέλω να βγῶ. "Όλη ή ιστορία πὸν σας διηγή-
θηκαν για μένα ήταν μιιά κακοήθης ψευτιά.

—Ψευτιά; Για διηγηθῆτε μου την, λοιπόν;

Φαινόταν να διασκεδάξῃ τρομερά.

Σκέφθηκα ὅτι ήταν έντελῶς άνώφελο να τοῦ διηγηθῶ την
ιστορία, γιατί ήταν τόσο άπίθανη ὥστε δεν θὰ την ἐπίστευε
ποτέ και θὰ νόμιζε ὅτι ήταν άπόρροια της ἀρρωστημένης φαν-
τασίας μου.

—Δὲν πειράζει, εἶπα. Δεν πειράζει. Πέστε μου μόνο πότε θα
βγῶ από δῶ.

—Αὐτὸ ἐξαρτάται από σας.

—Απὸ μένα; Τότε δεν θέλω να μείνω οὔτε λεπτό. Θὰ φύγω
άμέσως.

—Σηκώθηκα ἐπάνω. 'Εκείνος ὅμως με κράτησε.

—Καθῆστε φρόνιμα, εἶπε αὐστηρά. Και μὴ με άναγκάξετε
να μεταχειριστῶ βία.

Θέλησα να σηκωθῶ πάλι, ἀλλὰ πρόλαβε να βγῇ από την
πόρτα, και ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ, τὸ μόνο πὸν άκουσα ήταν τὸ
κλειδί να γυρίζῃ στην κλειδαριά.

—'Αρχισα να φωνάζω και να κλωτσῶ την πόρτα. Πῆρα την
καρέκλα και την πέταξα στο παράθυρο. 'Ακούσα τὸν κρότο
τὸν γυαλιῶν πὸν ἔσπαναν και αὐτὸ δυνάμωσε ακόμα τὸν θυμό
μου. Ἀρπάξα πάλι την καρέκλα και εἰτοιμαζόμουν να σπᾶσω
μ' αὐτήν την πόρτα, ὅταν ἐνοιωσα δυὸ δυνατὰ χέρια να με ἀρ-
πάζουν.

Πάλαψα ἀπεγνωσμένα για να ἐλευθερωθῶ. Δεν κατόρθωσα
ὅμως τίποτα και ἕστερα από λίγο ἐνοιωσα να με ρίχνουν μέσα
σ' ένα μπάνιο με ἔστο νερό.

—'Εμεινα λίγη ὥρα ἐκεῖ και μετὰ ήρθε κοντά μου μιιά νοσο-
κόμα. Με βοήθησε να βγῶ από τὸ μπάνιο και ν' αλλάξω τὰ
βρεμένα ρούχα μου. "Όταν ήμουν ἔτοιμη, μου εἶπε χαμογε-
λώντας:

—Πρέπει να ὑποσχεθῆτε ὅτι θα εἰσθε φρόνιμη και λογική.

Σκέφθηκα ὅτι δεν θὰ κέρδιζα τίποτα με την αντίστασι, ὅ-
πως ήταν και μάταιο να ζητήσω να τοῦς πείσω ὅτι ήμουν ἁ-
γίης. Τὸ καλύτερο πὸν εἶχα να κάνω ήταν να ἀκολουθήσω την
συμβουλὴ της: να εἶμαι λογική.

Η φυγή

Η νοσοκόμος, δεσποινίς Ρούσσελ, ήταν ένα συμπαθητικὸ
κορίτσι με γλυκὸ πρόσωπο. Από αὐτήν ἔμαθα ὅτι βρι-
σκόμουν στην ιδιωτικὴ νευρολογικὴ κλινική τοῦ δόκτορος
Δ... Ο Τόμσον μ' ἔφερε ἐκεῖ λέγοντας ὅτι είχα πάθει διανοη-
τικὴ παράκρουσι κι' ὅτι κατὰ την διάρκεια μιᾶς κρίσεως είχα
ζητήσῃ ν' αυτοκτονήσω. Τί προστυχιά!

Δὲν πρόσδεσα κανένα από τὰ αἰσθήματα πὸν μου προξένησε ή
ἀποκάλυψις αὐτή και φρόντισα να φανῶ ήρεμη και εὐχαριστη-
μένη για να κάνω καλὴ έντύπωσι στη δεσποινίδα Ρούσσελ.

Πραγματικά, γρήγορα κατέκτησα την συμπάθειά της και σιγὰ·
σιγὰ ἄρχισα να την ρωτῶ σχετικά με την τοποθεσία πὸν βρι-
σκόταν ή κλινική. 'Ετσι ἔμαθα· ὅτι ἀπέιχε 50 χιλιόμετρα από
τὸ Τρεντστάουν και μισὸ χιλιόμετρο από τὸν κεντρικὸ δρόμο.

Αὐτὲς τις λεπτομέρειες τις σημείωσα καλά στο μναλό μου.

—Νομίζω ὅτι ξέρετε να μαντεύετε τὸ μέλλον, δεν είναι ἔτσι;
με ρώτησε δειλὰ ἕστερα από ἀρκετὴς ὥρας συνομιλία.

Κατάλαβα άμέσως ὅτι ὁ Τόμσον φρόντισε να δώσῃ ὅλες αὐ-
τὲς τις πληροφορίες. Βρήκα ὅμως λογικὸ να μην ἀρνηθῶ την
εἰδικότητα την ὁποία μου ἀπέδωσε. 'Ισως με τὸν τρόπο αὐτὸ
θὰ μπορούσα να την καλοπιάσω.

—Ναί. Κάποτε ἀσχολοῦμαι και με την μαντεία, απήντησα χαμο-
γελώντας.

Τὸ μόνο πρόσωπο πὸν εἶδα ἐκτός από την νοσοκόμα μου: ή-
ταν ή Ραχήλ, μιιά γυναικούλα πὸν ήθε να καθαρίσῃ τὸ δωμά-
τιο φέρνοντας συγχρόνως και τὸ φαγητό μου.

—Όταν τελειώσω, κοντοστάθηκε στο κατώφλι και ρώτησε:

—Μήπως ἐπιθυμῶ τίποτα ή δεσποινίς;

—Η δεσποινίς δεν θὰ σοῦ ζητήσῃ ποτέ τίποτα ἄλλο, ἐκτός
μόνο ἀπὸ τὸ κλειδί της ἐξώπορτας.

—Τὸ κλειδί τῶς, ἀλλὰ δεν μπορῶ να σας τὸ δώσω γιατί τότε
ὁ γιατρός θα με κἀψῃ ζωντανή, εἶπε με ὕφος φοβισμένο.

—'Υστερα πλησίασε πρὸς τὸ μέρος μου και με ρώτησε σιγὰ:

—'Η δεσποινίς ξέρει να μαντεύῃ τὸ μέλλον;

—Ναί, ξέρω, Ραχήλ. Θέλεις να σοῦ πῶ κάτι για σένα;

—"Αν με δῇ ὁ γιατρός, θα με κἀψῃ ζωντανή, εἶπε πάλι με τὸ
ἴδιο φοβισμένο ὕφος ἐνῶ συγχρόνως ἄπλωνε τὸ χέρι της σὲ
μένα.

—'Η δουλειά σου είναι πολὺ σκληρή, Ραχήλ, τῆς εἶπα σιγὰ.
Βλέπω ὅμως γρήγορα μιιά καλύτερη θέσι με περισσότερο μισθό...
Παρατήρησα ὅτι ή περιέργειά της κεντρήθηκε.

—Αὐτὰ για σήμερα, Ραχήλ. "Αλλη μέρα ἴσως να σοῦ πῶ κι'
ἄλλα.

—'Υστερα από λίγο ήρθε ὁ δόκτωρ Δ...
—Αἰσθάνεσθε καλύτερα τώρα; με ρώτησε.

—Ναί, καλύτερα.

—Πρέπει να προσπαθήσετε να ἐπιβληθῆτε στὸν ἑαυτό σας.

—Θὰ προσπαθῶ, γιατρέ.

—Μπράβο! Τώρα εἶμαι εὐχαριστημένος από σας.

Τὴν ἄλλη μέρα μίλησα πάλι με την νοσοκόμα και φρόντισα να
φέρω την ὀμιλία γύρω από την Ραχήλ. "Ανύποπτη ή δεσποινίς
Ρούσσελ, μου διηγήθηκε ὅλες τις λεπτομέρειες της ζωῆς της
φτωχῆς γυναίκας.

—'Εχει ένα σπιτάκι ἐδῶ κοντά. Ζῇ με την μητέρα της. Σκο-
τώνεται κυριολεκτικά στη δουλειά ἐδῶ, στην κλινική και ἐκτός
από αὐτὸ ἔχει κι' έναν μικρὸ κῆπο· τὸν ὁποῖο περιποιεῖται τις
ὥρες πὸν είναι ἐλεύθερη.

—Όταν σὲ λίγο ή Ραχήλ ήρθε να με παρακαλέσῃ να κῦττάξω
την παλάμη της· τῆς εἶπα με διαφορετικὰ λόγια, ὅλα ὅσα είχα
μάθει γι' αὐτήν.

—Πῶς τὰ ξέρετε ὅλ' αὐτά; εἶπε με θαυμασμό.

—Ξέρω πολλὰ ἀκόμη, τῆς εἶπα με φωνὴ μυστηριώδη. Μπορῶ
να σοῦ πῶ πράγματα πὸν να σηκώνονται οἱ τρίχες τοῦ κεφα-
λιοῦ σου. Θὰ σοῦ πῶ αὐριο πάλι...

Τὴν ἄλλην ήμέρα ήρθε ναρῖς.

—Πέστε μου, πέστε μου ακόμα, εἶπε γεμάτη περιέργεια.

Κῦτταξα γύρω και εἶδα ὅτι ή δεσποινίς Ρούσσελ δεν φαι-
νόταν πενθενά!

—'Η εὐκαιρία αὐτή δεν θα παρουσιαζόταν ποτέ. 'Επρεπε να
ἐπωφεληθῶ.

—Θὰ σοῦ πῶ κάτι για τὸ μικρὸ σου ἀγρόκτημα, πρέπει ὅμως
να τὸ ἴδῶ. Φαίνεται από δῶ;

—Όχι. Από ἐκεῖ φαίνεται, κι' εἰδείξε την πόρτα τοῦ δια-
δρόμου πὸν ὠδηγοῦσε πρὸς τὴν κουζίνα.

—Πρέπει να τὸ ἴδῶ· ἐπανάεθα ἐπιτακτικά. "Ανοιξε την πόρ-
τα και ὠδήγησέ με ἐκεῖ...

Στην ἀρχὴ δίστασε, ἕστερα ὅμως τὸ ἀποφάσισε.

Κατεβήκαμε κάτω στενὲς σκάλες και φτάσαμε στην κουζίνα.

—'Η καρδιά μου χτυποῦσε τρελλὰ από αγωνία.
'Η Ραχήλ πλησίασε στο παράθυρο και εἰδείξε με τὸ δάχτυλο
κάποια διεύθυνσι.

—Νά, αὐτὸ είναι τὸ σπίτι μου. Κῦττάχτε το.

—'Εγὼ ἐν τῷ μεταξῷ, χωρίς να προσέχω τὰ λόγια της, είχα
πλησιάσει την πόρτα πὸν ὠδηγοῦσε ἐξω. "Ανοίγοντάς την πήδη-
σα στὸν δρόμο και ἄρχισα νὰ τρέχω.

—'Ακουσα πίσω μου την ἀπεγνωσμένη κραυγὴ της Ραχήλ, ὅ-
στερα πολλὲς φωνές, θόρυβο δημάτων και κατάλαβα ὅτι είχαν
τεθῇ εἰς καταδίωξίν μου. 'Ετρεχα σὴν τρελλή· ή καρδιά μου
κόντευε να σπάσῃ και ἀνέπνεα με δυσκολία. Τέλος κατόρθωσα
να φτάσω στο δάσος. 'Επεσα στη ρίζα κάποιου δένδρου· και
κρύφτηκα μέσα στο πυκνὸ χορτάρι. "Ακούσα κοντά μου θήμα-
τα και μετὰ την θυμωμένη φωνή τοῦ γιατροῦ.

—'Υἄστε καλά, παντοῦ. Κάπου ἐδῶ θάναί· δεν μπορεῖ νὰχῇ
φύγη πολὺ μακριά.

—'Εμεινα πολλὴν ὥρα σ' αὐτήν την θέσι ὥσπου ἀπομακρύνθη-
καν. Τότε σηκώθηκα και καθῆσα σ' ένα ἄλλο μέρος· περιμένον-
τας να σκοτεινιάσῃ.

Καί ή νύχτα ἄρχισε να πέφτῃ ἀργὰ ἐνῶ χίλιοι δυὸ μικροθό-
ρυβοι τοῦ δάσους ξυπνοῦσαν...

—'Ωρα πολλὴ περιπατοῦσα κατὰ μήκος τοῦ δρόμου και κρυβό-
μουν μέσα στοὺς θάμνους, ὅταν διέκρινα από μακριὰ τὰ φανά-
ρια κάποιου αυτοκινήτου.

—'Ηταν περασμένα μεσάνυχτα. Θὰ κατόρθωνα ἀρὰ γε να φτά-
σω στο Τρεντστάουν, πρὶν ἡμερώσῃ; Αὐτὸ ήταν ἀμφιβολο,
γιατί ή ἀπόστασις ήταν μεγάλη. "Ω, να μπορούσα να βρῶ κάποιο
μέσον συγκοινωνίας!

Σε λίγο διέκρινα τὰ φῶτα κάποιου ἐξοχικοῦ πανδοχείου. Μπρο-
στά στην πόρτα στάθμευε ένα μικρὸ, μαῦρο αυτοκίνητο. Κῦττα-
ξα στην φωτισμένη αἴθουσα και εἶδα ὅτι ὁ σωφὲρ ἔτρωγε μέσα.

—'Η καρδιά μου ἄρχισε να χτυπᾷ τρελλὰ από αγωνία. Χωρὶς
να χάσω καιρό, πήδησα στο μηχανοστῖν καθίσμα τοῦ αυτοκινή-
του και ἔβαλα μπρὸς την μηχανή.

—'Ακουσα πίσω μου τις φωνές τοῦ σωφὲρ και τὸν ἄλλων και
μετὰ ὁ θόρυβος τοῦ μοτέρ ἐπνίξε κάθε ἄλλον.

Στις πέντε τὸ πρωί ἔφτασα σὲ μιιά μικρὴ πόλι. 'Ανεγνώρισα
άμέσως τὸ Ουαλερστάουν. Δέκα χιλιόμετρα ἀκόμα με χωρίζαν
από τὸ Τρεντστάουν.

Σκέφθηκα ὅμως ὅτι δεν θὰ ήταν λογικὸ να συνεχίσω τὸν δρό-
μο με τὸ ξένο αυτοκίνητο τὸ ὁποῖον πιθανὸν να ήταν γνωστὸ
στην περιοχή. Τὸ ἄφησα λοιπὸν πίσω από ένα δένδρον και ἄρ-
χισα να περπατῶ. 'Επρεπε να πάρω τὸ λεωφορεῖο και δεν είχα
χρήματα. Τί να κάνω;

—'Εκείνη τὴ στιγμὴ διέκρινα ένα μικρὸ φαρμακείο και τὸν ἰ-
διοκτήτη, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν ν' άνοιξῇ. "Όταν πλησίασα, εἶδα
ὅτι ήταν ένας μεσήλικος ἀνθρωπος με συμπαθητικὸ πρόσωπο.

—'Ανταπέδωσε πρόθυμα τὸν χαιρετισμό μου.

—Τὸ αυτοκίνητό μου ἔπαθε κάποια βλάβη στὸν δρόμο και
πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον δεν είναι δυνατὸν να ἐπιδιορθωθῇ.

—'Εγὼ ὅμως διάζομαι πολὺ. Μοῦ είναι ἀπαραίτητο να βρισκωμαι
γρήγορα στο Τρεντστάουν. Γι' αὐτὸ θα σας παρακαλοῦσα να
μου δώσετε πέντε δολλάρια και να κρατήσετε ἀπέναντι, αὐτὸ τὸ
ρολογάκι, εἶπα βγάζοντας από τὸ χέρι μου τὸ βραχιόλι πὸν φο-
ροῦσα. Σας δεικνύω ὅτι γρήγορα θάχετε τὰ χρήματά σας πίσω.

—'Εκείνος πήρε τὸ κόσμημα στο χέρι του· τὸ κῦτταξε και ὅ-
στερα μου τῶσε πίσω.

—Πολὺ ὁμορρο πραγματάκι, εἶπε. Δεν μοῦ ἐπιτρέπεται ὅμως
να κάνω τὸν τοκογλύφο. Θὰ σας δώσω 10 δολλάρια, μικρὴ
δεσποινίς, για να πάτε ὅπου θέλετε.

—Σας εὐχαριστῶ, εἶπα με φωνή πὸν ἔτρεπε από συγκινήσι.
Σας δεικνύω ὅτι γρήγορα θάχετε τὰ χρήματά σας πίσω.

—Δὲν έχω καμμιά ἀμφιβολία γι' αὐτό. Τριάντα χρόνια έχω
αὐτὸ τὸ μαγαζί. 'Εμαθα πιά να ξεχωρίζω τοὺς τίμιους ἀνθρώ-
πους.

—'Υστερα από λίγο καθισμένη στο λεωφορεῖο ἔτρεχα στὸν ἀ-
σφαλτοστρωμένο δρόμο. Η μόνη σκέψις πὸν με ἀπασχολοῦσε
ήταν πότε να βρεθῶ στο δικαστήριο για ν' ἀποκαλύψω ὅλη την
αἰσχρὴ πλεκτάνη τοῦ Τόμσον.

—'Επὶ τέλους, φθάσαμε στο Τρεντστάουν. 'Αγόρασα μιιά ἐφη-
μερίδα· μπήκα σ' ένα ταξί και σὲ λίγο βρισκόμουν σπίτι μου.

—'Ανοιξα την εφημερίδα και διάβασα: «'Η

ψυχική αυτή αναστάτωση, το λογικό της δυστυχώς την εγκατέλειψε και ξήτησε ν' αυτοκτονήσει... Τώρα την μεταφέραμε σε μια κλινική.

—Εκείνη τη στιγμή μόλις είδα την θεία μου. Κοντά της καθόταν κάποιος, κατά τα φαινόμενα, ο δικηγόρος του Τόμσον.

—Και σεις είσθε πληρεξούσιος; ρώτησε πάλι ο Ρίτσαρντ.

—Μάλιστα, κύριε.
—Κύριε πρόεδρε, είπε ο Ρίτσαρντ αποτεινόμενος προς τον εισαγγελέα. Αυτή η εξήγησις του κ. Τόμσον σχετικά με την απουσία της δίδος Ουάρεν, μου φαίνεται άπίθανη. Ζητώ την κατάθεση των ψυχιάτρων, οι οποίοι να δεβαιούν την πνευματική ανισορροπία της Έντας Ουάρεν!

Στό δικαστήριο

ΣΤΟ άκουσμα αυτής της φράσεως έλαβε τον λόγον ο δικηγόρος του Τόμσον.

—Έχετε την μαρτυρία του δόκτορος Δ... και άλλωστε η κατάσταση της δίδος Ουάρεν δεν επιτρέπει την μεταφορά. Ασφαλώς, κ. Κάρρολ, είπε αστεινά ο εισαγγελέας, αφού υπάρχει η δεβασίσις αξιοπιστίου ψυχιάτρου, δεν χρειάζεται τίποτε περισσότερο.

—Εν τούτοις, κ. πρόεδρε, υπάρχει κάτι το άμφίβολο σ' αυτή την υπόθεση, το οποίοον πρέπει να εξετασθί, είπε πάλι ο Ρίτσαρντ.

—Θά σάς παρακαλέσω, κύριε, να διηγήτη επί τη βάσει γεγονότων, όχι να παρουσιάσετε άπλως υποθέσεις, είπε έκνευρισμένος ο εισαγγελέας.

—Έναυσσα ένα κύμα άγανακτήσεως να με πνίγη.

Σηκώθηκα και με άγνά δήματα προχώρησα προς το κέντρον της αίθουσας.

—Λέτε ότι η άνηψιά σας άποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει; άκούστηκε ή φωνή του Ρίτσαρντ.

—Ψέματα!

Μιά νεκρική σιγή άπλώθηκε σ' ολόκληρη την αίθουσα και όλων τα βλέμματα έπεσαν επάνω μου.

—Είμαι ή Έντα Ουάρεν, είπα άπλά στον εισαγγελέα.

Χωρίς να σκεφθί τίποτα ο Ρίτσαρντ βρέθηκε δίπλα μου και πήρε το χέρι μου στά δικά του.

—Καθήστε, δεσποινίς Ουάρεν, είπε ο εισαγγελέας. Θ' άκούσωμε την μαρτυρία σας.

—Έρριξα ένα βλέμμα στον Τόμσον. Ήταν κάτωχρος.

—Και τώρα, κ. Τόμσον, εξακολουθείτε ακόμα να ισχυρίζεσθε ότι ή δίδ Ουάρεν δεν είναι σε θέσι να παρουσιασθί στο δικαστήριο;

—Μάλιστα, είπε ο δικηγόρος. Τώρα μόλις πήρα μιά σημείωσι με την οποία με πληροφοροφούν από την κλινική την δραπέτευσί της δίδος Ουάρεν. Νομίζω ότι αυτό μόνο το γεγονός είναι αρκετό για ν' άποδείξη την διανοητική της ανισορροπία.

Πάνω στο θέμα αυτό άρχισε μεγάλη συζήτηση. Ο Ρίτσαρντ υποστήριζε ότι είμαι έν τάξει, ο Τόμσον με τον δικηγόρο του φρόντιζαν με κάθε τρόπο να πείσουν τους δικαστάς, ότι είχαν μπροστά τους μιά τρελή.

Διευρηγήθηκε τέτοιο πανδαιμόνιο στην αίθουσα, ώστε ο εισαγγελέας εδήλωσε ότι για να λυθί ή διαφωνία θα γινόταν εξέταση επί τόπου υπό ειδικών φρενολόγων. Μέχρις ότου άποφασθούν όριστικά οι γιατροί, περί της διανοητικής μου καταστάσεως, ή συνεδρίασις θα διεκόπτετο.

Με ώδήγησαν σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπου σε λίγο μπήκαν δυο άνδρες.

Ο ένας ήλικιωμένος με ψαρά μαλλιά και ο άλλος νέος με ξυπνα, λαμπερά μάτια. Ήταν οι γιατροί. Ή εξέτασις δεν δάσταξε πολλήν ώρα. Πριν φύγουν, ο ήλικιωμένος μου ψιθύρισε με χαμόγελο:

—Μην άντυνχειτε καθόλου, δεσποινίς Ουάρεν.

Τα λόγια του με καθησύχασαν και μουδωσαν άθροος.

Μπήκα στην αίθουσα με το κεφάλι ψηλά, χωρίς να γυρίσω να κυτάξω κανέναν καί μόνο με την άκρη του ματιού μου διέκρινα την θεία μου να κάθεται με ύφος περίλυπο. Ο Τόμσον δεν ήταν πουθενά.

—Οι δόκτορες Φαρέλ και Κάρστερς, κατόπιν της εξετασεως των, μās δεβαιώνουν για την άπόλυτη διανοητική σας ισορροπία, δίδ Ουάρεν, μου είπε ο εισαγγελέας. Κατόπιν τούτου εμμεθα έτοιμοι ν' άκούσωμε την κατάθεσί σας.

—Το πρώτο που θέλω να σάς πώ, άρχισα με σταθερή φωνή, είναι ότι ή διαθήκη δεν γράφηκε ύπερ έμου οικειοθελώς, άλλα κατόπιν επιβολής ξένης βελήσεως.

—Ή κ. Κάρρολ μās είπε ότι έσεις ή ίδια προσπαθήσατε να συνταχθί τοιοιτοτρόπως ή διαθήκη. Τό άναιρείτε;

—Βεβαίως! Και διηγήθηκα όλα τα γεγονότα.

—Όστε έσεις πριν, δεν είχατε ίδαν ότι είσατε κληρονόμος; ρώτησε ο Ρίτσαρντ ένψ στο πρόσωπό του έλαμπε ή χαρά.

—Όχι.

—Γιατί δεν μαρτυρήσατε άμέσως την αλήθεια, Έντα; ρώτησε με φωνή που επάλλετο από συγκίνηση.

—Δεν πρόλαβα, άπήνησα με δίκρυα. "Όταν έτοιμαζόμουν να τα όμολογήσω όλα, διάβασα στην εφημερίδα τις άνόητες ψευτές που γράφθηκαν εις βάρος μου. Ήταν άνώφελο να μιλήσω πιά, άλλωστε ένιωθα και έντελώς έξουθενωμένο τον έαυτό μου.

Τό πρόσωπο του Ρίτσαρντ είχε πάρει τώρα μιά λυπημένη έκφρασι.

—Αυτά είναι όλα, είπα ήσυχα.

—Αναγνωρίζετε ότι έδραπετεύσατε από την κλινική, δεσποινίς Ουάρεν; ρώτησε ο δικηγόρος του Τόμσον ζητώντας να βρή ένα τελευταίο έπιχείρημα έναντίον μου.

—Μάλιστα.

—Και ότι σε μιά στιγμή τρέλλας, ζητήσατε ν' αυτοκτονήσατε;

—Όχι. Αυτό είναι ψέμα.

Φαίνεται ότι έκείνος έτοιμαζόταν να ύποβάλη και άλλην έρώτησι, όταν είδα την θεία μου να σηκώνεται με πρόσωπο παραμορφωμένο από την άγωνία.

—Δεν μπορώ να τό ύποφέρω περισσότερο, φώναξε. "Όχι. Δεν μπορώ. Ή Έντα είπε την αλήθεια.

Και με φωνή ήσυχη, διηγήθηκε τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια, χωρίς καμμιά άνακρίβεια, χωρίς να ζητήση να κρύψη τίποτα ή να δώση έλαφρυντικά στον έαυτό της.

Κατάλαβα ότι ή διήγησις έγινεταν πιστευτή, ότι ή ύπόθεσις θα έπαυρε την έκδασί που ήθελα, ότι οι Κάρρολ θα κέρδιζαν την δίκη.

Σκέφθηκα ότι ή παρουσία μου ήταν πιά έντελώς περιττή. Σηκώθηκα και βγήκα από την αίθουσα. "Όταν βρέθηκα στο δρόμο, φώναξα ένα ταξί και έδωσα την διεύθυνσι του σπιτιού μου.

Την ώρα που ξεκινούσα, είδα τον Ρίτσαρντ να βγαίνει έξω και να κυτάξη δεξιά κι' άριστερά. Φαίνεται ότι με διέκρινε την ώρα που έστριβε τ' αυτοκίνητο, γιατί μου έκανε νόημα να γυρίσω πίσω. "Ένοιωθα όμως τόσην άνάγκη να ήσυχάσω, να βρεθώ μακριά από κάθε θόρυβο, μόνη, άσφαλισμένη μέσα στην μοναξιά του μικρού μου άπαρτεμάν, ώστε έκανα πώς δεν τον είδα.

Είχα κάνει ό,τι νόμιζα πώς ήταν καθήκον μου κι' ήμουν εύτυχισμένη γιατί οι προσπάθειές μου είχαν καρποφορήσει.

«Αν δέν

προλάβαινα...»

ΟΤΑΝ έφθασα σπίτι, κάθησα μόνη κοντά στο παράθυρο και προσπάθησα να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. Σ' όλο τό διάστημα, από την στιγμή που δραπέτευσα από την κλινική, ύστερα από την δεκαήμερη διαμονή μου, ως τώρα, είχα μεγάλη ψυχική άντοχή. Τώρα όμως τα νεύρα μου χαλάρωσαν και άρχισα να κλαίω με λυγμούς. Ήταν ή αντίδρασις. Νευριασμένη, έκλεισα τό παράθυρο, κλείδωσα την πόρτα και με τό τηλεφώνο είδοποίησα τον θυρωρό ότι δεν ήθελα να δώ κανέναν.

Κοιμήθηκα βαρειά και την άλλη μέρα ξύπνησα πολύ νωρίς. Έφαγα κάτι και ύστερα άρχισα να σκέπτομαι τί θάκανα στο μέλλον. Ύστερα από πολλή σκέψι, πήρα την άπόφασί να φύγω για την πόλι που γεννήθηκα και έζητα τόσο εύτυχισμένη τα πρώτα παιδικά μου χρόνια.

Δυο μήνες στην μικρή έκείνη, ήσυχη πόλι θα ήσαν αρκετοί να άνυψώσουν λίγο τό ήθικό μου που είχε τόσο κουρελιασθί και καταπέσει.

Μιά ώρα άργότερα βρισκόμουν κιόλας στο τραίνο. Καθισμένη σε μιά θέσι κοντά στο παράθυρο, ξεδιπλώσα την εφημερίδα που είχα άγοράσει και άρχισα να διαβάζω.

Η κοινή γνώμη είχε στραφή τώρα ύπερ έμου. Με τα καλύτερα λόγια περιέγραφαν την τιμιότητά μου, την ευθύτητα του χαρακτήρος, τό θάρρος, την ψυχραιμία μου. Αυτό ήταν ή μεγαλύτερα ικανοποίησις για μένα.

Μιά φωνή που άκουσα κοντά, μ' έκανε να καταλάβω ότι κάποιος είχε καθήσει δίπλα μου. Η φωνή αυτή είχε έναν γνώριμο ήχο. Θέλησα να γυρίσω τό κεφάλι, άλλα άκουσα πάλι τη φωνή να μου λέη επιτακτικά:

—"Όχι. Μην κυτάξετε καθόλου. Καθήστε ήσυχα και προσποιητήτε ότι διαβάετε. Έγώ θα σάς πώ μιά ιστορία.

»Μιά φορά, λοιπόν, ήταν ένα άγόρι με χαρακτήρα ένωϊστικό, που νόμιζε ότι τα ξέρει όλα. Τό άγόρι μεγάλωσε, έγινε άνδρας, άλλα ο χαρακτήρας του δεν άλλαξε καθόλου, νόμιζε πάλι ότι τα ξέρει όλα. Τώρα όμως καταλαβαίνει καλά, ότι άγνοούσε την καλοσύνη, την τρυφερότητα, την επείκεια, αυτά που κάνουν την όμορφιά της ζωής...»

Γύρισα άπτόμα τό κεφάλι και είδα τα μάτια του Ρίτσαρντ να λάμπουν από έρωτα...

—"Όχι, Ρίτσαρντ, φώναξα. "Όχι. Μην κατηγορείς τον έαυτό σου. Δεν φταίς ούτε έσύ ούτε κανένας άλλος για όσα έγιναν.

—Δεν φταίω έγώ, Έντα; "Ω, άς μπορούσα να σβύσω τα λόγια που ειπώθηκαν... Καταλαβαίνω πόσο πρέπει να με μισής... Που πηγαίνεις, αλήθεια, Έντα; Έγώ δεν έχω βγάλει εισιτήριο. Θα μπερέσω όμως να πάρω στο Ουάλτερστάουν.

—Δεν πιστεύω, Ρίτσαρντ, νόηθες μαζί μου τώρα;

—Και τώρα και πάντα. Και δεν θ' άπαλλαγής από την ένωϊστική αυτή παρακολούθησι ως την ήμέρα που θα δεχθής να με παντρευθής.

—Νά σε παντρευθώ! Μήπως τό κάνης από όϊκτο; Για να με άποξημιώσης ίσως για όσα ύπέφερα;

—"Ω, μην φοβάσαι, δεν είμαι και τόσο άλτρουϊστής. Αντίθετα, είμαι πολύ - πολύ ένωϊστής και σε θέλω περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο, ψιθύρισε στο ατί μου και πριν προλάβω να τον έμποδίσω, φίλησε τρελλά τα χείλη μου.

—Σ' άγαπάω κι' έγώ, Ρίτσαρντ. Νομίζω ότι σ' άγάπησα, από τότε που είμαστε παιδιά, από την ήμέρα που μου φέρεθηκες τόσο προσδύλητικά.

—Τότε που μουφυγε τό ψάρι από τα χέρια, έ;

Γελάσαμε και οι δυο χαρούμενα.

—"Ο έπόμενος σταθμός είναι τό Ουάλτερστάουν! φώναξε ο εισπρακτωρ.

Ο Ρίτσαρντ άρπαξε την βαλίτσα μου.

—Με συγχωρείς που σου χαλάω λίγο τα σχέδια, άλλα θα κατεβούμε εδώ. Έχομε μιά ώρα καιρό, άσπου να περάση τό άλλο τραίνο. "Ως τότε θα πάμε στον δήμαρχο για τις άδειες. Δεν θα μās κρατήσουν παρά λίγα λεπτά. Ύστερα μπορούμε να παντρευθούμε και να φύγουμε άμέσως για τον μήνα του μέλιτος.

—"Όπως θέλεις, ψιθύρισα.

Καθώς περπατούσαμε στον κεντρικό δρόμο του Ουάλτερστάουν θυμήθηκα ξαφνικά κάτι που παρ' όλίον να ξεχάσω.

—Πρέπει να περάσω από κάπου, είπα στον Ρίτσαρντ και τον ώδήγησα προς τό μικρό φαρμακείο.

Ο φτωχός άνθρωπος με γνώρισε άμέσως και χαμογέλασε όταν του έδωσα τα 10 δολάρια.

—Είδεστε που είχα δίκιο να είμαι βέβαιος ότι θα ξαναγυρίζατε; είπε με περηφάνεια.

Μιλήσαμε λίγο ακόμα μαζί με τον φαρμακοποιό και από κουδέντα με κουδέντα του είπαμε ότι πρόκειται να παντρευτούμε κι' ο καλός έκείνος άνθρωπος πρότεινε με μεγάλη χαρά να μās στεφανώση.

Κι' έτσι έγινε ο γάμος μας στο σπίτι του φαρμακοποιού, με μόνους μάρτυρες ή γυναίκα του και τα δυο του παιδιά.

Όταν τελείωσαν όλα, μās έμειναν δέκα λεπτά για να προλάβωμε τό τραίνο.

—Λοιπόν, φεύγουμε, είπε ο Ρίτσαρντ άποχαιρετώντας τους καλούς έκείνους ανθρώπους. Μπορείτε να φιλήσετε την γυναίκα μου, άλλα γρήγορα, σάς παρακαλώ...

«Γυναίκα του». Μόνο στο άκουσμα της λέξεως έκείνης, άποκτησα πλήρη την συνείδησι των όσων είχαν συμβή.

—Και τί θα πη ή μητέρα σου, Ρίτσαρντ; τον ρώτησα όταν πιά τό τραίνο είχε ξεκινήσει. Ύστερα από έκείνα που έγιναν, δεν μπορεί παρά να αισθάνεται αντίπαθεια για μένα.

—Κάνεις μεγάλο λάθος. Χθες τό βράδυ, ως τις δώδεκα, τριγύριζα έξω από τό σπίτι σου, ελπίζοντας να σε δώ κάπου και μη τολμώντας ν' άνεβώ επάνω, ύστερα από την ρητή διαταγή που έδωσες στον θυρωρό να μην δεχθί κανέναν. Όταν τέλους γύρισα σπίτι άπελπισμένος που δεν μπόρεσα να σε ιδώ, όμολόγησα στην μητέρα μου την άγάπη που έχω για σενα.

—Και τί σου είπε;

—Νά σε πάρω όσο τό δυνατόν πιο γρήγορα.

—Αθήθεια; Ήταν τόσο δύσκολο να τό πιστέψω. Και όσο σκέπτομαι ότι σήμερα τό πρωί είχα έποφασίσει να φύγω ίσως για πάντα από τό Τρεντστάουν.

—Έγώ όμως σε είδα που μπήκες στο ταξί και σε παρακολούθησα. Μόλις και μετά βίας κατόρθωσα να προλάβω τό τραίνο. Σκέψου, αν δεν τό προλάβαινα...

Κυταχθήκαμε ώρα πολλή στα μάτια κι' ύστερα έγώ έκρυψα τό κεφάλι μου στην άγκαλιά του. Εκείνος μ' έσφιξε δυνατά στο στήθος του.

—Αλήθεια, αν δεν τό προλάβαινες;... επανέλαβα κι' έγώ.

Ο Ρίτσαρντ πήρε τό κεφάλι μου στα χέρια του και με φίλησε άπειρες φορές στο στόμα.

—Βλέπεις όμως ότι τό πρόλαβα, μου ψιθύρισε ύστερα. Τώρα είμαστε μαζί και θα είμαστε για πάντα, άγάπη μου...

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ή αύτοτελής νουδέλλα

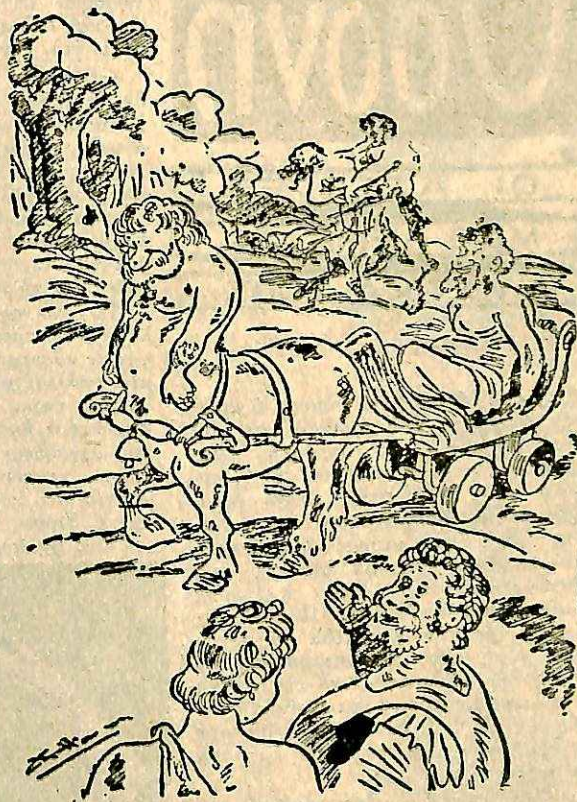
του έρχομένου τεύχους μας

«ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ»

«Ένα μοντέρνο κοσμοπολιτικό

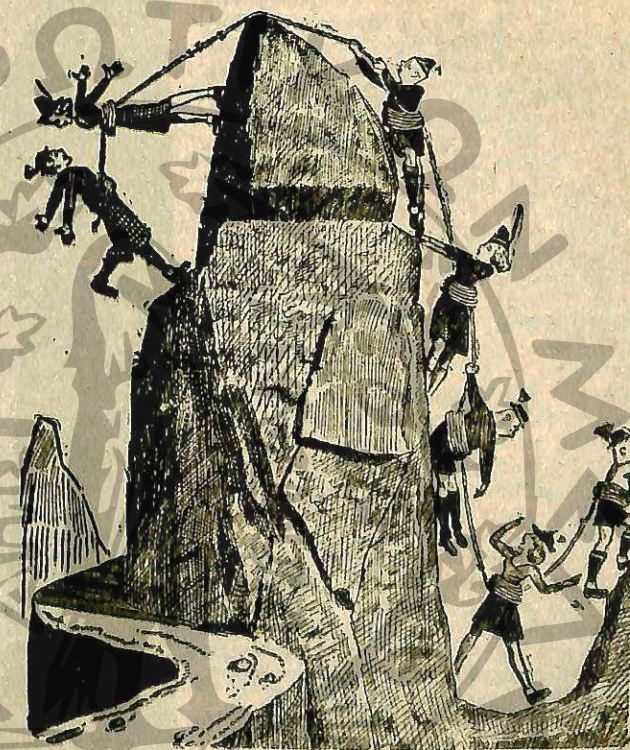
άριστούργημα του ΖΟΖΕΦ ΡΕΝΩΝΤ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩ Ν ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ

—Τό άλογο ξυπνάει στις έξη, άλλ' αυτός κοιμάται ως τις έννέα...

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΗΣ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑΣ

—Επί τέλους μόνου...

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΕΛΙΝΟΡ ΠΑΟΥΕΛ

Η Ελινόρ Πάουελ είχε σήμερα η πρώτη χορεύτρια του παλιού και του νέου κόσμου... Η διάσημη 'Αμερικανική καλλιτέχνης γεννήθηκε την 13ην Νοεμβρίου του 1913 στην μικρή πόλη Σπρίνγκφιλντ της Μασσαχουσέτης, ο πατέρας της ήταν ένας μικρός επιχειρηματίας που νικήθηκε γρήγορα από την ζωή και πέθανε πολύ νέος. Έτσι, η επίσης νέα γυναίκα του, η Μπλάνς Πάουελ, ανέλαβε μόνη της την φροντίδα να μεγαλώσει την κόρη της, την μικρούλα και έξυπνη 'Ελινόρ. Άλλωστε, από την στιγμή που η 'Ελινόρ άρχισε να καταλαβαίνει την ζωή και τον κόσμο, δεν είχε παρά μια μόνο σκέψη στον νου της: να εργασθεί για την μητέρα της.

Ήταν έπειτα έτών όταν ενεγράφη σε μια σχολή χορού. Στην σχολή αυτή οι μνηστριες ήταν χωρισμένες σε δυο κλάσεις: στα κορίτσια που μετά το μάθημα έτρεχαν να παίξουν και να διασκεδάσουν και στα κορίτσια που εξακολούθουν να συζητούν για το μάθημά τους και να εξασκούνται στον χορό. Η 'Ελινόρ ανήκε στην δεύτερη αυτή ομάδα που αποτελείτο βέβαια από κορίτσια πολύ μεγαλύτερά της.

Ένα καλοκαίρι, ήταν τότε 13 ετών, περνούσε μαζί με την μητέρα της τις διακοπές της στην παραλία του 'Ατλάντικ-Σίτυ και έκανε ήλιοθεραπεία στην άμμο... Έξαφνα σηκώθηκε και χόρευε ένα χορό με τον σκοπό του ανέμου επάνω από τον ωκεανό... Τό θέαμα θα ήταν ασφαλώς πολύ ωραίο. Ένα κοριτσάκι 13 ετών να έρμηνεύει το τραγούδι του 'Ατλάντικ...

Ένας άνδρας που έτυχε να περνά από εκεί στάθηκε και την εκύτταξε με το χαμόγελο στα χείλη. Σε δυο λεπτά όμως το χαμόγελο μετεβλήθη σε κατάπληξη, και μόλις η νέα τελείωσε τον χορό της έτρεξε να της μιλήσει. Ο άνδρας αυτός ήταν ο Γκλός Εντουαρντς, ο μεγάλος σκηνοθέτης των παιδικών επιθεωρήσεων, και της προσέφερε την πρώτη της εργασία ενώπιον του κοινού...

Από το βράδυ εκείνο, ιστορικό στη ζωή της, η 'Ελινόρ Πάουελ έχορευε συνεχώς επί τρία καλοκαίρια στο μεγάλο κέντρον «Ριτζ-Γκράι» του 'Ατλάντικ-Σίτυ: ενώ τον χειμώνα εξακολούθουσε τα μαθήματά της καθώς και τις σπουδές της στον χορό...

Τρία χρόνια αργότερα, η 'Ελινόρ ήταν τότε 16 ετών, η μικρή χορεύτρια είχε αποκτήσει μια τόσο μεγάλη επιδεξιότητα στον χορό, ώστε ο καθηγητής της πήγε ένα βράδυ να συναντήσει την μητέρα της και της είπε:

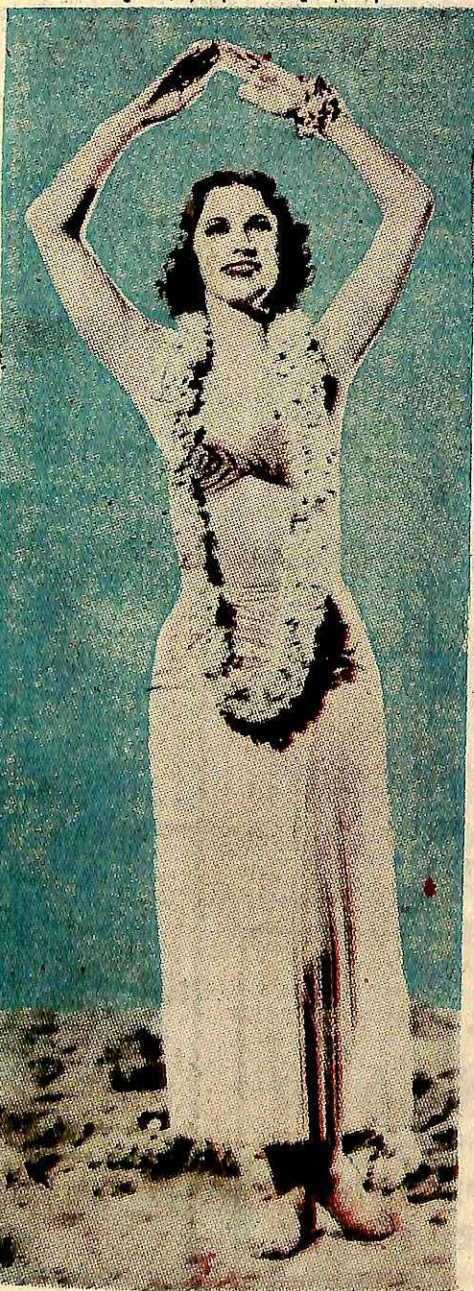
—Πρέπει με κάθε τρόπο να φύγετε για την Νέα Υόρκη. Η 'Ελινόρ θα γίνει

μεγάλη χορεύτρια και πρέπει να δοκιμάσει την τύχη της... Θα είναι έγκλημα να μείνετε εδώ και μιαν ακόμη ημέρα. Η Μπλάνς Πάουελ που δεν φανταζόταν ποτέ μια τέτοια εξέλιξη της κόρης της, έδωσε στην αρχή να ακολουθήσει την συμβουλή του καθηγητού. Η 'Ελινόρ όμως είχε τόσο θάρρος, ώστε κατόρθωσε σε λίγο να πείσει την μητέρα της και στο τέλος της εβδομάδος έφυγαν μαζί για την Νέα Υόρκη.

—Θυμάμαι πολύ καλά, λέει η 'Ελινόρ, ότι η ημέρα εκείνη ήταν 13 του μηνός. Ο αριθμός αυτός που σε άλλους φέρνει άτυχια, είναι για μένα ο αριθμός της τύχης μου... Γεννήθηκα στις 13 του μηνός του 1913... Ήμουν 13 ετών όταν χόρευα για πρώτη φορά... Τέλος στις 13 του μηνός έφυγα από το Σπρίνγκφιλντ για το Μπροντγουάι και εκεί, στο ξενοδοχείο, το δωμάτιό μου είχε αριθμό 13.

Η 'Ελινόρ στο Μπροντγουάι κατάλαβε για πρώτη φορά πόσο μεγάλος ήταν ο κόσμος και πόσο δύσκολο είναι σε μια καλλιτέχνη να πραγματοποιήσει τα όνειρά της... Η πρώτη δυσκολία που συνάντησε ήταν οι «κλακέτες». Η 'Ελινόρ δεν ήξερε να χορεύει κατ' αυτόν τον τρόπο, χτυπώντας τις μύτες και τα κούνια των ποδιών της και άρχισε να χάνει το θάρρος της.

Ένα βράδυ, μπήκε κουρασμένη σ' ένα

μικρό εστιατόριο του Μπροντγουάι. Έξαφνα όμως ένοιωσε μια σκοτεινή και σπληνική στο χέρι ενός νέου που βρισκόταν τυχαίως κοντά της. Η 'Ελινόρ συνήλθε όμως γρήγορα και έσπευσε να ευχαριστήσει τον νέο... Εκείνος της προσέφερε ένα ποτό για να δυναμώσει και συστήθηκε με απλότητα:

—Ονομάζομαι Τζακ Ντόναχιου. Είμαι χορευτής... Δεν θα έχετε βέβαια άκουσει να γίνεται λόγος για τις «κλακέτες» μου. Σας δίδω όμως τον λόγο μου ότι πολύ σύντομα θα άκουσθαι το όνομά μου...

Ήταν ένας παράξενος νέος γεμάτος φιλοδοξίες και τόλμη. Η 'Ελινόρ τον εκύτταξε κατάπληκτη, του είπε και αυτή το όνομά της, ότι ήταν χορεύτρια και δεν του απέκρυψε την απογοήτευσή της...

—Δεν μπορώ να βρω δουλειά, του είπε, γιατί δεν ξέρω κλακέτες.

Ο Τζακ Ντόναχιου, που είναι και αυτός σήμερα ένας διάσημος χορευτής, έσπασε σ' ένα γέλιο.

—Γι' αυτό στενοχωριέστε; της είπε. Θα σας μάθω εγώ!

Και πράγματι, από την άλλη μέρα άρχισε να δίνει μαθήματα στην 'Ελινόρ... Εκείνη με πείσμα άρχισε να μαθαίνει και σ' ένα μήνα είχε αποκτήσει μια καταπληκτική δεξιότητα... Ο Τζακ Ντόναχιου δεν μπορούσε να πιστέψει τα μάτια του.

—Θα κατακτήσεις το Μπροντγουάι! της είπε μια μέρα... Με την επιμονή σου θα νικήσεις τα πάντα.

Πράγματι, έξη μήνες αργότερα, ο Ντόναχιου και η 'Ελινόρ θύρκαν δουλειά στην επιθεώρηση «Φόλλου» και έπειτα στην «Χότ-Τόπ» του περιφήμου Ζίγκφελντ... Η 'Ελινόρ άρχισε σιγά-σιγά με τον απαραίτητο χορό της και τις δημοφιλείς στην 'Αμερική «κλακέτες», να γίνεται γνωστή στο Μπροντγουάι. Δεν θα έφθανε όμως ποτέ στην παγκόσμια δόξα εάν δεν έπαιζε στον κινηματογράφο.

Μια μέρα γνώρισε τυχαίως δυο νέους: από το Χόλλυγουντ. Ο ένας ήταν ο κινηματογραφικός αστήρ Ρόμπερτ Ταίηλορ, ο άλλος, ο διάσημος σκηνοθέτης Ρόυ ντε Ρούθ. Και οι δυο γύρουν στο Μπροντγουάι μια χορεύτρια για την ταινία «Μελωδίες και ρυθμοί του 1936».

—Ελάτε το βράδυ στο «Καζινό ντε Παρί» τους είπε η 'Ελινόρ χαμογελώντας πονηρά. Εκεί θα δήτε μια καλή χορεύτρια!

Πράγματι, ο Ρόμπερτ Ταίηλορ και ο Ρόυ ντε Ρούθ πήγαν στο ραντεβού και έμειναν κατάπληκτοι από τις «κλακέτες» της 'Ελινόρ!

—Η μ' αυτήν θα παίξω, η θα διαλύσω το συμβόλαιό μας! είπε τότε αποφασιστικά ο Ρόμπερτ Ταίηλορ στον σκηνοθέτη του!

—Μα δεν υπάρχει καλύτερη χορεύτρια απ' αυτήν! του απάντησε γελώντας ο Ρόυ ντε Ρούθ.

Έτσι, το ίδιο βράδυ η 'Ελινόρ Πάουελ προσελήφθη από την εταιρία «Μέτρο-Γκόλντγουϊν-Μάγιερ» ως πρωταγωνίστρια της ταινίας «Μελωδίες και ρυθμοί του 1936» που ήταν η απόθεσις του μοντέρνου χορού. Έπειτα, για την ίδια πάντοτε εταιρία εγύρισε τις ακόλουθες ταινίες: «Γεννημένη για χορό», «Μελωδίες και ρυθμοί του 1938», «Ροζαλί» και η 'Ελινόρ Πάουελ έπεβλήθη οριστικά. Έπαιζε και αυτήν την Τζίντζερ Ρότζερς... Σήμερα η 'Ελινόρ γυρίζει στο Χόλλυγουντ μια μεγαλειώδη ταινία «Χονολουλού» και η εικόνα μας σας την παρουσιάζει ακριβώς ως πρωταγωνίστρια του έργου αυτού. Έπειτα από την ταινία αυτή, θα γυρίσει τις «Μελωδίες και ρυθμοί του 1940».

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΕΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΠΟΡΤΡΑΙΤΩΝ

ΑΥΤΟΙ ΠΩ ΕΦΤΙΑΞΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τα κομφορ και οι άπολαύσεις της σύγχρονης ζωής καθώς και η υπόσχεσις για μια καλύτερη Αύριον, στηρίζονται σε μερικές βασικές εφευρέσεις. Παράθετομεν την ιστορία μιας απ' αυτές.

Ο ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ

Η ιδέα ότι υπήρχε κάποιος τρόπος που να μπορεί να κινή τον ήχο να ταξιδεύει μέσω του αέρος, όπως ακριβώς τα κυματάκια που προκαλεί μια πέτρα όταν πέφτει στα γαλήνια νερά μιας λίμνης, απασχολούσε για καιρό το μυαλό των ανθρώπων που, έδω και 100 χρόνια, κατόρθωσαν επί τέλους να μεταδώσουν ηλεκτρική ώθησι, μέσω του νερού, χωρίς τη βοήθεια σύρματος.

Το 1868 ένας εφευρετικός οδοντοίατρος του Σικάγου ονόματι Λούις, απέστειλε ένα ασύρματο σύνθημα, σε απόστασι μεγαλύτερη από 18 μίλια, μ' έναν χαρτίνο άετο, που ήταν συνδεδεμένος με σύρμα σ' ένα γαλβανόμετρο που θρικόταν στο έδαφος. Για το επινόημά του αυτό έβγαλε και σχετικό δίπλωμα ευρεσιτεχνίας. Ένα χρόνο πιο πριν, ο Κλέρκ Μάξγουελ, ο φυσικός του Καίμπριτζ, είχε προείπει την ύπαρξη των κυμάτων του αιθέρος. Στα 1880, ο νεαρός Γερμανός επιστήμων «Έρτζ κατεσκεύασε μια συσκευή που μπορούσε να εκκενώσει ηλεκτρομαγνητικά κύματα στο διάστημα: δηλαδή μίτιδανε τον αιθέρα.

Αναρίθμητοι επιστήμονες και εφευρέται έρευνούσαν στις περισσότερες χώρες για τον ασύρματο, οπότε, μια μέρα του Σεπτεμβρίου του 1896 ένας νεαρός ως 22 ετών, ο Γουλιέλμος Μαρκόνι, γιός ενός ευπόρου 'Ιταλού κτηματίου, που είχε παντρευθεί μιά 'Ιρλανδή, άρχισε να έρευνεί και να

κάνει πειράματα επάνω στα έρτζιανά κύματα, που είχε σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο της Μπολόνια.

Θερμός θιασώτης του ηλεκτρισμού, προσπαθούσε να βρή πόσο μακριά μπορούσαν τα κύματα αυτά να μεταφέρουν ένα σήμα μέσω του αέρος. Ξαφνικά έκαμε μιά ανακάλυψι: Τα κύματα, όταν έφταναν στον δέκτη του επιδρούσαν και σ' έναν άλλον δέκτη εγκατεστημένον στην άλλη μεριά ενός λόφου. Τα έρτζιανά κύματα όμως είχαν περιωρισμένη μεταβατικότητα, και μια σκέψις γεννήθηκε στο μυαλό του νεαρού εφευρέτου: 'Αφού τα κύματα αυτά της μικρής μεταβατικότητας δεν περνούσαν επάνω από τον λόφο, ασφαλώς θα περνούσαν διά μέσων αυτού, άρα για να διαπερνούν έναν λόφο, θα ήταν σε θέσι να διαπεράσουν κι' οτι δήποτε άλλο σωμα.

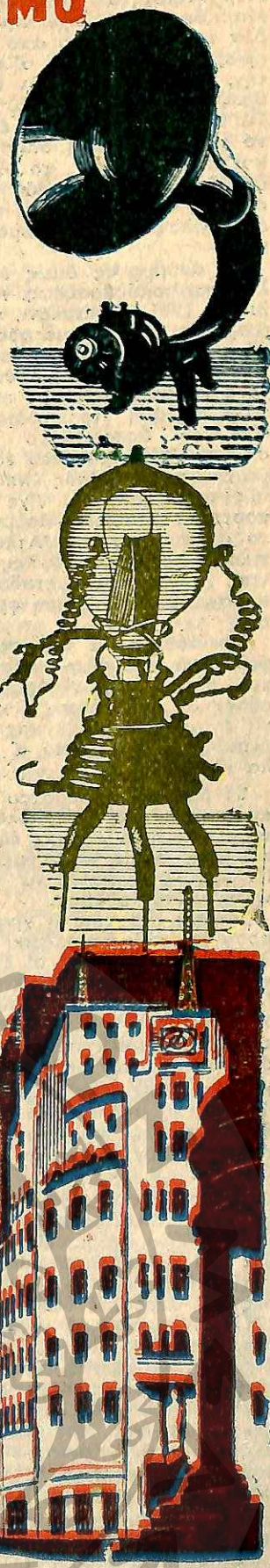
Ο νεαρός 'Ιταλός δεν ήταν ονειροπόλος. Έβγαλε άμέσως δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για την αξιοσημείωτη επινόησί του κι' έκίνησε την προσοχή του κόσμου προς αυτό. Πριν περάσει ένας χρόνος, ο Μαρκόνι πήγε την εφευρεσί του στην 'Αγγλία, πέτυχε την δημοσίευσί της, έπεισε τους επιστήμονες για την αξία της και στο τέλος έπέσυρε την προσοχή των Ταχυδρομείων προς αυτήν. Μιά εταιρία ιδρύθηκε με κεφάλαιον 100.000 λιρών κι' αγόρασε όλα τα σχετικά διπλώματα ευρεσιτεχνίας. Ο Μαρκόνι πήρε το μισό του κεφαλαίου και 15.000 λίρες. Ήταν

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ

ΜΑΡΚΟΝΙ

τότε 23 ετών.

Πόσοι επιστήμονες, πριν απ' αυτόν, δεν έσκόρπισαν άδικα το ταλέντο και την ενεργητικότητα τους! Ο Μαρκόνι μόνος είχε την ιδέα του ασυρμάτου από μικρός. Προσεκολλήθη σ' αυτήν, την υπέθαλπε, την διέθρεψε, μεγάλωσε μ' αυτήν. Το κύριο δίπλωμά του, εκεί νο πού τον έκαμε διάσημο και πού έξεδόθη το 1900 υπ' αριθ. 7777, τον έзоήθη σε στίς απαιτήσεις του και έπροφύλαξε τα δικαιώματά του.

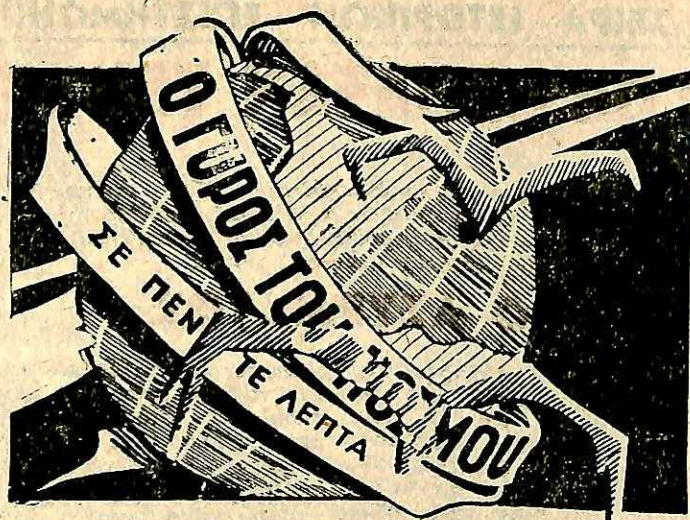
Ο ασύρματος όμως έξε- λίχθηκε πολύ θραδέως. Μόλις το 1901, ο Μαρκόνι, καθισμένος στον Σηματοδοτικό σταθμό του Νιουφάουντλαντ, άκουσε τρεις άδύνατους κρότους, τιάκ, τιάκ, τιάκ, δηλαδή τὸ γράμμα «Σ» πού άπεστέλλετο με σημάτια Μόρς και πού έση- μαινε ότι ο σταθμός έκπομπ- ές του Κρόνγουεϊ είχε ά- ποστείλει το πρώτο ασύρμα- το σημά μεσφ του Άτλαν- τικού. Και πέρασε άλλος έ- νας χρόνος πριν μεταδοθῇ καθαρά μιά όλόκληρη φρά- σεις.

Χρειάστηκε να καταστρα- φούν δυο μεγάλα έπιβατι- κά πλοία για ν' άφηνι- σθούν οι κυβερνήσεις και να έγκαταστήσουν υπαχρε- ωτικώς τον ασύρματο σ' ό- λα τὰ πλοία.

Η διά του ασυρμάτου έ- πικοινωνία ανά τους ώκεα- νούς δεν ήταν ακόμα έξα- πλωμένη όπότε ο Μεγάλος Πόλεμος ύποχρέωσε να γί- νη κι αυτό το θήμα.

Ακόμη και τότε η χρησι- μοποίηση του ασυρμάτου έ- θεωρείτο άδύνατος σ' ένα ειδικό πεδίο, όπότε ένας Άμερικανός έπιχειρηματίας όπέδειξε την δυνατότητα της χρησιμοποίησης του ασυρμάτου στις ραδιοφωνι- κές έκπομπές. Από τότε ο ασύρματος μπήκε στην κα- θημερινή ζωή του προχω- ρημένου στον πολιτισμό αν- θρώπου.

Τώρα όλος ο κόσμος έ- χει κάμει ένα τεράστιο βή- μα πρόδου, χάρις εις την διά του ραδιοφώνου έπικοι- νωνία δια ήρως, θαλάσ- σης και άέρος. Σε διάστημα 17 μόνον χρόνων, η νεαρά- τέρη απ' όλες τις μεγάλες βιομηχανίες, έφθασε σε κα- ταπληκτικές αναλογίες κι' άπέκτησε ευρείαν κοινωνι- κήν σημασία. Είναι όμως ακόμη νεαρά. Κοντά στο ραδιόφωνο, κείται η τηλεό- ρασις, πού όμως είναι ακό- μη στά σπάργανα. Πολλά θαύματα του ασυρμάτου εί- ναι έτοιμα και πολλά άλλα έτοιμάζονται. Το ραδιόφωνο χρησιμοποιήθηκε για την έ- πιτήρησι της μηχανής, για την διεύθυνσιν πολεμικών

ΦΟΝΟΣ ΚΑΤΑ ΠΑ- ΡΑΓΓΕΛΙΑΝ

Ενα έγκλημα μοναδικό στο είδος του έγινε πρό ήμερών στην Βου δαπέστη. Μιά νέα υπηρέ- τρια, πού την έλεγαν Μα- ρίαν Μουλνάρ, θρέθηκε σκο- τωμένη. Και από τις ανα- κρίσεις εξακριβώθηκε πώς είχε πληρώσει έναν από- τους φίλους της για να την σκοτώσει.

Η δυστυχισμένη έκείνη νέα φαίνεται πώς είχε κου- ραστή από τη ζωή και ήθε- λε ν' αυτοκτονήσει. Μη έ- χοντας όμως το θάρρος να τερματίσει μόνη της τη ζωή, έπληρώσε έναν πού της έ- λεγε ότι την άγαπάει για να την σκοτώσει.

Αυτός ο έγκληματίας Δόν Ζουάν, το πραγματικό όνο- μα του όποιου είναι Φέρντες "Ελεκ, δεν έδίστασε καθό- λου. Συνέληφθη όμως μετά το έγκλημά του, ενώ έτοι- μαζόταν να δραπέτευση για το έξωτερικό. Ανακρινόμε- νος ώμολόγησε ότι πληρώ-θηκε για να κάμει αυτόν τον φόνο και ότι το θύμα

πλοίων, και αεροπλάνων ά- κόμη. "Ετσι, μοιραίως, κά- ποια μέρα, θάχουμε μαζί μας ένα μηχανήμα λήψης και έκπομπής όπως τώρα έ- χουμε πάντοτε μαζί μας το ρολόι μας και με τον τρό- πο αυτόν, όποιος έξέρει το σύνθημά μας, θα μπορεί να μας άκούη όπως κι' έμείς αυτόν όποιαδήποτε άπόστα- σις κι' άν μας χωρίζει.

Και ο Μαρκόνι: Αυτός έ- χει πεθάνει θέθαια. Η 25η όμως Άπριλίου είναι η «Η- μέρα του Μαρκόνι» στις ναυτικές υπηρεσίες ασυρμά- του όλου του κόσμου, κι' έ- ται τα 50 έτη πού περίμα- θάνει η «Διεθνής Ένωσις των Θαλασσιών Ραδιοφω- νικών Υπηρεσιών» έψηφά-σαν την άθανασία του όνό- ματος του ανθρώπου πού έ- δωσε τον ασύρματο στον κόσμο.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

του είχε αγοράσει και το πιστόλι.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΛΩΠΟ- ΔΥΤΩΝ

Στο Λονδίον άνεκαλύ- φθη τελευταίως ένα περίεργο ίνστιτούτο καλλονής, πού έλειτουργού- σε κρυφά, για λόγους τους όποιους θα καταλάβετε ά- μέσως. Στο ίνστιτούτον αυ- τό, οι κακοποιοί πού είχαν διαπράξει κάποιο έγκλημα έπληγαν να αλλάξουν την έπιδερμίδα των δακτύλων τους, ώστε να μη μπορούν να τους άναγνωρίσουν από τα δακτυλικά άποτυπώμα- τα.

Η έγχείρησις αυτή έστοί- χιζε δέκα γκινέες, δηλαδή κάπου 4.000 δραχμές. Έ- νας χειρουργός έκανε τοπι- κή άνασθησία στο χέρι και μετά άφαιρούσε το ένοχο δέρμα και το αντικαθιστού- σε με άλλο πού το έπαιρνε από το χέρι ενός άλλου, ο όποιος έπληρώνετο γι' αυ- τό.

"Ετσι, όταν η άστυνομία έπαινε τον δράστην μιάς διαρρήξεως δεν μπορούσε ν' άποδείξει την ένοχή του από τα δακτυλικά άποτυπώ- ματα πού είχε αφήσει αυτός στο πεδίο της δράσεως του.

ΠΕΚΟΡ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Η κυρία Μάρτσια Λα- κώφ είναι άκριβώς 26 χρόνων και ως τώρα παντρεύτηκε κι' έχωρισε εί- κοσιενά φορές! Κατά μέ- σου όρον λοιπόν, άν λάβου- με υπ' όψιν ότι τον πρώτον γάμο τον έκαμε έδω κι' έ- φτά χρόνια, η άθεόφοβη αυ-τή γυναίκα παντρεύταν κι' έχωριζε κάθε δύο μιση μή- νες. Έννοείται, ότι αυτό συμβαίνει μόνο στην Άμε- ρική.

ΕΝΑ ΜΙΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

Πρό ήμερών παρεδόθη στο Μπώεχιλ της Άγ- γλίας ένα έπιστολικό δελτάριο πού είχε ταχυ-

δρομηθῇ έδω και τριάν- τα δύο χρόνια! Σημειώστε ότι το Μπράιτον από το ό- ποιον είχε σταλῇ το δελτά- ριο αυτό, απέχει από το Μπώεχιλ για το όποιον προ- ωρίζετο άκριβώς 32 μίλια. "Ωστε η ταχύτης της ταχυ-δρομικής μεταδιόσεως εί- ναι ένα μίλι το χρόνο. Και έπειτα έμείς έχουμε παρά- πονο άν καμιά φορά το ταχυδρομείο μας καθυστε- ρεί κανένα γράμμα!..

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ο καθηγητής "Οσβαλντ Φισερ είχε πεί πρό ήμερών στις όχθες μιάς λίμνης για να μα- ζέψη μερικά σπάνια σκου- ληκάρια για την συλλο- γή του. Τα θρήκε λοιπόν, έπειτα από πολλές έρευνες και τα έβαλε μέσα σ' ένα άδειαν κουτί κονσέρβας.

Κατά το μεσημέρι έπείνα- σε και θέλησε να φάη ψωμί και μαρμελάδα πού είχε φέρε μεζέ του. Αφηρημένος όμως άνοιξε το κουτί με τα σκουλήκια και τα έφαγε. Σε λιγάκι άρχισε να αισθά- νεται τρομερή ζέστη και καούρα στον λαιμό, πού τον άνάγκασε να βγάλη την γραβάτα και το κολλάρο του. Έπειδή όμως το κολ- λάρο το θγάζει μόνο τη νύ- χτα πού πρόκειται να κοι- μηθῇ, άφηρημένος συνέχισε το γούσιμο, ξαπλώθηκε κά- τω και άποκοιμήθηκε. Έν- τώ μεταξύ μιά ραγδαία βρο- χή τον έκανε μούσκεμα.

Την άλλη μέρα τον θρή- καν άκόμη κοιμώμενον και τον μετέφεραν στο σπίτι του σε κακή χάλια. Έφεραν άμέσως γιατρό πού του έ- δωσε διάφορα φάρμακα, τα όποια έπρεπε να πάρη έ- πειγόντως. Ο καθηγητής όμως, συνεχίζοντας την ά- φηρημάδα του, δεν άγγιξε καθόλου τα μπουκαλάκια με τα γιατρικά, και έγινε καλά.

ΤΟΝ ΕΞΥΡΙΣΕ ΠΕΘΑ- ΜΕΝΟΝ

Σ' ένα προάστειο της Μασσαλίας κάποιος Ζυλ Ντυρόν, ηλικίας 60 χρόνων, έπήγε στο κου- ρείο του για να ξυρισθῇ. Έκάθισε λοιπόν στην πολυ- θρόνα κι' έμεινε ακίνητος και άμιλητος ως πού τελεί- ωσε το ξύρισμα. Όταν έ- τελείωσε, ο κουρέας έπερί- μενε να σηκωθῇ, άλλ' αυ- τός δεν το κουνούσε από τη θέσι του. Τότε τον έσκούν- τησης έλαφρά στον ώμο, λέ- γοντας ότι τελείωσε το ξύ- ρισμα, αλλά ο πελάτης τί- ποτε.

Τότε ο κουρέας άνησούχη σε και έστειλε να φωνάξη ένα γιατρό. Ο τελευταίος αυτός έσπευσε άμέσως στο κουρέιο και διεπίστωσε τον

θάνατο του Ντυρόν από συγκοπή. Το περίεργο είναι ότι ο θάνατός έπληθε προ- του άρχισῇ το ξύρισμα και όταν ο κουρέας έτοιμαζε την σαπουνάδα, ώστε έξυρι- σε έναν πεθαμένον χωρίς να το καταλάβῃ.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

Στο κέντρον του Λός Άντζελες άνοιξε πρό ήμερών ένα μεγάλο κέντρο διασκεδάσεως με την ονομασία «Ο κόσμος των παραδοξοτήτων». Οι πελά- τες του κέντρου αυτού, πληρώνοντας ένα άρκετά ά- κριβό εισιτήριο, έχουν το δικαίωμα να κάνουν παντός είδους τρέλλες, άρκει μό- νον να μη φθάσουν σε άνή- θικες υπερβολές, πράγμα για το όποιον έπιλέγουν συνεχώς τρεις άστυνομικοί.

Είναι περιττό να πούμε ό- τι οι ήθοιοι του Χόλλυ- γουντ έσπευσαν από τους πρώτους να έπωφεληθούν αυτής της ευκαιρίας, για να δείξουν την εκκεντρικότη- τά τους. Η Μύρνα Λόου, λόγου χάριν, έμπηκε στο κατάστημα με το αυτοκίνη- το της φορώντας μιά πολύ- χρωμη πυτζάμα και η Κέυ Φρένσις έκαμε ντους με 15 μπικνάλες σέλτσ!

ΠΟΣΟ ΖΟΥΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Όστε λοιπόν οι γυναί- κες ζούνε πολύ περισ- σότερο από τους άν- δρες; Αυτό τουλάχιστον ά- ποδεικνύουν οι τελευταίες στατιστικές νησιμότητες πού έγιναν στην Άμερική και σε άλλα μέρη του κό- σμου. Γενικώς, η γυναίκα έχει πολύ περισσότερες πι- θανότητες από τον άντρα να φθάσει σε ηλικία 65 χρο- νων, πού θεωρείται σήμερα ο καλύτερος μέσος όρος της ζωής.

"Ετσι, μιά νέα 15 έτών έχει 659 πιθανότητες στις χίλιες να ζήση μισόν αιώ- να άκόμη, ενώ ένας νέος της ίδιας ηλικίας έχει μόνον 589 πιθανότητες. Στην ηλικία των 35 έτών η γυ- ναίκα βλέπει τον αριθμό των πιθανοτήτων της ν' ά- νεσταίνῃ στα 675, ενώ οι πι- θανότητες του άνδρος φθά- νουν μόνον στα 607. Στην ηλικία των 45 η αναλογία είναι 379 προς 676.

Οι διαφορές πού υπάρ- χουν από την άποψι αυτή μεταξύ των κατοίκων της υπαίθρου και των κατοίκων των πόλεων, είναι άρκετά σημαντικές. Ο χωρικός έ- χει 702 πιθανότητες στις χί- λιας να γιορτάση την 65η επέτειο των γενεθλίων του, ενώ ο κάτοικος της πόλεως έχει μόνον 571. Για τις γυ- ναίκες οι αντίστοιχοι αριθ- μοί είναι 752 και 664.

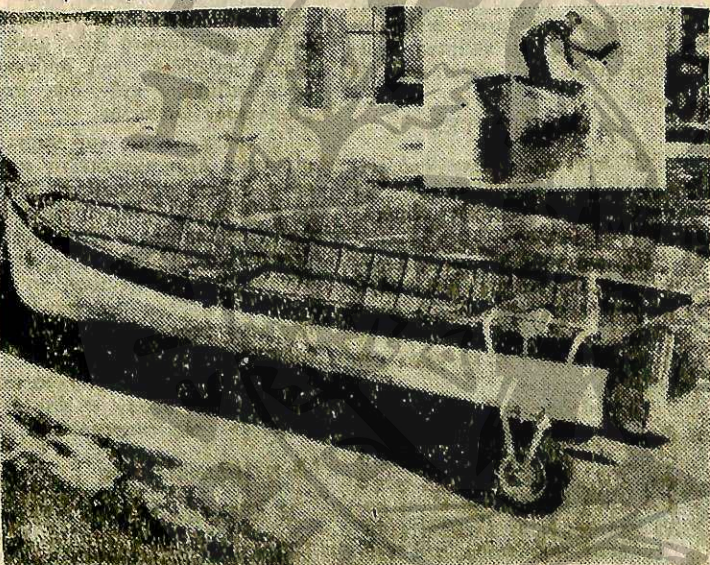
ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

Αυό "Αγγλοι επιστήμο- νες, οι γιατροί Σάρ- ζεντ και Γκούτμαν έ- υημοσίευσαν τελευταίως την έκθεσιν των για τα πειρα- ματα πού έκαμαν με ένα τονωτικό, την βενζεδρίνη, όπως το όνόμασαν. Έκα- μαν ένεσεις κι' έδωσαν υπό μορφήν χαπιών σε δόσεις ά- πό δέκα μέχρι τριάντα χι- λιοστά του γραμμαρίου από το φάρμακο αυτό, σε δια- κοσίους πεινήτα ανθρώπους, άφοῦ προηγουμένως πειρα- ματίστηκαν στον έαυτον τους.

Όσοι έκαμαν την θερα- πείαν αυτήν, βελτιώνουν ό- τι η βενζεδρίνη τονώνει την λειτουργία του έγκεφάλου σε σημαντικώτατον βαθμό. Γενικώς αύξάνει τις διανο- ητικές ικανότητες, πρό παν- τός την ευγλωττία και τη φαντασία. Προκαλεί την άύπνια όπως ο καφές, άλ- λά τα άποτελέσματα δεν εί- ναι ούτε κουραστικά ούτε δυσάρεστα. Η βενζεδρίνη συνιστάται για τη θερα- πεία μερικών διανοητικών παθήσεων και είναι προφυ- λακτικό κατά των περιόδων της σωματικής και ψυχικής καταπτώσεως.

ΧΡΥΣΑΦΙ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΕΝΟΣ ΠΡΟΒΑΤΟΥ

Κατά πολύ περίεργον τρόπον ανέκαυσε χρυ- σάφι ένας κάτοικος της Νέας Γλασκώθης: το θρήκε στα δόντια ενός προ- βάτου. Ο άνθρωπος αυτός είχε αγοράσει ένα άρνισιο κεφάλι για να το δώση ως τροφήν στο σκυλί του. Κα- θώς το σκυλί άνοιγε το κε- φάλι, ο κύριός του είδε κά- τι να λαμποκοπά στα δόν- τια του άρνιου. Έπρόσεξε καλύτερα, και είδε ότι άνα- μεσα τα δόντια του άρνι- ου ήταν μιά χρυσή σκόνη.

Η πρακτική αυτή έστέρωσε των Άμερικανών πού έπιτρέπει με την προσθήκη δύο τρεχών να σώσει εύχερως μιά δάρκα έξω ά- πό το νερό ή και αντίθετος: θα έρθ άσφαλώς σπουδαία άφήχη- σι την έποχή αυτή πού άρχίζουν μαζί με τα λούτρα τα παντός είδους θαλάσσια σπόρ σ' όλο τον κόσμο.

"Εδωσε τη σκόνη προς ανά- λυσιν και ά:έδειχθη πώς ήταν καθαρό χρυσάφι. Το άρνι έβουκε κατά πάσαν πι- θανότητα σε κάποια χρυσο- φόρο περιοχή. Πού όμως άκριβώς; Αυτό προσπαθεί- -λη ο ύφηγοκτορ Λ σφσθ θρώπος πού έκαμε την πρω- τοφανή αυτήν ανακάλυψι.

ΕΝΑΣ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ ΣΑΤΥΡΟΣ

Το κακουργιοδικείο ν της πόλεως Κουάντα της Μαλαισίας, παρά την Σιγγαπούρη, κατέδικα σε πρό ήμερών δε πενταετή φυλάκισι τον πύο θηριώδη έρωτόληπτον του κόσμου, ένα Κινέζον κηπουρόν, άρ- κετά ήλικιωμένον, όνόματι Τάμ Ταέτ. Ο Κινέζος αυ- τός έκράτησε φυλακισμένην στο υπόγειο του σπιτίου του μιά νεαρή συμπατριώ- τισά του, με την όποιαν ή- ταν τρελλά έρωτευμένος.

Αυτή η νέα, μόλις δεκα- πέντε έτών, είχε εξαφανισθῇ μυστηριώδως στα 1935, από το πατρικό της σπίτι πού βρίσκεται στη μικρή πόλι Γκάμπεγκ, και όλες οι έ- ρευνες της άστυνομίας για την άνεύρεσί της δεν έδω- σαν τότε κανένα άποτελέ- σμα.

Μιά μέρα όμως, ένας συγ- γενής της, έπήγε έντελώς τυχαίως στο σπίτι του γέ- ροντος σατύρου για ν' ά- γοράση σπόρους λαχανι- κών. Ο Τάμ Ταέτ άπουσία- ζε και ο πελάτης άρχισε να φωνάζη το όνομά του. Είς άπάντησιν άκουσε κλάματα και φωνές από το υπόγειο. Άμέσως ύπωπευθήκε, έκα- τέθηκε κάτω, έσπασε την πόρτα και θρήκε τη νεαρή συγγενή του σ' έλεεινή κα- τάστασι. Είδοποίησε τότε την άστυνομία και ο Κινέ- ζος συνέληφθη μόλις έπέ- στρεψε από τα κτήματά του.

ΕΝΑΣ ΑΝΟΙΧΤΟΧΕΡΗΣ

Ο κ. Παπίδης έπισκέ- πεται τον κ. Τατί- δη, γνωστόν τσιγκού νην.

Ο κ. Τατίδης: Κα- πνίζετε κ. Παπίδη;

Ο κ. Παπίδης: Μά- λιστα, εύχαρίστως, άπαν- τά, άπορώντας με την ά- προσδόκητη αυτή προσφο- ρά τσιγάρου.

Ο κ. Τατίδης: (χτυ- πώντας τα χέρια του): — Γιάννη, φέρε τα σπέρτα στον κ. Παπίδη.

ΠΟΙΟ ΠΟΔΙ ΠΟΝΟΥΣΕ

Ο μικρός Λάκης παρα- πονείται στον πατέρα του πώς δεν μπορεί να πάγη στο σχολείο γιατί ένα με- γάλο καρφί του παπουτσι- οῦ του τρύπησε το πό- δι του.

Πατέρας:— Πού εί- νε αυτό το καρφί, για να το ιδώ.

Λάκης:—Βγάζοντας το ένα παπούτσι— Νάτο!

Πατέρας:— Μά έ- γώ δεν βλέπω τίποτε.

Λάκης:—Α, τότε θα είναι στο άλλο πόδι!

ΟΛΑ ΑΛΛΕΞΑΝ

Ο κ. Χαμενάκιος, άφη- ρημένος συναντᾷ στον δρό- μο του τον κ. Νιονιάκη, πού τον παίρνει για κάποιον φίλο του.

— Τί κάνεις κύρ Δημη- τράκη, εσύ μεταβλήθηκες τρομερά θρε άδελφέ!

—Δέν λέγομαι Δημητρά- κης, κύριέ μου, όνομάζο- μαι Νικόλαος.

—Παράξενο πράγμα, ως και το όνομά σου άλλαξε!

ΤΟ ΓΝΩΡΙΖΕ...

Καθηγητής:—Γνω- ρίζετε τι είναι δάνειον έπι ένεχύρω;

Φοιτητής:—Δυστυ- χώς, το γνωρίζω...

ΠΟΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΕ...

Στις εξετάσεις. Ο Δάσκαλος: Τι γνωρίζεις περί της ύποχω- ρήσεως του Μεγάλου Να- πολέοντος έν Μωσσία; Ποι- ός βασίλευε τότε στη χώ- ρα εκείνη;

Ο μαθητής (χωρίς δισταγμό): Ο χειμώνας!

ΑΝ ΓΥΡΙΖΕ

—Εγώ έχω την αρχή, λέ- γει σε κύκλο φίλων του ο Ιπποτικός κ. Κ. να μη χτυ- πώ —από πίσω τον έ- χθρά μου.

Κι' ένας φίλος του: —Πολύ σωστά! Για φάν- τάσου να γυρίση ξαφνικά!

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΨΑΙΔΙΑ

Κουβεντούλες

Η σημερινή μου απάντηση δεν απευθύνεται σε αναγνώστη αλλά σε άναγνώστη, σ' έναν δυστυχισμένο σύζυγο που μου γράφει για να μου πη τον πόνο του και να μου ζητήσει την συμβουλή μου. Έχει καθώς μου εμπιστεύεται μια γυναίκα που του κάνει διαρκώς σκηνές. Με ένα τίποτα, με την παραιτική αντίρρηση που θα της φέρει έχει κρίσει νύμφων, του έκστομίζει τα χειρότερα λόγια, τα πιο προσβλητικά και αν τολμήσει να της πη κάτι τον απειλεί με δόλο. Με ρωτάει λοιπόν ο δυστυχής αυτός σύζυγος τί να κάνει, πώς να διορθώσει την γυναίκα του και να την νοθεύσει για να πάψει τις σκηνές και τις νευρικές κρίσεις, τί μέθοδο ν' ακολουθήσει και πώς να γλυτώσει από το καθημερινό αυτό μαρτύριο;

Τί να συμβουλευτώ, τί να πω; Το μόνο που δεν διασώζω καθόλου να δηλώσω είναι ότι ντρέπομαι που είμαι γυναίκα όταν ακούω παρόμοια γεγονότα. Υπάρχουν δυστυχώς γυναίκες που είναι όντα ανυπόφορα και κάνουν δυστυχισμένους όχι μόνο τους άνδρες τους, αλλά και όλους τους οικγενείς τους.

Λυπούμαι τον δυστυχισμένο τον άναγνώστη μου, αλλά δεν μπορώ να τον συμβουλευτώ τίποτα. Το μόνο αποτελεσματικό ίσως θα ήταν... αυτό που έβγαλε από τον παράδεισο... Μια καλή δόσις κάθε φορά που παρουσιάζεται μια κρίση νύμφων και ασφαλώς θα έβγαζε γρήγορα ή θεραπεία. Τί εξευτελιστικό όμως πράγμα ένα ανδρόγυνον να καταφεύγει σε τέτοια βάρβαρα μέσα! Αλλά ποιος το προκαλεί; Η γυναίκα. Πάντοτε αυτή, διότι αυτή δίδει την κατεύθυνση στον σύζυγο. Ούαι και άλλοι μόνον λοιπόν αν δεν είναι εις το ύψος της αποστολής της. "Αν δεν έχει συνείδηση της εθύνης που αναλαμβάνει παντρεμένη ως μη παντρεμένη για να μην κάνει" έναν άλλον άνθρωπο δυστυχισμένο. "Ας τα διαβάσει όλα αυτά ο σύζυγος στη σύζυγο και ποιος ξέρει, ίσως συνείδηση και συνεισφορά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΚΑΙ ΜΑΛΛΙΝΑ ΑΝΣΑΜΠΛ

Η διάμεσος αυτή εποχή που διερχόμαστε και προ πάντων ο κατ' εξοχήν εφέτος ακατάστατος καιρός, εύνοει κατά πολύ την επικράτησιν του συνδυασμού μεταξώτου και μαλλίνου.

Ίδου με ποιόν τρόπο ήμπορούμε να τον επιτύχωμεν.

Θα επιδιώξω να αποκτήσω μια τουαλετίτσα από μεταξωτό κρέπ μάρ, π.χ. και χρώματος ως υποθέσωμε μπλε παστέλ. Η τουαλέττα αυτή ήμπορεί να είναι μονοκόμμη, αλλά και ντε-πιέ, ήτοι φούστα και καζάκι, γανιρισμένη με κέντημα γύρω από τον λαιμό, στην ζώνη και στα δύο τσεπάκια που θα γανιρίσουν την καζάκι.

Ός συμπλήρωμα θα έχωμεν ένα επανωφόρι από μάλινο κρέπ μάρ, χρώματος δε αυτό μπλε - ντε - νουί.

Οι δύο διαφορετικές αυτές αποχρώσεις που τόσον όμορφα συνδυάζονται, ο συνδυασμός των δύο διαφορετικών υφασμάτων, και σημειωτέον, το κέντημα του φορέματος, το όποιον θα είναι του ίδιου χρώματος προς το επανωφόρι θα αποτελέσουν ένα πράγματι κομψότατον σύνολον.

Κατά τον ίδιον τρόπον μπορούμε να συνδυάσωμε όσον άφορρά τα χρώματα, ζαθιγερμένο πράσινο με πράσινο ανοικτό, μπλε και ούτω καθ' εξής.

ΟΙ ΠΙΕΤΤΕΣ

Οι πιέττες, έπειτα από μακροχρόνιον άποστρατείαν θα αναλάβουν και πάλιν εφέτος άνεργον δράσιν.

Οι περισσότερες φουσιτίτσες των άνοιξιάνικων και καλοκαιρινών φορεμάτων θα είναι πλισσεδωτές καθ' ολοκληρίαν ή τουλάχιστον κατά μέγα μέρος.

Τό φάρδος που θα προσδίδουν στην φούστα θα είναι κυρίως καταφανές προς τα κάτω, άλλ' εντούτοις και γύρω από τους γοφούς θα είναι πολύ περισσότερο ελεύθερος άπ' ό,τι ήσαν πρό τινος, και τουτο για να επιτυγχάνεται η εντύπωση της λεπτής μέσης.

Η μεγάλη όμως επιπρόσθησις της πιέττας δεν περιορί-

ζεται μόνον στις φούστες. Πλείστα όσα κορσάζ έχουν την πιέτταν ως κύριον γανιρίσμα, και βλέπομεν τὰ όμορφα πλισσέν να σχηματίζουν άλλοτε άμπιεσιάν, άλλοτε πιαστρόν, άλλοτε και αυτά ακόμη τὰ μονίκια.

Ο γυναικείος κόσμος, που σπεύδει να υπακούση πάντοτε στις ιδιοτροπίες της μόδας, έχει εντούτοις, και τας προτιμήσεις του, μιὰ δὲ ἐξ αὐτῶν είναι και ἡ πιέττα.

Γι' αυτό, κατά τας προβλέψεις μας, ἐλάχιστα θα είναι εφέτος τὰ φορέματα που δὲν θα ἐγκαλωποθῶν την μόδα αὐτήν που μὰς ἐπανερχεται.

ΣΦΗΚΟΦΩΛΗΣ

Μὴν τρομάξετε με τὴν ὡς ἔνω ἐπιπεφιλίδα, φίλες ἀναγνώστριες. Δὲν πρόκειται νὰ σὰς φέρωμεν εἰς ἐπικοινωνίαν με τὰ ὄχληρά και κάποτε ἐπικίνδυνα αὐτὰ πετούμενα οὕτε νὰ σὰς συστήσωμε νὰ ἐπιχειρήσετε νὰ ἀνακαλύψετε τίς φωλῆές του.

Πρόκειται ἀπλούστατα νὰ σὰς μιλήσωμε γιὰ τὸ ἰδιότροπο γανιρίσμα που φέρει αὐτὴν τὴν ὀνομασία καθὼς ἀσφαλῶς θὰ τὸ γνωρίζετε και πού με τόση χάρι ἡ μόδα ἐγκαλῶζει και πάλι στις γυναικείες μπλουζές.

Τὸ γανιρίσμα αὐτὸ είναι ἕνας ἰδιότροπος τρόπος συρῶματος τοῦ ὑφάσματος οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζῃ θαυουλόματα και ἐξοχὰς, ἀκριβῶς ὅπως κάμωμεν οἱ σφῆκες τίς φωλῆές τους ἢ οἱ μέλισσες τὴν κυψέλη τους.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν σχηματίζονται ὠμίτες και διάφορα ἄλλα γανιρίσματα στὶς μεταξωτὲς μπλουζές και ἀμέσως προσλαμβάνουν μιὰν ὀψι περισσότερον λουάτην.

Ο τρόπος αὐτὸς τοῦ γανιρίσματος ἐχρησιμοποιεῖτο κυρίως ἄλλοτε στὰ παιδικὰ φορεματάκια, ἀλλ' ἤδη ἡ μόδα ἢ ὁποῖα περισσότερον παρὰ ποτὲ θέλει νὰ ἀφαιρῇ ἀνοίξεις ἀπὸ τὴν γυναικείαν ἡλικίαν, συνιστοῦν σήμερα τὸ γανιρίσμα αὐτὸ στὴν γυναικείαν τουαλέτταν.

Σπείσατε νὰ τὸ ἐφαρμόσετε και θὰ ἴδῃτε πόσον εὐάπο- λημα θὰ σὰς ἱκανοποιήσῃ.

Ο καλλωπισμός

Η ΩΡΑΙΑ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ

Κάτι που παίζει μεγάλο ρόλο για την διατήρησι της επιδερμίδος είναι η κανονική λειτουργία των εντέρων, γι αυτό γυναίκες που πάσχουν από

δυσκοιλιότητα δεν έχουν καθαρά επιδερμίδα ούτε καλά χρώματα. Η δυσκοιλιότητα είναι μία πάθησις από την οποία πάσχουν οι περισσότερες γυναίκες και δεν κάνουν τίποτε για να θεραπευθούν.

Το μόνο αποτελεσματικό είναι να μη παραλείπουν ποτέ να τρώγουν χόρτα με το φαγητό τους, πολλά φρούτα και να αποφεύγουν την καθιστική ζωή. "Αν όλα αυτά δεν φέρουν αποτέλεσμα θα τρώγουν τότε κομπόστα δαμάσκηνα, τότε σόδα ξερά θρασημένα, τότε μέλι. "Αν δε και αυτά δεν ωφελήσουν τότε θα καταφύγουν σε ελαφρά καθαρτικά όπως είναι η Μαγνησία Πελεγρηγό εις μικράν δόσιν" το Φρουτ Σάττ και άλλα παρόμοια. Πάντως δε μη παραμελούν το σπορδαίο αυτό ζήτημα που επηρεάζει και την υγεία τους και την όμορφιά τους.

Άλλο που επιδρά στην επιδερμίδα είναι το κρύο και ο ήλιος, και το μέν κρύο επάγει ο ήλιος όμως είναι σε όλες τους τις δόσεις και καραδοκεί ν' αρχίσωμε τη ζωή του καλοκαιριού για να μὰς... περιποιηθῇ.

Έχει όμως τόσα άλλα καλά ή ζωή του υπαίθρου, ώστε δεν μπορούμε να την αποφύγουμε έστω και θυσιάζοντας την όμορφιά της επιδερμίδος μας. Τέλος — ποιος θὰ το πιστέψῃ; — ακόμη και ὅ,τι φορούμε επιδρά στην επιδερμίδα μας. Ένας σφικτός κορσάζ, πολύ στενά υποδήματα, βαρεία φορέματα, στενά μανίκια φέρουν ὅλο τὸ αἷμα στὸ πρόσωπο και τὸ ἀχμύλιον.

Άφοῦ λοιπόν ὅλες ἐνδιαφερεσθε γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς ἐπιδερμίδος σας προσέχετε τὰ ὅλα αὐτὰ και ἐπειτα ἀρχίσετε τὴν χρῆσιν καλλυντικῶν.

ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Η χρῆσις των καλλυντικῶν είναι ἄλλο σπορδαίο κεφάλαιον. Προτοῦ ἀγοράσωμε καὶ δε ἐξετάσωμε νὰ ἴδωμε τί ἐπιδερμίδα ἔχομε, λιπαρὴ ἢ ξηρά. Εὐτυχῶς τὰ περισσότερα θανματογυὰ νερά που πωλοῦν δὲν είναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἄθωο νεράκι με λίγη γλυκερίνη και ροδόνερο ἢ θάμμα βενζόης, ἀλλὰ δὲν είναι καλύτερα νὰ φτιάξωμε μόνες μας ἕνα καλὸ νερὸ τουαλέτας που νὰ ἔχωμε τί περιέχει; Α. χ. τὸ οἰνόπνευμα και ὁ ὀρώσας είναι τὰ καλύτερα συστατικά γιὰ τὰ λιπαρά ὅργανα ἐνῶ τὰ ξηρά θέλουν ροδόνερο και γλυκερίνη.

Άλλὰ περὶ αὐτῶν εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ σπῆτι

ΤΑΣΙΣ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑ ΕΠΙΠΛΑ

Εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ ἔχετε τάξιν ὅταν ἔχετε τὰ κατάλληλα ἐπιπλά, ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὸ κάθε πρᾶγμα: Ντουλάπι γιὰ τὰ φορέματα, σιφονιέρα γιὰ τὰ ἀσπρόρουχα, θέσι γιὰ τὰ ὑποδήματα κ.λ.π. κ.λ.π. ἀλλὰ τὸ δύσκολο εἶναι νὰ εἰσθε τακτικὴ ἂν δὲν ἔχετε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα.

Λοιπὸν νὰ τί θὰ κάμετε γιὰ νὰ μὴν αἰσθανθῆτε τὴν ἐλλειψιν ντουκαπιού και τῶν ἄλλων ἐπιπλῶν. Θὰ κρεμάσετε σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου σας ἕνα στεφάνι χρησιμοποιοῦντας τρία σχοινιά, ὥστε νὰ στέκεται ἴσιο και ἐκεῖ ἐπάνω θὰ κρεμάτε τὰ ἔξπλα με τὰ φορέματά σας. Φυσικά, ἂν ἔχετε δωμάτιο τουαλέτας ἢ εὐρύχωρο μπάνιο θὰ προτιμήσετε νὰ κρεμάσετε ἐκεῖ τὸ στεφάνι που κρεμῆται ἀκριβῶς ὅπως στὶς κουνουπιέρες. Γιὰ τ' ἀσπρόρουχὰ σὰς φτείνετε ἕναν μεγάλο ὀρθογώνιο σάκκο, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ τοποθετῆται κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι σας γεμάτος.

Τέλος γιὰ τὰ ὑποδήματά σας καρφώνετε σὲ μιὰ γωνία τοῦ μπάνιου σας τεντωμένα σχοινάκια σχηματίζοντας με αὐτὰ σὰν ράφια τὰ μὲν κοντῆτερα, τὰ δὲ πὺ μακρὰ.

Στὰ κοντὰ σκαλώνετε τὰ τακούνια και στὰ μακρὰ ἀκουμπάτε τίς μύτες τῶν ὑποδημάτων.

Σκηνές τῆς ζωῆς

Ακούτε ξαφνικά ἕνα φοβερό κρότο. Κάτι ἔσπασε και τὸν κρότο διαδέχονται φωνές: «Εὐὶ φταῖς! Μ' ἔσπρωξες!» — «Δὲν προσέχεις ποτέ σου! Κάνεις ὅλο ζημιές!»

Γιὰ σκεφθῆτε ὅμως μιὰ στιγμή τί κερδίζουν αὐτοὶ που φωνάζουν και ψάχνουν νὰ βροῦν ποὺς ἔφταγε. Η ζήμια ἔγινε; τί θὰ ὠφελήθωμε νὰ βροῦμε τὸν υπεύθυνον;

Ἄς ἔχομε λοιπὸν τὸν νοῦ μας νὰ προσέχωμε τίς κινήσεις μας ὥστε νὰ μὴν κάνωμε ζημιές, ἀλλὰ ὅταν γίνωμε ἄς μὴν ἐκνευρίζωμαστε οὔτε νὰ φωνάζωμε γιὰτὶ δὲν κερδίζωμε τίποτε, μονάχα που συγχίζωμαστε χωρὶς λόγο.

Η μαγειρίσσα ἔκαψε τὸ φαί, πρὶν ἀρχίσωμε ὅμως τίς φωνές ἄς σκεφθῶμε, ἔφταγε αὐτὴ ἢ ἐμεῖς που τίς ἐφορτώσαμε χίλιες δουλειές μαζί και δὲν μπορούσε ν' ἀφροσώθῃ μονάχα στὴν μαγειρικὴ της;

Μερικὲς ὑπερήλικες σπάζουν εὐκόλα πρᾶγματα, εἶναι ἐλάττωμα φοβερὸ βέβαια αὐτό, ἀλλὰ ἢ πρέπει νὰ τὸ πάρωμε ἀπόφασι, ὅπως κοινῶς λέμε, ἢ πρέπει νὰ τίς ἀλλάξωμε, διότι με τὸ νὰ φωνάζωμε δὲν

θὰ μπορούσαμε νὰ τίς διορθώσωμε. Εἶναι οἱ λεγόμενες ζήμαρῶγες που δὲν ἀλλάζουν ποτέ.

Ἐν γένει στὴ ζωὴ μας θὰ μὰς τύχουν πολλὲς περιπτώσεις που πρέπει νὰ δείχνωμε ψυχραιμία, γιὰτὶ με τὸ ἀντίθετον δὲν ἔχομε νὰ κερδίσωμε τίποτε. Ἐπιμένωμε εἰς αὐτό, διότι ἀπὸ μὰς ἐξαρτᾶται νὰ ἐπιβληθῶμε στὸν αὐτό μας και νὰ ἀποφεύγωμε τοὺς περιττοὺς θυμοὺς και τὰ νεύρα χωρὶς λόγο.

Γιὰ τὴν εὐτυχία σας

Η ΦΙΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΗΓΗ ΧΑΡΑΣ

Ἔτσι εἶναι πραγματικά. Θάνατι νὰ ξέρετε νὰ διαλέγετε τίς φίλες σας και ὅχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ νὰ εἰσθε και σεις καλὴ φίλη γι' αὐτές.

Κανένας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ μόνος του στὸν κόσμο οὔτε τοῦ τὸ συμβουλεύωμε, διότι θὰ καταντήσῃ μελαγχολικὸς και μισάνθρωπος. Η μοναξιά εἶναι πολὺ κακὸς σύμβουλος και ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι κοινωνικός. Ἰδιαίτερος οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἐπιζητοῦν τίς φίλες, διότι, τὸ ἐπαναλαμβάνωμεν, ἡ μοναξιά εἶναι ἐπικίνδυνη και ἡ κοινωνία δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα σύνολον εἰς τὸ ὁποῖον συμμετέχομεν ὅλοι. Κάθε ἄνθρωπος που ζῇ ἀποτελεῖ μέλος τῆς κοινωνίας. Ὅσο ὅμως εἶναι κακὸ νὰ ζῇ

χωρὶς φίλες τόσο εἶναι κακὸ και νὰ περιστοιχίζεσθε ἀπὸ πάρα πολλὰς φίλες. Χρειάζονται λίγες και διαλεκτές.

Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ ἔχετε φίλες παιδικῆς ἀλλὰ φυσικῆς αὐτὸ δὲν εἶναι πάντοτε δυνατό, γιὰτὶ τίς περισσότερες φορὲς ὅσοι ἐπέρασαν μαζί τὴν παιδικὴ ἢ τὴν νεανικὴ ἡλικία τοὺς χωρίζονται σὰν μεγαλώσουν. Τότε θὰ χρειασθῇ ν' ἀποκτήσετε καινούργιες φίλες και σ' αὐτὸ εἶναι που πρέπει νὰ προσέχετε πολὺ.

Ἐκεῖνο που σὰς συνιστοῦμε πρῶτ' ὅλα εἶναι νὰ διαλέξετε τίς φίλες σας ἀπὸ τὴν ἴδια κοινωνικὴ τάξι, στὴν ὁποίαν ἀνήκετε και σεις, διότι ἂν εἶναι κατώτερες θὰ ζῇ μισθῆτε ἥθικῶς ἂν πάλι εἶναι ἀνώτερες θὰ ἔχουν μαζί σας ἕνα ὕψος προστατευτικὸ που θὰ σὰς ταπεινώσῃ. Αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία και δὲν πρέπει νὰ τὸ παραβλέπετε ποτέ.

Ἐπειτα δὲν πρέπει νὰ συνδέσθε ἀμέσως με μιὰ φίλη οὔτε νὰ τίς ἐμπιστευθεσθε καθ' ὅσον μυστικὸ ἂν δὲν τὴν ὑποβάλετε σὲ κάποια δοκιμασία ἢ ἂν δὲν ἀφήσετε νὰ περάσῃ λίγους καιροὺς και νὰ καταλάβετε τὸν χαρακτήρα της: τὴν δικαιοσύνητά της, τὰ προσόντα της ἢ τὰ ἐλαττώματά

Ένα κομψότατο φέτρ λευκὸ ἢ κίτρινο, γανιρισμένο με μαῦρο γκρό - γκραίν μοντέλο τοῦ Παρισίου οἴκου «Ἀδελφῶν Ἐνελέ». Στὸ πολὺ συμπαθητικὸ αὐτὸ μοντέλο ἐδόθη ἡ ὀνομασία «Παγῶδα».

της. Χρειάζεται μεγάλη φρόνησις.

Μὲ τίς φίλες σας πρέπει νὰ εἰσθε πολὺ αὐστηρὴ ἀλλ' ἀκόμη πὺ αὐστηρὴ πρέπει νὰ εἰσθε με τὸν αὐτὸ σας και ὅ,τι δὲν θέλετε νὰ σὰς κάμωμε μὴ τὸ κάμετε οὔτε σεις στοὺς ἄλλους.

Μὴν ἔχετε πειρακτικὸν πνεῦμα, μὴ ζηλεύετε, μὴ ἐπαναλαμβάνετε λόγια που μποροῦν νὰ λυτήσουν ἢ νὰ ψυχράνουν, καὶ ἂν ἀκούσετε κάτι δυσάρεστο μὴ σπεύσετε νὰ τὸ διαδῶτε.

Ἄν εἰσθε παντρεμένη πρέπει ἀκόμη πὺ πολὺ νὰ προσέχετε τί φίλες διαλέγετε, γιὰτὶ μιὰ κακὴ φίλη μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ πολὺ ὅσχημα τὸν ἄνδρα σας. Πόσα διαζύγια δὲν ὀφείλονται σὲ κακὲς ἐκλογές φίλων!

Η ἄλληλογραφία μου

ΜΙΚΡΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΥΣΤΥΧΙΑΣ. — Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ σὰς μαλλώσω, μικρούλα μου. Ἐπιτρέπονται τέτοιες ἀνοησίες; Δὲν αὐτοκτονεῖ κανεὶς γιὰτὶ ἔχει λίαν χονδρὴ μύτη... Ἐπειτα ἀκούστε τί ἔλεγε κάποιος παλὸς θαυμαστής τοῦ γυναικεί-

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΩΤΙΚΑ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

ΤΟΝ ΜΟΥΖΑΙΟΝΣ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ο Ραϊνάλδ, τὸ παιδί τοῦ θαύματος, ἀφ' οὗ κατάρθωσε νὰ πάρῃ στὰ χέρια του τὸ μαγικὸ κλειδί· μῆτε μέσα σ' ἕνα μουσεῖο ὅπου ὄρηκε ξαπλωμένη καὶ κοιμισμένη ἐπάνω σὲ μιὰ πλάκα, μιὰ πολὺ δημοφιλὴ νέα, ποὺ μόλις ξύπνησε τοῦ εἶπε ὅτι λεγόταν Χίλντεγκαρντ καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται τὴν ἱστορίαν της).

7ον

»Τὸ τέρας ὅμως μὲ ἄφρονε γρήγορα καὶ μοῦδωσε πρὸς θεοῦ να σκεφθῶ.

Μετὰ ἐφτά μέρες, ἀνένευσε τὴ μισητὴ προσφορὰ του. Τὸν ἀπώθησε καὶ μετὰ ταῦτα καὶ ῥίχτηκε κατωγειόμενος ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Λίγο ὑστερὰ οὐκ ἔσκηκε ἡ γῆ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου, ἔτσι ποὺ νόμισα ὅτι τὸ παλάτι θὰ γκρεμιζόταν ἀπ' τὰ θεμέλια. Ἐπεισα στὸ σοφὰ καὶ ἔχασα τὴν αἰσθησίν μου.

Ἀπ' αὐτὸν τὸν βαθὺ ὕπνο μὲ ξύπνησε ἡ φοβερὴ φωνὴ τοῦ μάγου:

—Ἐύπνε, εἶπε, ἀγαπητὴ μου μαγεμένη, ἀπὸ τὸν ἐφτάχρονο ὕπνο καὶ πὲς μου ἂν ὁ καιρὸς ποὺ τὰ γιγρεῖται ὅλα, μαλὰ καὶ καὶ τὸ μῖσος σου κατὰ τοῦ πιστοῦ σου σωματοφύλακα. Γλύκανε τὴν ψυχὴν μου μὲ τὴν πιὸ μικρὴ ἀχτίδα ἐλπίδας καὶ αὐτὴ ἡ λυπητερὴ σπηλιά σου μεταβλήθη σὲ βωμὸ ἀγῶνις ἀμέσως.

Δὲν ἀξίωσα τὸν ἀπαίσιο μάγο μὲ καμμίαν ἀπάντησιν, οὔτε μὲ μιὰ ματιά. Σκέπασα μὲ τὸν πέπλο τὸ πρόσωπό μου καὶ ἔκλαιγα.

Ἡ λύπη μου φάνηκε νὰ τὸν συγκίνησε. Μὲ παρακάλεσε, μὲ ἱκέτευε, ἔκλαινε μὲ δυνατόν φωνὴν καὶ στριφογύρισε σὰ σκυλῆκι στὰ πόδια μου. Τέλος ἔχασε τὴν ὑπομονή του, πετάχτηκε ἐπάνω καὶ εἶπε:

—Καλὰ, ὡς ἐδῶ. Σὲ ἐφτά χρόνια ξαναμιλάμε.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ξανάβαλε τὴν ἀλαβάστριν πλάκα στὴ θέσιν της. Ἀμέσως ἕνας ἀκατανίκητος ὕπνος ἔπεσε στὰ βλεφάρά μου ὡς ποὺ ὁ κακοῦργος διέκοψε πάλιν τὴν ἡσυχίαν μου.

—Ἀπονη, μοῦ εἶπε. Ἄν εἶσαι ἀκόμα σκληρὴ ἐναντίον μου μὴν εἶσαι σκληρὴ

ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν σου. Ὁ ἀπίστος σαυλάρχης μου τοὺς ἀπεκάλυψε τὴ μοῖρα σου καὶ τιμωρήθηκε ὁ προδοτής. Τὰ δυστυχισμένα ἀδέρφια σου ἦρθαν μὲ στρατιωτικὴ δύναμι νὰ σὲ τραβήξουν ἀπ' τὰ χέρια μου. Ἀλλά, αὐτὸ τὸ χέρι τοὺς ἔπεσε βαρὺ καὶ τώρα στενάζουν γιὰ τὴν ἀπερίσκεψτά σου κατὰ τὸν δάσκαλόν σου.

Ἡ ψευτιά σου ποὺ κατέφυγε τὸ τέρας γιὰ νὰ λύσῃ τὴν ἀντίστασίν μου, φαρμάκωσε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴν καρδιά μου ἐναντίον σου. Ὁ χλευασμὸς, τὸ μῖσος καὶ ἡ πιὸ πικρὴ περιφρόνησι ζωγραφίστηκαν στὰ χεῖλιά μου.

—Ἀδυστυχισμένη, ἔξακολούθησε, ὅταν εἶδε αὐτὸ ὁ εἰδωλολάτρης. Ἡ μοῖρα σου εἶνε ἀποφασισμένη. Θὰ κοιμᾶσαι τόσο καιρὸ ὅσο οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις ὑπακούουν σ' αὐτὸν τὸ μάγο.

Ἐσπρωξε γρήγορα τὴν ἀλαβάστριν πλάκα στὴ θέσιν της καὶ ὁ μαγικὸς ὠρυγος μου πῆρε τὴ ζωτάνια καὶ τὴν αἰσθησίν μου.

Καὶ τώρα σὲς εὐγενικὴ ἱππότη μὲ ξυπνήσατε ἀπὸ τὸν νεκρικὸ ὕπνο, μὲ τὸ σπάσιμο τῆς πλάκας. Ἀλλά δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω μὲ ποιά δύναμι κάνατε αὐτὸ τὸ κατόρθωμα καὶ τί κρατεῖ τὸ μάγο καὶ δὲν σὲς ἀντιστέκεται. Πρέπει νὰ μὴ βρῖσκεται στὴ ζωὴ ὁ Τσὸρνεμπεκ. Ἀλλοίως δὲ θὰ ἐγγίζατε τὸ μαγικὸ φυλαχτὸ χωρὶς νὰ τιμωρηθῆτε.

Ἡ θελκτικὴ Χίλντεγκαρντ εἶχε δίκην. Τὸ τέρας εἶχε σκοτωθῇ μαζί μὲ τοὺς ὑπηκόους του στὴν Βοημία, ὅπου τότε βασίλευε ἡ βασίλισσα Λιμπούσα. Σ' αὐτὴν βρῆκε ὁ Τσὸρνεμπεκ τὸ

μάστορά του. Ὁ Τσὸρνεμπεκ στὴ μαγικὴ τέχνη, ἦταν μπρὸς τὴν ἱερίφημη βασίλισσα τῶν Βοημῶν ἕως ἀρχαίος. Τὸν εἶχε ξεπεράσει μὲ τὴν τέχνη της. Ὁπλίσσε ἕναν δυνατό ἱππότη μὲ μαγικά ὅπλα καὶ τὸν ἔβλεπε.

ΟΤΑΝ ΤΑ ΜΑΓΙΑ ΛΥΘΗΚΑΝ...

Ὅταν ἡ Χίλντεγκαρντ σώπασε, πῆρε ὁ Ραϊνάλδ τὸ λόγο καὶ τῆς ἐξιστόρησε τὴν περιπέτειά του.

Καθὼς δὲ τῆς διηγῆθηκε γιὰ τοὺς τρεῖς μαγεμένους πρίγκηπες τοῦ δάσους, ποὺ ἦσαν γαμπροὶ τοῦ τῆς φάνηκε παράξενο, γιὰ τὴν ἔβλεπε πῶς ὁ Τσὸρνεμπεκ δὲν τῆς εἶχε εἰπῇ ψέματα ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐκεῖ ποὺ ὁ νεαρὸς ἱππότης πλησίαζε νὰ τελειώσῃ τὴν ἱστορίαν του, ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ γύρω βουνὰ ὁ ἀντίλαλος μιᾶς μεγάλης χαρᾶς. Λίγο ὑστερὰ παρὼν αἰσθήσαν στὴν ἄκρην τοῦ δάσους τρία ζευγάρια ἱππῶν. Στὸ ἀντίκρυσμά τους ἡ Χίλντεγκαρντ ἀνεγνώρισε τὰ ἀδέρφια της καὶ ὁ Ραϊνάλδ τὴν ἀδελφὴν του.

Τὰ μάγια τοῦ δάσους εἴχαν λυθῇ.

Ἐπειρὰ ἀπὸ ἀγκαλιάσματα καὶ ἐκδηλώσεις φιλίας, ἀπὸ τὸν καὶ τὸν ἄλλο μέρους τὸ καραβάνι τῶν μαγεμένων ἐγκατέλειψε τὸν φριχτὸ ἐρημώτοπο καὶ κατευθύνθηκε στὸν πύργο τοῦ δάσους.

Ἰππῆες, ἀγγελιαφόροι ἔτρεξαν βιαστικοὶ στὸν τόπο ποὺ διέμενε ὁ ἄρχοντας νὰ τοῦ φέρουν τὴν εὐχάριστη εἰδησὶν ὅτι ἔφθασαν τὰ παιδιά του.

Τὸ παλάτι, ἀκριβῶς ἐκεῖ νῆς τὴν ἡμέραν, βρῖσκονταν σὲ βαρὺ πένθος γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀρχοντοπούλου ποὺ τὸ κάλιναν γιὰ πεθαμένο. Οἱ γονεῖς του εἶχαν πιά πστεῖν πῶς τὸ μαγεμένο δάσος κατὰπτε τὸ παιδί τους γιὰ πάντα, καὶ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ κάμουν τὴ νεκρώσιμὴ τελετὴ, ὅταν ἔφθασε ἡ χαροῦμένη εἰδησὶς.

Ὅλοι ἀνέπνευσαν. Ἐὰν νὰ ζωντάνια καὶ χαρὰ σ' ὅλο τὸ παλάτι. Καὶ σὲ λίγες μέρες, εἶχε τὴν εὐτυχίαν τὸ εὐγενικὸ ζευγάρι τῶν γονέων, νὰ ἀγκαλιάσῃ παιδιὰ καὶ ἐγγόνια μαζί.

Ἡ Ἀδελφίδα κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι. Τὸ εἶχε ἀναθρέψει ἀπ' τὸ αὐγὸ ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ τὴν ἐπεσκέφτηκε ὁ Ραϊνάλδ. Ἦταν ἀκόμα μαρὸ. Αὐτὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπποῦς του γελαστός, ἀφ' οὗ ἀγκάλιασε τὴ μαμά του, ἔσκυψε κοντὰ του, ἀπλῶσε τὸ χαριτωμένο χεράκι του καὶ τοῦ τράβηξε γερὰ τὰ ἄσημόχρομα γένεια του.

Ἀνάμεσα στὴς γιορτὲς γιὰ τὴν εὐτυχισμένη ἐπιστροφή, ἐξαιρετικὴ ἦταν ἡ γιορτὴ τοῦ γάμου τοῦ ἡρωικοῦ Ραϊνάλδ μὲ τὴν ὡραία Χίλντεγκαρντ. Ἐνῶς ὁλόκληρος χρόνος πέρασε ἀνάμεσα σὲ χαρὲς καὶ ἀπολαύσεις. Τέλος σκέφθηκαν οἱ πρίγκηπες ὅτι ἡ υπερβολικὴ ἀπόλαυσις μπορεῖ νὰ ἀποκοιμῇ τὸ λογικόν, τὸν ἀνδρισμὸ καὶ τὴν ἐνεργητικότητά τους καὶ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, ἡ περιοχὴ τοῦ ἀρχонта ἦταν μικρὴ γιὰ νὰ συμπεριλάβῃ τὴν ἑστέα αὐτῆς. Γι' αὐτὸ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐτοίμαστηκαν μὲ τὴν γυναῖκα τους γιὰ ἀναχώρησιν.

Ὁ Ραϊνάλδ διάδοχος καὶ κληρονόμος τοῦ οἴκου δὲν ἐγκατέλειψε πιά τοὺς γονεῖς του καὶ σὺν εὐλαβικοῦ γιου, σὺν πέθαναν τοὺς ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ὁ Ἀλμπρεχτ ἡ ἀρκούδα, ἀγόρασε τὴν κυριαρχίαν τῆς χώρας τῶν Ἀσκανίων καὶ ἔχτισε τὴν πόλιν Φέρνμπουργκ. Ὁ Ἐδγάρ ὁ ἀπὸ τὸν τράβηξε κατὰ τὴν χώρα τῶν Ἑλβετῶν κάτω ἀπὸ τὴν σκιερὴν πηλὴν Ἀλπεῖς καὶ ἔχτισε τὸ Ἀρμπουργκ κοντὰ σ' ἕνα ποτάμι, ποὺ ὠνομάστηκε ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Οὐφο τὸ δελφίνι ἔκαμε μιὰ ἐκστρατεία κατὰ τῆς Βουργουνδίας, κυρίως ἕνα μέρος αὐτῆς τῆς χώρας καὶ δώδεκα τὴν ἐπαρχίαν αὐτὴν ποὺ κατέλαβε Δελφινάτο.

Καὶ ὅπως ἔδωσαν στὴς πόλεις καὶ τὴς χώρες τους, οἱ τρεῖς πρίγκηπες, δυνάμει ποὺ θύμιζαν τὴν περιπέτειόν τους, ἔτσι πῆραν γιὰ οἰκότητά τους τὴν τρεῖς μορφὲς τῶν ζώων ποὺ εἶχαν μεταμορφωθῇ.

Κι' ἀπ' αὐτὸ προέρχεται τὸ ὅτι ὡς σήμερον, ἔχουν γιὰ οἰκότητά τους: τὸ Φέρνμπουργκ μιὰ χροὺσ ἀσκούδα τὸ Ἀρμπουργκ ἕναν ἀπὸ τὸ καὶ τὸ Δελφινάτο ἕνα ψάρι.

ΤΕΛΟΣ

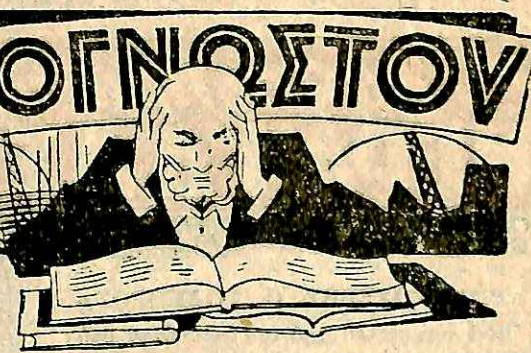
Ἀπόδοσις:

Κ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΝ

ΠΟΣΗ ΩΡΑ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΧΩΝΕΥΘΟΥΝ ΤΑ ΣΥΝΗΘΕΣΤΕΡΑ ΤΡΟΦΙΜΑ;

χαρικού (πιπέρι, σινάπι, κανέλλα) παληού τυριού, ζάχαρις, ρεπανιών καὶ κρασιού.

Σ' ἕνα «Χημικὸν ἐγκόλιον τῆς μαγειρικῆς καὶ οἰκιακῆς οἰκονομίας», ποὺ ἐξεδόθη πρὸ τινος στὴ Λειψία ὁ χρόνος ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν χώνευσιν ὀρισμένων ἐκ τῶν συνηθεστέρων τροφίμων καθορίζεται ὡς ἑξῆς:

Μία ὥρα: γιὰ τὸ βρασμένο ρύζι, ποὺ εἶνε τὸ πιὸ χωνευτικὸν ἀπὸ τὰ βρασμένα τρόφιμα. Μιάμιση ὥρα: γιὰ αὐγὰ χτυπητὰ, κριθαρόσουπα, ψητὸ κρέας ἐλαφιοῦ κτλ., καλοβρασμένα μῆλα, ἀχλάδια καὶ γενικὰ ἄλλα φρούτα, βρασμένες φορέλλες καὶ σολωμός, σπανάκια, σέλινος, σπαράγγια, λωμμένα σὰν χυλὸς, ρεβύθια καὶ πασάκια καὶ χυλὸς κριθαρίου. Μία ὥρα καὶ 45 λεπτά: βρασμένα μυαλά καὶ θρασμένους σάγους. Δυὶ ὥρες: θρασμένο γάλα, ὠμά αὐγά, θρασμένο κριθάρι, τηγανιτὸ σηκὸτι βωδιῦ καὶ βρασμένα ξυνόμηλα. Δυὶ ὥρες καὶ 15 λεπτά: ψάρια, ἄβραστο γάλα, βρασμένους γάλους. Δυὶ ὥρες καὶ 30 λεπτά: ψητὸς γάλος, ψητὴ χίνα, ψητὸ ἀρνί, ψητὸ γουρουνόπουλο γάλακτος, τηγανητὸς πατάτες, κουρκὶ, μπιζελία, φακές. Δυὶ ὥρες καὶ 45 λεπτά: πουτίγκα μὲ γάλα καὶ αὐγά, τρυφερὸ ψητὸ βωδιῦ, ὀρνιθα φρικασέ, στρεϊδία. Τρεῖς ὥρες: αὐγὰ βραστὰ μελάντα, ψητὸ πρόβειο, ἑλὶο χοιρομέρι, μπιφτέκι, ψητὸ ἀχαμνὸ βωδιῦ, ψάρια ψητὰ (διάφορα εἶδη καὶ γλυκίσματα). Τρεῖς ὥρες καὶ 15 λεπτά: ψητὸ βωδιῦ, ροσμπιφ, θραστὰ γούλια, σαλάτες, λάχανα. Τρεῖς ὥρες καὶ 30 λεπτά: Χοιρινὸ ψητὸ, προσφάτως ἀλατισμένο χοιρινὸ κρέας, λωμμένο ἢ τηγανισμένο θούτυρο, αὐγὰ βραστὰ σκληρὰ, παλαιὸ τυρὶ, θραστὰ λουκάνικα, βραστὸ βωδιῦ, παστὸ (ἀλατισμένο) βωδιῦ, βραστὸς πατάτες, βρασμένα ἄσπρα γούλια, σουπὰ ἀπὸ πρόβειο κρέας, φρέσκο συμυδαλνίον ψωμί, λάχανα θραστὰ, θραστὰ κρομμύδια. Τρεῖς ὥρες καὶ 45 λεπτά: θραστὸ βωδιῦ παχὺ, βοιτρούψωμα μὲ καφέ. Τέσσαρες ὥρες: βραστὰ καὶ ψητὰ πουλερικά, ψητὸ πρόβειο, ψητὸ μοσχάρι, σουπὰ μὲ βωδιῦ, ἀλατισμένον σολωμός, ἑρὸ ψωμί μὲ καφέ. Τέσσαρες ὥρες καὶ 15 λεπτά: Πουλερικὰ κυνηγιῦ, χοιρινὸ κρέας μὲ λαχανικά. Πέντε ὥρες: βραστὰ αὐγὰ πολὺ σκληρὰ, ψημένα λουκάνικα, σκληρὸ μοσχάρι ψητὸ, παλαιὸ πρόβειο ψητὸ, βρασμένους πέτσες, ἴνες, ἑντερά, ἑυγκί βωδιῦ, φρούτα μὲ πυρήνα, κεράσια, δαμάσκηνα, σταφίδες, μύγδαλα, καρβύδια, μανιτάρια, φλοῖδες ὀσπρίων. Ἐξῆς ὥρες: παλὸ παστὸ κρέας καὶ τηγανιτὸ παχὺ χέλι.

Μαζὶ μ' αὐτὰ τώρα πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι προσθήκη πολλοῦ λαδοῦ, λίπους ἢ ξυνῶν (π.χ. ξυδιῶ, λεμονιοῦ) δυσκολεύει τὴν χώνευσιν, τὴν διευκολύνει ὅμως ἡ προσθήκη ἀλατιῦ, μπα-

ΤΙ ΕΙΝΕ ΚΑΙ ΠΟΣΕΣ ΤΑΡΑΝΔΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ;

Οἱ τάρανδοι εἶνε πολὺτιμα ζῶα σ' ὅλες τὴς βόρειας χώρας, ὅπου συνήθως ζοῦν καὶ ὅπου ὅλο τὸν χειμῶνα σκεπάζονται μὲ χιόνι, χρησιμοποιοῦνται ἀντὶ ἀλόγων σὰ ἔλκυθρα, ἢ δὲ δύναμις τους εἶνε τεραστίαν. Ἐπὶ πλέον τὰ μεγάλα καὶ πολὺτιμα κέρατά τους τροφοδοτοῦν ἕναν μεγάλο κλάδο ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας. Στὴν Ρωσίαν εἰδικὲς περιοχὲς τρέφουν καὶ παράγουν τάρανδους, οἱ ὁποῖες εἶνε ἀπαραίτητες στὴν ἀχανὴ αὐτὴ χώρα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τάρανδων ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλο τὸν κόσμον ἀνέρχεται σὲ 2.972.000. Ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἔχει 1.800.000 τάρανδους, ἡ Ἀλσκά 800.000, ἡ Σουηδία 168.000 ἢ Νορβηγία 110.000, ἡ Φινλανδία 64.000, καὶ ὁ Καναδὰς 10.000.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΑΡΡΗΝ ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΜΕΡΙΚΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ;

Κατὰ μίαν στατιστικὴν ἡ ὁποία καθιερώθη ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιστημονικῶν πληροφοριῶν στρατιωτικῶν ἀκολουθῶν, τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, τοῦ Ἀγγλικοῦ Βασιλικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Διεθνῶν Ὑποθέσεων τῆς Βρετανικῆς Ἐγκυκλοπαίδειας τοῦ 1938 καὶ τοῦ ἐτησίου Ἡμερολογίου τῶν Διεθνῶν ἐξοπλισμῶν ἢ στρατιωτικῆς δύναμης καὶ ὁ ἄρην πληθυσμὸς μερικῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης ἔχει ὡς ἑξῆς:

Βελγίον: Ἀρρην πληθ. 4.116.926. Ὁργανωμένος στρατὸς 750.000. Δύναμις ἐν εἰρήνῃ: 105.000 ἄνδρες. Γαλλία: Ἀρρην πληθ. 20.000.000. Ὁργαν. στρατὸς 550.000. Δύναμις ἐν εἰρήνῃ: 650.000. Δανία: Ἀρρην πληθ.

Με λίγα λόγια

— Ἡ «Σκάλα τοῦ Μιλάνου» ἰδρύθηκε πρὶν ἀπὸ 157 χρόνια. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν σήμερον τὸ Μιλάνο ἔχει καὶ ἄλλα 153 θέατρα.

— Τὰ πρῶτα χαρτονομίσματα κυκλοφόρησαν στὴν Κίνα τὸ 1697 π. Χριστοῦ.

— Τὰ διαμάντια ἀρχίσαν νὰ κατεργάζονται ἀπὸ τὸ 1476.

— Κατὰ τὴς τελευταῖες λατρικὲς στατιστικὰς, στὴν σημερινὴ ἐποχὴ μας ἐπὶ 20 ἀνθρώπων ὁ ἕνας πάσχει ἀπὸ ὑπνία.

Θυσίος 1.824.243. Ὁργαν. στρατὸς 250.000. Δύναμις ἐν εἰρήνῃ 11.000. Ἑλβετία: Ἀρρην πληθ. 2.025.000. Ὁργαν. στρατὸς 260.000. Δύναμις ἐν εἰρήνῃ 46.000. Μεγάλη Βρετανία: Ἀρρην πληθ. 22.696.000. Ὁργανωμένος στρατὸς μετὰ καθιέρωσιν ὑποχρεωτικῆς θητείας 1.500.000. Δύν. ἐν εἰρήνῃ 455.000. Νορβηγία: Ἀρρην πληθ. 1.371.919. Ὁργαν. στρατὸς 175.000. Δύν. ἐν εἰρήνῃ 12.000. Ὀλλανδία: Ἀρρην πληθ. 4.264.126. Ὁργαν. στρατὸς 700.000. Δύν. ἐν εἰρήνῃ 32.000. Ρωσία: Ἀρρην πληθ. 71.430.000. Ὁργαν. στρατὸς 18.000.000. Δύναμις ἐν εἰρήνῃ 1.600.000. Σουηδία: Ἀρρην πληθ. 3.090.491. Ὁργανωμένος στρατὸς 570.000. Δύναμις ἐν εἰρήνῃ 22.000. Φινλανδία: Ἀρρην πληθ. 1.809.068. Ὁργαν. στρατὸς 350.000. Δύναμις ἐν εἰρήνῃ 30.000 ἄνδρες.

ΠΟΣΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΡΟΚΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ;

Υπάρχουν τριῶν εἰδῶν κρόκοι, τριῶν δηλαδὴ εἰδῶν πράγματα ποὺ ἔχουν τὸ ὄνομα αὐτό. Ὑπάρχει ὁ κρόκος τῶν αὐγῶν ποὺ λέγεται καὶ κρόκος. Ὑπάρχει ὁ κρόκος-λουλούδι, ποὺ λέγεται καὶ «κρόκος ὁ θαφικός» καὶ ὑπάρχει καὶ ὁ κρόκος-σχοινί, ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὴν πλάτη τους οἱ ψαράδες ποὺ τραβοῦν τὴν τράτα. Τὸν ἴδιον κρόκο μεταχειρίζονται καὶ οἱ ἐργάτες τῆς διώρυγος τῆς Κορίνθου, ὅταν τραβοῦν τὸ σάκι ἀπὸ τὴν μιά μεριά στὴν ἄλλη, στὰ περάματα τῆς Ἰσθμίας καὶ τῆς Ποσειδωνίας.

ΤΙ ΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝ «ΧΡΥΣΟΘΕΡΑΠΕΙΑ»;

Χρυσοθεραπεία ὀνομάζουμε τὴ μέθοδο, μὲ τὴν ὁποῖαν θεραπεύονται οἱ πάσχοντες ἀπὸ φυματίωσι. Ἡ μέθοδος αὕτη βασίζεται στὰ ἄλατα τοῦ χρυσοῦ μὲ τὰ ὁποῖα κάνουν ἐνέσεις στοὺς ἀρρώστους. Πρῶτος τὴν εἰσήγαγε στὴ Γαλλίαν ὁ καθηγητὴς Λεὼν Μπερνάρ.

ΓΙΑΤΙ ΕΥΩΔΙΑΖΟΥΝ ΤΑ ΑΝΘΗ;

Ἀν βάλωμε ἕνα φύλλο οἰοῦδηποτε λουλουδιοῦ κάτω ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο, θὰ παρατηρήσωμε ὅτι ὅλα του τὰ κύτταρα ἀποτελοῦνται ἀπὸ διάφορα μικρὰ κρυστάλλα καὶ σταγονίδια, τὰ ὁποῖα κολλοῦν μὲ σα σὲ μιὰ γραμμὴ. Αὐτὰ ἦσαν προηγούμενος μικρὰ σβωλαράκια ἀπὸ χρωματιστὴ ὕλη, ἡ ὁποία συνήθως φαίνεται στὴν ὀψὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ μὲ γυμνὸ μάτι. Πιὸ πέρα εἶνε μικροσκοπικὲς γυαλιστερές μπαλίτσες ἀπὸ αἰθέρια ἔλαια, τὰ ὁποῖα ἐξατμίζομενα, κάνουν τὸ ἄνθος νὰ ἀρωματίζῃ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ
ΘΥΛΑΞ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

«ΑΡΠΑΧΤΟΧΕΡΗΣ Ο ΤΟΛΜΗΡΟΣ»

Εδώ και πολλά χρόνια βρισκόταν στη Γερμανία, τρία μίλια πίσω από το Ντί-κλινμπλ, ένα κάστρο που ήταν φωλιά ληστών.

Το κάστρο αυτό άνηκε σε ένα δυνατό ιπ-πότη που τον όνομαζαν «Αρπαχτοχέρης ο Τολμηρός». Εκείνο τον καιρό κάθε σκλη-ρός και δυνατός άνδρας, είχε τη ληστεία και το πλιάτσικο για επάγγελμα και μά-λιστα επάγγελμα αξιοκρατικό.

Ο Αρπαχτοχέρης, επειδή ήταν γενναί-ος και δυνατός δεν ανέγνωριζε κανένα άλλο δίκαιο παρά το δίκαιο του ισχυρο-τέρου. Και ριχνόταν και καταπολεμούσε τους πιά δυνάστες.

Όταν έβλεπε τον θρόνο του και το κράνος τους, κι έβλεπε το βαρύ του σπα-θί στη μέση, ενώ τα χέρια σπειροειδή του κοιλούσαν στις φτέρνες του, τότε ο τρόμος και ο φόβος απλωνόταν σε όλες τις πόλεις της Σουηδίας και σε όλους τους ταξιδιώτες, όσοι δεν είχαν πλη-ρώσει προκαταβολικά λύτρα.

Όταν άκουγαν: «Ο Αρπαχτοχέρης δγῆκε» ο Τολμηρός έρχεται!», τότε, μια τρομάρα απλωνόταν σε όλη τη χώρα, ο κόσμος έτρεχε να κρυφτεί μέσ' στις ω-χυρωμένες πόλεις και οι φρουροί επάνω στα κεραμίδια των τειχών μέσα από τις σκοπιές, σάλπιζαν με τα κέρατα και ά-νηγγελλαν τον κίνδυνο που πλησίαζε.

Αυτός όμως ο τρομερός άνδρας, μέσα στο σπίτι του, όταν έβγαζε την πανοπλία του, ήταν ένας γλυκός πατέρας και ένας τρυφερός σύζυγος.

Η γυναίκα του ήταν μια μαλακή και αξιαγάπητη γυναίκα, φρόνιμη και ενά-ρετη, τέτοια που λίγες δυο της βρίσκει-ς σήμερα. Αγαπούσε τον άνδρα της, του ήταν πιστή και φροντίζε, σαν καλή και εργατική νοικοκυρά, το σπίτι της.

Όταν ο άνδρας της έφευγε για πε-ριπέτειες, έπαινε μια ρόκα με μαλλί σαν μετάξι, και έστριβε το άδραχτι με επιδέξιο χέρι.

Ήταν μητέρα. Είχε δυο κόρες και τις ανάθρεψε με μεγάλη φροντίδα, για να τις κάνει ενάρετες και νοικοκυρές σαν κι αυτήν.

Σ' εκείνη την μοναστηριακή μοναξιά που ζούσε, τίποτα δεν πείραζε τόσο την εὐτυχία της όσο το επάγγελμα του άν-δρός της που την πλούτιζε με άδικα πλού-τη. Η καρδιά της άπεχθανόταν τις λη-στείες και δεν της έκανε καμιά ευχαρί-στησι όταν εκείνος την γέμιζε μ' άφθονα υφάσματα, κεντημένα με χρυσάφι και ασήμι.

—Τί τα θέλω εγώ τα άρπαγματα, έλε-γε συχνά μέσα της. Στεναγμοί και δά-κρυα κρέμονται σ' αυτά.

Με κρυφή αγανάκτηση πετούσε εκείνα τα δώρα μέσα στο μπασίλο της και οῦ-τε τα ξανακάνταζε πιά. Συμπονούσε τους δυστυχισμένους που έπεφταν στα χέρια του άνδρός της και πολλές φορές έλευ-θέρωνε με τα παρακάκια της αιχμαλώ-τους του και τους έδινε και λίγα λεφτά, για το δρόμο, στο χέρι.

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

Στη ρίζα του βουνού που ήταν κτισμέ-

νος ο πύργος, μέσα σε μια φυσική σπη-λιά, κρυμμένη πίσω από πυκνά χαμόκλα-δα, ανάβλυζε μια πηγή. Εκεί, έλεγαν πως κατοικούσε μια Νεραΐδα, που φα-νερωνόταν όταν ήταν να συμβῆ κάτι έ-ξαιρετικό στον πύργο.

Σ' αυτή την πηγή, πήγαινε πολλές φο-ρές η ευγενική κυρία, όταν έλειπε ο σύ-ζυγός της, έντελώς μόνη της, για να ά-ναπνεύση φρέσκον καθαρόν αέρα, μακριά από τον καταθλιπτικό πύργο. Πηγαίνον-τας, συναντούσε και πολλούς φτωχούς που δεν τους άφηνε ο φρουρός του πύρ-γου να μπουν μέσα στο κάστρο, και έτσι κρυφά χωρίς θόρυβο έκανε και έλεημο-σύνες.

Μια φορά ο άνδρας της, ο Τολμηρός, είχε βγῆ με τη συμμορία του για να πα-ραφυλάξει στο δρόμο που θα περνούσαν έμποροι ενώ θα έρχονταν από το παζάρι του Αουσιμποργκ.

Οι ἡμέρες που είχε υπολογίσει ότι θα γύριζε είχαν περάσει, κι εκείνος δεν είχε φανῆ ακόμα. Αυτό άνησυχούσε την τρυ-φερή σύζυγο. Φοβόταν μήπως συνέβη κανένα άτύχημα στον άνδρα της, μήπως σκοτώθηκε, ή έπεσε στα χέρια των έλ-θρών του. Η καρδιά της πονούσε τόσο που δεν εύρισκε ἡσυχία.

Πολλές μέρες τώρα ζούσε ανάμεσα στο φόβο και στην ελπίδα και κάθε τόσο φώ-ναζε στον γάμο που φύλαγε σκοπός επά-νω στον πύργο :

—Κοντοπετεινέ, για δέξ! Τί θόρυβος άκούγεται στο δάσος ; Τί ποδοβολητό στο λειβάδι; Πού στροβιλιζέι ή σκόνη; Καλάζει ο Τολμηρός επάνω στο άλογό του;

Ο Κοντοπετεινός όμως άπαντούσε λυ-πηρέα:

—Τίποτα δεν κουνιέται στο δάσος, κανένα ποδοβολητό στο λειβάδι, σκόνη δεν στροβιλιζέι. Κανένα φτερό δεν κουνιέται.

Αυτό έκανε ώσπου νύχτωνε. ώσπου έ-βγαине ο έσπερος και το στρογγυλό φεγ-γάρι προβάλλε πίσω από τα άνατολικά βουνά. Τότε δε βάσταγε να μένη πιά ά-νάμεσα στους τέσσαρες τοίχους των δω-ματιών της. Έρχινε ένα πανωφόρι στην πλάτη της, έβγαине από ένα πορτάκι κρυ-φά έξω στην νύχτα και μέσα από πυκνά χαμόκλαδα πήγαινε στον αγαπημένο της περίπατο στην κρυσταλλένια θερσίση. Έ-κει άφηνε τα δάκρυα του πόνου της να πέφτουν και να άνακατεύονται με το έλ-στερο τρεχούμενο νερό και τους στεναγ-μούς της να συντρεφούν το κελάρυ-μά του.

Μια νύχτα, ενώ πλησίαζε τη σπηλιά, της φάνηκε σαν να είδε μια έλαφροά σκιά να αιωρείται κοντά στην είσοδο. Έπειδή όμως ήταν τόσο λυπημένη δεν έδωσε προ-σοχή, και νόμισε πως το φως του φεγ-γαριού που έπεφτε εκεί, έκανε κάποια άπατηλή μορφή.

Όταν όμως πήγε πιο κοντά, είδε μια άσπρη λεπτή ανθρώπινη μορφή να κινῆ-ται και να της νεύει με το χέρι. Τότε την έπιασε τρομάρα, αλλά δεν ώπισθοχώρη-σε, στάθηκε για να ιδῆ καλά τί να ήταν αυτό. Είχε άκούσει που έλεγαν για την Νεραΐδα.

Κατάλαβε πως εκείνη η άσπρη μορφή, ήταν η Νεραΐδα και ότι αυτό σήμαινε κάτι σοβαρό για τον πύργο. Και που άλ-λου θά πήγαινε ο νους της παρα στον άνδρα της; Άρχισε να τραβά τα μαλ-λιά της και να φωνάζει κλαίγοντας:

—Αχ, καταραμένη μέρα ! Τολμηρέ ! Τολμηρέ σκοτώθηκες, είσαι κρύος, νε-κρός! Μ' άφησες έμένα χήρα και τα παι-διά σου ορφανά!

Ενώ έκλαιγε και φώναζε έτσι, άκουσε μια άπαλη φωνή να βγαίνῆ από την σπη-λιά :

—Μαθίλδη, μη φοβάσαι, δεν σου φέ-ρνω είδησι συμφοράς, παρηγορήσου. έλα κοντά μου, είμαι φίλη σου και θέλω να σου μιλήσω.

Η ευγενική κυρία βῆκε τόσο γλυκεία τη μορφή και τη μιλή της Νεραΐδας, ώστε δέχθηκε την πρόσκλησι. Πῆγε μέσα

στη σπηλιά. Η Νεραΐδα της έδωσε φι-λικά το χέρι της και τη φίλησε στο μέ-τωπο. Ύστερα κάθισε μελαγχολικά δί-πλα της και της είπε:

—Καλώς ώρισες στην κατοικία μου, ώ θνητή! Η καρδιά σου είναι καθαρή και ξάστερη σαν το νερό της πηγῆς μου, γι' αυτό σε πλησιάζουν οι άδρατες δυνάμεις.

Θέλω να σου φανερώσω τη μοίρα σου, αυτό είναι το μόνο που μπορώ να κάμω για να σου δείξω την εὐνοιά μου. Ο σύ-ζυγός σου ζῇ, και πριν να κραῖξῃ ο πε-τεινός το πρωί, θα βρίσκεται στην άγκα-λιά σου. Μη φοβάσαι, πως θα τον κλά-ψης πεθαμένο. Η πηγή της ζωῆς σου στερεύσει πριν απ' τη δική του. Πριν όμως πεθάνῃς θα φιλήσης ακόμα άλλη μια κό-ρη, που θα γεννηθῇ σε μια φοβερή ώρα, όταν δηλαδή η μοίρα θα κλυδωνίζεται. Το ριζικό της θα πῆῃ άνω κάτω στην εὐτυ-χία και στη δυστυχία. Ο άστεριός της δεν είναι άσχημος, αλλά ένα ένάντιο φῶς παίρνει από την όρφανῆ την εὐτυχία της μητρικῆς φροντίδας...

Όλα αυτά λύπησαν πολύ την ευγενική κυρία, κι όταν άκουσε πως η μικρή της κορούλα, θα στεριόταν τη θερμή φροντί-δα της μάνας, μελαγχόλησε και άναλόθη-κε σε δάκρυα.

Η Νεραΐδα συγκινήθηκε.

—Μη κλαῖς, της είπε. Θά σε άντικα-ιστήσω στη θέσι της μητέρας του παι-διού σου. Υπό έμένα όρον όμως, ότι θα με δεχθῆς για νουνά του τρυφερού μο-ρού. Κοντά σ' αυτό να ἔχης ὄπ' ὄψει σου, ότι το παιδί, αν το εμπιστευθῆς στη φροντίδα μου θα μου ξαναπιστρέ-ψῃ το δῶρο που θα του κάμω στα βα-φτίσια.

Η Μαθίλδη δέχθηκε αυτές τις αξιῶ-σεις. Τότε η Νεραΐδα πήρε ένα λείο κε-ραμίδι και της τῶδωσε με την ὀδηγία, όταν θάρῃ ο καιρός και ἡ ώρα, να το δώσῃ σε μια πιστή ὑπέρθερα να το φέ-ρῃ και να το ρίξῃ μέσα στην πηγή, για σημείο ότι την προσκαλεῖ νάρθῃ να βα-φτίσῃ το παιδί.

Η Μαθίλδη ὑποσχέθηκε να ακολουθή-σῃ πιστά όλα αυτά, κράτησε καλά μέσ' στην καρδιά της όλα εκείνα τα λόγια, ση-κόθηκε και γύρισε πίσω στον πύργο. Η Νεραΐδα πήγε πίσω στην πηγή και ἔγινε άφαντη.

Όχι πολύ πιο ὕστερα, σάλπισε ο γά-μος χαρούμενα και ο Τολμηρός με την συνοδεία του μπῆκε στην αὐλή φορτω-μένος με πλούσια λεία.

Η σύζυγός του τὸν δέχθηκε προσχα-ρη, χωρίς να τὸν αποκαλύψῃ την πε-ριπέτειά της με την Νεραΐδα.

Πῶς θά έκανε όμως, όταν θά γεννιῶ-ταν το παιδί και θάρπετε να το βαφτίσῃ;

ΕΝΑ ΑΩΡΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Έμεινε τις ἡμερες, ἦρθε ένα γραμ-μα που προσκαλούσε τὸν Τολμηρό σε μο-νομαχία μέχρι θανάτου. Ήταν από έναν Ιππότη που τὸν είχε προσβάλει πάνω στο κρασί.

Ο Τολμηρός ετοιμάσθηκε, φόρεσε την πανοπλία του και πριν ξεκινήσῃ για την μονομαχία πήγε να άποχαιρετήσῃ τη γυ-ναίκα του. Εκείνη παρα την συνήθειά της, έπέμενε να μάθῃ έναντίον ποιανού πήγαινε να πολεμήσῃ και έπειδή εκείνος δεν της ικανοποιούσε την άσυνήθιστη αὐ-τή περιέργειά της, άρχισε να κλάματα.

Ο τρυφερός σύζυγος συγκινήθηκε, δεν άφησε όμως να φανῇ αυτό. Καβαλλεύεσε γρήγορα το άλογό του και κάλπασε στον τόπο της μονομαχίας. Βῆκε εκεί τὸν άν-τιπαλό του, έκαμε μια τολμηρή επίθεσι, τὸν σκότώσε και γύρισε πίσω θριαμβευ-τικά.

Η γυναίκα του τὸν δέχθηκε με άνοιχτή άγκαλιά. Τούκαμε πολλές άγάπες, άρχι-

σε όμως, με γλυκά παρακάλια να τὸν ρωτάῃ πάλι με ποῖον μονομάχησε. Αυτός όμως δεν της έλεγε τίποτα, γιατί δεν τὸν άρεσε να τὸν ρωτῶν από περιέργεια, και εἶπε πειραχτικά:

—Ω, Εὐα, ἡ περιέργεια είναι μια από τις κληρονομίες που άφησες στα θηλυκά!

—Με συγχωρεῖς, αγαπήτη μου σύζυγε, εἶπε ἡ ἔξυπνη γυναίκα του. Και οι άν-δρες έχουν πάρεῖ ένα αρκετά μεγάλο μέ-ρος απ' αυτή την κληρονομιά της μητέ-ρας Εὐας. Η διαφορά είναι μόνον, ότι μια φρόνιμη γυναίκα δεν έχει οὔτε της επιτρέπεται να ἔχῃ μυστικά από τὸν άν-δρα της. Θά έβλεπα στοίχημα, αν μπορού-σα να κρατήσω κάτι μυστικό, πως δεν θά ἡσύχαζες πριν μου το άποσπάσης.

—Κι' εγώ, άπάντησε εκείνος, σου δί-νω το λόγο μου πως το μυστικό σου δεν θά με έβλεπε σε καμιά ἔγνοια. Σου δίνω και την άδεια να δοκιμάσης.

Αυτό ήταν που ἤθελε να άποσπάσῃ ἀ-πό τὸν άνδρα της ἡ κυρία Μαθίλδη.

—Πολύ καλά, εἶπε, αγαπήτέ μου, θά κάνουμε τη δοκιμή. Όταν κάποτε θά κάμω ένα παιδικά τότε θά αφήσης να διαλέξῃ εγώ ποῖος θά το βαφτίσῃ. Έχω μια πολυαγαπημένη φίλενάδα, που δεν την γνώριζες και αυτή θά βαφτίσῃ το παιδί. Να αυτό που ζητάω: Δεν θά ά-παιτήσης ποτέ από μένα να σου πῶ ποιά είναι, οὔτε από πού είναι, οὔτε πού κα-τοικεί. Αν μου το ὑποσχεθῆς αυτό με την Ιπποτική σου τιμή, τότε θά ὀμολο-γήσω, ότι ἔχασα το στοίχημα και ότι το άνδρικό πνεῖμα θριαμβεύσε μπρῶς στη γυναικεία άδυναμία.

Η ΝΟΥΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ

Ύστερα από καιρό άπόχτησαν ένα κο-ριτσάκι. Ο πατέρας χαρούμενος ανέδηκε στο άλογό του και έτρεξε να καλέσῃ τοὺς γειτόνους και τοὺς φίλους στα βαφτί-σια. Τὴν ὀρισμένη μέρα μαζεύτηκαν ὅλοι στον πύργο. Τότε ἡ σύζυγος φώναξε μια ἔμπιστη ὑπέρθερα και της εἶπε:

—Πάρε αυτό το κεραμίδι και πέτατο χωρίς να πῆς λέξι στην Νεραϊδόδρυση. Τρέχα, διάσου, και κάμε ὅτι σου εἶπα.

Η ὑπέρθερα έτρεξε και έκαμε ὅτι την διέταξε ἡ κυρία της. Δεν είχε προφθάσει να γυρίσῃ πίσω ἡ ὑπέρθερα, όταν μια άγνωστη κυρία μπῆ-κε στο δωμάτιο, ὕπεκλινῃ μπρῶς στους κυρίους και τις κυρίες και τη στιγμή που φέρανε το παιδί πήρε αὐτή τη θέσι τοῦ νουῦ.

Κάθενας με σεβασμό έκανε τόπο μπρῶς στην ξένη και πρώτῃ αὐτή πήρε στο χέ-ρι της το παιδί ὕστερα από το βάφτι-σμα.

Όταν τα μάτια είχαν στηλωθῇ επάνω της. Ήταν τόσο ὁμορφῇ και τόσο ευγε-νική. Κοντά σ' αυτό τόσο θαυμάσια ντυμένη. Μια μεταξωτή, άπαλή, πολύπτυ-χη σαν το άσπρο νερό, χλαμίδα τύλιγε το ὁμορφο σώμα της. Στα γυμνά της χέρια έπεφτε ένα άσπρο ατλάζι. Διαμάντια και πολύτιμα πετράδια στολίζαν την ὁμορ-φιά της. Ένα άστραφτερό σαφειρίο κρα-τούσε το διάφανο πέπλο, που σαν πυκνά σύννεφα άνακατευόταν με τα καλοχτενι-σμένα μαλλιά της και έπεφτε ὡς τις φτέρ-νες της. Αλλά ἡ κορυφή τοῦ πέπλου ἦ-ταν ὕψη σαν να την είχαν ποτίσει με νερό.

Η άναπάντεχη εμφάνισις της ξένης κυρίας, είχε κάμει τέτοια έντύπωση, που ὅλοι έμειναν σε έκστασι. Κανείς δεν ά-κουσε το ὄνομα τοῦ παιδιού, γι' αυτό ο παπᾶς τῶδωσε το ὄνομα της μητέρας του, το βάφτισε Μαθίλδη.

Αφού τελείωσε το βάφτισμα έδωσαν τη μικρή Μαθίλδη στα χέρια της μεγά-λης και ὅλοι ακολουθῆσαν την εὐτυχι-σμένη μητέρα, για να της εἰσπρῶν και

για να προσφέρουν στο νεοβάφτιστο τὰ συνηθισμένα βαφτιστικά δῶρα.

Η λεχώνα φαινόταν να συγκινῆται ὅ-ταν αντίκριζε την νουνά. Ίσως γιατί θαύμαζε την Νεραΐδα, που τόσο πιστά κράτησε το λόγο της. Έρριξε μια ματιά στον άνδρα της κι' εκείνος της άπήντη-σε μ' ένα χαμόγελο και μ' ένα κούνημα τοῦ κεφαλιού που σήμαινε πως δε θά ζητούσε να μάθῃ τίποτα για την άγνωστη.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

Έβαλαν το παιδί σε μια κούνια, κι' ά-μέσως μια χρυσή ροχή έπεσε γύρω του, από τα φιλόδοξα χέρια των καλεσμένων. Η άγνωστη πῆλσισε τελευταία με το δῶρο της. Κρατούσε στα χέρια της ένα μεταξωτό μαντήλι, το άνοιξε με προσο-χή και τότε μια άπογοητευσις άντικατέ-στησε την άναμονή των γύρω.

Ενῶ περιέμεναν πως ἡ μεγαλόπρεπη ξένη με το μεταξωτό φόρεμα και με τα πολύτιμα πετράδια θά έκανε δῶρο κά-ποιο κόσμημα ἢ ένα νόμισμα μεγάλης ά-ξίας, εκείνη, ἡ νουνά έβγαλε από το με-ταξωτό μαντήλι και μάλιστα με μεγαλο-πέπεια, ένα τεγνητό μοσχοκάρυδο από ξύλο, και τῶρριξε στην κούνια τοῦ παι-διού. Ύστερα φίλησε με άγάπη το μέ-τωπο της μητέρας και βγῆκε έξω από το δωμάτιο.

Τὸ φτωχικό εκείνο δῶρο έκαμε ὥστε να άρχίσουν να σιγοψιθυρίζουν οι προσ-καλεσμένοι και σε λίγο μάλιστα άνοῦ-στηκε και κάποιο χλευαστικό γέλιο. Δεν έλειψαν και οι χαιρέκακες παρατηρήσεις. Έπειδή όμως ἡ Ιππότης και ἡ γυναίκα του κρατούσαν μια βαθειά σιγή, το κου-τομπολὶδ σταμάτησε.

Ασφαλῶς τὸν Τολμηρό τὸν έκαينه ἡ ἐπιθυμία να μάθῃ ποιά ἦταν εκείνη ἡ γυ-ναίκα, που κανείς δεν ἤξερε το ὄνομά της και την ὀνομάζαν ἡ κυρία με το ὕ-γρο πέπλο.

Μόνο ο φόβος μήπως και τοῦ εἰπῇ πως είχε γυναικείες άδυναμίες κρατούσε την έρώτησι που έφθανε ὡς τα χείλη του : «Πές μου ποιά ἦταν ἡ νουνά με το ὕγρο πέπλο;»

Φαντάζονταν πως με τὸν καιρό θά ά-πεκάλυπτε το μυστικό. Όμως ἡ κυρία Μαθίλδη, ἤξερε να σιωπᾷ και κρατού-σε το άνιγμα τόσο καλά μέσα στην καρ-διά της, ὥς και το μοσχοκάρυδο μέσα στο κουτί με τα χρυσάφια της.

Η ΘΑΙΒΕΡΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΑΛΗ-ΘΕΥΕΙ

Πριν ακόμα άρχίσῃ να περπατῇ το κο-ριτσάκι, έπαλήθευσε ἡ προφητεία της Νε-ραΐδας, για τη μητέρα. Εκείνη άρρώστη-σε ξαφνικά και πέθανε, χωρίς να προσθά-σῃ να σκεφθῇ τί έπρεπε να κάμῃ για το μοσχοκάρυδο της Νεραΐδας.

Ο σύζυγός της έλειπε εκείνες τις ἡ-μέρες. Είχε πάει για άγώνες στο Όσού-κεμποργκ και γύριζε στον πύργο με το έπαθλο της νίκης, στεφανωμένος από τὸν Κάιζερ Φρειδερίκο.

Όταν ο γάμος είδε από μακριά να έρ-χεται ο γυρίος του καβάλα στο άλογό του, σάλπισε κατά τη συνήθεια στο κέ-ρας του, για να άναγγείλῃ τὸν έρχομό του στους ὑπέρθεας. Αλλά το σάλπισμα αυτό, δεν ήταν χαρούμενο ὥς τις άλλες φο-ρές. Μια λυπητερῇ μελωδία, έβγαине τῶ-ρα από το κέρας.

Αὐτὸ διατήρασε την καρδιά τοῦ Ιπ-πότη και έκαμε την ψυχὴ του να άνησυ-χῆσῃ.

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 50

Αί λύσεις

του προηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 49

Οριζοντίως

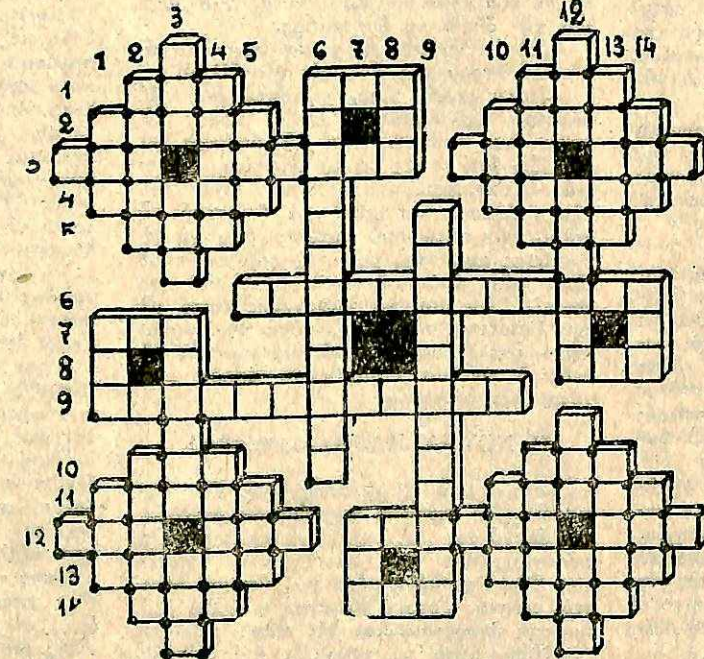
- 1) Αριθμητικόν (το θηλυκόν) — Μία τῶν πέντε αἰσθησέων.
- 2) Διαβόλο μία παλαιά επιτυχία τοῦ Χονδρού καὶ τοῦ Λιγνοῦ τὴν ὁποῖαν ἐθαυμάσαμε καὶ πόλιν ἐφέτος.
- 3) Μία τῶν τεσσάρων φυλῶν τῶν παγνισαρχῶν. — Απαραιτήτως ὁ ἐν ἡπιοδρόμῳ.
- 4) Μεγάλη ὁδὸς στὴν ἔρημο Σαχάρα. — Προφήτης. — Μεγάλη πόλις τῆς Φινιστίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὠραζώνη. — Τοπικὸν ἐπίσημον.
- 5) Ἡ πρωτεύουσα τῆς Κούδας ἀλλὰ καὶ τῶν. — Πούραν. — Τὸ πρόσωπον τοῦ ῥήματος τοῦ ἀναφορμένου στὸ Β καθέτως.
- 6) Παρατεταμένον. — Τραγουδῶν.
- 7) Ὁ ἐπὶ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων διεξαγόμενος πειραματικὸς ἀγὼν πρὸς ἀπόκτησιν μεγαλυτέρας πελατείας.
- 8) Αριθμητικόν.
- 9) Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.
- 10) Ἡ κακὴ τοιαύτη καταστρέφει καὶ τοὺς καλὺτέρους ἀνθρώπους.
- 11) Ὁ «...» ὄντως: Ἀμερικανὴς ἡθοιοὶς σύζυγος τοῦ περιφύτου Μὰς Σμελίγκ. — Μὰς παρυσιαζέται ἐπειτα ἀπὸ δυνατόν κρυολόγημα.
- 12) Ὁμάς ἀνδρῶν πολεμικοῦ πλοίου, σὲ εἰδικὴν κατὰ ἑρᾶν ὑπηρεσίαν. — Τροφὴ τὴν ὁποῖαν ἐρρίξεν ὁ Θεὸς στοὺς Ἑβραίους ὅταν ἐύρισκοντὸν τὴν ἔρημον.
- 13) Χρονικὸν ἐπίσημον. — Λουτροπολις τῆς Γαλλίας (ὅπως προφέρεται στὰ Γαλλικά). — Θεὸς τῶν Ἀρχαίων, ἀλλὰ καὶ κινηματογράφος τῆς πρωτεύουσας. — Τὸ μικρὸν ὄνομα τῆς Γερμανίδος ἡ βοιωτὸς Ντάκοβερ.
- 14) Κάτι τὸ ὅποιον οἱ ἀκνηροὶ φοβοῦνται πολὺ.
- 15) «...» τὸ Λανκὰς, περίφημη γυναικὰ τῆς ἱστορίας.
- 16) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (αἰτιατικὴ πληθυντικὴ). — Κατοικοῦσε ἄλλοτε στὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. — Τὸν... ἰδικὸν σου...

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Γνωστὸς συνεταιριστικὸς δόρος ἀλλὰ καὶ ναυτικὸν παράγγελμα. — Ξύλον ἐξ εὐφλέκτου ὕλης.

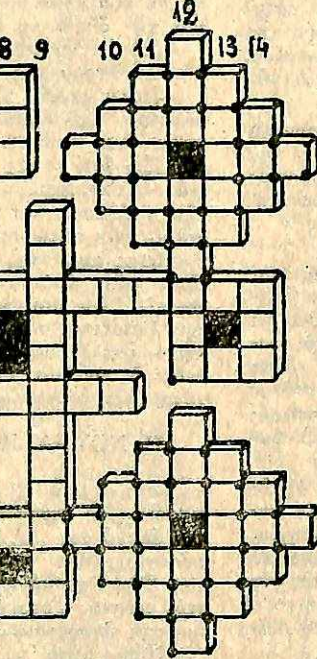
χρησιμοποιούμενον πρὸς φωτισμόν.

- 1) Ἀρχικὰ ποδοσφαιρικὸν σὺλλόγου Ἀθηνῶν.
- 2) Ἑπαινετικὸν ἐπιφώνημα (λέξεις διεθνῆς, χωρὶς τὸ «Α»). — Ἀνῆκει στὸν Θεὸ ἢ εἰνε ἀφιερώνουσιν ὁ αὐτὸν.
- 3) Ὀμηρικὸς ἥρωας (κλιτικὴ). — Σήκωσε. — Ὀνομασία τῆς νήσου Αἰγίνης κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. — Θεὸς τῶν ἀρχαίων.

- 4) Θεὰ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς θρησκείας. — Ὡδὴ ψαλλομένη ἐν τερψί Θεοῦ ἥρωος ἢ ἀγίου.
- 5) Ἐκτείν. — Ἄνεως εὐθείαν ἰσθμὸν. — Αναφορικὴ ἀντωνυμία. (Δοτικὴ πληθυντικὴ).
- 6) Ἀρχαία πόλις τῆς Κασίας ἐν τῇ εὐρίσκειται ἐν τῶν ἐπτά θαυμάτων τοῦ κόσμου. Τὸ μνημεῖον τοῦ βασιλέως Κασίας, Μουσέλου.
- 7) Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος.
- 8) Τὸ πρῶτον φῶς τῆς ἡμέρας τὸ προαγγέλλον τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.
- 9) Μὰς καθιστοῦν τι γνωστὸν.

- 10) Πρωτεύουσα πόλις τῆς Βιρμανίας τῶν Ἰνδίων. — Κτητικὴ ἀντωνυμία τῆς γαλλικῆς γλώσσης.
- 11) Ἀφρονες καὶ τεράστιες τοὶ αὐτοὶ κατέστρεψαν πρὸ ἡμερῶν τὸ μεγάλο γαλλικὸ ὑπερωκεάνειον «Παρί» (ἐνικός). — Απαραιτήτως ὁ ἐν ἡπιοδρόμῳ.
- 12) Πρόθεσις. — Πολύτιμος λίθος. — Χρονικὸν διάστημα. — Πρό

- 13) Ῥῆμα τὸ ὅποιον κλίνουσιν ἡ νεχῶς οἱ ἐραυτεμένοι. — Ἡ ὑπὸν ἐξ ὧν ὁ Θεὸς ἔκτισεν τὸν κόσμον.
- 14) Πρόθεσις. — Ὁμοιωματικὸν (τῆς δημοτικῆς). — Νομός καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

Ἀποστολεὺς:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΣ

Θεσσαλονίκη

Οριζοντίως

- 1) ΑΙ·ΝΤΑ — ΚΑΖΑΣΚΑ — ΑΒΑΝΑ·2) ΑΝ — ΑΣ·3) ΝΤΟΜΑΤΑ — ΠΝΥΣ — ΠΙΠΛΑ — ΒΕΡΟΝΑΛ·4) ΤΩΡΑ — ΕΠΟ·ΑΡ·Ω·5) ΦΕΡΕΤΩΝ — ΔΕΝ — Α·ΚΙ·7) ΣΕΡΙΒ — ΑΔΕΝ — Α·ΡΑΣ — ΝΑ·ΓΑΣ·8) ΑΡΓΙΑ — ΝΟΤΙΑ — ΑΠΟΥΣ·9) ΚΕΡΑΤΙΟΣ — ΑΛΦΟΝΣΟΣ·10) ΡΙΣ — ΣΙΑ·11) ΒΑΝΑΥΟΣ — ΕΙΚΟΣΤΟΣ·12) ΑΡΕΝΑ — ΣΕΜΝΑ — ΑΣΤΟΙ·13) ΜΑΣΑΖ — ΕΛΟΣ — ΠΟΥΣ — ΡΥΑ·ΚΑ·14) ΟΙ — ΟΡ — ΣΥΝΗ·ΓΟΡΟΣ — ΤΑ — ΑΡ·15) ΣΑΠ·ΦΥΡΟΣ — ΚΑΝ — ΝΑΤ — ΛΕΤ·ΤΟΝΙΑ·16) ΣΥΚΑ — ΙΣΟ — ΑΩΩΣ·17) ΑΧΡΕΙΟΣ — ΕΛ·ΒΑ — ΣΩΜΑ — ΕΥΓΕΝΙΑ·18) ΙΙ — ΡΟ·19) ΝΗΣΙΣ — ΣΟ·ΒΑΡΑ· — ΣΑΥΟΣ.

Καθέτως

- 1) ΝΕΦΟΣ — ΜΟΣΧΑ·2) Ε·ΣΕ — ΑΙΑ·3) ΑΜΟΥΡ — ΡΑ·ΚΙΝΑΣ — ΠΑΡΩΝ·4) ΒΡ — ΡΑ·5) ΝΤΑΝΤΣΙΓΚ — ΒΕ·ΖΟΥΒΙΟΣ·6) ΡΕ — ΙΕΡΑΝ·ΓΡ·7) ΑΠΑΤΩ — ΑΑΡ — ΝΑΕ — ΟΣ·8) ΖΩΝ — ΣΥ·9) ΠΡ — ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ — ΚΕ·10) ΚΑΝΑΔΑΝ — ΣΥΚΑΙΣ·11) ΑΝΥ — ΕΤ — ΝΟΣΟΣ — ΝΑ — ΒΙΟ·12) ΞΕΝΑΓΟΣ — ΣΕΛΗΝΙΑ·13) ΑΙ — ΙΑ·14) ΠΟΛΩΝΙΑ — ΕΝΤΟΝΟΣ·15) ΚΑΙ — ΟΝ — ΑΛΜΙΑ — ΡΑ — ΩΡΑ·16) ΑΣΠΑΣΙΑ — ΠΟΤΑ·ΜΟΙ·17) ΑΡ — ΑΡΤΟΠΟΙΟΣ — ΘΑ·18) ΓΑ — ΔΩ·19) Α·ΕΩΝ — ΣΑΣ — ΤΑΣ — Ε·ΣΕΙΣ·20) ΙΦ — ΠΟΡΟΣ — 21) ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ — ΣΤΡΑ·ΠΟΥ·22) ΑΥ — ΟΥ·23) Α·ΓΝΟΣ — ΙΣΤΙΑΙΑ — ΝΑΝΟΣ·24) ΟΚΑ — ΑΙ·25) ΑΥΣΙΣ — ΑΡΑΙΑ.

Ἀλληλογραφία

ΑΝΤ. ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΣ (Θεσσαλονίκη). — Ἀπαντῶ τὴν σειράν σου διὰ τὴν ἀνταπόκρισίν σου. Πρῶτον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τύχην τοῦ μικροῦ σατυρικοῦ κομματιού σου, ἠρώτησα τὸν ἀρμόδιον καὶ ἔμαθα ὅτι δὲν ἐδημοσιεύθη ἀκόμη, ἴσως ὅμως νὰ δημοσιευθῇ ἀργότερα.

Δεύτερον, γὰρ τὴν ἐρώτησίν σου ἐπὶ τῶν σχεδίων τῶν Σταυρολέξων, σὰς λέγω ὅτι τὰ σχέδια σου παρ' ὅλον ὅτι πολὺ περιποιημένα ἐπαρουσίαζαν δύο ἐλαττώματα: Πρῶτον, τὰ τετραγωνίδια δὲν ἦσαν ὅλα κανονικά, καὶ δεύτερον, οἱ γραμμὲς τοῦ σχεδίου ἦσαν πολὺ χονδρᾶς. Καθὼς θὰ παρατηρήσετε, στὸ σχέδιον ποὺ δημοσιεύεται σήμερον δὲν ἐπέφερα καμμίαν ἀλλαγὴν ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ γίνῃ. Αὐτὸ ὀφείλεται ἐν μέρει στὸ χαρτὶ μὲ τὰ τετραγωνίδια.

Ἐπίσης θὰ σὰς παρακαλέσω προσηγορίαν νὰ σχεδιάζετε τὸ σχέδιον τοῦ Σταυρολέξου μὲ συνικὴ μελάνην νὰ καθαρίζετε καλὰ τὴν πένα σου ἢ ἐν ἀνάγκῃ νὰ χρησιμοποιεῖτε ἄλλην τοιαύτην. Σὰς δικαιολογῶ ἀπολύτως γὰρ τὸ ζήτημα τῆς ἀποστολῆς τοῦ ὑποσχεθέντος φύλλου τῆς «Ἐθνικῆς» ζητῶ συγγνώμην γὰρ τὴν ἀμελείαν μου καὶ σὰς ὑποσχομαι νὰ σὰς τὸ ἀποστείλω ὅποτε δύνῃται ἐν εὐκαιρίᾳ.

Τὰ ληφθέντα 4 σταυρολέξα δ-

λα ὀπότερα, θὰ δημοσιευθῶν μετὰ τὴν σειράν σου, τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν δημοσιεύεται σήμερον.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ (Καλαμάρι). — Ἐλπίσθωσαν καὶ αἱ δύο ἀποστολαὶ σου. Γὰρ τὴν μετὰ τὴν τὸ Σταυρολέξον ἀρ. 1 ἀρκετὰ καλὸν (καὶ αὐτὸ γὰρ περιεῖχε πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια ἀλλώστε θὰ ἦσαν πολὺ καλὰ). θὰ δημοσιευθῇ ἴσως προσεχῶς. Τὰ ὑπόλοιπα τρία Σταυρολέξα θὰ δημοσιευθῶν μετὰ μερικὲς ἐλαττώσεις καὶ μετὰ τὴν σειράν σου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δευτέραν ἀποστολήν σου καὶ τὰ δύο σταυρολέξα, τὸ δικό σου καὶ τὸ τῆς Ἀδελφῆς σου, θὰ δημοσιευθῶν ἀργότερα καὶ μερικὲς ἐλαττώσεις. θὰ σὰς παρακαλέσω μόνον ἄλλοτε νὰ περιποιηθῇς ἀκόμη περισσότερο τὰ σχέδια. Κατασκευάζετε τὰ ἐπὶ χαρτοῦ ἀριθμητικῆς, μὲ τετραγωνίδια, ἢ ἐργασίας θὰ εἶνε τότε κατὰ πολὺ πλεονέκτημα.

Π. ΣΥΝΘΕΣΙΜΟΝ (Ἀθήναι). — Πλὴν παραδόξον Σταυρολέξον, ἀποσπόμενος σχεδίου φυσικῶς, διότι οἱ λέξεις εἶνε πολὺ καλὰς ἀλλὰ πρὸς τὴν τὸν σχεδίου δὲν λέγει τίποτε. Ἀποστειλὰτε μὰς ἕνα πλεονέκτημα. θὰ τὸ δημοσιεύσω μετὰ εὐχαρίστησιν.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΙΟΝ

ΛΥΤΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

4ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

- 84) Ἀπόστολος Ἰωαννίδης (Μπογιάντι).
- 85) Εὐάγγ. Σολομωνίδης (Ἀθηνῶν).
- 86) Κων. Γουλάρης (Βόλος).
- 87) Γεώργ. Χρ. Κορδάτος (Καλαμάρι).
- 88) Ἀπόστολος Λεμονίδης (Γερμανικὰ — Ν. Κοκκινιά).
- 89) Κωνστ. Δημητριάδης (Ἀθηνῶν).

ΤΕΛΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

- 1) Κ. Ἀνφαντῆς (Φιλοθέη).
 - 2) Ἀντ. Χαρουπιάδης (Θεσσαλονίκη).
 - 3) Γεώργιος Κοσμᾶς (Ἀθῆναι).
 - 4) Κωνστ. (Ἀθῆναι).
 - 5) Νικόλαος Ἡλιάδης (Φλώρινα).
 - 6) Ἰάκωβος Ἐλχάι (Ἀθῆναι).
 - 7) Κάρλος Κιλιζᾶς (Ἀθῆναι).
 - 8) Ἀγγελικὴ Σαβίτου (Ἀθῆναι).
 - 9) Νίκη Δικαίου (Ἀθῆναι).
 - 10) Ἀννα καὶ Λίτσα Σ. (Ἀθῆναι).
 - 11) Παναγ. Χαρολαμπίδης (Μυτιλήνη).
 - 12) Κωνστ. Δημητριάδης (Ἀθῆναι).
- (Συνεχίσει ὀνομαζόμενον στὸ προσεχές μὰς τεῦχος).

RÉTROLE HAIR
Φιατρεῖ τὰ μαλλιά σας

ΝΙΚ. Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Ἐσωτερικὸς Νοσοκομείου Α. Συγγρού.
Δερματικά. Γυναικολογικά.

Κουμουνοδούρου 21
Ἀθῆναι

(Ἐναντὶ Βασ. Θεάτρου) 10-1 1/2 π. μ.
5-8 μ. μ.
Τηλέφ. 52.623

Οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν συγγραφέα τῶν Σταυρολέξων καὶ τῶν ἀποστολῶν, νὰ γράφουν τὴν ἀκριβῆ ἡμερᾶν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν ὥραν.

Αἱ ἀποστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μετὰ γραμματόσημα ἀξίας πέντε δραχμῶν διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Ἡ ἑβδομάς ἀπὸ τῆς 19ης μέχρι καὶ τῆς 25ης Μαΐου πολλαπλασιάζει τὴν δραστηριότητά μας, διὰ τοῦτο οὐ καὶ αἱ προσπάθειαι μας ἀποδοῦναι περισσότερον καρποφόροι. Εἰς τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις θὰ παρατηρηθῇ μία ἀστάθεια καὶ χαλαρότης, αἱ δὲ σκιναὶ ζηλοτυπίας καὶ αἱ παντὸς εἶδους προστριβὴ αἱ εἶνε συχνόταται. Ἀπὸ χρηματικῆς ἀπόψεως ἡ ἑβδομάς αὕτη θὰ εἶνε πολὺ καλυτέρα τῆς προηγούμενης.

Διὰ τὰς υποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις προτιμάτε τὰς ὥρας:

9-11 π.μ. τῆς Κυριακῆς (21) καὶ 5.30-6.15 μ. μ. τῆς Τρίτης (23).

Ἀποφύγετε τουναντίον τὰς σοφάρων ἀπασχολήσεις κατὰ τὴν ὥραν 4-5 μ. μ. τῆς Πέμπτης (25).

Διὰ τὰς χρηματικὰς ὑποθέσεις ἐκλέξατε μίαν ἀπὸ τὰς ὥρας 7.30 — 9 π. μ. τῆς Παρασκευῆς (19) καὶ 12.15-1.15 μ.μ. τῆς Δευτέρας (22). Αἱ ὥραι αὗται εἶνε κατάλληλοι διὰ χρηματικῶν οἰκονομικῶν καὶ αἰτήσεων δανείων.

Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων προτιμάτε τὰς ὥρας:

3.15-4.30 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (19) καὶ 8.30 — 10.15 π.μ. τῆς Δευτέρας (22).

Διὰ τὰ τυχερὰ παιχνίδια εἶνε καλὴ ἡ ὥρα 3.15-4.45 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (19). Εὐνοεῖ τοὺς πάντας εἰδους συνδυασμούς.

Αἱ αἰσθηματικὰ ὑποθέσεις εὐνοοῦνται κατὰ τὰς ὥρας:

10-11.30 π.μ. τῆς Παρασκευῆς (19) καὶ 9.45 — 10.15 π.μ. τῆς Δευτέρας (22). Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας εἶνε κατάλληλοι αἱ ὥραι:

3.30-8.30 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (19) καὶ 8-10 μ. μ. τῆς Δευτέρας (22).

Διὰ τὴν καλλιτέρευσιν τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς θέσεώς σου προτιμάτε τὰς ὥρας:

11.30-12.15 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (20) καὶ 12.15-2 μ.μ. τῆς Τετάρτης (24).

Ἡ ὥρα 12.15-1.30 μ. μ. τῆς Πέμπτης (25) εἶνε ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ὑγείαν καὶ

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ Δοκτοῦ ΚΑΜΑ

Θεσσαλονίκη. — Δὲν μπορῶ νὰ ἔχω ὑπ' ὄψει μου τί ἐρωτήματα μοῦ κανάτε στὸ πρῶτον φύλλο γὰρ νὰ σὰς ἀπαντήσω. Στὴν ἀπάντησιν τοῦ φύλλου 45 εἰς γραμμὰς εἶναι ὑπερμενέες. Εἰς τὰς εὐκολον ὅμως νὰ ἐρῇται σείρα. Ἐπιβεβαιώνω ὅσα γράφω γὰρ μίση καὶ ἀντιζηλίαν πρὸς τὰς τερπάζουσιν τὴν ζωὴν σου. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα τοῦ σταδίου σου θὰ συναντήσετε πολλὰς ἐναντιότητας καὶ ἐμπόδια. Βλέπω μίαν μεγάλην ἀστάθειαν στὴ ζωὴν σου καὶ συχνὰς ἀναλλαγὰς. θὰ σταδιοδρομήσετε εἰς καλλιτεχνικὸν σταθμόν. Ἡ πιθανότης τῆς συνάψεως δύο γάμων εἶναι πολὺ μεγάλη γὰρ σὰς.

Ἐντελέθει Ε. Μ. Πειραιᾶ. — θὰ συναντήσετε πολλὰς δυσκολίας γὰρ νὰ πραγματοποιήσῃς τὴν ζωὴν σου. Συνεχὴ ἐμπόδια καὶ ἐναντιότητες. Ἡ ἐπιτυχία σου ὅμως εἶνε ἀπολύτως θεσπία. Ἄν καὶ ἀργὰ θὰ ἀποκτήσῃς χρήματα. Πολλὰς ἀντιζηλίαν. Συνεχῶς ἀναταραχὰς, ἀντιζηλίαν καὶ ῥήξεις. Πολλὰ αἰσθηματικὰ περιπέτεια, αἱ ὁποῖα θὰ σὰς κάμουν νὰ ποιεῖς πολὺ. Ἀποφύγετε τὰς εἰσαυτίδας.

Γρατσίελ λαν. Θεσσαλονίκη. — Διὰ τὰς ὥρας πῶς τί προβλέπω διὰ τὸν γάμον σου θὰ ἦθελα νὰ ἤξευρα τὴν χρονολογίαν γεννήσεώς σου. Γάντως, σύντομον γάμον δὲν προβλέπω Αἱ σχέσεις μετὰ τὴν οἰκονομικήν σου δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀρμονικαί. Εἰς τὴν αἰσθηματικὴν σου ζωὴν θὰ συναντήσετε πολλὰς ἐναντιότητας. θὰ ἀποκτήσῃς περιουσίαν μετὰ τὸν γάμον σου. Ταξείδισα δὲ κάποτε ἀρκετὰ εἰς τὴν ζωὴν σου ὅχι ὅμως ἀμέσως. Πάντως δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῇς, διότι ἡ ζωὴ σου θὰ εἶναι

Ντόλλη ν. Βερναί. — Εἶναι πολὺ πιθανὸν ἡ ἐθρὺλλος νὰ μὴν ἐρίσκειται εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ νὰ ἐρίσκειται εἰς τὸ ἔμπορμα. Γὰρ νὰ μὴν σὰς γράφω περὶ τὰς πράξεων. ἀντιζηλίαν ἐν ὁδοῦν λεγόμενον καὶ θὰ ἴδῃς γὰρ ποσὸν πολὺτιμον λίθον σὰς μιλῶ. Πάντως, ἐν ἐλλείψει θὰ

ναί ἀρκετὰ εὐτυχῆς.

Ι. Μ. — Ἀφήστε τὰς εἰσαυτίδας, ποὺ δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε. Ἡ ζωὴ σου παρὰ τὰς περιπέτειας ποὺ ἐπεράσατε καὶ ποὺ θὰ περάσατε ἀκόμη θὰ ἡρεμίσῃ τελικῶς καὶ θὰ ζήσετε εὐτυχῆς. Αἱ μεταπτώσεις ὅμως δὲν θὰ λείψουν ἐντελῶς καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ὀφλισθῇ μετὰ θάρρος. Ἡ οἰκονομικὴ εὐεξία θὰ ἐλθῇ πολὺ δύσκολα καὶ κάπως ἀργά. Σύντομον ἔνωση δὲν ἐλπίζω. Περιορίστε πρὸς τὸ παρὸν τὴν ὀρεγίαν σου. Τὸ ζήτημα τῆς ἐνισχύσεως ἀφορᾷ τὴν φιλίαν σου καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχω ἡμερομηνίαν γεννήσεώς τῆς διὰ τὴν σὰς ἀπάντησιν.

Μικαέλο 1210. — Ἡ ἐλπίς τῆς ὑπαλλήλικῆς σου θέσεως θὰ ἐραυτεθῇ. Χρήματα ἐκ κληρονομίας θὰ ἀποκτήσῃς ἀσφαλῆ, δὲν προβλέπω ὅμως ὅτι αὐτὸ θὰ συμβῇ τῶσον σύντομα. Διὰ τὰ χρήματα αὗτα θὰ ἐλθετε εἰς πολλὰς ἀντιζηλίαν. Συναντήσεως ἀπολύτως μετὰ τὴν φιλίαν σου. Ἀντίζηλιαν τῆς θὰ διατηρήσῃς. Ὁ γάμος σου ὅμως θὰ ἐραυτεθῇ ἀρκετὰ. Ἡ ὕλη σου θὰ εἶναι καλὴ. Μέσα εἰς τὸ διάστημα τῆς τριετίας πρὸς μὴν γράφετε δὲν ἐλπίζω σημαντικὴν ἐπιτυχίαν σου. Ἀργότερα ναί, ἀλλὰ τὸν πρωτεύοντα ρόλον θὰ παίξῃ ἄλλος καὶ ὅχι σὰς.

Γρανίταν 22. — Τὸ αἰσθητικὸν τῆς εἰς ἀρκετὰ ἐρίσκειται καὶ θὰ ἐξῇ διάρκειαν. Πειραστικὰ κατὰστάσεις μὲλλον δυσμενῆς. Πάντως πολὺ δυσμενέστερα τῆς σημερινῆς. Γάμος ὅχι σύντομος. Πολλὰ ἐμπόδια καὶ ἐναντιότητες. Οἰκονομικὰ ἐρίδες. Ὑγεία καλὴ καὶ μακροζωία.

Μαίρη ν. Βαλουά. — Ἡ ζωὴ σου ἐπέραςε μέσα σὲ συνεχεῖς ἐναντιότητες. Ἀπεμακρύνετε πολλὰς φορὰς τὴν τύχην ἀπὸ τῶν δρόμων σου. Αἱ δυσχερείαι θὰ ἐξακολουθήσουν ἀκόμη καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν μετὰ τὸ 1942. Ὅμως πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει. Μία περίπτωσις μόνον, ἡ ὁποία ὅμως θὰ ἀνακληθῇ. Ἀποκαταστάσεις πρὸ τοῦ 1941-42 ἀπομένουσιν. Ἐρίδες οἰκονομικαί. Οἱ ὑπολογισμοὶ μου εἶναι μετὰ τὸς γεννήσεως 1900.

Ντόλλη ν. Βερναί. — Εἶναι πολὺ πιθανὸν ἡ ἐθρὺλλος νὰ μὴν ἐρίσκειται εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ νὰ ἐρίσκειται εἰς τὸ ἔμπορμα. Γὰρ νὰ μὴν σὰς γράφω περὶ τὰς πράξεων. ἀντιζηλίαν ἐν ὁδοῦν λεγόμενον καὶ θὰ ἴδῃς γὰρ ποσὸν πολὺτιμον λίθον σὰς μιλῶ. Πάντως, ἐν ἐλλείψει θὰ

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογὴ ὁλων τῶν ἀρωμάτων καὶ καλλυντικῶν εἰδῶν τῶν μεγαλυτέρων Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν (GUERLAIN, CHANEL, HOUBIGANT, BIENAIMÉ, MILLIOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ LOTIONS, ἐγχρώα, ἐφάμιλλα τῶν μεγαλυτέρων Γαλλικῶν Οἰκῶν εἰς χῶμα καὶ καλλυτικὰ φιαλίδια, εἰς προσιτὰς τιμὰς.

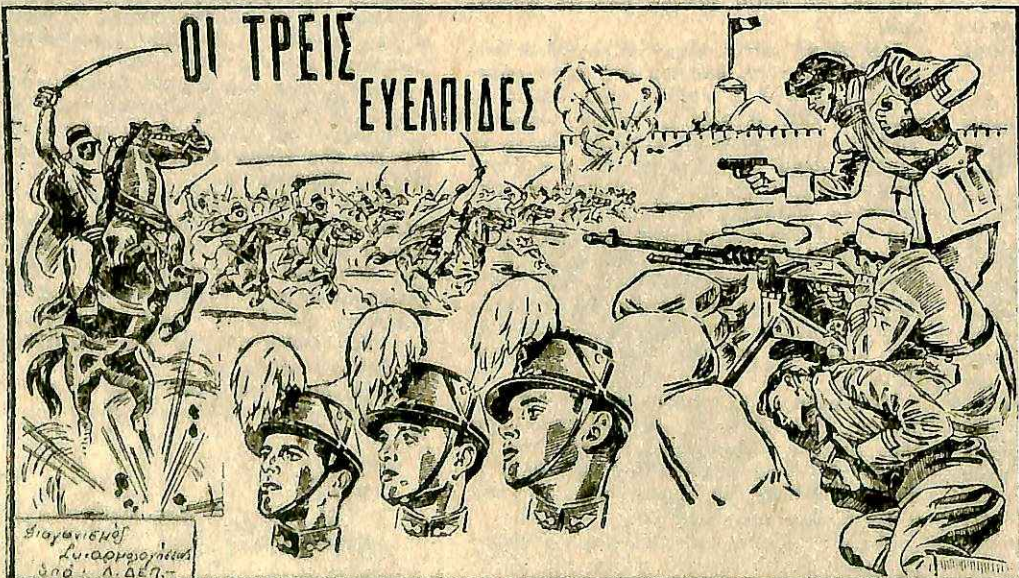
Τὸ «KIOY-NOYK», τὸ «ETERNEL PRINTEMPS», τὸ «NARCISSE ATHENIEN» καὶ ἄλλα 20 διάφορα ἀρώματα καὶ ἀντιστοιχῶς LOTIONS.

Ἐπίσης ἡ κολώνια «ATHENIA», ἡ βασιλισσα τῶν κολωνίων εἰς χῶμα καὶ φιαλίδια εἰδικά.

Δοκιμαὶ δωρεάν εἰς τὸ καλλυντικὸν τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Τὸ Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, λόγῳ ἀνοικοδομήσεως, μετεφέρθη προσωρινῶς παραπλευρῶς τοῦ, ἐπὶ τῆς πλατείας Ὀμονοίας.

Ἡ δόξη λίσας τοῦ 4ου διαγωνισμοῦ συναρμολογήσεως

χρησιμοποιήσετε χρυσόλιθον ή τουρκουάζ. Η ήριλλος όμως, αν μπορείτε να βρείτε είναι απλώς προτιμότερα. Αν θέλετε με πληροφορίες τι εκάματε. ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ Σ. Α. Ν. Τ. Ρ. Α. — Ο βίαιος και όρμητικός χαρακτήρας παρεμποδίζει την επιτυχία σας. Πάντως η ζωή σας θα κυλήσει αρκετά εύ-τυχως, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα λείψουν οι περιπέτειες. Θα δοκιμάσετε ένα σοβαρότατο αίσθημα το οποίο θα μεταβάλει τους υπολογισμούς σας και θα δώσει άλλη τροπή στην ζωή σας. Το αίσθημα αυτό θα κατα-λήξει εις εύτυχη γάμον. Ήπειτα δ-μως από πολλά εμπόδια και άνα-βολές. Καλή οικογενειακή ζωή.

Ρ. Ο. Ζ. — Ρ. Ο. Ζ. — Προς το παρόν καμιά μεταβολή. Αργό-τερα όμως θα μείνετε πολύ ε-υχαρισμένη από την ζωή σας. Γάμος εξ έρωτος. Πολυάριθμος οικογένεια. Είς ηλικία 27 ετών. Κατά το τρέχον έτος θα συνάφε-τε ένα ισχυρόν έρωτικόν δεσμόν. Άποχρώσεις πράσινον.

Α. Δ. Β. Δ. — Ο γάμος και άναποφασιστος χαρακτήρας παρεμποδίζει την πρόδόν σας. Σοβαρά σχέδια και όνειρα άλλα καμιά σοβαρά προσπάθεια. Άν-υπότακτος και άπρασάρμοστος. Πρέπει να υπολογίσετε περισσό-τερον εις τας προσπάθειάς σας

παρά εις την τύχην. Θα επιτύχε-τε δια της συνεχούς και σταθε-ράς εργασίας. Εναλλαγή πτώ-σεων και άνυψώσεων. Θέσις και χρηματική κατάσταση άσταθής. Επίζημι μετακινήσεις. Αίσθημα-τικά περιπέτεια που θα σας ό-δηγήσουν εις άδιέξοδον.

Χ. Ψ. Φ. 25 Λάρισα. — Διά να προοδεύσετε πρέπει να αποκτή-τε μεγαλύτεραν όρμην και θέλη-σιν. Σας λείπει η πρωτοβουλία και η τόλμη. Η ζωή σας θα κυ-λήσει ήρεμος και χωρίς σοβαράς περιπέτειας. Έχετε ευγενικές διαθέσεις, οι όποιες θα σας έπι-τρέψουν να δημιουργήσετε καλὴν θέσιν και υπόληψιν και θα εύρε-τε πολλές προτάσεις και άπο-σπρήξεις. Το χρηματικόν όμως ζήτημα θα σας άσασχολήσει έπ' άρκτεόν. Δεν βλέπω καμμίαν πε-ρίπτωσην διακοπής των μαθημά-των σας. Και καλὸς μαθητής θα είσθε και εις καλὸν οικογενεια-ρην και πολιτὴν θα εξέλιχθετε άρ-γότερα. Άλλα σας επαναμέα-νω: περισσότερο θάρρος!

Α. Α. Χ. Ν. Φλώρινα. — Η έ-ποκατάστασις σας θα συναντή-σει πολλάς δυσχερείας και θα προ-κρούση εις πολλές άναβολάς. Πρά-γματοποιηθή όμως τελικώς άλλα κατόπιν συναισθήσεως. Ο γάμος σας είναι αρκετά εύτυχης και θα αποκτήσετε οικογένειαν. Χρήματα όχι πολλά. Όλ' έπαρ-

κή διά μίαν άνετον και άξιοπρε-πή ζωήν. Συχνά μετακινήσεις. Οικογενειακά μίση και έριδες. Άσθενεία συχνά, άλλα μικράς σημασίας. Ο άδελφός σας θα συναντήσιν μερικάς δυσχερείας εις την άσχην, άλλα κατόπιν θα έ-ξελιχθή γρήγορα και σταθερά. Η τύχη τὸν εύνοει αρκετά και θα προοδεύσῃ. Θα αποκτήσῃ διά του χρόνου αρκετά χρήματα και σημαντικὴν περιουσίαν. Του συνι-στὰ να προτιμῇ ελευθερίον έ-πάγγελμα. Είς την αισθηματικὴν του ζωήν θα υποφέρῃ όμως.

Άνταν Λ. Α. Ρ. Ι. Ν. — Η ζωή σας θα είναι πολύ τα-ραχώδης και γεμάτη από περιπε-τείας. Είς πολλές μάστιγας περι-πτώσεις θα τὴν θεωρήσετε ως χά-ρος. Αισθηματικὸς θα γνωρίσετε μερικάς άπογοητεύσεις. Θα συ-νάνητε όμως πολύ καλὸν γάμον και θα ζήσετε μέσα εις άρκετην ευμάρειαν. Θα συναντήσετε πολ-λὰς αντίζηλιας και έχθρότητας. Η δὲ εύτυχία σας θα διαφυλαχθῇ θέμα προς θέμα. Προσέξτε τὰς εμπεριστασιν. Μὴν δίδετε μεγάλην εμπεριστασιν εις τὰς φιλίας σας και μὴν αναμειγνύσθε εις ύπο-θέσεις που δεν σας ενδιαφέρουν διότι αὐτὸς μὴν μπορεί να στοιχί-σῃ. Σας συνιστὰ να καταπολε-κῆτε τὴν άσταθειαν του χαρα-κῆρος και τὴν μικροψυχίαν που σας διακρίνει.

Α. Β. Λ. Α. Ρ. Ι. Ν. — Η ύγεια σας θα σας άσασχολήσει αρκετά. Δεν υπάρχει λόγος να φο-βησθε. Διότι θα γίνετε καλά. Με-ρικά όμως συνέπειαι θα άπομει-νουν και πρέπει να προσέχετε. Η κληρονομικὴ υπόθεσις θα άποβῇ ὑπὲρ ὅμων άλλα κατόπιν πολλῶν δικαστικῶν άγώνων και παρελκύνσεων. Είς την ζωήν σας θα συναντήσετε πολλές αντίδους περιστασις και συνεχὴ εμπόδια και άναβολάς. Θα αποκτήσετε πολλά χρήματα άργότερα. Η ά-γάμος εξ έρωτος.

Μ. Ε. Λ. Α. Ρ. Ι. Ν. — Ελ-λὰς και αὐτοὺς. — Τὰ εμπό-ρακτηριστικὰ της ζωῆς σας. Θα οφθαλμίσετε μίαν ήρεμον ζωήν. Η σιὰς μεγάλου ενδιαφέρον. Πολ-λά ευκαιρία θα σας διαφύουν. Θα συναντήσετε πολλὰς αντίζη-λιας και έχθρότητας. Με την παρ-έλευσιν του χρόνου θα αποκτή-σετε πλήρη οικονομικὴν ανεξαρ-τησίαν. Είς τὸν γάμον σας θα τε. Ο γάμος σας θα είναι εξ-έρωτος. Είς τὸ σημερινὸν σας αἰ-σθημα δεν βλέπω τίποτε τὸ άξιον λόγου.

Ε. Θ. Β. Μ. Η. — Η ζωή σας θα είναι πὸ εύκολη από την ζωή της άδελφῆς σας. Η τύχη σας εύνοει άρκετά. Θα άποκατασ-θῇ πολὺ γρήγορα. Όχι όμως τόσον ὡςον φαντάζεσθε. Η συζυ-γική σας ζωή θα είναι εύχάρι-στος, άλλα μεταξύ σας και του συζύγου σας θα υπάρξῃ μία μι-κρά άσυμφωνία χαρακτήρος. Θα αποκτήσετε καλὴν κοινωνικὴν θέ-σιν. Όχι όμως πολλά χρήματα. Δεν θα περνώσετε τὰς σπουδὰς σας.

Μ. Π. Α. Τ. Ρ. Α. — Ο γάμος σας δεν θα είναι συν-τομος. Θα είναι δὲ όχι εξ έρω-τός, άλλα κατόπιν συναισθήσε-ως. Πάντως όχι πρὸ της παρελεύσεως τριετίας. Με τὸ πρόσωπον τὸ θ-ποῖον μοῦ γράφετε θα συναντή-θῃτε ἐκ νέου. Άλλα προσκαίρως. Πάντως δεν θα έπακολουθήσῃ γά-μος. Χρῶμα κυανόν. Αριθμός 3. Πολύτιμος λίθος: Τουρκουάζ.

Ζ. Α. Κ. Ε. Ι. Ν. — Γάμος εξ έ-ρωτος, άλλα κατόπιν πολλῶν έ-ναβολῶν και εμπόδων. Οικογε-νειακά έριδες. Συχνά δὲ όχι δια-σβαράι ασθένεια. Πολλά ταξί-δια. Αντιζηλιαί και έχθρότητες. Καλή κοινωνική θέσις και υπόλη-ψις. Ο φίλος σας σας άγασα, άλλα αὐς σχέσεις σας δεν θα κα-ταλήξουν εις γάμον. Ημέρα Πέμπτη. Χρῶμα κυανόν. Πολύτι-μος λίθος: Τουρκουάζ.

Τ. Α. Ρ. Α. Ν. — Με-γάλα φιλοδοξία και όνειρα. Ζωή άσταθής. Συχνά μεταλλογαγί της τύχης. Θα παντρευθῇ εξ έρω-τος. Όχι πρὸ του 25 έτους της ή-λικίας σας. Άνταγωνισμοί και έχθρότητες θα ταράξουν τὴν ζωήν σας. Αισθηματικά όχι μεγάλης διαρκείας. Έλλειψις σταθερότη-τος. Οικογενειακά έριδες. Σημε-ρινὸν αίσθημα άνευ σημασίας. Ημέρα Σάββατον. Άποχρώσεις ήλσιόζουσαι πρὸς τὸ μέλαν. Πο-λύτιμος λίθος: όνυξ.

Δ. Ο. Κ. Τ. Ρ. Α. —

Ο δόκτωρ Κάμας έλαβε και θα άπαντήσῃ στὰ ὑπὸ τὰς κατωτέρω ψευδώνυμα γράμματα, με τὴν σει-ράν δημοσιεύσεως των:

Ε. Σ. Η. Δ. Λαμίας, Νικάκι Καστρινό. Ρενάρντ Κουτρ 149, Γ. Χαλακατέρας. Ν. Κοκκινιά. Περιπατώνμενος Ιουδαίος, Νόρα. Π. Τ. Χ. Γράστις Στελέτας, Άγ-κάθι 33. Σ. Ο. Σ. «Χ» Αιλιό-γυκα, Κυκλῶν Χ., Μαμαρένο άν-θος Τ. Ινφορντινέ Νο 2. Άδριανός άκτινές Μ. Έδουάρδος Α. Ν. «Α» έκτινές 13. Πολίτισσα Β. Σ. Νεστο-ρία. Τακτική άναγνώστρια Σ. Άρτεμιν Α. Ω. Αίνιγχα. Άπελ-πισμένη 1939, Άπελπισμένη Πά-ναγιη Καρδιά.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ
ΠΕΔΙΛΑ
ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΣΧΕΔΙΩΝ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Κ. ΖΟΥΡΑΣ
Αγ. Κωνσταντίνου 34

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

Παντός τύπου και εις τιμὰς εξαιρετικὰς θα εύρετε εις τὸ κατάστημα Άδελφ. Π. Φίλη. Έπι-σης δὲ τὰ όρειχάλκινα είδη εις ποικίλαιν σχε-δίων.
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΩΝ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Πειραιῶς και Γερανίου 30.— Τηλέφωνον 55-283

ΡΕΤΡΟΛΕ ΗΑΗΝ

Σταματᾶ τὴν πτῶ-διν τῶν μαθητῶν.

Μ. Π. ΣΚΛΑΒΟΣ

ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, 16—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 28.067

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΔΗ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΑ ΚΑΙ ΠΟΡΣΕΛΑΝΘΗΣ
ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΑΙ — ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ — ΚΟΜΨΟΤΕ-ΧΝΗΜΑΤΑ

ΕΙΔΗ ΑΡΓΥΡΑ, ΕΠΑΡΓΥΡΑ, ΜΕΤΑΛΛΙΝΑ
ΣΕΡΒΙΣ ΤΕΓΓΟΥ, ΚΑΦΕ, ΦΑΓΗΤΟΥ

Τὰ ωραιότερα δῶρα διὰ γάμων

ΜΟΔΕΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

Φορέματα, Καπέλλα, Παλτά, Ταγιέρ κλπ.

ΕΤΟΙΜΑ
και ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

συμφωνά με τὴν τελευταίαν λέξιν της μόδας
Δεχόμεθα και ὑφάσματα πρὸς ραφήν.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ Άγίου Μάρκου 18,
Πρῶτος ὁροφος. Τηλ. 25-173.

ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΜΟΔΕΣ

58

Δ. Παπαγιαννίου

ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ. 53.435

ΦΘΗΝΕΙΑ. ΦΘΗΝΕΙΑ. ΦΘΗΝΕΙΑ:

Κυρίες μου και δίδες, ὡς εἴχετε γούστο και θέλετε να φορέσῃτε τὰ πιὸ ΦΘΗΝΑ και καλοεργασμένα χειρο-ποίητα πέδιλα και σὲ άριστη φόρμα, σχέδια και δέρμα-των καλυτέρων έξοιστάσιον δεν εἴχετε παρὰ να τρέ-ξετε να τὰ προμηθευθῇτε στὸ κατάστημά μας.

Καμιά σας δεν θα φύγῃ δυσαρεστημένη.
Έκτελούνται παραγγελίαι εντός δύο ημερῶν.
Κρατήστε τὴν διεύθυνσιν μας.

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτήρα σας

Αἱ ἐπιστολαὶ που θα άπευθύνωνται «Πρὸς τὴν Γραφολογὸν» τοῦ «Θησαυροῦ» (Λεωφόρος 19, Ἀθήνας), πρέπει να περιέχουν σα-φή και συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐάν η συμβουλή ζητηται δι' ἑλὸ πρόσωπον και όχι για τὸν γράφοντα πρέπει απαραίτητως να περιέχεται και ἑνα άποκόμμα ἐπιστολῆς ή σημειώματός του. Προσεξάτε όμως: Ὅταν καθίσετε να γράψετε, προσπαθήστε να είσθε έντελὼς φυσικοί. Μὴν ἐπιπεθευθῇτε να μιμηθῇτε αὐτὸν ή ἑκείνον τὸν χαρακτήρα, γιατί αὐτὸ θα σας δώσῃ χωρίς να σας ὠφελήσῃ σὲ τίποτε. Τὸ σημειὸν αὐτὸ εἶνε κεφαλαίοδες. Ἀπαραίτητος ἐπίσης πρέπει να περιέχεται στήν ἐπιστολή σας τὸ ψευδώνυμον στὸ ὁποῖον θέλετε να σας άπαντησωμε. Ἐκάστη ἐπιστολή πρέπει να συνοδεύεται και ἀπὸ πέντε δοαχ-εις γραμμάτισμα, δι' ἑκάστην άπάντησιν.

ΜΙΚΡΗΝ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΝ.
—Είσοθε χαρακτήρ προφερος. —Αισθηματικός και άρκετά ρωμαν-τικός. Φιλοκαλορ διάθεσις. Αἰ-σθηματά θαβεία και ήλίκρινη. Μεγάλη δύναμις άφροσύσεως. Ήσανουσα μέχρις άσταπηνσε-ως. Είς τὴν άποκατάστασιν σας θα συναντήσετε εμπόδια, γιατί ποτέ δεν θα μπερδεύετε να συμ-βάσετε τὰ αἰσθηματά με τὸ συμ-φέρον σας. Θα με διευκολύνετε πολὺ εἰς τὴν άπάντησιν που μοῦ ζητεῖτε αν μοῦ έστέλγατε ἑνα άποκόμμα ἐπιστολῆς τοῦ έν λο-γῷ προσώπου.

ΑΥΓΗΝ Μ. 13. — Χαρακτήρ εὐμετάβλητος και άσταθής. Τὰ αἰσθηματά σας ὀφιστάνται τὰς εὐχινὰς μεταπτώσεις. Φιλοδοξοί και εγωιστικαί τάσεις. Ζηλότυπος ήμιοίκακος διάθεσις. Δυσκολία εἰς τὴν λήψιν αποφάσεων. Η ζωή σας θα ὑποστῇ πολλὰς δια-κυμάνσεις. Κατὰ τὸ μεγαλύτε-ρον μέρος της όμως θα είναι εύτυχῆς. Χρήματα όχι πολλά άλλα χωρίς οικονομικὰ στενο-χωρία. Πρέπει να βασισθῇτε εις τὰς δυνάμεις σας και μόνον. Γάμος εκ συμφέροντος. Ταξίδια χωρίς σημασία.

ΜΑΥΡΟ ΑΡΑΠΑΚΙ 325. — Χαρακτήρ δύστροπος, μεψίμοι-ρος, διατακτικός. Σας άρέσει να κροῦσθε τὰ πραγματικά σας αἰσθηματά. Σας διακρίνει μια φυσική αδέσιοτης και μία μεγά-λη ατομία. Σκεπτόσθε πολλά, άλλα πολὺ λίγα μπορείτε να πραγματοποιήσετε. Έχετε άνα-γκην από μεγάλην στοργὴν και τρυφερότητα και όταν σας λεί-πουν, παραπονέσθε διαρκῶς. Ζηλότυπος διάθεσις. Η ζωή σας θα ὑποστῇ πολλὰς διαταραχάς. Θα παντρευθῇτε από έρωτα. Προσεξέτε περισσότερον τὴν ὕ-γεια σας, που σας επιφυλάσσει μερικάς εκπλήξεις.

ΚΑΠΟΙΟ ΦΙΛΟΔΟΞΟ ΚΟ-ΡΙΤΣΙ. — Ὑψηλαί τάσεις και όνειρα. Στην ψυχὴ σας ὑπάρχει τὸ χάος. Τα θέλετε όλα άλλα τίποτε ὠριμένο. Παρὰ τίς φι-λοδοξίας σας ή όρμη σας στὴ ζωή είναι πολὺ περιορισμένη. Ο χαρακτήρ σας σας σπρώχνει να κάνετε διαρκῶς γκάφες. Θα δοκιμάσετε πολλὰς αἰσθηματά, άλλα όχι μεγάλης διαρκείας. Δι-ότι πολὺ γρήγορα θα νοιώσετε κουράσιν και άπογοητεύσιν. Εί-σθε από τὰς φύσεις που δεν ι-κανοποιούνται ποτέ. Γάμος εὐ-τυχῆς εξ έμοιότητας συμπαθείας. Έχετε μεγάλας ικανότητες πλου-τισμοῦ και θα επηρεάσετε εὐμε-νὰς τὸν συζυγόν σας. Πρὸς τὸ παρόν δεν βλέπω τίποτε τὸ άξιον λόγου.

ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ. Γ. Θεογόννη. — Ο φίλος σας σας άγασα, άλλα ο χαρακτήρ του είναι έλασις και άκατάστατος. Πολὺ εγωιστής. Τὰ αἰσθηματά του δεν είναι πολὺ θαβεία διότι κατὰ βάθος είναι φύσις πολὺ ά-νησυχος. Νὰ τὸ συστήσετε με-γαλύτερον προσήλωση και τά-ξιν εἰς τὴν εργασίαν του. Θα έ-πιτύχῃ άλλα με πολλὴν βοαδί-τητα. Θα παντρευθῇτε.

Χαρακτήρ επιπόλαιος και όχι σταθερός. Δι' ἑνα άνδρα, εἰσθε πλὺ φιλάρεσκος και επιδεικτι-κός. Δεν προσήλυνεσθε στην έρ-γασία σας. Περιμένετε περισσό-τερα από τὴν τύχην και τίποτε σχεδόν από τὸν αὐτὸν σας. Πολ-λά αἰσθηματά, άλλα χωρίς ση-μασίαν. Χρήματα θα δυσκολευ-θῇτε να αποκτήσετε. Μόνον από τὴν εργασίαν σας. Μὴν διατάζε-τε να προχωρήσετε και δι' ἐπιτύ-χετε. Η σημερινὴ σας ζωή δεν εἴχει μέλλον. Λιμνάζετε.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΟΥΛΑΝ. Α. Μ. — Ο φίλος σας είναι άν-θρῶπος με σταθερόν χαρακτήρα, παρὰ τὴν κάποιαν επιπολαιότητά που διακρίνει τὰς συνήθειες πρά-ξεις του. Ξυρεῖ που θαβίζει. Δεν έχει όμως μεγάλην όρμην και δι' αὐτὸ θα βαδίσῃ με θρόαυ ρυθμόν εἰς τὴν ζωήν. Δεν είναι δυνατόν να ξεχωρίσῃ τὰ αἰσθη-ματά του από τὸν εγωισμόν του. Διαθέσεις ὑπολογιστικαί και συμ-φεροντολόγοι. Από τὴν άγάντην του δεν θα μείνετε πολὺ εύχα-ριστημένη. Καί τώρα σας σας. Ο γάμος σας θραυνεί άρκετά. Θα είναι εξ έρωτος, καθ' ὅλας όμως τὰς ένδείξεις όχι από τὸν σημερινόν. Ο γάμος αὐτός θα είναι άρκετά εύτυχῆς. Χρήματα μέτρια. Όχι πρὸς της παρελύ-σεως πενταετίας.

ΚΑΚΙΑΝ. Αλεξάνδρειαν. — Χαρακτήρ πολὺ εγωιστής. Απαι-τητικός, ματαιόδοξος. Η καλή εμφάνισις και ή επιδείξις παίξουν μεγάλο ρόλο στὴ ζωή του. Η ευγένεια των αἰσθημάτων του εἶ-ναι καθαράς εγωιστικῆς. Δυσκο-λα θα άφροσώθῃ σὲ μία γυναίκα στην περίπτωση δὲ αὐτὴ θα θε-λήσῃ να τὴν ὑποτάξῃ στὴ ζωή του. Πρόδοι μέτριοι. Είναι από τοὺς ανθρώπους που χάνονται σὲς λεπτομέρειας και λεπτολο-γούν τὰ πάντα. Θα άφροσώθῃ σὲ μία γυναίκα εἰς τὴν γυναίκα αὐ-τὴ Ικανοποιῇ τὸν εγωισμόν και τὴν ματαιοδοσίαν του.

ΓΑΡΔΕΝΙΑΝ Σ. — Φύσις δειλὴ και ατομος. Καταλαμβά-νεσθε από ζωηράς επιθυμίας — τρελλάς κόποτες — άλλα δεν τολ-μάτε να κάμετε τίποτε. Διαθέσις όκνηρά και άναποφασιστος. Η σκέψις σας κυλάει με τρομακτι-κὴν έραυδότητά, διότι τὴν εἰσι-νθίσατε με άδράνειαν. Θα άγασ-πῇτε πολὺ άλλα θα δυσκολευ-θῇτε να εκδηλωθῇτε και θα άπο-γοητεύετε διαρκῶς τὸν φίλον σας με τὴν φαινομενικὴν ψυχρότητα σας. Αδελιότης εις τὰς κινήσεις. Έλλειψις σοβαρὰς φιλαρεσκεί-ας. Θα παντρευθῇτε κατόπιν κε-ραυνόβολου αἰσθηματος, άλλα με κάποιαν δυσκολίαν.

ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΛΕΜΟΝΙΑΣ. — Χαρακτήρ έλασις όρμητικός, επιπόλαιος και άσυνάρτητος. Πε-λαγοδρομείς. Δεν ξέρετε οὔτε και σὲ τί θέλετε. Προσπαθεῖτε να τὰ κάμετε όλα με τὴ δία. Η ζωή σας θα περᾷ από πολ-λὰς διακυμάνσεις, άλλα θα εὐ-τυχίσετε άρκετά. Θα παντρευθῇ-τε. Όχι όμως τώρα. Ήπειτα α-πό μερικά χρόνια. Τὸ ταξίδι σας θα συνέλθῃ ποδὲ τὸ παρόν.

Χρήματα αρκετά. Ο μνηστήρας σου θα προδεύσει αρκετά. Είναι εργατικός και ξέρει να διακρίνει το συμφέρον του. Η επάνοδος του θα δώσει πολύ ακρόαση. ΑΤΥΧΟΝ. — 1) Θερμός, ενθουσιώδης, με διάθεση εξάρσεις και αποτονώσεις καταπτώσεις. Ευθύτης, ειλικρίνεια, αλλά επιφανειακή εξέταση των πραγμάτων. Ορμητικότητα και επιπολαιότητα. Εύκολοι απογοητεύσεις. 2) Δεν υπάρχει προς το παρόν περίπτωση γάμου. Ανυπερόβλητα προσκόμματα. 3) Χρήματα θ' αποκτήσετε μόνον διά της εργασίας και των δικών σας προσπαθειών. 4) Βελτίωση της θέσεώς σας θ' αρχίσει να σημειούται από το μεταποσοχικό έτος. Θα περάσετε πολλές περιπέτειες ακόμη. ΞΕΝΟΝ. Καστέλλι Κισσάμου. — Παρά το επάγγελμά σας ο χαρακτήρ σας είναι πολύ ήρεμος. Αλλά είσθε πολύ στενωχώρος και αγαπάτε την τάξιν και την ακρίβειαν. Αι λεπτομέρειαι της άποστολής περισσοτέρως παρ' όσον πρέπει. Έχετε μίαν τσίφιν ανόδο και μίαν σταθερότητα εις τας επιδιώξεις σας που παρά τας κάποιαι απογοητεύσεις σας θα σας κάμνι να προσδεύετε πολύ. Είσθε υπερβολικά εγωιστής και έχετε μεγάλην ιδέαν διά τον εαυτόν σας. Απώτομος, αστραπικός και συχνά άδικος προς τους υποδεεστέρους σας. Αλαζονική διάθεσις. Ελλιψφίς φαντασίας. Σας πνιστά να παραμεινείτε εις το επάγγελμα. Θα διακριθώτε. Περιουσίαν διότι αποκτήσετε κατόπιν γάμου. Ιδιότι θα παντρευθήτε από συμφέρον. Εις τόν έρωτα θα έχετε μερικώς επιτυχίαι, αλλά σας συνιστώ να αποφύγετε τας περιπέτειας διότι μπορεί να παρακλύσουν την σταδιοδρομίαν σας. ΡΑΦΑΕΛΟ — ΣΑΝΤΙ. Ξυλόκαστον. — Χαρακτήρ ήσυχος και λιγυρά αναστατικός, παρά τας προσπαθείας που καταβάλλετε για να δώσετε έναν ρυθμό και μίαν τάξιν εις την ζωήν σας. Εμπιστοσύνη και πείσμα. Προσαρμόζεσθε δύσκολα εις τας περιστάσεις, αλλά όταν κάνετε κάτι δείχνετε μεγάλην προσπάθειαν. Σας λείπει η δομή και ο ένθουσιασμός και δι' αυτό απογοητεύεσθε εύκολα. Αι προσπαθείαι σας δεν είναι συνεχείς. Η ζωή σας είναι περιορισμένη και δυσκολεύσθε να δώητε από την τοσίαν που έχετε χαράξει. Διστάζετε διαρκώς. Η ζωή σας ήη κυλήσει σχετικώς ήρεμος χωρίς περιπέτειας. Αισθησιακόνδεν μπορείτε να εκδηλώσεσθε εύκολα και αυτό θα σας ζημιώσει. Πρό-

δοος θραδεία. Τονώσατε την θέλησιν και την αποφασιστικότητά σας. ΤΑ-ΥΓΕΤΗΝ. — Χαρακτήρ τρυφερός, αλλά δύστροπος και πολύ στενωχώρος. Διαθέσις μολον εύθους, διακοπτομένη από κρίσεις απαισιοδοσίας. Αισθημα-τα ειλικρινή. Ζητείτε το άπλοτον εις τόν έρωτα και θα δυσκολευθήτε πολύ να το έρρητε. Έλλιψφίς αυτοπεποιθήσεως. Προτιμάτε να υποφέρετε παρά να εκδηλώ-θητε. Θα παντρευθήτε εξ αισθη-μοτός, αλλά έπειτα από μεγάλας δυσκολίας και εμπόδια. Προσέξα-τε όμως διότι με τόν χαρακτήρα που έχετε κλείνεται μόνη την τύ-χην σας. Χ. ΜΥΡΝΑΝ. Σέρρας. — Φυ-σική αισθηματική τρυφερά όνει-ροπόλος. Διαθέσις μεταβαλλό-μεναι διαρκώς. Αισθάνσεσθε την ανάγκην ν' αφήσετε να ξεχειλί-σουν τα αισθήματα που πλημυ-ρίζουν την καρδιά σας, αλλά διατάζετε και απογοητεύετε και τους άλλους και τον εαυτόν σας. Σας διακρίνει μία μικρά επι-πολαιότης και μία αδεξιότης εις τας κινήσεις και τας εκφράσεις σας. Είσθε άλλοτε εύθους και άλλοτε λυπημένη χωρίς λόγον. Τό όνειρον σας παρασύρουν και δεν σας αφήνουν να ιδήτε την πραγματικότητα. ΖΕΡΟ. — Χαρακτήρ καλός, αλλά επιπόλαιος. Αισθήματα χω-ρίς σταθερότητα, αλλά αντίθετως μεγάλη ευαισθησία. Προσπάθειαι συγκεχυμέναι και άόριστοι. Ελλιψφίς όρμης. Προσωπικός εγωί-σμος, αλλά στερούμενος θελησε-ως και επιβολής. Όνειροπολη-σεις και φαντασιοληξίαι. Φύσις εύπλαστος, η όποια εύκολα μπο-ρεί να παρασυρθή. ΞΑΝΘΙΑΝ. — Χαρακτήρ τρυ-φερός και αισθηματικός. Φυσική δειλία και διατακτικότητα. Αισθή-ματα ειλικρινή. Δύναμις άφροσύ-νως. Ζηλότυπος και πείσμων. Θα γίνη μία πολύ καλή σύζυγος. Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

★
Η Γραφολόγος Χ. Έλαβε και θα απαντήσει στα υπό τα κατωτέρω ψευδώνυμα γράμματα, με την σει-ράν δημοσιεύσεως τών. Ντιάνα Ντάμπιν Α. Κ. Θεο-σαλονίκης, Πληγωμένη Καρδιά

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !
Όταν αγοράζετε τας γνω-στάς Γερμανικάς Βαφάς Φο-ρέμάτων «ARTI» προσέχετε το πακετίδιον που σας δι-δουν ν' αναγράφη την παγ-κοσμίου φήμης Γερμανικήν μάρκα

ARTI
διότι ούτω και μόνον θα εί-σθε βεβαία ότι αγοράσατε γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν μάρκας «ARTI». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ARTI» είνε γνήσιαι Γερμανικαί και έρ-χονται απ' εύθείας εκ Γερ-μανίας εντός κλειστών πα-κετιδίων. Όλοι αι άλλα βα-φαί, αι σημερον διαφημιζό-μεναι ως δήθεν παγκοσμίου φήμης και με ξενόφωνες μάρκας χωρίς όμως ν' άνα-φέρουν ότι είναι Γερμα-νικαί, δεν είναι όχι μόνον Γερμανικαί βαφαί, αλλά ού-δε καν εύρωπαϊκαί.

Συνεπώς προσέχετε, το πακετίδιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την γνωστήν μάρκα ARTI

Κ. Α. Μ. Ρολάνδον Κ. Κ. Σιδη-ρόκαστον. Γιάνκος — Καίτη — ΓΑΓΑΚ. κτλ. Άθήναι Μικρή Άρ-λέττα Γιάνκος Κων/πολις Ζαχα-ρώφ Γ. Ε. Χ. Κων/πολις Χ. Γκρά-τσια Ντελέντα Μαύρο άραπάκι 243, Περιφρονημένη Κ. Κ. Θεο-σαλονίκη Λύττα Γραμμή Μαξι-νώ 30, Ίννεξ 13 Χ. Ίκαρος Άρ-ραβωνισμένη Πολίτσοα Βιολέτ-τα Νο 1. 18έτις Α. Τ. Χ. Ζ.

Μπέττυ Ντάλ, Τακτική άναγνώ-στρια Μακεδονία Γιούλικα Χλω-μό φεγγάρι 18, Τρελλή χορεύ-τρια, Χρυσάλλια Κ. Μαρία Ε. Κ. Φλωρεντία Δ., Βερόνικα Θεο-σαλονίκη.

Κάθε γυναίκα είναι
ύραιότερη όταν γελά.

άλλά πρέπει με το γέλιο να παρουσιάζεται μιό
δαυμαστή σειρά από δόντια λευκά, σαν μαργα-
ριτάρια. Αυτό μπορείτε να το επιτύχετε και σεις,
έναν μεταχειρισθώτε μόνον μερικες ήμερες οδον-
τόπαστα Χλωροδόντ, η όποια καθαρίζει τα δόν-
τια από τα υπολείμματα τών τροφών και τó δαχ-
μόν έπίστρωμα. Μεταχειρίζεσθε οδοντόπαστα
Χλωροδόντ διά να ξαναπάρουν τα δόντια σας
την λαμπρή τους λάμψη.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΦΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ»

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από της παρούσης σελίδος σε όσες εκ των άναγνωστριών μας της έμπι-στεύονται έναν Ψυχικό τους πόνο ή μίαν αισθηματική τους περι-πέτεια, για την όποια θα είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής

Πονεμένη καρδιά
Δεν βλέπω να είναι και τό-σο δύσκολη η άπάντησις στο έρώτημα που μου θέτετε, ά-γαπητή μου. Αφού, όταν έ-χωρίσατε την πρώτη φορά, τόσο εύκολα τόν άντικατέστη-σε με άλλον, έχει δικήν ο ά-γαπημένος σου να φοβάται τώρα μήπως πάλι τόν αφήσης και με την ίδια εύκολία εύ-ρης άντικαταστάτη του. Μόνο με το φέροισμό σου, μόνο δηλαδή εάν πραγματικά δεν φλερτάρής με άλλους, θα τόν πείσης για την σταθερό-τητα της αγάπης σου... Θα πρέπει, φυσικά, να κάμης και λίγη ύπομονή. Γιατί μόνο με την πάροδο του χρόνου θα λη-σμονηθή η τελευταία σου πε-ριπέτεια.

Όσο για το ζήτημα του γά-μου σου... θα χρειασθώ και γί' αυτό να κάνετε ύπομονή και οι δυό. Δεν σας πήραν τα χρόνια, διάβωλε! Έπειτα, έ-τσι, αφήνοντας δηλαδή να πε-ράση λίγος χρόνος, θα σφύγ μομετρήσετε καλύτερα τόν έ-αυτό σας και θα πεισθώτε και οι δυό πως το αισθημά σας δεν ήταν κάτι τó νεανικό, τó παροδικό, αλλά μιό πραγμα-τική αγάπη.

Α. Β. Γ.
Μου γράφετε: «Όταν ένας κύριος είναι συνεπής εις τας ραντεβού του —έκτις εάν διά λόγους ύπηρε-σιακούς δεν έρχεται— αυτό σημαίνει ότι ν' αγαπά;»
«Λάβετε υπ' όψιν ότι πολ-λές φορές μου είπε ότι εάν θελήσω θα ζητήση από τόν μπαμπά να με παντρευθή ή αν θέλω θα με απαγάγη έκον-τως και θα με παντρευθή...»
Σοϊ άπαντώ.

Τό ότι έρχεται στα ραντε-βού σου δεν σημαίνει βέβαια και ότι σε αγαπά, καλή μου φίλη. Ούτε και ελμαι βεβαία ότι όταν δεν έρχεται «τα λό-γους ύπηρεσιακούς» διότι, σού λέω, πραγματικά «λόγοι ύπη-ρεσιακοί» τόν έμποδίζουν να έλθω. Άρκεί ν' άρέση άπλώς ένα κορίτσι σ' έναν νέο, για να πάη αυτός εύχαρίστως ραντεβού μαζί της, όπως δεν θ' άγνοής, βέβαια...
Τό ότι όμως σού έπρότεινε να σε ζητήση από τόν πατέρα σου, αυτό βέβαια είναι μιό ένδειξις ότι έχει σοβαρούς σκο-πούς. Απορώ όμως γιατί

λό τó διαζυγίο του ο φίλος σου και ν' παντρευθήτε!
Έχει ίσχυροί λόγους, άλλωστε, να τó κάμνι αυτό με κάθε θυ-σία άφού προς χάριν του έ-ξετίθης τόσο πολύ.

Μαλβίνα

Είσαι πολύ λογικό κορίτσι, όπως κατόλαβα από το γρά-μα σου, άγαπητή μου Μαλβί-να. Είσαι και πολύ εύσυνείδη-το. Γι' αυτό ίσως, φροντίζον-τας για την εύτυχία του άγα-πημένου σου, παραβλέπεις τó γεγονός ότι όταν δυό άνθρω-ποι αγαπιώνται δεν είναι ά-νάγκη να είναι και πλούσιοι για να εύτυχίσουν, άρκεί να έχουν εξασφαλίσει την δάσι της ζωής. Και ο μισθός του νέου τόν όποιον αγαπάς νομί-ζει ότι άποτελεί την δάσι αυτή.

Μένει όμως ένα άλλο ζήτη-μα: Την προίκα πού άπαιτεί ο νόμος να δηλώση αυτός που παίρνει, πως θα την εξοικονο-μήσετε; Έδώ είναι ο κόμπος. Εάν δεν υπάρχει λύσις στο πρόβλημα αυτό, είναι βέβαια περιττό να συζητούμε; όφει-λεις να χωρίσης από τόν άγα-πημένο σου, όσο και αν σου είναι οδυνηρό αυτό. Εάν ό-μως έχετε βρη μιό διέξοδο—εάν, δηλαδή, τó άπαιτούμε-ποσόν μπορεί κατά έναν οίον-δήποτε τρόπο να τó εξοικονο-μήση ο καλός σου— τότε μη διστάτε: άκουσε την φωνή της καρδιάς σου και παντρευ-θήτε!

Πονεμένη καρδιά του κάμπου

«Α, όχι, δεν σ' έννοώ, άγα-πητέ μου!»
«Αφ' ενός δεν θέλεις να ζη-τήση την αγαπημένη σου από τους γονείς της γιατί θέλεις να την γνωρίσης πρώτα κα-λά; αφ' έτέρου μου δηλώνεις πως δεν μπορείς να ζήσης χω-ρίς αυτήν. Έξ άλλου να σχε-τισθής μαζί της δεν τολμάς γιατί φοβάσαι τó κοινοσημο-λίο του στενοκέφαλου περι-βάλλοντος μέσα στο όποιον ζήτε...»
«Οί! αυτά δεν νομίζεις ότι αλληλοσυγκρούονται; Εάν την αγαπάς τόσο πολύ όσο μου γράφεις, ζήτησέ την. Κι' εάν πάλι, κατά την διάκριση τών άραβώνων άπογοητευθής και

δής πως είχες κάνει λάθος, διάλυσε τότε τους άραβώνας κατά τρόπον όμωσ που να μη έκθέτης τó κορίτσι. Άναλαμ-βάνοντας, δηλαδή, ίσποτικά, όλες τις εύθύνες και όλες τις συνέπειες.

Αξίζει να ριφονδυνεύ-σης λίγο, προκειμένου ίσως να κερδίσης την εύτυχία σου.

ΡΕΑ Ρ.

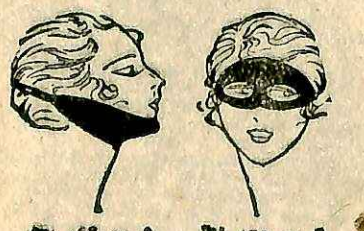
Διά τούς έπι-
θυμούντας να
παίζουν εις
τόν κινηματο-
γράφον

Η άνεγνωρισμένη υπό του Κράτους διά της υπ' αριθ. 1560)13)139 άπο-φάσεως του Ύφυπουργ-γείου Έργασίας, δημοσι-ευθείσης εις τó υπ' αρ. 161 2)139 φύλλον της Κυβερνήσεως και τελού-σα υπό την προστασίαν του κ. Ύφυπουργού Έρ-γασίας ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑ-ΡΑΓΩΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΙΝΗ ΜΑ ΤΟ ΓΡΑΦΙ-ΚΟΝ ΤΑΙΝΙΩΝ «Ε.Π. Ε.Κ.Τ.» (ΣΥΝ. Π.Ε.) ό-δος Νικηταρά 12, η όποια ήρχισεν ήδη τó γύρισμα του πρώτου της φίλμ, ΚΑΛΕΙ τούς επιθυμούν-τας να παίζουν εις τόν κινηματογράφον όπως δι-έλθωσι εκ τών γραφείων της (καθ' έκάστην 7—9 μ.μ.) και λάβωσι σχετι-κάς πληροφορίες.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Όδός Πατησίων 8
Έκτελούνται άσθημερόν:
Με 15 δραχμάς 6 φωτογραφία διά πιστοποιητικά
Με 30 δραχμάς 6 φωτογραφία 6Χ9 κατολίνες
Με 60 δραχμάς 6 φωτογραφία κάρτ - ποστάλ
Και πάσα φωτογραφική έργασία καλλιτεχνική.
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ μεγεθύνσεις από παλαιάς κα-τεστραμμένες φωτογραφίας.
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ την έκτέλεσιν οίονδηποτε φω-τογραφιών υπαίθρου, δηλαδή σχολείων, συλλόγων, σωματείων, έκδρομών κ.λ.π.
Όδός Πατησίων 8

INSTITUT "VENUS",
ΚΑΛΛΟΝΗ-ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ
Κ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως — Ύπατίας 1

Δραχ. 225 Δραχ. 250
ΜΑΣΚΑΙ κατά τών ρυτίδων
και του διπλού πώγωνος.
CLARK'S - VENUS
ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΣΟΥΤΙΕΝ κα-
τά του πάχους.
ΕΙΔΙΚΑ ΜΑΣΣΑΖ και ΚΑΛ-
ΛΥΝΤΙΚΑ

**Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ
ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΠΡΟΟΔΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ**

«ΜΗΝΥΤΩΡ»

Θεομήτορ